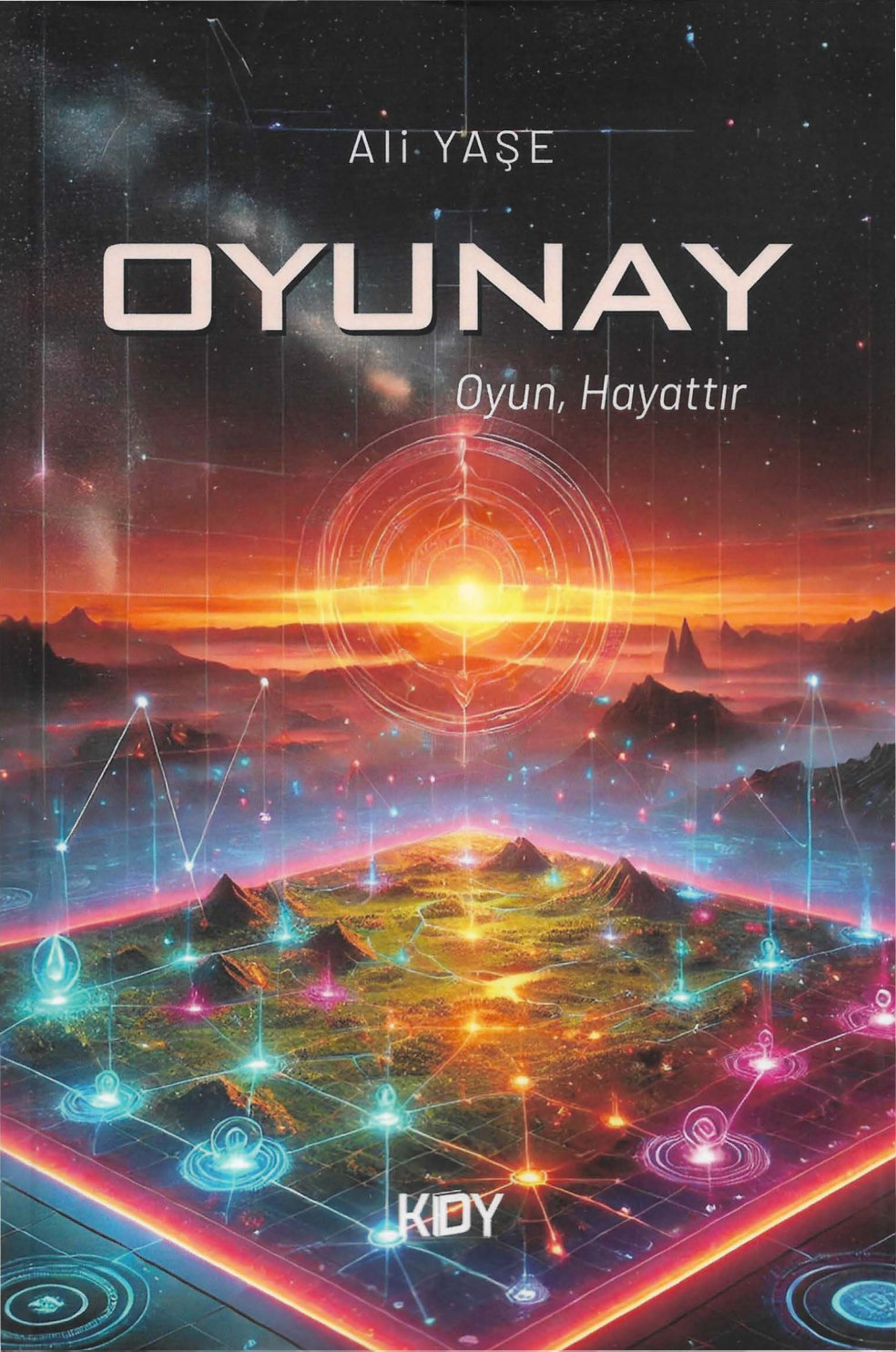
Alİ YAŞE

OYUNAY

Oyun, Hayattır

KİDY

OYUNAY

ALİ YAŞE

Kitapyurdu Doğrudan Yayıncılık

© Kitapyurdu Doğrudan Yayıncılık - 2024

Kitabın Adı: OYUNAY

Yazar: ALİ YAŞE

Sertifika No: 46722

ISBN: 978-625-39179-4-4

KDY: 5339

Birinci Baskı: Eylül 2024

Editör: Veysel Türkan

Son Okuma: İki Kare

Mizanpaj: Byc@ver

Kapak Tasarımı: Byc@ver

Baskı-Cilt: Repar Tasarım Matbaa
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler/İstanbul (Sertifika no: 40675)

KDY. Kitapyurdu Yayıncılık ve İletişim A.Ş. markasıdır.

Bu kitabın tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında metin ya da görseller yayınevinin izni olmadan hiçbir surette çoğaltılamaz.

KDY

Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler/İstanbul

kdy.kitapyurdu.com
Mail: kdy@kitapyurdu.com

Ali YAŞE

OYUNAY

Oyun, Hayattır

KÖY

1.

Ağustos ayı bitmek üzereydi. Sahildeki bir bankta gelişigüzel düşüncelerle oturuyordum. Güneşin batmasına iki saat kadar vardı. Çok yorgundum. Çocuklarla futbol maçı yaparken daha az koşmalıydım. Ama olsundu. Oturmak, yorgunluk haliyle daha keyif verici oluyordu.

Bankta otururken kendimi şehrin seyircisi gibi hissediyordum. Etrafımdaki sahneleri yorumluyordum. Mesela, önümden geçen kadının makyajı akmıştı. Ağlamış mıydı? Yoksa birisi araba ile onun yanından geçerken, pet şişenin kapağını delip içindeki suyu onun yüzüne mi fışkırtmıştı? Her iki ihtimalde de makyajını tazeleyecek fırsatı olmadığı barizdi. Ya da makyajını tazelemek gibi bir ihtiyacı yoktu. O çoktan uzaklaşmasına rağmen onun hakkında konuşmayı sürdürmeyi anlamsız buldum. Yeni bir görüntüye ihtiyacım vardı. Buldum! Keçeden yapılmış siyah şapkasıyla güvercinlere yem atarken, yıllar öncesinden kalma bir fotoğrafın kafamda canlanmasına sebep olan orta yaşlı insan olabilir idi. Fakat kuş besleme eylemini daha ilgi çekici buldum. İnsan neden güvercinlere yem atar? Güvercinler çok aç olduğu için mi? Yoksa insanda besleme açlığı olduğu için mi? Cevabı öğrenmek istiyordum. Yeni sevgililere zorla kırmızı gül satmak dışında yalnızlar için yanında güvercin yemi taşıyan kadından güvercin yemi satın aldım. Tekrar bankıma dönüp güvercinleri yemledim. Benim için cevap, insanların neden kuşlara yem attığını öğrenmekti.

Not defterimi çıkarttım. Kuş beslemek için insansız bir araç veya yapı düşünmeye çalıştım. İnsan nesli tükendiğinde, bu kuşların aç kalmaması gerekiyordu. Belki yiyecek bulabilirlerdi ama riskliydi. Fakat sürdürülebilir kuş besleme tasarımını yapabilirsem, onların geleceğini garanti altına alabilirdim. Üstelik bu tasarım sayesinde yiyecek için yarışmak zorunda da kalmazlardı. Bu sayede vakitlerini takla atmayı öğrenmek, yumurta yapmak veya güzel ötmeye çalışmak ile değerlendirebilirlerdi. Tasarımımı geliştirmek için üzerinde çalışmaya başladım. Güvercin yemi, güvercin yemini saatlik etrafa saçan mekanizma ve enerjiye ihtiyaç vardı. Bu üçünün kombinasyonunun hiç dokunulmadan sonsuza kadar çalışması gerekti. Tasarım detaylanmaya başlamıştı. Zor tarafı bitmişti. Hayal edilmişti. Gerisi dört işlemden ibaretti. Malzemeleri toplama, hataları çıkarma, kuşlara bölme ve sahillere çarpma. Kendimi sahildeki güvercinlerin geleceğiyle ilgili tasarımdan biraz uzaklaştırıp, gökyüzünü seyretmeye başladım. Bulutlardan birinin güvercine benzediğini fark ettim. Bulutların huyu böyledir. Aklında o an ne varsa ona benzerler. Bir başka bulutu, bisiklete binen ejderha yavrusuna benzettim. Aklımda neden böyle bir görüntü vardı? Her neyse diyerek iç geçirdim.

Güvercinlere yem atma dosyasını şimdilik kapattım. Eve dönmeliydim. En az güvercinler kadar acıkmıştım.

2.

Zili çalmaya hiç yeltenmeden anahtar ile doğruca eve girdim. Yalnızların huyudur. Eve girdiğimde çoktan akşam olmuştu. Bilgisayarın başına geçmeden önce bir önceki günden kalan yemekten atıştırdım. Yemek yerken neden kendime izlence arıyordum? Du-

vardaki resimlerime gözüm takıldı. İlk astığım resmin üzerinden dört yıl civarı bir zaman geçmiş olmalıydı. Resimleri çerçevesiz olarak duvara tutturmak hoşuma gidiyordu. Böylece geçen zamanın izlerini görebiliyordum. Üzerinde gökkuşağı, ağaçlar ve çocuklar bulunan resmi çerçevelemek isterdim. Ama diğer resimleri kendime küstürmek istemedim.

Bilgisayarın başına geçtim. Elektronik postalarımı kontrol ediyordum. İlginç bir elektronik posta ile karşılaştım. Sanırım çalışmalarım için yaptığım onlarca başvurudan birisine cevap gelmişti.

Sayın Katılımcımız,

Çağrımız üzerine yaptığınız başvurunuz değerlendirilmiştir. Çalışmalarınız ekibimizce özenle incelenmiştir. Birbirinden ilginç çalışmalarınız bizi çok etkilemiştir. Mevcut şartlarda sizi de etkinliğimizde görmekten gurur duyarız. Katılım talebiniz hâlâ geçerli ise herhangi bir görüşmeye gerek olmaksızın etkinliğimize katılmanız için detayları sizinle paylaşıyorum.

Yarın saat 20.00'de evinizden sizi almak için bir araç göndereceğiz. Araç sizi sadece beş dakika bekleyecek. Yanınıza eşya almanıza gerek yok. İhtiyaçlarınızın tamamı tarafımızca karşılanacak. Evinizden 30 gün boyunca dönemeyecek şekilde ayrılınız. Sevdiklerinizi ve sizi merak edecek kişileri bilgilendirmenizi tavsiye ediyoruz. Bu süre boyunca cep telefonu kullanamayacaksınız.

İyi oyunlar.

Elektronik postayı gönderen hesap gizliydi. Kurumla ilgili bilgilerin tamamı gizliydi. Sevinmeli miydim? Ne zaman başvuru yaptığımı hatırlamıyordum. Gönderdiğim elektronik postaları kontrol ettim. İki yıl önce, şu an bana davetiye gönderen adrese başvurumu göndermiştim. Ama hiçbir çalışmam elektronik postada yer almıyordu. Silinmiş veya bir hata olmuş diye düşündüm. Davetiyeyi tekrar okudum. 30 gün boyunca ne yapacaktık? Neden bu kadar hızlı bir başlangıç yapıyorlardı? Neden bu kadar gizli davranıyorlardı? Nereye gidecektim? Sanırım aklı başında bir insan için tedirgin edici bir durumdu. Fakat beni heyecanlandırmıştı. Bilinmez bir macera! Bildiklerim çok fazla olsaydı, geleceğimi birkaç araştırma ve öngörü ile kolayca tahmin edebilirdim. Fakat şu an hayal gücü ihtimalleri inanılmaz bir boyutta!

Bir geminin güvertesinde 30 gün boyunca video kaydı mı yapacaktım? Ormanda nesli tükenmekte olan bir hayvanı mı takip edecektim? Yeni keşfedilen bir elementin madenden çıkarılması için mi çalışacaktım? Açık denizlerde bir adada 30 gün boyunca bebek mi bakacaktım? Eski bir kralın hazinesini bulmak için kayıp bir haritayı mı arayacaktım? Son teknolojiyle icat edilmiş bir denizaltı ile okyanusun derinliklerini mi keşfedecektim? Afrika'da bir kabileye simit satmayı mı öğretecektim? İhtimaller arttıkça heyecanım da katlanarak artıyordu. Aynanın karşısına geçip kendimi seyretmeye başladım. Gözlerim gülüyordu. Yüreğim daha güçlü çarpmaya başlamıştı. İçsel tempo ritmim yükselmişti.

3.

Heyecandan gece boyunca uyuyamadım. Yatağa uzanıp uyumak için gözlerimi kapattığımda gözümün önüne hayal silsilesi

geliyordu. İçlerinden birini seçiyordum. Onun finalini yaptığımda bir başkasını seçiyordum. Saat sabahın altısı olduğunda gözlerimdeki yorgunlukla yatakta oturuyordum. Uyumamaya karar verdim. Öğlen olunca kestiririm diye düşündüm. Mutfakta kahvemi hazırladım ve çalışma odama geçtim.

Bilinmez yolculuğuma erkenden hazırlanmaya karar verdim. Beni merak edecek çok az insan olduğu için bilgilendirme faslı çok uzun sürmeyecekti. Yanıma eşya almayacağıma göre çanta ve valiz bölümü de hallolmuştu. İnsan yolculuğa çıkarken yanına başka ne alır? Fikirlerimi ve öngörülerimi götürmeli miydim? Yoksa yeni fikirler ve öngörüler mi aramalıydım orada? Her ihtimale karşı onları yanıma alacaktım. Evimi ve yolculuğumdan önceki yaşantımı hatırlatacak bir eşyaya ihtiyacım olduğunu hissettim. Evde dolaşmaya başladım. Hangi eşyaya baktığımda anılarımın tamamını bana hatırlatabilirdi? Bulması zor bir eşya olacaktı. Evi dolaşmaya başladım.

Hattuşa'yı gezerken bulduğum eski para olabilir mi? Kayalıklarda ayağım kayıp düşmüştüm. Dizim kanamıştı. En sevdiğim pantolonum mahvolmuştu. Bu olmaz. Tuz Gölü'nde flamingoların uçuşunu görünce, sevinçten bağırdığım anın fotoğrafı olabilir mi? Hayır, zaten o anı unutamam. Bir Karadeniz kentinin sahilinden topladığım taşlar olabilir mi? Olmaz. Çünkü kaybedersem çok üzülürüm. Efes'ten aldığım Zeus kafası olabilir mi? Olmaz, yanlış anlaşılabilir. Yerebatan Sarnıcı'nda bulduğum, hangi ülkeye ait olduğunu hâlâ bilmediğim metal para olabilir mi? Hayır. Arkeoloji Müzesi bileti? Kız Kulesi anahtarlığı? Konya'da etli ekmek satan restoranın buzdolabı magneti? Japonlarla birlikte yaptığımız kâğıttan turna kuşu? Anıtkabir'den aldığım

kırmızı dolma kalem? Oltu taşından yapılmış stres tesbihi? İlk icadım olan çift motorlu fan? Nemrut'un küçük heykeli? Denizli'den aldığım küçük horoz figürü? Antalya'da bankta muz yerken tanıştığım şarapçının, bir Rus'tan taş-kâğıt-makas oyununda kazandığını söylediği ve aynı oyunla bana kaybettiği konyak şişesi? Turnuvadan kazandığım madalyalardan birisi? Bozcaada'da gün batımı resmini yaptığım boya fırçası? Çekmecelerimi karıştırdıkça ülkemi ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Ülkemi sevdikçe diğer ülkeleri de sevmeye başlıyordum. Yeryüzündeki her bölgenin kendine has güzellikleri ve değerlerinin olması ne hoş bir durumdu. Onları görmek, keşfetmek, hissetmek ve yaşamak insan ömrünü değerli kılabilecek mükemmel bir eylem olsa gerekti. Kararımı verdim sanırım. Yanıma gökyüzünü alacağım. Böylelikle gideceğim her yerde ona bakarak bütün yaşantımı hatırlayabilirim.

4.

Öğle uykusundan uyandığımda akşam olmak üzereydi. Evden ayrılmama iki saat kalmıştı. Bahçeme doğru yöneldim. Papatyaları son kez suladım. Gerisini yağmur halledebilirdi. Yanıma kitap almalı mıydım? Sıkılacağımı düşünmüyorum. Sadece sıkıldığında mı kitap okur insan? Sıkıldığı için kitap yazanları, kitaplardan tanıyorum. İnsan neden kitap yazar? Anlatmak için mi? Anlaşılmak için mi? Açıklamak için mi? Geleceğe kendi gözüyle bir dipnot düşmek için mi? Ne yazdığına göre değişebilir. Bir patatese âşık olan adamın hikâyesini anlatmak, okuyucularından neyi anlamasını beklemektir? Kelimelerle üzeri örtülmüş bir aşk şiiri kimin için yazılır? Aşkın hayaline olabilir.

Bir saat kaldı. Dolaşmaya çıktım. Mahallemin parkında otur-

dum. Çocukları seyrediyorum. İçlerinden birisi dikkatimi çekti. 6-7 yaşlarında bir çocuk. Elindeki küçük dal parçasını, üçerli sıraya koyduğu taşların üzerine tek tek dokunduruyor. Yaklaşık 21 taş var. Çocuk şu an ne yapıyor? Oyun oynuyor. Fakat gerçek denilen zamanın içinde yaşıyor. Onu bölmüş ve oyuna çevirmiş. Ben ne yapıyorum? Aslında onun oyununun katılımcısıyım. Onun kurduğu oyunu seyrederken kendi yaşantımdan kopuyorum. Konuyu kendim için daha da zorlaştırmamak için yanına gittim.

"Merhaba, ne yapıyorsun?"

"Bebek dağlara su içiriyorum."

"Neden?"

"Sıcak olduğu için susamışlar."

"Onlara suyu nasıl içiriyorsun?"

"Ağaç bardak ile ağızlarına damlatıyorum."

"Sana yardım etmemi ister misin?"

"Olur. Ama başka ağaç bardağım yok."

"Bende plastik şişe suyu var." dedikten sonra şişedeki suyu taşların üzerine boşalttım.

"Dağ bebekleri boğuluyor!" diye ağlamaya başladı. Ben de tutuştum. Taşları kuru bir yere taşıdım. Kâğıt mendil ile silmeye başladım. Sonra hepsini çantamdan çıkardığım beyaz bir sayfanın üzerine yatırdım. Çocuğa döndüm.

"Kurtuldular!"

"Yaşasıın! Biraz daha hastanede kalsınlar."

"Neden?"

"Hasta oldular. İyileşince çıkmalılar." dedi ve kaydıraklara doğru koşmaya başladı. Az kalsın bebek dağ katili oluyordum. İyi ki çocuğun yargı mekanizmasında bebek dağları boğmaya teşebbüs etmek, bebek dağları kurtardığın sürece affedilebilir bir durumdu.

Saatime baktım. On dakika kalmıştı. Eve doğru yöneldim. Kapının önünde beklemeye başladım. Gidecektim. Nereye gittiğimi bilmeyerek. Uzaktan gelen rengi yeşil, camları siyah bir minibüs gördüm. Yaklaşıp önümde durdu. Sürme kapısı açıldı. Kimseyi göremedim.

"Buyrun!"

Birisi beni buyur etmişti. Anladığım kadarıyla cinsiyeti kadındı. Araca bindim.

5.

"Merhaba."

"Merhaba, hoş geldiniz."

Kafamdaki soruların hepsini aynı anda sormak istedim. Fakat adım adım gitmemin daha uygun olacağına kanaat getirdim.

"Çok güzelsiniz. Neden makyaj yaptınız?"

"Teşekkür ederim. Ama makyaj yapmadım. Güneş kremi kullanıyorum."

Sanırım soruları sormak için yanlış bir sıra seçtim. Üstelik yanlış bir yorumlama ile başladım. Neden sürekli beni inceliyordu? Sanki daha önceden beni tanıyordu ve neler değiştiğini görmek istiyor gibiydi. Şimdi de bir filmde izlediği oyuncunun

yakından nasıl birisi olduğunu anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu. Her neyse. Cevapları ihtiyacıma yarayacak bir soru sormalıydım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Havaalanına gidiyoruz. Bizimle yolculuğunuz orada sona erecek."

Çok az vaktim vardı. Henüz adını bile bilmiyordum.

"Bir kızınız olsa adını ne koyardınız?"

"Hiç düşünmemiştim. Düşününce Yağmur olabilir."

Doğmamış kızının adının ne olacağını sormak, nereden aklıma geldi. Toparlamalıydım.

"Biraz heyecanlıyım. Saçmalıyorum."

"Heyecanlanınca saçmalamayı sevdiğinizi biliyorum."

Nasıl bilebiliyordu? Bazen ben bile kendimin ne zaman, nasıl davranacağını bilmiyordum. Bu durum ise benim için aşikârdı. Beni daha önce tanımış mıydı? Çünkü onu tanımadığıma emindim. Yoksa bir kafede otururken ısmarladığım kahvenin içine bir saat içinde konuştuğun insanları unutturan bir ilaç atıp, yanıma gelip, beni tanıdıktan sonra kalkıp gitmiş miydi? Hayır. Öyle bir kadına benzemiyordu. Neden sürekli gülümsüyor? Bunun için maaş alıyor olabilirdi. Yalancı gülümsemeleri tanırım. Maaş için değil. Bu durum, yabancı bir ülkede bulunurken, o ülkenin dilini bildiğini, orada bulunan yerlilerden saklamak gibiydi. Peki, beni tanıdığını benden sakladığını düşünmemi nasıl doğrulayabilirdim?

"Beni tanıyor musun?"

"Evet. Sizinle sohbet etmekten mutluluk duyuyorum. Fakat yolculuğumuzun sonuna geldik."

"Umarım tekrar görüşme fırsatımız olur."

"İyi uçuşlar."

Tam da doğru soruları sormaya başlamıştım. Araçtan indiğimde uçuş pistindeydim. Uçak karşımda duruyordu. Beni getiren minibüs hızla uzaklaştı. Etrafımda beni karşılayan kimse yoktu. Olduğum yerde beklemeye başladım. Bir dakika falan sonra uçağın merdivenlerinden birisi inmeye başladı. Bana doğru yürüyordu. Gözlerim bozulmuş olmalıydı. Beni bırakan minibüsteki kadın, uçaktan inmiş ve bana doğru geliyordu. Âşık mı olmuştum? Bundan sonra gördüğüm her kadını; minibüste tanıştığım, doğacak kızının adının Yağmur olmasını düşünen kadın olarak mı görecektim? Yanıma geldi.

"Hoş geldiniz! Beni takip edin lütfen."

"Bu kez güneş kremini abartmışsınız."

"Hayır. Makyajım bu benim."

"Biraz önce minibüste sizinle tanıştık."

"İkizimle tanışmış olmalısınız. Beni takip edin lütfen."

"Sizden sadece bir tane olması riskli bir durum olurdu. Tebrik ederim."

"Kimi tebrik ettiğinizi anlamadım."

Onun peşinden yürümeye başladım.

İlgimi farklı alanlara kaydırmalıydım. Mesela bu uçak beni nereye götürecekti?

6.

Bindiğim yolcu uçağı değildi. Toplamda 7 koltuk vardı. Takip ettiğim kadın bana koltuğumu gösterdi. Koltuğuma oturdum. Bana bir çanta verdi. İçinde neler olduğunu söylemedi.

"Bir isteğiniz var mı?"

"Filtre kahveniz var mı?"

"Arkadaşım hemen getirecek. Başka bir isteğiniz olursa önünüzdeki ekrandan seçmeniz yeterli olacaktır."

"Son olarak, nereye gidiyoruz?"

"Bunu gittiğimiz yerde size detaylı olacak anlatacaklardır."

"Teşekkür ederim."

Uçak havalanırken, camdan şehrin ışıklı yollarını seyrediyordum. Ne zaman bulutlardan yeryüzüne baksam, şehirleri elektronik kartlara benzetirim.

Karayolları, akımın geçtiği bakırlar gibiydi. Birbirine yollarla bağlı binalar elektronik komponentlere benziyordu. Yolların üzerindeki insanlar ve taşıtlar, bir komponentin içine girip gerekli komutları yerine getirip diğerine doğru akıyorlardı. Şehrin işlemcisi neresiydi? Sanırım valilik binasıydı. Peki şu gördüğüm gökdelen neydi? O da bir entegre kartıydı. Elektronlara bilgi taşıyor ve bilgi biriktiriyorlardı. Peki şu gördüğüm havuzlu siteler ve toplu konutlar? Elektron bataryalarıydı. Gece kendilerini şarj eden elektronları içlerinde tutuyorlardı. Sabah olunca onları akım yolları yoluyla ilgili komponente yolluyorlardı.

Gündüzleri bulutlardan yeryüzüne bakmak daha farklı düşündürüyor. Özellikle de denizin üzerindeysem, aklım mavi

oluyordu. Beyaz kâğıtlar bulup mavi imgeler çizmek istiyordum. İnsan neden resim yapmak ister? Sanırım, ilk resmi yapan insan için bunun bir cevabı cevap verebilmeye çalışmak olabilir. Ama ama yıllar yıllar sonra iç çatışmamı, boyalarla tuvale aktardım gibi cevaplar duyabiliriz.

Kadının bana verdiği çantayı karıştırmaya başladım. İlk elime gelen, yuvarlak çizgisiz bir defter oldu. Daha önce hiç görmemiştim. Merkezinden ikiye bölünmüş ve çapı boyunca sağlı sollu tutturulmuştu. Sayfaları boştu. Ön kapağı siyahtı. Arka kapağı fosforlu bir beyazdı. Defter varsa kalem de vardır diye düşünerek kalemi aramaya başladım. Kalemi ararken acayip malzemelerle karşılaştım. İlki topaca benzeyen bir fırıldaktı. Üstünde küçük bir düğmesi vardı. Avucumun içine aldım. Bastım ve dönmeye başladı. Dengesini kaybetmiyordu. İçinde jiroskop mu vardı? Dizimin üstünde, uçağın koridorunda ve göbeğimde denedim. Göbeğim eğik olduğu için düştü. Fakat düştüğü yerde dengesini toplayıp dönmeye devam etti. Bir saat falan otomatik fırıldak ile oynadım. Onu çantaya koymalarının sebebi bu muydu? Olsun. Eğlenceliydi. Otomatik fırıldağı çantaya koydum. Kalemi buldum.

Bilmediğim bir yolculuğun içindeydim. Bulutları görmek için aşağıya bakıyordum. Yuvarlak defterim ve siyah kalemim vardı. Ne yazmalıydım? Ne çizmeliydim? Şimdilik ikisini de yapmayacaktım. Önümdeki ekranı açtım. Kurabiye ve meyveli süt ısmarladım. Beklerken çantada gördüğüm dondurulmuş kelebekli küçük piramiti çıkarıp incelemeye başladım.

Meyveli süt ve kurabiye bittiğinde gözlerimi bir süre dinlendirmek için kapattım.

7.

Uyuyakalmıştım. Gözlerimi açtığımda hâlâ uçaktaydım. Ne kadar zamandır uyuyordum? Bunu öğrenmek için etrafımda birilerini aradım. Beni koltuğuma kadar getiren kadın yanıma geldi.

"Nasılsınız? Umarım dinlenmişsinizdir?"

"Gayet iyiyim. Çok güzel dinlendim. Fakat ne kadar zamandır uyuyorum?"

"10 saat kadar oldu."

Uçağın camından dışarıya doğru baktım. Sabah olmalı diye düşündüm. Fakat hâlâ geceydi.

"Peki saat kaç?"

"02.37"

"Neredeyiz?"

"İneceğimiz yerin yakınındayız. Bir saatlik mesafemiz kaldı."

"Teşekkür ederim."

Sanırım doğuya doğru ilerledik. Hesaplamak için uğraşmadım. Ama çok yol almışız. Neyse ki bir saatimiz kalmış. Ama nereye?

Vakit geçirmek için düşünmeye başladım. Konuyu yolcu duygusallığı olarak seçtim. Yolculuk yapan insanların duygusallaştığını düşünmeden edemiyordum. Özellikle de otobüs seyahatlerimde, dinlenme tesislerinde diğer yolcuları ve kendimi seyrederken bu sonucu çıkardım. Yolcular, uykusuzluğun okunduğu gözlerle, özenilmeden yapılmış çiğ patatesli gözlemeyi yerken etrafına yabancı bakışlarla, otobüste çocuğu çok ses çıkardığı için elinden geleni yaptığını göstermek için çocuğu

aracılığıyla otobüs halkına ithaf edilen masum sözlerle, aklında bir hayalin olduğu otobüs camından okunan gençlerin duruşlarıyla, eşinin kendisi için hazırladığı yaprak sarmasını yanındaki yolcu ile paylaşan yaşlı amcayla ve otobüsün son durağındaki şehirde yaşayan kızı olan, yalnızlığını paylaşmak için konuşmaya çalışan teyzeyle dışardan çok savunmasız görünüyordu. Onların davranışlarını gıyaben tanımayan birisi, olası bir etkileşimde kırıcı olabilirdi.

Evimden oldukça uzaklaştığım için mi bu konuyu seçtim? Oysa konum söğüt ağaçları veya sahaflar olabilirdi.

Sahaflar ile devam etmeliydim. Ya da onlara özelleştirilmiş kütüphaneler mi demeliydim? Altı yaşımdayken sokakta kitap satan bir adam ile tanışmıştım. Bir örtünün üzerine çeşitli kitaplar koymuştu. Sohbet etmiştik. Ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Sonrasında beni polise götürmüştü. Orada beni babam karşılamıştı. Sanırım kaybolmuştum. Bana hediye ettiği kitabı okumak için bir yıl beklemem gerekmişti. Aradan yıllar geçtikten sonra öğrendiğime göre o da sahaf olmuştu. Tanıdığım ilk sahaf oydu. Gittiğim şehirlerde müzelerden sonra sahafları gezdiğim için onlarca sahaf tanımıştım. Bazıları sattığı kitapları okumuş oluyordu. Bazılarıysa sadece satıyordu. Olsun. Küflü kitap kokulu bir mekânda kitap seçmek, bilinmeyen bir bilgiye ulaşmaya çalışıyormuşsun hissi paha biçilemezdi. Bir anons geldi. Hayalim bölündü.

"İnişe geçiyoruz. Lütfen kemerinizi bağlayın."

İniyoruz! Sonunda geldik! Ama nereye?

8.

Uçak piste tekerleklerini indirdiğinde küçük camından etrafta neler olduğunu görmeye çalıştım. Fakat gece, görüşümü engelliyordu. Pistin üzerinde bulunan sıra halindeki yeşil ışıklar dışında sadece birkaç aydınlatma direği vardı. Uçak durdu. Çantamı aldım. Yol göstericim olan kadın geldi.

"İnebilirsiniz. Umarım sizin için keyifli bir yolculuk olmuştur."

"Çok keyifliydi. İkizinize lütfen selamlarımı iletin."

"Mutlaka ileteceğim."

Merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladım. O, uçağın kapısında durdu. Bana el salladı. Yeryüzüne ayağımı bastım. Çantamı sırtıma taktım. Pistin üzerinde yürümeye başladım. Yaklaşık iki yüz metre uzağımda bir kule ve yanında bir bina vardı. Hedef olarak orayı seçtim. Birileri beni orada bekliyor olmalıydı.

Binanın önüne geldiğimde kilitli olduğunu gördüm. Kule de boş gibi duruyordu. Anlamsızdı. Çevremde başka bir yapı veya insan göremiyordum. Binanın yanından yürüyerek arkasına geçtim. Sadece bir tane yol vardı. İkizine selam söylediğim kadın bana indiğim yerde bilgilendirileceğimi söylemişti. Kimse yoktu. Erken mi gelmiştik? Beklemeli miydim? Beklemek bana göre bir eylem değildi. Aydınlatma direğinin hemen altında elektrikli bir bisiklet gördüm. Yanına gittim. Acaba çantada burayla ilgili bilgiler içeren bir kitapçık falan var mıydı? Tekrar çantayı karıştırmaya başladım. Broşür buldum!

Sayın Katılımcımız,

Uçaktan indiğinizde yanınızda olmayacağız. Yabancısı olduğunuz bölgeyi yalnız tanımaktan hoşlandığınızı bildiğimiz için sizinle akşam 18.00'de Kırmızı Kuş Kalesi'nin önünde buluşacağız. Uçaktan indiğinizde sizin için yerleştirdiğimiz elektrikli motosikleti bulacağınıza eminiz. Görüşmek üzere.

İyi oyunlar.

İçinde neler olduğunu bilmediğim çantaları daha detaylı karıştırmalıydım. Elektrikli motosikleti incelemeye başladım. Anahtarı üzerindeydi. Çalınma ihtimali düşünülmediğine göre küçük bir bölgedeydim. Arkasında çantamı koyabileceğim kapalı bir sepet vardı. Sepete kurabiye ve su yerleştirilmişti. Suyun hepsini içtim. Kurabiyeleri çantama, çantamı sepete koydum. Elektrikli motosikletin üzerine atladım. Kontağı çevirdim. Zaten tek bir yol olduğu için ne yöne gideceğim konusunda sıkıntı çekmedim.

Elektrikli motosikletin göstergesindeki saat 03.58'di. Bu şartlar altında ilk hedefimin ne olduğu çok açıktı. Gün doğumunu en güzel izleyebileceğim bir tepe bulmalıydım. Böylelikle gün aydınlandığında nerede olduğumu kuş bakışı görebilirdim.

Yaklaşık olarak iki kilometre kadar yol aldım. Hâlâ bir yapı veya insan görmedim. Fakat uzakta bir tepe gördüm. Rotam o tepeydi. Bu kadar düzlük olan bir yerde o tepe, bölgenin tamamına hâkim gibiydi.

9.

Tepeye yaklaşmıştım. Fakat yamacında yol yoktu. Elektrikli motosikletimi bir ağacın kenarına bıraktım. Çantamı aldım. Bereket versin ki içinde bir fener vardı. Çantayı sırtıma alıp feneri açtım. Karanlığa doğru yürümeye başladım. Belli belirsiz canlıların seslerini duyuyordum. Fakat korkmuyordum. Kendi türüm haricindeki canlılardan korkmazdım. Korkusuzluğum onlarla mücadele edebilecek güçte olduğumdan kaynaklanmıyordu. Hızlı kaçardım. Tırmanabilirdim. En önemlisi çocukken izciydim. Pekâlâ burada yırtıcı hayvanlar olabilirdi. Gün doğumunu izlemek için bu riski göze aldım.

Patika bir yol buldum. Demek ki birileri bu tepeye bir amaçla çıkıyordu. Patika yolu takip etmeye başladım. Yolda muz ağacı gördüm. Hemen bir çıkarım yaptım. Demek ki muzun yetişebildiği bir yerdeydim. Çok kullanışlı olmasa da bu bilgiyi hafızamda saklamaya karar verdim. Çantama da üç tane muz aldım. Yoluma devam ettim.

Bir çeşme miydi o? Evet! Aslında taşların üzerine konmuş, içi oyuk tahtanın içerisinden akan suydu. Tadına baktım. Çok soğuk ve harikaydı. Çantamdaki şişede bulunan suyu döktüm. Yerine çeşmeden su doldurdum. Zirveye az kalmıştı.

Feneri tuttuğum yerde parlayan bir çift göz gördüm. Patika yolun ortasında duruyordu. Yere oturmuş bir insan mıydı? Yoksa bir dilenci mi? Veyahut bulunduğum bölgenin magnetini satan bir işportacı mıydı? Hiçbiri değilmiş! O bir maymun! Benim için zararlı olabilir mi diye düşünerek adımlarımı yavaşlat-

tım. O da beni gördü. Bana doğru gelmeye başladı. Eğer bir köpek olsaydı, nasıl yaklaşacağımı biliyordum. Ama bir maymuna zararsız olduğumu nasıl kanıtlayabilirdim? Onu nasıl sevebilirdim. Aramızda beş metre kala durdum. O durmadı.

Muz ağacının dibinden aldığım üç tane muz aklıma geldi. Hemen çantamı açtım. Birini elime aldım. Maymun birey de yanıma gelmişti. Muzu uzattım.

"Al bakalım. Muz sever misin?"

Maymuna küçük çocuk gibi davranmak nereden aklıma geldi. Fakat maymun garip garip sesler çıkardı. Şaman dansına benzer hareketler yaptı. Muzu elimden aldı. Mutlu olmuştu. Kendi diliyle bana teşekkür etmişti. Muzu bitirdikten sonra onunla arkadaş olacaktım. Elimi mi uzatsaydım? Yoksa başını falan mı okşasaydım? Akışına bıraktım ve yürümeye devam ettim. Peşimden geliyordu. Yanımdan yürüyordu. Aslında tam yürüyor denemezdi. Zıplamak, emeklemek ve yürümek arasında tanımsız bir eylem gerçekleştiriyordu. Elimi uzattım. Tuttu. El ele yürüyorduk. Onun hakkında çok az bilgim vardı. Biraz hızlı mı başlamıştım? Yaşı kaç? Cinsiyeti ne? Adı ne? Adını Maynip koydum. Zirveye kadar birlikte yürüdük. Bir ara sırtıma çıkıp oturdu. Kendini bana taşıttı. Ama olsun. Maynip buradaki ilk arkadaşımdı. Zirvede oturacak bir kaya buldum. Onun üzerine oturdum. Maynip de beni takip etti. Gece kendini yavaş yavaş aydınlığa bırakıyordu. Gün doğmak üzereydi. Nerede olduğumu anlamama az kalmıştı. Kurabiyeleri çıkardım. Gün doğmak üzereyken onları Maynip ile birlikte yedik.

10.

Güneş kendini göstermeden önce aydınlığını göndermişti. Karşımda sonunu göremediğim bir deniz belirmişti. Havada bulut yoktu. Ufuk, mor bir şeritle denizin üzerine harika bir görüntü oluşturmuştu. Maynip, kurabiyeleri kayıtsızca yiyordu. Gökyüzü sahnesinde bulutların, güneşin ve yıldızların oluşturduğu o dansları hiç bıkmadan seyredebilirdim. Gökyüzünü yanıma almakla iyi bir seçim yapmıştım. Bulunduğum yere yabancılık çekmiyordum.

Önümde, yani doğuda uçsuz bucaksız bir deniz vardı. Henüz arkamı dönmemiştim. Ayağa kalktım. Yüzümü batıya döndüm. Deniz! Her yönümde deniz vardı! Bir adaya gelmiştim.

Adayı kuş bakışı incelemeye başladım. Yer yer düzlükler görünüyordu. Geriye kalan alanlar ormandı. Adanın diğer ucunda büyükçe pervaneler mi vardı? Gözümü kısıp baktım. Rüzgâr türbinleri idi! Üstelik tam yedi taneydi. Yenilenebilir enerji kaynakları kullanıyorlardı. Rüzgâr türbinlerinin yanına bir bina konuşlandırılmıştı. Peki beni buraya getirtenler nerede kalıyordu? Keşke bir dürbünüm olsaydı. Belki de çantamda bir dürbün vardır. Çantamı tekrar karıştırdım. Evet! Tek göz için bir dürbün buldum. Yuvarlak defteri ve siyah kalemi de çıkardım. Maynip sürekli yemek yediği için kalan iki muzu da çıkardım. Birisini ona verdim. Diğerini kendim yedim. Yuvarlak deftere bir başlık attım. Başlık "Gün Doğumu Adası Haritası" idi. Bulunduğum tepeyi orijin noktası olarak aldım ve ada haritamı çizmeye başladım.

Bulunduğum tepenin doğu yamacından aşağıya doğru baktığımda iki farklı yuvarlak kulübe gördüm. Aralarında bir kilometre falan olmalıydı. Kulübelerle aramızda yaklaşık beş kilometre vardı. Saat yönünde kıyı boyunca çizmeye devam ettim. Kuzeyde kumsal ile bütünleşmiş çimenlik bir alan vardı. Üzerinde konik yapılar görüyordum. Ne için kullanıldıklarını anlamadım. Batıda rüzgâr türbinlerini çizmiştim. Güneyde çok büyük bir yerleşke görüyordum. Üniversiteye benzettim. Askerî bir bina da olabilirdi. Bir tane ana yol vardı. O yolla bağlantılı tali yollarla ada yapı ve yerleşkeleri birbirine bağlanıyordu. Peki Kırmızı Kuş Kalesi neredeydi? Kuzeydoğuda görüşümü engelleyen bir tepe daha vardı. Orada olmalıydı. Fakat kaleye gitmeden önce adanın her tarafını dolaşmalıydım. Haritamı tatmin olabileceğim şekilde tamamlamalıydım. Maynip, çantamı karıştırmaya başladığında, çantayı ondan kurtarıp yola koyuldum. Geldiğim patika yoldan Maynip ile birlikte geri dönüyorduk. Yine sırtıma atlamıştı. Ben de onun kollarını tuttum. Eğer yanımda cep telefonum olsaydı onunla bu anımızı fotoğraflamak isterdim. Fakat yoktu. O yüzden hissettiklerimi, yüreğimde saklamakla yetindim. Elektrikli motosikletime ulaştık. Bıraktığım gibi duruyordu. Maynip, sırtımdan aşağı atladı. Ben motosikletin üzerine bindiğimde arkama binmesini işaret ettim. Fakat binmedi. Şimdilik onunla ayrılıyorduk. Ben kontağı çevirip hareket ettiğimde yine Şaman dansına başladı. Öyle tahmin ediyorum ki hoşça kal demeye çalışıyordu. Ben de kornaya bastım. Korktu ve kaçtı! Korna sesi yerine kendi sesimi kullanmalıydım. Olsundu. Artık adada bir dostum vardı. Motosikletin aynasına bakarak bağırdım.

"Hoşça kal Maynip! Umarım yine karşılaşırız!"

11.

Güneş yükselmeye başlamıştı. Rüzgâr türbinlerinin olduğu yöne doğru yavaş yavaş gidiyordum. Yolun kenarına dikilmiş, kalın bir bastona benzeyen nesne dikkatimi çekti. Yol boyunca iki kez görmüştüm. Durdum. Yanına gittim. Bir kapağı vardı. Kapağı açtığımda bir kablo soketi ile karşılaştım. Biraz inceledikten sonra elektrikli motosikleti şarj etmek için olduğunu anladım. Motosikletimin şarjını kontrol ettim. Henüz %98 idi. Şarj etmeyi gerekli bulmadım. Motosiklete atladım ve sürmeye devam ettim. Biraz ilerlediğimde sağımda başıboş atlar gördüm. Aslında durup onlarla biraz vakit geçirebilirdim. Sonraya erteledim.

Bir kilometre kadar yol katetmiştim. İleride bir tali yol gördüm. Tali yola saptım. Yüz metre sonra bir kulübe karşıma çıktı. Bir tabela ve küçük bir bahçesi vardı.

Tabelada "Soru Karşılığında Yumurta" yazıyordu. Pek anlamadım. Motosikletimden indim. Küçük bahçesinden içeri girdim. Kulübenin kapısı açıktı. İçerde beyaz saçları toka ile tutturulmuş, top sakallı ve hafif çekik gözlü olduğunu fark ettiğim, üzerine uzun bir elbise giymiş olan yaşlı bir adam yumurta pişiriyordu. Yumurtayı elektrikli ocakta mı pişiriyordu? Evet.

"Merhaba."

"Merhaba, hoş geldin."

"İnsan neden gizemin bitmesini istemez? Merak ettiklerimizin tükendiğini düşünmekle yaşamak zor olduğu için mi?"

"İki tane yumurtanı getireceğim, genç adam. Fakat biraz beklemen gerekecek."

"Neden?"

"Üç yumurta oldu."

Sustum. Ocağın karşısındaki çekmecelerden birisini açtı. Çekmeceden bir insan gövdesi kadar bir defter çıkardı. Bahçedeki bir masaya koydu. Tekrar çekmeceye döndü. Dolma kalem ve mürekkep getirdi. Defteri açtı. Sayfaları tükenmek üzereydi. Yazmaya başladı. Acaba ne yazıyordu? Masasına doğru hafifçe ilerledim. Yazdığına baktım. Sorularımı yazıyordu! Önceden yazdıklarını görmeye çalıştım. Onlar da soruydu. Bu defterde yüzlerce sayfa soru olmalıydı. Bu kadar soruyu ne yapacaktı? Neden yazıyordu? En önemlisi neden yumurta karşılığında bunu yapıyordu? İyi ki bu soruları sesli sormadım. Yumurta sayısını ve yumurtanın bana geliş süresini uzatmamak için soru sormamakta karar kıldım. Yaşlı adamı izlemeye başladım. Yazmayı bitirince defteri, dolma kalemi ve mürekkebi çekmeceye götürdü. Elektrikli ocağın başına geçti. Yumurtayı hazırlamaya koyuldu. Kulübenin arkasında bir bahçe daha olduğu fark ettim. İçinde onlarca tavuk, sayısız civciv ve birkaç tane horoz vardı. Civciv sayısından, çok soru soran olmadığı kanısına vardım. Veresiye soru defterli amca yumurtamı getiriyordu.

"Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim. Eğer bir soru daha sorsaydım, bana yumurta getirmezdin diye düşünüyorum. Çünkü üç tane tereyağıyla pişmiş ve nefis görünen yumurtam var."

"Eğer soru sorarsan getiririm."

Soru sormadan, sorularla dolu o koca defteri ne yapacağını nasıl sorabilirdim? Cevap vererek mi?

"O defterdeki sorularla tarhana çorbası yapacaksın."

"Hayır."

Beni sormaya teşvik ediyordu. Tek müşteri bendim. Civciv olmadan önce daha fazla yumurta yemeliydim. Ama ona istediğini vermemek için sustum. Bir yandan yumurtaları yiyordum. Enfesti. Yumurtalar bitince masadan kalktım.

"Yumurtalar çok lezzetliydi. Teşekkür ederim. Son bir sorum var. Yumurtasını sonra yiyeceğim. Bu kadar soruyu kim cevaplayacak?"

"Cevaplarını merak eden kim olursa."

"Anladım. Umarım o ben olmam. Yumurta yeme borcumu ödemek için yine geleceğim. Hoşça kalın!"

Motosikletime bindim. Tali yolu geçip ana yola çıktım. Nasıl bir yerdeydim ben? Bunu öğrenmek için sürmeye devam ettim.

12.

Henüz üç yüz metre kadar ilerlemiştim. Sol bileğimin üstünde iğne batması gibi bir acı hissettim. Durdum. Bileğime baktım. Bir örümcek! Serçe parmağımın yarısı kadar büyüklükteydi. Onu sağ elimle yolun kıyısına doğru ittim. Örümceğin ısırdığı yer hafif kızardı. Umarım zehirli bir örümcek değildir. Durduğum yerin sağında bir patika yol daha olduğunu gördüm. Patika yoldan ormana doğru girdim.

Yüz metre kadar ilerledim. Depoya benzettiğim bir yapı gördüm. Ona doğru yaklaştım. Durdum. Pazar yeri çatıları gibi bir çatısı vardı. Demir kolonlar arasında yatay sıralarla kesme taşlar döşenmişti. Ön cephesi tamamıyla açıktı. Motosikletten indim.

Yapının ön cephesine doğru ilerledim. İçerisi çok karanlıktı. Tavanda aydınlatma lambaları gördüm. Kablosunu takip ettim. Anahtarını bulup çevirdim. Lambalar sıra halinde yanmaya başladı. Işık şiddetleri çok güçlüydü. İçerisi tamamıyla aydınlanmıştı.

Sağımda ve solumda, cepheleri boyunca aralıklarla sıralanmış üzerleri örtülü makineler vardı. Makine olduklarını tahmin ediyordum. Örtüleri açmadan bilemezdim. Sağımdaki ilk örtüyü tuttum ve çektim.

Örtüyü kaldırmamla birlikte bir melodi çalmaya başladı. Örtünün altından çıkan makinenin ne işe yaradığını anlayamamıştım. Üst yarısı silindir şeklinde kalın camdan ibaretti. Camın tutturulduğu alt yarısı siyah kalın bir malzemeden yapılmıştı. Üzerinde sadece rakamlar bulunan klavyesi vardı. Sayılardan yediye bastım. Silindirin içi buharla doldu. Tabanından bir ışık huzmesi kırılarak silindirin içinde buharın üzerinde gökkuşağı oluşturdu. Çok hoşuma gitti. Bire bastım. Sadece kırmızı renk çizgi halinde buharın üzerinde belirdi. İkiye bastım. Kırmızının bitişiğinde turuncu renk oluştu. Bu bir gökkuşağı makinesi idi. Tekrar yediye bastım. Ardından diğer örtülü makineye yürüdüm.

Örtüyü kaldırdım. Sadece siyah bir yüzey ve bir adet kalem vardı. Kalemi elime aldım. Siyah yüzeye dokundurdum. Yüzey üzerinde yeşil izler bıraktığını fark ettim. Rasgele bir ağaç çizdim. Kalemi yerine koydum. Makineden sesler gelmeye başladı. Bir işlem yapıyordu. Sesler bitince yüzeyin altındaki delikten cam bir misket düştü. Misketin içinde çizdiğim ağaç ve çizgiler vardı. Çocuk olsaydım havalara uçabilirdim. Misketi cebime koyup bir diğer makineye doğru yürüdüm.

Örtüsünü kaldırdım. Bu tanıdığım bir makineydi. Eğlence merkezlerinde sıklıkla bulanan, metal para atılmak suretiyle harekete geçen kıskacı kullanarak peluş oyuncakları kıskaç ile tutup, dış dünyaya açılan boşluğa düşürdüğünde peluş oyuncağı kazanıp bir çocuğa hediye ederek onu sevindirebileceğin peluş oyuncak hapishanesi makinesi! Fakat önümdeki için metal paraya gerek yoktu. Peluş oyuncakların yerine de yumruk büyüklüğünde ağzı düğümlenmiş keçe torbalar vardı. Oynamaya başladım. Birkaç denemeden sonra keçe torbalardan birini kazandım. Keçe torbanın düğümünü çözüp içini açtım. Fındık kazanmıştım!

Sırayla diğer makineleri de dolaştım. Hepsi birbirinden enteresandı. Saatlerdir buradaydım. Ayrılma vaktim gelmişti. Motosikletime bindiğimde saate baktım. 11.22 idi. Haritama bu oyuncak deposunu da ekledim. Geldiğim patika yoldan ana yola çıktım.

13.

Rüzgâr türbinlerinin bulunduğu bölgeye kadar patika yollara sapmadan devam ettim. Rüzgâr türbinleriyle aramızda çok az bir mesafe kalmıştı. Onların seslerini duyabiliyordum. Yakınlaştıkça sesler artmaya başladı. Devasa yedi adet rüzgâr gülünün önünde durdum.

Rüzgâr türbinlerini görmek beni hep mutlu etmiştir. Elektrik enerjisi üretiminin en temiz hallerinden birisiydi. Rüzgârın bisikletleri gibiydi. Bir egzozu yoktu. O dönmeye devam ettikçe bacasız günler yakın demekti. Motosikletimden inip etrafı incelemeye başladım.

Rüzgâr türbinlerinin sağ tarafında güneş panelleri bulunuyordu. Güneş panelleri diziler halinde güneye bakıyordu ve 300 adetti. Güneş panellerinin konuşlandırıldığı bölge bir çitle çevrilmişti. Güneş panellerinin 30 metre kadar kuzeyine bir adet kontrol ve koruma köşkü konumlandırılmıştı. Köşkün az ötesinde tepesi kubbeli bir yapı vardı. Yapının önüne modern sanat teknikleriyle hidrojenin periyodik cetveldeki simgesi eserleştirilmişti. Kendi kendime bir anda bir çığlık attım! Günel panellerini kullanarak hidrojen üretiyorlardı! Güneş gibi sonsuz bir enerji kaynağını üretmeleri çok hoşuma gitti!

Şalt tesisi ve transformatörlerin olduğu çitle kaplı bir alan gördüm. Çok yaklaşmadım. Rüzgâr türbinlerinin elli metre solunda düzlük bir alan dikkatimi çekti. Oraya doğru yürüdüm. Düzlüğün orta yerinde ahşaptan bir ev yapılmıştı. Çatısı rüzgâr gülüyle kaplıydı. Evin kapısının önünde durdum. Kapı kapalıydı. Fakat kapının üzerine cam ile kapatılmış yuvarlak bir açıklık vardı. O camdan içeriye göz atıyordum. İçerisi atölyeye benziyordu. Duvarlara rüzgâr gülü, uçurtma ve gökyüzü resimleri asılmıştı. Gözlüğünü burnunun ucuna indirmiş, orta yaşlı, uzun saçlı bir kadın gördüm. Geniş bir masanın önüne diz çökmüştü. Masanın üzerinde çıtaları tutuyordu. İp, kraft kâğıdı ve makas masanın diğer ucundaydı. Galiba uçurtma yapmaya başlamak üzereydi. Kapıyı tıklattım.

"Kapı kilitli değil. Gelebilirsin."

Kapıyı açıp içeriye girdim. Çiçek kokusu alıyordum. Hangi çiçek olduğunu kestiremedim.

"Merhaba. Uçurtma mı yapıyorsunuz?"

"Evet. Senin de bir uçurtman olsun ister misin?"

"Elbette."

"Otur öyleyse."

Karşısındaki minderi gösterdi. Hemen geçip karşısına oturdum. Bana üç tane çıta ve ip verdi.

"Uçurtmanın nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Biliyorum. Fakat sizi izleyerek yapmak isterim."

"Pekâlâ. O zaman başlayalım."

İlk önce çıtaların kenarlarında, her iki ucunda oyuklar oluşturduk. Ardından çıtaları orta noktalarından üst üste tuttuk. Altıgen şeklini oluşturup ortasından ip ile bağladık. Uçurtmayı yapmaya devam ederken, evin içini de inceliyordum. Tavana çizilmiş, farklı şekillerde uçurtmalar gördüm. Tabanda halı yoktu. Seramik demlikten buharlar çıkıyordu.

"Papatya çayı içer misin?"

Sanırım aldığım koku, papatya çayının kokusuydu.

"Zahmet olmazsa alabilirim."

Gülümsedi. Çayın bulunduğu küçük mutfak tezgâhına gitti. Seramik iki bardak çıkardı. Papatya çaylarını doldurdu ve tepsi ile getirdi.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun. Çayımızı içerken biraz ara verip sohbet edelim istersen."

"Olur."

"Uçurtmaları neden seviyorsun?"

"Çocukluktan kalma bir alışkanlık, gökyüzüne dokunabildiğini hissetmek mutluluk veriyor."

"Biraz bekleyebilir misin?"

"Tabii ki."

Arkamdaki kitaplığa yöneldi. Kitaplığın en altındaki çekmeceden, soru karşılığında yumurta veren yaşlı adamın defterinin aynısından çıkardı. Kitaplığın önündeki küçük masanın üzerine koydu. Çekmeceden dolma kalem ve mürekkebi çıkarıp deftere yazmaya başladı.

"Ne yazıyorsunuz?"

"Cevabını yazıyorum."

"Siz de cevapları mı biriktiriyorsunuz?"

"Evet. Her insanın neden uçurtmayı sevdiğinin cevabı değerlidir."

"Anlıyorum."

Aslında tam anlamıyla anlamamıştım. Yazmasını bitirdikten sonra masaya geldi. Uçurtmalarımızı tamamladık. Uçurtmayı, uçurmak için aldım. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Fakat o gelmiyordu.

"Siz gelmiyor musunuz?"

"Hayır. Sana mutluluklar."

"Hoşça kalın."

Dışarıya çıktım. Düzlük alanda epey rüzgâr esiyordu. Uçurtmayı ön yüzünün üstüne koydum. On metre kadar uzağına geçtim. İpini çektim ve koşmaya başladım. Havalandı! Daha fazla ip serbest bıraktıkça yükselmeye başladı. İp tükenince uçurtmayı elime bağladım. Yere oturdum. Uçurtmanın uçuşunu seyretmeye koyuldum.

14.

Uçurtmanın yakınından bir kuş sürüsü geçiyordu. Dikkatlice bakınca yelkovan kuşları olduğunu anladım. Eski bir kütüphane kitabında fotoğrafını görmüştüm. Kütüphanelerde vakit geçirmek hoşuma gidiyordu. Ne zaman çok sıkılsam, o an bana en yakın kütüphaneyi bulurdum. Rasgele bir kitap seçip okumaya başlardım. Nerede ve ne zaman kullanacağımı bilmediğim bilgilerle dolduğum olurdu. Bazen eski fotoğraf albümlerine rastlardım. Bir fotoğrafın çekilmesinden sonra elli yıl geçmişti. Fotoğraftaki insanların şu an nerede, ne yaptıklarını düşünürdüm. Fotoğrafta bir parkın kaydırağında poz vermiş, on yaşlarındaki çocuk, elli yıl sonra nerededir? Ne yapıyordur? Birisi o an benim fotoğrafımı çekse ve kitabın birine koysa, ben elli yıl sonra ona bakınca ne hissederim? Muhtemelen o an yaşadığım günleri özlerdim. Peki gelecekten baktığımda özleyeceğim bugünlerde neler yapmalıyım, diye düşünürdüm. Kitabı kapatıp kütüphaneden çıkardım. Ritmim yükselirdi. Heyecanlanırdım.

Ben bunları düşünürken yelkovan kuşlarından biri, uçurtmamın ipini yüksekte bir yerinde ağzıyla tuttu. Kuşa zarar vermemek için ipi toplamadım. İpi kopardı! Ağzıyla kısa bir süre uçurtmayı uçurdu. Sonra bıraktı. Uçurtma, dramlı bir filmin, baba yıkılışı içeren bir sahnesindeki baba gibi sırt üstü rüzgârın üzerine düştü. Rüzgârla birlikte sürüklenmeye başladı. Çok uzaklara gitti. Belki bir gemiye düşer. Orada bir çocuk vardır. Bulur ve sevinir diye düşündüm. Çok iyimserce bir tahmindi. Ama olsundu. İhtimallere dâhildi.

Oturduğum düzlükten kalkıp motosikletin yanına geldim. Saat 14.36 idi. Kırmızı Kuş Kalesi'ndeki buluşmama üç buçuk saat vardı. Tahta çeşmeden doldurduğum sudan biraz içtim. Çok ısınmıştı. Motosiklete atladım. Ana yola çıktım. Rüzgâr türbinleri arkamda kalacak şekilde sürmeye başladım.

Adanın yarısını dolaştığımı tahmin ediyordum. İki kilometre kadar yol aldım. Solumda bir şelale gördüm. Etrafındaki ağaçların arasından köpürerek dökülen su, küçük bir havuz oluşturmuştu. Yaklaşıp yanında durdum. Çok terlemiştim. Biraz serinleyebilirdim. Motosikletten indim. Kıyafetlerimi çıkardım. Biriken suyun çok derin olmadığını varsayıyordum. Fakat yine de yavaş yavaş suya girdim. Su çok soğuk ve temizdi. Suyun derinliği ilk iki metre boyunca boyumu aşmıyordu. Rahatladığımı hissettim. Kenardaki bir kaya parçasına sırtımı verdim. Bir süre yüzdükten sonra gözlerimi kapatıp şelale suyunun tadını çıkarmaya başladım. Güneş, ağaçların arasından yüzüme düşüyordu. O an keyfimi bozabilecek bir durum yoktu. Kurbağalar ara sıra ayaklarıma çarpmasına rağmen huzurluydum.

Bir saat kadar suyun içinde dinlenmekte karar kıldım.

15.

Dinlenirken bir ara dalmışım. Kafam suya düşünce uyandım. Sudan çıktım. Kurumak için güneşin düştüğü bir ağaç kütüğünün üzerine oturdum. Kendimi daha dinç hissediyordum. Güneşin sıcağı tenimdeki suyu çabucak kuruttu. Kıyafetlerim bıraktığım gibi duruyordu. Sadece üzerinde gezinen karıncaları silkelemem gerekti. Kıyafetlerimi giydim. Motosikletin üzerindeki çantamı aldım. Saat 15.32 idi. Neden ormanın içinde biraz dolaşmıyordum? Motosikleti, kendimi kuruttuğum kütüğün ya-

nına çektim. Şelalenin sağından ormanın içine doğru yürümeye başladım. Ağaçlardan sarkan dallar ve çalılar yürümemi zorlaştırıyorlardı. Birçok hayvanın sesini işitiyordum. Fakat karşıma henüz içlerinden biri çıkmadı. Orman üzerime bulaşmıştı. Kendime kurumuş bir sopa buldum. Onu, yolumu açmak için kullanıyordum. Ağaçlardan birinin gövdesinde ağaçkakan olduğunu fark ettim. Durdum. Sessizce onu izliyordum. Ağaçkakanın kafası kırmızıydı. Gövdesi siyahtı. Ağacı delmek için gagasıyla sert ve seri bir şekilde vuruyordu. Gagasını kıracak diye korktum. Umarım beni görünce gagasını kullanmaz. Bir süre onu izledikten sonra çabasını takdir ederek yürümeye devam ettim. Beni fark etmedi. Ya da gördü ve umursamadı.

Sivrisinekler ara sıra peşime düşüyordu. Kanımın peşindelerdi. Onlara fazla fırsat vermiyordum. Kan bağışı gibi düşünüp bir ünite falan versem sorun olur muydu? Muhtemelen. Birbirinden garip kuş türleriyle karşılaşıyordum. Bazıları gökkuşağı gibi rengârenk. İki metre ötemde uzun bir ağacın dalından sarkıtılmış, kalın bir ip ve ipin ucuna bağlı küp şeklinde bir kutu gözüme çarptı. Kutuda ne olduğunu merak ettim. Yanına gittim. Bir kutu değilmiş. Kapağı yoktu. Üstelik çok ağırdı. Bu neden buradaydı? İpin bağlı olduğu dala baktım. İp halkadan geçirilmişti. Devamı arkasını göremediğim çalılıkların arkasındaydı. İpi takip ettim. Çalılığın önüne doğru dolaştım. İp metal bir kapağa bağlıydı. Kapağın bitiminde yerin altına doğru inen tahta bir merdiven vardı. Çantadan feneri çıkardım. Kapağın içine eğilip merdivenlerin nereye indiğini görmeye çalıştım. İki metre kadar aşağıda merdiven bitiyordu. Sonrasında bir tünel olduğunu tahmin ediyordum. Ayağa kalktım. Merdivenlerden inmeli miydim? Kendimle bu konuyu tartışmaya başladım.

Kapalı ve karanlık yerlerden çok hoşlanmazdım. Tünelin sonunda ne vardı? Tünelin içinde yırtıcı bir hayvan yuva yapmış olabilirdi. Belki de bir kaplan! Eski bir korsanın anıt mezarıyla karşılaşacak olabilirdim. Belki de burası onun yerliler tarafından oluşturulmuş mabediydi. İçinde labirent olabilirdi. Yolumu kaybedip karanlığın içinde kaybolabilirdim. Ardından çaresizce otururken bir yılan leğen kemiğimin üstünden beni sokabilirdi! Kendimle bu konuyu daha fazla tartışmamalıydım. Feneri açtım ve merdivenlerden inmeye başladım.

16.

Merdiven bitince önümde karanlık ve uzun bir koridor beni karşıladı. Fener ile sonunu görmeye çalıştım. Sonu görünmüyordu. Genişliği bir buçuk metre kadardı. Koridorun tavanı yüksekti. Eğilmeme gerek kalmadan yavaş yavaş yürümeye başladım. Yirmi metre kadar yürüdükten sonra koridorun duvarına asılmış fenerler buldum. Benim fenerimden daha güçlü olduklarını fark ettim. Kendi fenerimi çantama koydum. Duvardan aldığım fenerle yürümeye devam ettim. Tünelin içi, aşırı nemli ve rutubetliydi. Terledim. İki yüz metre kadar yürümüş olmaydım. Koridorun sağ duvarından içeriye doğru açılan bir kapı ile karşılaştım. Kapı kapalıydı. Laboratuvar kapısını andırıyordu. Kilitli değildi. Kolu çevirdim kapıyı itip içeriye girdim.

Oda karanlıktı. Fener ile tavanı kontrol ettim. Sıra halinde floresan lambalar dizilmişti. Lambaların anahtarını buldum ve açtım.

Gözüm kamaşmıştı. Gözlerimi kıstım. Kolumu gözümün önüne kapattım. Işığa alışmak için bir süre beklemem gerekti. Işığa alıştığımda karşımdaki duvarda "Acil Durum Odaları" yazısını

gördüm. Yazının altında başka bir kapı bulunuyordu. Bulunduğum odanın içi, iki kapılı metal dolaplarla doluydu. Dolapların üzerine metal numaralar tutturulmuştu. 1 numaralı dolaba yaklaştım. Gayet temiz görünüyordu. İçimden, buralarda bu dolapların bakımını yapan görevli birileri olmalı diye geçirdim.

Dolabı açtım. Gayet düzenli şekilde dizilmiş eşyalarla doluydu. Küçük fenerler, üzerlerinde harfler bulunan anahtarlar ve buzdolabı poşetine konmuş bir harita vardı. İlk önce buzdolabı poşetinin içindeki haritayı açtım.

İçinde bulunduğum tünelin haritasıydı! İnanılmaz şekilde adanın tamamını kapsıyordu. Ada üzerinden girişler ve çıkışlar yuvarlaklarla işaretlenmişti. Odalar harflerle gösterilmişti. Odalarda bulunan dolapların numaraları, odanın harfinin altına yazılmıştı. Haritanın arkasında dolaplarda bulunan eşyaların listesi sıralanmıştı.

Listeye gelişigüzel göz attım. 43 numaralı dolap; 2 adet yamaç paraşütü, meşale, işaret fişeği, çakmak, can simidi, su, ton balığı.

32 numaralı dolap; elektrikli müdahale kalemleri, koruyucu yelekler, patenler, dizlik, kaygan şerit.

18 numaralı dolap; 3 adet tam donanımlı dalgıç ekipmanı, şişme botların gizlendiği kayaların fotoğrafları, su, konserve ve olta.

Liste küçük harflerle yazılmıştı. Okurken gözlerim yoruluyordu. Neden böyle bir hazırlık yapmışlardı? Neyin ihtimalini öngörmüşlerdi? Cevapları öğrenmeyi sonraya sakladım. Tünelin haritasını çantama koydum. Saatler geçmiş olmalıydı. Geri dönüp Kırmızı Kuş Kalesi'ni bulmam gerekiyordu.

Geldiğim koridoru takip ederek tünelden çıktım. Motosikletim, kütüğün yanında beni bekliyordu. Saate baktım. 17.38 idi. Motosikletin koltuğuna atladım ve Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru sürmeye başladım. Tahminim gün doğumunu izlediğim tepenin kuzeyinde olduğu yönündeydi.

17.

Biraz hızlandım. 18.00'e yetişmeliydim. On dakikalık yol aldığımda gün doğumu tepesinden gördüğüm geniş düzlüğün yanından geçiyordum. Tahminimden daha büyük bir alan olduğunu fark ettim. Üzerindeki konik yapıların ne olduğunu anlayamadım. Durup incelemek için vaktim yoktu. 29 gün burada kalacaktım. Mutlaka boş vaktim olurdu. Olur muydu? Bilmiyordum.

Alnıma büyük bir sinek çarptı. Biraz daha aşağıya çarpsaydı kaza yapabilirdim. Küçük tepeye iki yüz metre kadar yaklaştım. Yavaşladım. Saat 17.56 idi. Küçük tepenin sağından devam ettim. Durdum. Kale sağımda, denize inen patika yolun üzerindeydi. Patika yol çok dikti. Motosikleti bıraktım. Dikkatli adımlarla inmeye başladım. Ayağım kayarsa kayalıklara doğru yuvarlanabilirdim. Neden daha güvenilir bir yol yapmamışlardı? Bazı rüyalarımda yaşadığım durumun içindeydim. Düşecek olursun, adım atamazsın, kolunu veya ayağını hareket ettiremezsin ve sonunda muhtemelen düşmekteyken uyanırsın. O rüyalardan birinin sonunu yaşamamak için patika yoldan tekrar ana yola çıktım. Motosikletin saatine baktım. 17.59 idi. Kaleyi sağıma alıp yürüdüm. Elli metre sonra çember şeklinde yazılmış "Kırmızı

Kuş Kalesi" yazısını gördüm. Kuş şeklinde doldurulmuş bezler ile süslenmiş bir girişi vardı. Daha güvenilir bir yol yapmışlardı. Yanlış yoldan girmeye çalışmıştım.

Kalenin girişinden içeriye doğru yürüdüm. Kesme taşlarla bakımlı bir merdiven yapılmıştı. Kıvrımlı basamakları biraz hızlanarak inmeye başladım. Son basamağı indiğimde asma bir köprünün üstündeydim. Asma köprü kalenin kapısına ulaşıyordu. Asma köprünün altında eğimli ormanlık alan, devamında kayalıklar, sonrasında da deniz geliyordu. Sadece yirmi metrelik asma bir köprüyü yürümek ne kadar zor olabilirdi? İlk adımlarımla köprü sallanmaya başladı. Aslında kenarındaki metal korumalıklara tutunarak ilerlemek de fena fikir olmasa gerekti. Asma köprüyü geçtim. Kırmızı Kuş Kalesi'nin yaklaşık üç metre olduğunu sandığım kapısı açıktı. Derin bir nefes aldım. İçeriye doğru yürüdüm.

Girişin karşısında küçük bir amfi bulunuyordu. Amfinin sağında dar bir yol kıvrılarak uzuyordu. Solundaki merdivenler, amfinin arkasındaki kuleye çıkıyordu. Görünürde kimse yoktu. Dar yoldan mı devam etmeliydim, yoksa merdivenlerden mi? Önce dar yolu denemeliydim. Kulenin arkasına doğru dolaşıyordu. Oralarda bir yerlerde, balkon olabilirdi. Dar yola doğru ilerledim. Dar yolun kıvrımını bitirdiğimde karşıma geniş bir balkon çıktı. Balkonun denizi gören ucunda iki tane sallanan koltuk, bir sehpa, büyük bir şemsiye ve bir adam gördüm. Adam, sallanan koltukta uyumuş gibi görünüyordu. Siyah bir takım elbise gitmişti. Bu sıcakta siyah takım elbise giymek saçma bir seçim diye içimden geçirdim. Yanına doğru yürümeye başladım. Aramızda iki metre kala ayağa kalktı.

"Oyunkâşifi, hoş geldin!"

İlk defa "Oyunkâşifi" olarak adlandırıldım. Kendimi hiç bu şekilde tanımlamamıştım.

"Hoş buldum. Siz kimsiniz? Neden bana Oyunkâşifi dediniz?"

"Ben Anlatıcı'yım. Neden Oyunkâşifi olduğunu yarın öğreneceksin. Bundan sonra bu isimle anılacaksın. Alışman için bir başlangıç yaptım. Sandalyeye otur. Biraz konuşalım."

İşaret ettiği sandalyeye oturdum. Aklımdaki sorulardan hangisiyle başlamalıydım? Veyahut önce anlatacaklarını mı dinlemeliydim? Önce dinlemeye karar verdim.

"Dinliyorum."

18.

Sallanan sandalyeye oturduğumda önümdeki manzaranın ne kadar muhteşem olduğunun farkına vardım. Konuşmayı biraz erteleyip manzaranın tadını çıkarmalıydım. Fakat kendisini Anlatıcı olarak tanıtan adam konuşmaya başladı.

"Uçaktan indiğinde seni yalnız bırakma kararı bana aitti. Umarım yanlış bir karar değildir. Birlikte geçireceğimiz zaman boyunca aklın adanın dışında kalmasın istedim."

"Gayet doğru bir karar vermişsiniz. Adayı yalnız tanımak benim için daha zevkliydi."

"Oyunkâşifi'nden beklenecek bir cevap. Sevindim. Peki beğendin mi adamızı?"

"Beğendim. Sebebini henüz çözemediğim durumlarla karşılaştım. Fakat bunlar adanın doğasının güzelliğinden önemli olmasa gerek."

Gözüm ufuktaydı. Güneş ufka doğru epeyce yaklaşmıştı. Harika bir gün batımı izleyebileceğimden emindim. Anlatıcı, gelişigüzel konuşma yapıyordu. Nasıl bir çalışma yapacağım, kimler bu konuya dâhil gibi merak ettiğim birçok sorunun cevabını bu konuşmada alamayacaktım.

"Yorgun olmalısın? Senin için hazırladığımız odaya gitmek ister misin?"

"Hayır. Yorgun değilim. Gün batımını buradan izleyebilir miyim?"

"Elbette. Bu yüzden burada buluştuk. Kahve ister misin?"

"Sade ve şekersiz olsun lütfen."

Ortamızdaki masanın üzerindeki telsizi aldı. İki kahve ısmarladı ve tekrar masaya koydu.

"Bizim ilanımıza başvurduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Aslında konuyu da tam anlamıyla bilmiyorum."

"Önemli değil. Zaten o ilan ile burada yapacaklarımızın bir alakası yoktu."

"Nasıl yani?"

"Bizimle paylaştıklarını inceledik. Ardından ilana başvurduğun tarihten bugüne dek Oyunkâşifi olup olmadığını anlamak için seni takip ettik. Çünkü yapacağımız çalışmalarda bundan emin olmadan verim alamazdık. Ben dâhil olmak üzere karşılaştığın herkes seni tanıyordu."

"Soru karşılığında yumurta veren yaşlı adam da dâhil mi?"

"Evet. Üstelik seni evinden alan arkadaşımız da dâhil."

"Tahmin etmiştim. Fakat ben sizi hiç fark etmedim."

"Dikkatli olmak için her gün ekipten bir başkası seni izliyordu. Yüzlerce izleyicinin senin hakkında günlük raporları var. Bunlardan bazılarıyla sohbet bile ettin."

"Sahilde bana parfüm satmaya çalışan işportacı sizin adamınız mıydı?"

"Aslında, onun çok da bir önemi yok biliyorsun."

"Haklısınız."

Mavi giyimli birisi kahveleri ortamızdaki masaya bırakıp ayrıldı. Güneş, ufuk çizgisine ulaştı. Konuşmayı güneş battıktan sonrasına erteledim.

19.

Güneş, gökyüzünü renklerle boyamıştı. Denize dökülen parçaları dalgaların üzerinde dans ediyordu. Yuvarlak defterimi çıkardım. Bu gün batımını kalemimle saklamak istiyordum. Anlatıcı ara sıra beni izliyordu. Fark etmemiş gibi yapıp çizimime devam ettim. Hafif bir rüzgâr esintisi hissetmeye başladım. Gün batımı sahnesine yüzlerce karabatak da eklendi. Muhteşemdi! Böyle manzaralara kim kayıtsız kalabilirdi. Dünya dönmesine biraz ara verseydi, böylelikle bu sahneyi gözlerim doyana kadar izleyebilirdim. Eskizimi bitirmiştim. Kalanı hafızamda bir yerlerdeydi.

Güneş ufukta kaybolmuştu. Mavi yerini yavaş yavaş siyaha doğru bırakıyordu. Sahne yıldızlara kalıyordu. Onları izleyemeyecek kadar yorulmuştum. Anlatıcı'ya döndüm.

"Nereye gidiyoruz?"

"Haydi kalkalım. Öğrenim alanındaki odana gidiyoruz."

Onu takip ediyordum. Kalktık. Dar yoldan asma köprüye ulaştık. Köprüyü geçtik. Merdivenlerden çıkıp ana yola ulaştık. Bir araba bizi bekliyordu. Egzozundan duman çıkmıyordu. Elektrikli araba mıydı?

"Elektrikli araba mı o?"

"Burada dumanlı çok az makine görebilirsin."

Yani elektrikliydi. Ya da duman çıkarmayan başka bir yöntem ile çalışıyordu. İkisi de kabulümdü. Arka koltuğa bindik. Araçtan hiç ses gelmiyordu. Evet, elektrikliydi. Anlatıcı, aracı kullanan şoföre döndü.

"Oyunay Yerleşkesi'ne gidelim."

"Tabii ki Sayın Anlatıcı."

Aracın arka camından, yanımızdan geçen ağaçları izlerken, uyumak ve dinlenmek istiyordum. Böylece daha dinç bir şekilde adada neler yapacağımızı keşfedebilirdim. Bu yüzden mi bana "Oyunkâşifi" diye sesleniyordu? Neyse ki öğrenmeme az kaldı.

Araç, gün doğumunu izlediğim tepeden gördüğüm yerleşkenin içine girdi. Büyük bir çimenlik alanın önünde durduk. Anlatıcı araçtan inince peşinden ben de indim.

Çimenlik alanda silindir şekilde ve çatısı kubbeli yapılar vardır. Yaklaştıkça onların bir çeşit ev olduğunu anladım. Aralarında mesafeli şekilde inşa edilmiş yedi tanesini çimenlik alanda görebiliyordum. Anlatıcı ile onlardan bir tanesinin dış kapısının

önünde durduk. Dış kapının sağında ve solunda kapıyla arasında bir metre kadar mesafeli pencereler yapılmıştı. Dış kapının hemen üzerindeki duvarına tabela tutturulmuştu. Üzerinde "Oyunkâşifi" yazıyordu!

"Sen adadan ayrılana kadar bu ev sana ait. İçerisine ihtiyacın olan eşyaları yerleştirdik. Başka ihtiyaçların olması halinde bir kâğıda yazıp kâğıdı zilin yanındaki kutuya atman yeterlidir. Şimdilik benden bu kadar. Sabah güne erken başlayacağız. Diğerleriyle tanışacaksın. Onlar da birbirleriyle tanışacaklar."

"Diğerleri kimler?"

"Sabah görüşmek üzere, iyi geceler!"

"İyi geceler, Anlatıcı."

Anahtar, kilidin üzerindeydi. Kilidi açıp girdim. Anahtar ile evin içinden kilitledim. Kısa süreli dahi olsa kendime ait garip bir evim olması mutluluk vericiydi. İçerisi karanlıktı. Elektriğin aydınlatıcı gücünü kontrol ettiğim anahtarı duvarın üzerinde buldum. Garip evimi aydınlattım.

20.

Otuz metrekare kadar bir salondaydım. Ortasına yuvarlak ahşap bir masa ve ağaç kütüğünden yapılmış yedi tane oturak yerleştirilmişti. Salonun çevresi boyunca sedir yapılmıştı. Salonun sadeliğinden ve dokusundan hoşlandım. Salonun devamında dört tane oda kapısı bulunuyordu. Kapıların arasında bir karış kadar aralık bırakılmıştı. Soldan birincisi banyoydu. Sıcak bir duş için ilk tercihim orası olacaktı. Diğer odalara da göz atmak

istiyordum. Soldan ikinci odaya göz attım. Kapısının karşısına kare şeklinde ahşap bir çalışma masası yerleştirilmişti. Masanın üzerine saman kâğıtları konmuştu. Masanın sağındaki ve solundaki duvarlar boydan boya kitaplıktı. Kitaplıkta yüzlerce kitap olmalıydı.

Soldan üçüncü odanın içine girdim. Burası bir atölyeydi. Duvarlar saydam çekmeceli dolaplarla kaplıydı. Dolapların hemen önünde dolap boyunca tezgâh uzanıyordu. Sağ duvardaki çekmecelerin içinde çeşit çeşit boyalar, fırçalar, maketler, kretuar bıçakları, çeşitli boyutta çıtalar, mini testere, farklı kalınlıklarda mukavvalar, ahşaplar ve daha birçok malzeme bulunuyordu.

Solumda olan duvardaki çekmecelerde elektronik komponentler, lehimler, ölçü aletleri, kablolar, küçük motorlar, mıknatıslar ve daha birçok alet edavat bulunuyordu.

Tezgâhın üzeri boştu. Tezgâhın altında birçok malzeme vardı.

Bu oda farklı disiplinlerin buluşma merkeziydi. Bu odada saatlerin nasıl geçtiğini fark edemezdim. Uyumayı unutabilirdim! Atölye odadan çıktım.

Üçüncü odaya geçtim. Yatak odasıydı. Odanın ortasına tek kişilik bir yatak konmuştu. Yatağın sağına ve soluna komodin yerleştirilmişti. Komodinlerin yanında birer berjer duruyordu. Duvara da bir kıyafet dolabı monte edilmişti. İçini açtım. Onlarca farklı kıyafet askılara asılmıştı. Bu odaya diğerlerinin aksine bir pencere yapılmıştı. Pencerenin hemen önüne gelişmiş bir teleskop sabitlenmişti! Uyumadan önce gezegenleri ve yıldızları gözleyebilecektim! Şahane!

Çantamı rasgele bir yere fırlattım. Teleskoba yaklaşıp göz merceğinden bakmaya başladım. Aya sabitlenmişti. Dolunay olduğunu fark ettiğimde heyecanlandım. Ne kadar süre dolunayı gözlediğimi bilmiyorum. Boynum ağrımaya başlayınca gözlerimi dolunaydan alabildim.

Banyoya gidip duş aldım. Dolapta bulduğum yeşil pijamaları giydim ve yatağa girdim.

Komodinin üzerindeki çalar saat 06.30'a ayarlanmıştı. Gözlerimi kapattım. Son 24 saatimi en başından itibaren düşünmeye çalıştım. İnanılmazdı! Peki yarın ne olacaktı? Oyunkâşifi olarak neler yapacaktım? Diğerleri kimlerdi? Neden bu kadar huzurluydum? Gözlerim kapalı olmasına rağmen yıldızları nasıl görebiliyordum? Soruları sayarak uykuya dalmıştım.

21.

Çalar saatin zil sesiyle uyandım. Yataktan kalktım. Hazırlanmaya başladım. Duş almak, dişlerimi fırçalamak, kıyafetlerimi giymek gibi sabah rutinlerim toplam yirmi altı dakikamı aldı.

Salona geçtim. O sırada kapının tokmağına birisi vurdu. Kapıyı açtım. Genç bir kız kahvaltımı getirmişti.

"Kahvaltınızı getirdim. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim. Bundan sonraki günlerde kahvaltımı kendim alabilir miyim? Sizi yormak istemem."

"Şu an için etkinliğim bu benim, Sayın Oyunkâşifi. Yarın sabah görüşmek üzere."

"Peki, görüşmek üzere."

Yaptığı etkinlikten mutluluk duyuyordu. Asık suratlı ve memnuniyetsiz biri değildi. Adını sormayı unuttum! Neyse artık yarın sorarım.

Kahvaltımı salondaki ahşap masanın üzerinde yaptım. Kahvaltımı bitirdiğimde saat 07.20 olmuştu. Dışarıya çıktım. Teker teker diğer altı eve doğru baktım. Biri hariç diğerlerinden birileri çıkmıştı. Beşi de benim gibi kapının önündeydi. Aramızda çok mesafe olduğu için yüzlerini göremiyordum. Merakla dolmuştum. Onların isimlendirilmesi neydi? Nasıl insanlardı? Buraya ne zaman gelmişlerdi? Onlar da benim gibi adayı dolaşmış mıydı? Kendimle sorularımı paylaşırken Anlatıcı'nın aracından inip çimenliğin orta noktasındaki direğe doğru yürüdüğünü fark ettim. Altıncı kişi de evinden çıkmıştı. Her biri Anlatıcı'ya doğru yürüyordu. Demek ki onlar da Anlatıcı'yı tanıyordu.

Anlatıcı direğin önünde durdu. Ben de üç metre yakınında durdum. Diğer altı kişi de aralıklarla durmuştu. Kimse Anlatıcı'ya bakmıyordu. Sessizlik hâkimdi. Birbirimize rasgele bakıyorduk. İçlerinden birisi 10-11 yaşında bir çocuktu! Çok şaşırmıştım. O da bana bakıyordu. O da benim varlığıma mı şaşırmıştı?

Anlatıcı, elinde büyük bir kutuyla gelmişti. Kutunun içerisinden farklı türlerde sekiz şapka çıkardı. Şapkaları, çimenliğin üzerine gelişigüzel sıraladı. Şapkaların üzerine yazılar işlenmişti. Oyunkâşifi, yazanı gördüm. Diğer şapkalardaki isimler okuyamadan Anlatıcı konuşmaya başladı.

"Hepinize günaydınlar! Sizinle birlikte uzun bir vakit geçireceğiz. Neler yapacağımızı, yaparken öğreneceksiniz. Ben her

birinizin isimlendirilmesini biliyorum. Her biriniz de kendi isimlendirmesini biliyor. Kendinize ait şapkanızı alın ve birbirinize nasıl sesleneceğinizi öğrenin! Birbirinizle sohbet etmek için yeterli zamanı bulacaksınız. Şimdilik bunu ertelemenizi istiyorum. Haydi başlayalım!"

Anlatıcı, üzerinde kendi isimlendirmesi yazılmış şapkayı alıp kafasına taktı. Onun peşinden ben eğilip Oyunkâşifi yazılı olanı aldım. Diğer altısı bana baktı. Benden sonra çocuk devam etti. Onun şapkasında "Oyunyardımcısı" yazıyordu. Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim saçları küt kesilmiş, beyaz tenli genç bir kadın üzerinde "Oyungözdesi" yazan şapkayı alıp kendinden emin bir şekilde yerine geçti. Sanki yaptığı bütün hareketleri önceden düşünüyor gibiydi.

Otuzlu yaşlarının ortasında olduğunu düşündüğüm, kıvırcık saçlı, sarışın bir kadın "Oyunfigüranı" yazan şapkayı aldı ve eski yerine geçti. Hareketleri isteksizceydi. Sanki bunun için mecbur olduğunu düşünüyordu. Her neyse.

Yirmili yaşların ortasında, saçlarını geriye doğru yatırmış, beyaz tenli genç bir erkek "Oyunhilebazı" yazan şapkayı aldı. Şapkayı almadan önce kutunun içine gizliden baktı. Şapkanın içini kontrol etti. Ardından şapkayı başına taktı. Yüzündeki gülümsemenin sebebini anlamakta zorlandım.

Geriye iki kişi kalmıştı. Yaşını tahmin edemediğim, kısa kesilmiş düz saçının yarısı mavi, yarısı siyah olan esmer genç bir kadın üzerinde "Oyunbozan" yazılı şapkayı aldı. Ters çevirdi ve onu rüzgârın estiği yönde fırlattı. Anlatıcı, bu durum için sadece kaşlarını kaldırdı, gülümseyip kafasını salladı. Geriye bir kişi ve

bir şapka kalmıştı. Şapkanın üzerinde "Oyunöldüren" ismi vardı. Hepimiz ona dönmüştük.

O, yerinden kıpırdamıyordu. Kırklı yaşlarda olmalıydı, buğday tenliydi. Sarı saçlarının uçları beyazlamıştı. Ciddi duran bir erkekti. Hafif alaycı bir gülümsemeyle Anlatıcı'ya bakıyordu.

"Sırada ne var? Eldiven giyme töreni mi?"

Anlatıcı sakindi.

"Oyunöldüren de kendini gösterdiğine göre diğer etkinliğimiz için beni takip edebilirsiniz." dedi ve yürümeye başladı. Ben, Oyunyardımcısı'nı çok merak ediyordum. Ona yaklaştım ve göz kırptım. Bana gülümsedi ve yan yana yürümeye başladık.

22.

Oyunyardımcısı ile yürürken sohbet ediyorduk.

"Bana neden Oyunyardımcısı diyorlar biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Ben de bilmiyorum. Sen neden Oyunkâşifisi'sin?"

"Ben de bilmiyorum."

"Benim evimde bir sürü oyuncak var. Senin evinde de yüzlerce oyuncak var mı?"

"Evet. Ama senin oyuncaklarından farklı benimkiler."

"Seni sevdim. Arkadaşım olur musun?"

"Tabii ki. O zaman arkadaşlığımızın belgesi olarak şapkalarımızı değişelim mi?"

"Hemen değişelim! En güzel şapka senin şapkandı. Benim olsun istemiştim. Teşekkür ederim!"

Şapkalarımızı değiştik ve yürümeye devam ettik.

Anlatıcı, kapısının üzerinde "Düşünce Etkinlikleri" yazılı yuvarlak tek katlı bir binanın önünde durdu. Kapıyı açtı ve içeriye girdi. Onu takip ettik. Binanın karşı duvarında sinemalarda bulunan ekranlara benzer bir ekran vardı. Etrafa kalemler saçılmıştı. Belirli noktalara beyaz kâğıtlar konulmuştu. Ara ara minderler ve kısa masalar yerleştirilmişti. Anlatıcı büyük ekranın önünde durdu. Ekranın kontrol masasının üzerinden eline bir kumanda aldı ve konuşmaya başladı.

"Her birinizin eline bir kâğıt ve bir kalem almasını rica ediyorum."

Oyunyardımcısı ile birlikte kalem ve kâğıtlarımızı alıp minderlerden birine oturduk. Kâğıtlarımızı masaya koyduk. Oyunöldüren'e doğru baktım. Girişe en yakın mindere oturmuştu. Sırtını duvara yaslamıştı.

Anlatıcı, elindeki kumanda ile ekranı açtı. Bir yuvarlağın içinde "OYUN" yazıyordu.

"İlk sorumuz: Oyun nedir? Kâğıtlarınıza sizin için oyunu tanımlayan kelimeleri yazmanızı istiyorum."

Oyunbozan:

"Bizimle oyun mu oynuyorsun?"

Anlatıcı:

"Bu durumu içeren kelimeyi bulup kâğıdına yazmalısın."

Oyunyardımcısı çoktan yazmaya başlamıştı. Ben de düşünmeye çalıştım. Oyun nedir? Yabancısı olduğum bir soru değildi. Değer üretmek miydi? Keşif yapmak mıydı? Eğlenmek için çe-

şitli kurgular yapmak mıydı? Sorularımdan seçtiğim kelimeleri kâğıda yazdım. Oyunyardımcısı'nın kâğıdına göz ucuyla baktım. "Bisiklet, oyuncak ayı, yerden yüksek, saklambaç, adam asmaca, futbol, evcilik, doktorculuk, kaydıraktan kayma, zile basıp kaçma, el kızartmaca..." liste gittikçe uzuyordu. Üstelik kâğıdın kenarlarını da süslemişti. Kıskandım. Yeniden oyunu düşünmeye başladım. Listeme "matematik, dil ve taklit" kelimelerini ekledim. Kâğıdımın köşesine de bir yıldız çizdim. Oyungözdesi'nin neler yazdığını merak ediyordum. Oyunfigüranı, Oyungözdesi'yle konuşuyordu. Oyungözdesi'nin kâğıdını eline alıp inceliyordu.

Anlatıcı, salonun içinde dolaşıyor ve kâğıtlara göz gezdiriyordu.

23.

Ben Oyunyardımcısı ile sohbete başladım. Hepimizin yazma ve düşünme işleminin sona erdiğini fark eden Anlatıcı, konuşmaya başladı.

"Oyunöldüren, ilk önce senin düşüncelerini duyabilir miyiz?"

"Oyun, sadece çocukların oynadığı gereksiz ve ciddiyetsiz eylemlerdir. Gerçek hayat oyunu kabul etmez. Yaşarsın veya ölürsün. Bu yüzden tek kelime ile özetledim." dedikten sonra kâğıdını kaldırdı. "SAÇMALIK" yazmıştı. Nasıl böyle düşünebildiğine şaşırmıştım. Hiç oyun oynamamış olmalıydı. Ciddiyeti neden oyunun dışında tutuyordu? Bilakis her oyunu ciddiyetle oynayabilirdin. Ayrıca gerçek hayat ne demekti? Zaman ve mekân içinde yaşamış olduğun her olay veya olgu senin gerçe-

ğindi ve eşsizdi. Bu gerçeği istediğin şekle sokabilirdin. Üstelik evrende benim kendim kadar bulunduğum alanda hiç kimse bulunamazdı. Bulunduğum yerden gördüğümü başka kimse göremezdi. Yediğim yemekler, içtiğim su, öğrendiklerim, tanıdıklarım, seçimlerim, hayallerim ve yaşadıklarım bana özeldi. Lise çağlarımda her nesnenin ve insanın bulunduğu zamana, mekâna ve duruma göre oluşan bu eşsiz zincirlemeye biriciksel adını vermiştim. Biriciksel hayatlar yaşıyorduk. Biriciksel varlığın ve maddenin içindeydik. Oyunöldüren'in bu yaklaşımını reddediyordum. Anlatıcı, Oyunhilebazı'na döndü.

"Oyunhilebazı, umarım sen de tek kelime kullanmamışsındır."

"Ben oyunlardan hoşlanırım. Fakat kuralları gelişmemiş oyunları, geliştirmek gerektiğini düşünürüm. Oyun, kuralların etrafından dolaşabileceğimiz bir tür kazanma veya kaybetme eylemidir. Oyunların kutsal kabulü, bence yanlış bir durumdur. Bir kâğıt oyununda veya bir bahiste veya satranç veya bir sınavda kısayollar varken neden uzun yolu tercih etmeliyim? Öyle değil mi?"

"Peki kazanınca ne yaparsın? Neden kazanmak istersin?"

"Daha varlıklı olabilmek ve daha rahat yaşamak için."

"Senin oyununu da görmek için sabırsızlanıyorum."

"Nasıl yani?"

"İleride açıklayacağım. Oyunfigüranı ile devam edelim."

"Bence oyun, diğer oyunlarla birlikte çeşitli şekillerde eğlenmektir. Tanışmak, arkadaş olmak, çalışma hayatı dışında nefes alabileceğin bir ortamdır."

"Çalışma kelimesini etkinlik olarak kullanmak daha uygun olabilir. Sen ne düşünüyorsun?"

"Fark etmez benim için, iki durumda da çalışıyor olacağım."

Anlatıcı dâhil hepimiz gülümsedik. Oyunfigüranı birçoğumuz gibi sıkılmamak için vakit geçirecek arkadaşlıklar ve eğlentilikler peşindeydi.

24.

"Oyunbozan, senin kaleminde neler var?"

"Fikirlerimi paylaşmak istemiyorum. Belki sonra."

Oyunbozan'ın kâğıdını katlayıp cebine koyduğunu fark ettim. Saklamak istemişti.

"Oyunyardımcısı, sence oyun nedir? Bize söyler misin? Senden duymak hepimiz için önemli."

"Ben sırayla yazdıklarımı okuyacağım. Bisiklet, oyuncak ayı, yerden yüksek, saklambaç, adam asmaca, futbol, evcilik, doktorculuk, kaydıraktan kayma, zile basıp kaçma, el kızartmaca, atçılık, su savaşı, ip atlama, ebelemece, misket, dalye, bilgisayar, isim-şehir, tahterevalli. Aklıma başka gelirse söylerim."

"Şahaneydi! Aramızda olman buradaki oyunumuzu keyiflendiriyor."

Oyunyardımcısı gülümsedi. Ben de kulağına harikaydın diye fısıldadım.

"Oyungözdesi, senden neler duyabiliriz?"

"Bize haz veren zaman dilimleri diyebilirim. Veya başarmak için kurallara uygun şekilde elimizdeki gücü kullanmak ve başarmak diyebilirim. Ek olarak oyunun ne olduğunu düşünmek-

ten ziyade nasıl olması gerektiği ve nasıl kullanabileceğimiz üzerine düşünmeyi daha mantıklı buluyorum. Mesela eğitmek, öğretmek ve iyileştirmek için kullanılabilir."

"Oyungözdesi, paylaşımın için teşekkür ederiz."

Oyungözdesi kendinden emin şekilde konuşuyordu. Hareketlerini özenle seçiyordu. Sanki satranç oynuyor gibi yaşıyordu. Oyunfigüranı'nın onu çok sevdiği belliydi. Oyungözdesi açıklamasını bitirince alkışlamıştı. Oyunbozan ise Oyungözdesi konuşurken dudak büküyordu. Bence tatlı bir albenisi vardı.

"Son olarak, Oyunkâşifi'nden neler duyacağız bakalım."

Hepsi benim yüzüme bakmaya başlamıştı. Ben de Oyunyardımcısı'na göz kırptım ve konuşmaya başladım.

"Belirtmek isterim ki Oyunyardımcısı'na tüm yüreğimle katılıyorum. Oyun; katılımcılar, kurallar ve materyaller içeren yaratıcı bir süreçtir. Değer üretmemizi sağlayan bir dinamiği vardır. Benim örneklerim de Oyunyardımcısı'nın örnekleriyle benzeşmektedir. Mesela matematik, dil ve taklit en yaratıcı oyun süreçleridir."

"Teşekkürler Oyunkâşifi. Öğlen olmak üzere iki saatlik bir moladan sonra çimenlik alandaki direğin önünde buluşalım. Bu arada benimle sadece iki gün geçireceksiniz. Aklınızdaki soruları sormayı unutmayın!"

Aklımda bir soru vardı.

"Sizce oyun nedir?"

"Bilmeni isterim ki tanımlamalar aynı zamanda sınırlamalardır. Bence aslında sınırlar yoktur, sınırlar sadece kabul edilir.

Bizce olanını öğleden sonra konuşacağız. Belki de konuşmanın sonunda yeni bir kelimemiz olacak."

"Merakla bekliyor olacağım."

25.

Birbirimizle daha yakından tanışabilmek için zaman doğdu. Oyunuyardımcısı ile el ele tutuştuk ve binadan çıktık. İki saatimiz vardı. Binanın önünde durduk. Oyunhilebazı yanımıza geldi.

"Yemeğin nerede olduğunu biliyorum, Oyunkâşifi ve onun çırağı."

"O benim çırağım değil. Arkadaşım. O, koskocaman Oyunyardımcısı."

"Öyle diyelim o zaman. Yemeği birlikte yiyelim mi?"

"Yiyelim bakalım."

Üçümüz yürümeye başladık. Konuşmak istiyordu. Fakat Oyunyardımcısı'dan korkuyor gibi görünüyordu. Oyunyardımcısı, ona doğru baktı.

"Sen neden Oyunhilebazı'sın? Hile yapmanın kötü olduğunu bilmiyor musun?"

"Ben hile yapmıyorum. Bir şemsiyenin delik olduğunu nasıl anlarsın?"

"Yağmur yağarken kullandığımızda su akıtırsa anlarım."

"İşte oyunları şemsiye gibi hayal et, ben de yağmurum. Aslında şemsiyenin delik olduğunu gösteriyorum."

Konuşma sırası benimdi.

"Sonra şemsiyeyi tamir mi ediyorsun? Yoksa ıslanan insanın kurutmak için astığı elbiseleri mi alıyorsun?"

"Hiç hayvan belgeseli izledin mi Oyunkâşifi?"

"O belgeselde yaşadım."

"Bazı çok aç kalan bir kaplanın, gizlice yaklaşıp timsahı yediğini gördün o halde. İşte ben bu senaryoda uzakta kaplanın timsah ile işinin bitmesini bekleyen bir seyirciyim. Çünkü ben de açım. Kaplan doyunca herkesten önce ben gidiyorum."

"Oyunyardımcısı yanımdayken daha sempatik bir örnek seçemez miydin?"

"Sadece senin için bir örneğim daha var, Oyunkâşifi! Bir matematik sorusu düşünelim. Sorunun devamında beş adet cevap seçeneği sunulmuş olsun. Sence burada amaç doğru cevabı bulmak değil midir? Oyungözdesi, sorunun tekniğini öğrenir. Çözer. Cevabı bulur. Ben de bir şekilde ondan cevabı öğrenirim. İkimiz de kazanmış oluruz. Tabii, sen tekniği geliştirmeye, yeni yöntemler bulmaya çalışırsın. Bu yüzden cevabı umursamadığın olur. Yanılıyor muyum?"

"Soruyu soran kişi, cevap seçeneği koymayıp, çözümü bizzat kendi önündeki sayfada yapmanı isterse?"

"Soruya değil ama o durumdan kurtulmaya bir çözüm bulurum."

Yemek yiyeceğimiz kulübenin önüne gelmiştik. Küçük bir bahçesi vardı. Oyunyardımcısı ve Oyunhilebazı ile bir masaya oturduk. Balık kokusu alıyordum. Oyunyardımcısı, balığın kokusunu alınca mutlu olmuştu. Kedi gibi bekliyordu. Masaya genç bir oğlan yaklaştı.

"Bugün sizin için ızgarada levrek hazırladık. Arzu ederseniz başka yiyecekler de hazırlayabiliriz."

Hepimiz balığı onayladık. Oyunhilebazı kulübenin içini inceliyordu. Ben de diğer masalara göz attım. Oyunöldüren ve Oyunbozan karşılıklı oturmuşlardı. Oyunbozan ara sıra kahkaha atıyordu. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, arkamızdaki masadalardı. Oyungözdesi balığın istediği gibi pişirilmesi için direktifler veriyordu. Ben onlara bakarken Oyunhilebazı bir deste iskambil kâğıdı çıkardı.

"Oyunyardımcısı, haydi bir kart seç bakalım."

"İstediğim kartı seçebiliyor muyum?"

"Evet."

Oyunyardımcısı, bir kart seçti. Karta baktı. Sonra kartı bize gösterdi.

"Bu kalpli olanı seçtim!"

"Bana göstermemeliydin! Haydi onu koy, tekrar başka kart seç, bana gösterme. Sen hangisini seçtiğini gör. Onu tekrar destenin içine sakla. O kartın hangisi olduğunu bulacağım."

"Neden?

"Oyun bu sadece. O yüzden."

Oyunyardımcısı, iki kart seçti. Onların hangi kartlar olduğuna baktı. Maça sekizli ve kupa ikili idi. Kartı destenin farklı bir yerine yerleştirdi. Oyunhilebazı, kartlarla oyununa başladı.

"Seçtiğin kart bu karttı! Maça sekizli."

"Birisi oydu. Diğerini bulamadın!"

"İki kart mı seçtin?"

"Evet."

"Diğeri hangisiydi?"

"Sen bulacaksın."

"Ben sadece bir kart bulabilirim."

"O zaman ben de sadece birini söylerim."

"Bekle bulacağım!"

Oyunhilebazı, kartlarla tekrar oyuna başladı.

"Sinek ikili mi?"

"Yaklaştın!"

"Sinek üçlü mü?"

"Hayır."

"Kırmızı mıydı? Siyah mıydı?"

"Kırmızı."

"Üzerinde 3'ten küçük bir sayı mı vardı?"

"Evet."

"Karo ikili miydi?"

"Hayır."

"Kupa ikili miydi?"

"Hayır. Kalpli ikiliydi. Bilemedin!"

Yemekler geldi. Oyunhilebazı, kartları toparladı. Oyunyardımcısı mutluydu. Gülerek balığını yiyordu. Oyunhilebazı ve ben de balıklarımızı yemeye başladık.

26.

Yemeklerimizi bitirdik. Masadan kalktık. Oyunhilebazı, eve gideceğini söyledi ve yanımızdan ayrıldı. Bir saat kadar süremiz kalmıştı. Yerleşkenin içinde rasgele dağıtılmış motosikletler park edilmişti. Anahtarları üzerindeydi.

"Motosiklete bindin mi daha önce?"

"Hayır. Binelim mi?"

"Gel bakalım. Bir saatimiz var. Biraz iki tekerli dolaşalım."

"Çok heyecanlıyım!"

Motosikletlerden birinin yanına gittim. Önce Oyunyardımcısı'nı kaldırıp koltuğa oturttum. Sonra ben oturdum. Kontağı çevirip çalıştırdım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sen sıkı tutun. Yoldan devam edelim. Ormana çıkalım."

Oyunyardımcısı benimle birlikte gidonu kavramıştı. Sürmeye başladığımda sevinç çığlıkları atıyordu. Yerleşkeden ana yola çıktık. Ana yoldan yerleşkeyi solumuza alıp devam ettik. Beş yüz metre falan yol aldığımızda karşımıza patika yollardan biri çıktı. Motosikleti durdurdum. Oyunyardımcısı'nı indirdim. Sonra ben de indim.

"Neden durduk?"

"Şu patika yoldan ormana girelim."

"Beni sırtına alır mısın?"

"Atla bakalım."

Patika yoldan yüz metre kadar aşağı doğru yürüdük. Karşımıza bir parkur çıktı. Ağaçlar arasında ipler gerilip köprü oluşturulmuştu. Yerler çalılardan temizlenmişti. Üzerinde "Hedef Dansı Alanı" yazan hangar benzeri bir yapı dikkatimi çekti. Oyunyardımcısı ile birlikte hangara girdik.

Biz girdiğimiz anda tepemizde yapay bir kuş uçmaya başladı. Yere yumruk kadar, sert plastik olduğunu anladığım toplar dağıtılmıştı. Duvara yeşil bir yazı tahtası monte edilmişti. Yazı tahtasına tebeşirle "kuşu düşür, hediyeyi kazan" yazılmıştı. Oyunyardımcısı ile birbirimize baktık.

"Başlayalım mı?"

"Eveeet"

Elimizde topları topladık. Kuşun uçuş döngüsünü anlayamadım. Rasgele uçuyordu. İlk atışı ben yaptım. Iskaladım! Oyunyardımcısı kuşun peşinden koşuyordu. Kuş yükselince attığı toplar ile kuş arasında iki tane ben kadar mesafe oluyordu. Tekrar bir top attım. Yine ıskaladım. Kuş hiç durmuyordu. Hızlanıyordu. Yavaşlıyordu. Elimdeki topların hepsini seri şekilde attım. Hiçbiri kuşa değmedi. Kuş, Oyunyardımcısı ile aramdan geçerken Oyunyardımcısı'nın attığı top beni kafamdan vurdu. Oyunyardımcısı gülüyordu.

"Beni değil kuşu vurmalısın! Pekâlâ stratejik düşünmeliyiz. Yanıma gel. Bir metre aralıkla yan yana duracağız. Elimizde toplarla önümüzden geçmesini bekleyeceğiz. Ben şimdi diye bağırdığımda bütün topları onun üzerine atacağız. Tamam mı?"

"Tamam!"

Kuşu izliyordum. Yanımıza doğru inişe geçtiğinde ona kaçma fırsatı vermeden düşürecektik. Kuş hafifçe alçaldı ve yaklaşıyor gibi yaptı.

"Bekle. Bizimle oynuyor."

Ani bir iniş yaptı ve önümüzden hızlıca geçti.

"Bekle. İkincisinde numara yapacak fakat üçüncüde avlayacağız."

Tahminim doğru çıkmıştı. İkincisinde önümüzden geçmeden önce döndü. Ani bir iniş yapacağını anladım. O tam inişe geçtiği anda bağırdım.

"Şimdiiiiiii!"

Oyunyardımcısı ile kuşun dönüşüne fırsat vermeden, karşımıza geldiğinde vurduk. Sevinçten zıplıyorduk.

"Evet. Eveeet. Kazandıık!"

"Acaba ne kazandık?"

Hangarın arkasından saçları dağınık, beyaz önlüklü genç bir adam yanımıza geldi.

"Tebrik ederim. Beni vurdunuz."

"Kuşu siz mi kullanıyordunuz?"

"Evet. Aylar sonra ilk hediyeyi kazandınız."

"Hediyemiz nedir?"

"Elimdeki bu metal küre!"

"Nedir o küre?"

"Bu küre, lazerli gece lambası. Üzerindeki dokunmatik kısma üç kere vurduğunuzda çalışmaya başlar. Dokunmatik kısma üç kere vurunca kapanır. İşte böyle!"

Gündüz olmasına rağmen ince kırmızı çizgileri ve tavanda oluşturduğu harika şekil belli oluyordu.

"Teşekkür ederiz."

Metal küreyi, genç adamdan alıp Oyunyardımcısı'na verdim. Çok mutlu oldu. Çalıştırıp kapatmaya başladı.

"Bunu çok sevdim Oyunkâşifi!"

"Belki yine geliriz. Şimdi gitmemiz lazım. Anlatıcı'yı bekletmeyelim."

Oyunyardımcısı, yeni gece lambasını cebine koydu. Patika yolu geçtik. Motosiklete atlayıp yerleşkeye ulaştık. Çimenlik alana geldiğimizde motosikletten indik ve hızlı adımlarla, direğin yanına geldik. Hepsi bizi bekliyordu. Biraz gecikmiştik. Anlatıcı, bize baktı.

"Oyunkâşifi ve Oyunyardımcısı kaçamaktan döndüğüne göre başlayabiliriz." dedi.

27.

Anlatıcı, yanında getirdiği hasır sepetten kitapçıklar çıkardı. Her birimize birer tane kitapçık verdi. Kitapçıkların üzerinde "Oyunay Kitapçığı" yazılıydı.

"Elinizde tuttuğunuz kitapçıkları detaylı bir şekilde okumanızı ve anlamanızı istiyorum. Bu Oyunay Kitapçığı'nda yazanlar, bizce oyunun tarifnamesidir. Yarın sabah 07.30'da burada buluşalım. Sorusu olan var mı?"

İlk soru benden gelmişti.

"Yarın ne yapacağız?"

"Oyunay Kitapçığı'nı okumanızın ardından ne yapacağınızı söyleyeceğim."

Oyunbozan:

"Neden şimdi söylemiyorsunuz?"

"Oyunay Kitapçığı'nı henüz okumadığınız için olabilir mi?

Oyunfigüranı:

"Bu kitapçıkta neler yazıyor?"

"Okuyarak öğrenebilirsin."

Oyunöldüren:

"Bu gereksiz gizemi bırakıp ne yapacağımızı söyleyebilir misin? Bu şekilde yarınki buluşma piyesini oynamak zorunda kalmayız."

"Maalesef ki mümkün değil. Yarınki piyeste bulunman senin için faydalı olur, Oyunöldüren. Aksi durumları bizzat seninle daha önce konuşmuştuk."

Oyunöldüren cevap vermedi. Arkasını döndü ve gitti. Oyunbozan da onu takip etti. Daha önce neler konuşmuşlardı, merak ettim.

"Sanırım sorular tükendi. İyi okumalar diliyorum."

Anlatıcı, kendisini bekleyen araca doğru yürüdü. Araca binip aramızdan ayrıldı. Oyungözdesi, kitapçığı çoktan okumaya başlamıştı. Oyunfigüranı da onun dibinde bekliyordu ve Oyungözdesi'nin kitapçığına bakıyordu. Oyunhilebazı, yanıma geldi.

"Anlamadığım kısımlar olursa sana gece sormaya gelebilir miyim?"

"Uyuyor olurum."

"O halde akşam gelebilir miyim?"

"Evde olmayabilirim."

"Ben yine de şansımı denemek için akşam uğrarım."

"Anlaştık."

Oyunhilebazı kitapçığı okumayı düşünmüyordu. Aklında başka fikirler olduğu belliydi. Benimle konuşmasından sonra bir motosiklete atladı. Anlatıcı'nın gittiği yönde gitti. Oyunyardımcısı ile baş başa kaldık.

"Kendimize kitapçıkları okumak için güzel bir manzara bulalım mı? Ne dersin?"

"Motosikletle gidelim!"

"Sen istersin de gitmez miyiz?"

Yakınlardaki bir motosikletin yanına gittik. Oyunyardımcısı ile motosiklete yerleştik.

"Gidonu sıkı tut. Yola çıkıyoruz!"

Oyunyardımcısı'nın gözleri gülüyordu. Heyecandan ayaklarını sallıyordu. Yola çıktık. Oyunay Kitapçığı, Oyunay Kitapçığı diye aklımdan geçirdim. Oyunay diye bir kelime duymamıştım. Anlatıcı, bir ara belki yeni bir kelimemiz olacak demişti. O kelime "Oyunay" mıydı? Yerleşkeden ana yola çıktık. Bank bulabileceğimiz bir sahil var mıydı? Eğer var ise onu bulmak için sürmeye devam ettim.

28.

Bir buçuk kilometre kadar sürüş yaptıktan sonra adanın güneybatısında bulunan bir kumsal gördüm. Yakınımızda oraya inen bir yol aradım. Göremedim. Fakat bir ağacın üzerine tahta

ile çakılmış ok işaretini gözüme takıldı. Ok işaretinin gösterdiği yöne doğru bir yol yoktu. Yönün çakıldığı ağacın önü çalılıklarla kaplıydı. Oyunyardımcısı'nı motosikletin üzerinde bıraktım. Çalılıkların arkasını kontrol etmek için yürüdüm. Çalılığın içinden geçtiğimde su parklarında bulunan kaydıraklar gibi kapalı bir kaydırak ile karşılaştım. Kapalı kaydırak uzun ve kıvrımlıydı. Kumsalın içine kadar uzanıyordu. Su yoktu. Oraya kadar kayarsak sürtünmeden alev alabilirdik. Kapalı kaydırağa iyice yaklaştım. İçine doğru baktığımda altında ve üstünde raylar gördüm. Kaydırağın solundaki siyah panoyu o anda fark ettim. Bu bir kaydırak değildi! Bir çeşit asansör olmalıydı!

Panoyu açtığımda dört adet düğme ile karşılaştım. Çağır, Git, Dur ve Acil Durum yazıyordu. Çağırın üzerine bastım. Geniş boşluğun içinden metal tekerlek sesleri duydum. Hızla yaklaşıyor olmalıydı. Bir dakika dolmadan geldi. Gövdesi el arabasına benziyordu. Arkasında ve önünde iki tane emniyet kemeri bulunan ufak oturaklar vardı. Arkası, içine binebilmek için tamamıyla açık bırakılmıştı. Motosikletin yanına koştum. Oyunyardımcısı'nı indirdim.

"Hiç lunaparka gittin mi?"

"Evet! Çok severim lunaparka gitmeyi. Lunapark mı buldun?"

"Hayır. Ama çok eğlenceli bir tren buldum!"

"Nerede? Haydi gidelim."

Oyunyardımcısı ile garip asansörün yanına gittik. Önce onu bindirip kemerini bağladım. Peşinden arkasına oturdum. Ke-

merimi taktığım anda garip asansör hızla harekete geçti. Oyunyardımcısı ile çığlık çığlığa bağırmaya başladık! Biz ilerledikçe karanlık artıyordu.

"Oyunkâşifiiiiiiiii, bu çok eğlenceliiiii."

"Korkmuyor musun?"

"Hayır. Bitince bir daha binelim olur mu?"

"Öyle bir şansımız olursa neden olmasın!"

Oyunyardımcısı çok eğleniyordu. Benim de eğlenmem gerekiyordu. Geçmişte paraşüt eğitimi alıp uçaktan atlamıştım. Fakat şimdi neden korkuyordum? Sanırım kontrolü bende olmadığı içindi. Kendimle yüzleşmemi bitirdiğimde el arabası vagon durdu. Durduğumuz kısım açıktaydı. Kenarımızda merdivenler bulunuyordu. Emniyet kemerlerini çözdüm. Oyunyardımcısı ile merdivenlerden inip kumsala ayak bastık. Oyunyardımcısı sevinçten zıplıyordu. Onun sevincine eşlik ettim.

Kumsalda görünürde kimse yoktu. Ara ara şemsiyeler kuma tutturulmuştu. Şemsiyelerin altına hasır sandalyeler ve şezlonglar konmuştu. Denize en yakın olana doğru koştum. Oyunyardımcısı da beni yakalamak için peşimden koştu. Hasır sandalyeye Oyunay Kitapçığı'nı attım.

"Denize girelim mi? Yüzme biliyor musun?"

"7 yaşımdayken öğrendim. Arkadaşlarım balık gibi yüzdüğümü söylüyorlar."

"O halde ne duruyoruz!"

Deniz sakindi. Dalgalar yumuşak yumuşak kumsala doğru ilerliyordu. Kıyafetlerimizi şemsiyenin altında bırakıp dalgalara doğru koştuk.

Bir süre dalgalarla ve Oyunyardımcısı ile oynadıktan sonra şemsiyenin altına döndüm. Dinlendim ve Oyunay Kitapçığı'nı açtım.

29.

OYUN

Oyun Kurucu

Oyuncu

Kurallar

Materyaller

Oyun Kurucu: Oyunculardan birisi veya oyuncu grubu ve doğa.

Oyuncu:

* Oyunkâşifi
* Oyungözdesi
* Oyunyardımcısı
* Oyunfigüranı
* Oyunhilebazı
* Oyunbozan
* Oyunöldüren

OYUN OLMAYAN

İstem dışı veya umulmayan bir olay veya olaylar zincirinin toplamıdır. (Kazalardır.)

OYUN BAŞLIKLARI

1. Temel İhtiyaçlar Üzerine Oyunlar

* Doğa Oyunları

Oyun Kurucusu doğa olan ve doğa kanunlarına göre oluşturulan oyunlardır.

* Kurucu Oyunları

Kuralları, oyun kurucu tarafından belirlenmiş oyunlardır.

2. Boş Vakit Üzerine Oyunlar

* Oyuncu Oyunları

Kuralları ve materyalleri oyuncular tarafından oluşturulan oyunlardır.

OYUNAY:

Zamanın ve mekânın başlangıcı ve devam ettiği döngüsel sınırları içerisindeki bağımsız oyunların ve oyunların birbiriyle kurduğu doğrudan veya dolaylı iş birliği veya çatışma içeren durumlarının tamamını kapsayan oyun uzayıdır.

(Şekil olarak gösterildiğinde yuvarlak içinde yüzlerce oyunun birbiriyle bağlantısını gösteren çizgilerle oluşturulmuş çizimdir.)

30.

Kitapçığın okumasını bitirdim. Üzerinde düşünmeye başladım. Kazalar haricindeki durumlar oyun muydu? Oyunay, zamanın başlangıcından itibaren bugüne dek oynanmış ve oynanmaya devam eden oyunların toplamı demek miydi? Bizim adadaki isimlendirmemiz oyunculara göre yapılmıştı. Peki bizim oyun kurucumuz kimdi? Oyunun kuralları nelerdi? Materyallerimiz ne idi? Kafam karışmıştı. Diğer oyuncular bu durum için ne düşünüyor olabilirlerdi? Düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum.

Oyunyardımcısı birlikte kumdan kale yapmak için beni çağırıyordu. Düşünmeye devam etmek mi yoksa Oyunyardımcısı ile kumdan kale yapmak mı? Benim gibi aklı başında birisinin tercihi belliydi. Tabii ki kumdan kale yapmak.

Oyunyardımcısı'nın yanına koştum. Kovamız olmadığı için büyük bir kale yapmalıydık. Kendimi kral, Oyunyardımcısı'nı da vezirim ilan ettim. Kalesi olmayan bir kral düşünülemezdi. Bu sebeple Oyunyardımcısı vezirime gerekli direktifleri verdim. Vezir cevvaldi. Söylediklerimi anında idrak etti. Eğer istediğim gibi bir kale olmaz ise onu kuma gömeceğimi söyleyerek gözdağı verdim. Bir kralın halkını istediği gibi kullanabilmesi için cezalandırma yetkisi ve çeşitli cezaları olmalıydı. Olmalı mıydı? Başka bir yöntem yok muydu? Cezaları kaldırdım. Oyunyardımcısı'na kaleyi bitirdiğimizde, onu da kral yapıp kaleyi ona armağan edeceğimi söyledim. İki kral kalede, kum taneleri üzerinde pekâlâ hüküm sürebilirdik. Peki, iki kral anlaşmazlıklarını nasıl çözebilirdi? Savaşmak olmazdı. Yazı tura atmaya karar verdim. Bu kararda anlaşamazsak ne olacaktı? Satrancı seçebilirdik. Veyahut taş-kâğıt-makas olabilirdi. Halkımız olmadığı için iki kral mutlaka bir yol bulurduk. Üstelik kararlarımızın bedelini kimse ödemek zorunda kalmazdı.

Oyunyardımcısı ile saatler süren kale inşası sonrasında iki krala layık bir kalemiz oldu. Yanımızda fotoğraf makinemiz yoktu. O yüzden fotoğrafımızı gözlerimizle çektik. Kral olmaktan sıkıldığımda, kale hırsızı olmakta karar kıldım. Kararımı Oyunyardımcısı ile paylaştım. Memnuniyetle karşıladı.

"Kaleyi soymak için geleceğim. Sayın Kral!"

"Gelirsen gel! Kalemi kimseye soydurmam!"

"Göreceğiz."

Kumsalın arkasındaki ormana doğru koştum. Çalılıkların arkasına saklandım. Ardından ormandan yürüyerek kalenin arkasına geçtim. Kalenin sahip olduğu tek güzel ve değerli varlık kendisiydi. O yüzden onu bir çeşit hile ile kaleden uzaklaştırıp kaleyi ele geçirmem gerekiyordu. Bir taş buldum. Taşı kendimden uzakta olan bir yere doğru fırlattım. Oyunyardımcısı, taşın nereden geldiğini göremedi. Sessizliğe büründüm. Oyunyardımcısı kaleden çıktı. Benim kaleden ayrıldığımda yürüdüğüm yolu takip ediyordu. Kaleye benden daha uzak noktada olduğunda koştum ve kalenin içine girdim.

Kale benim olmuştu. Ben kimdim? Oyunhilebazı mı? Yoksa Oyunhilebazı taklidi yapan Oyunkâşifi mi? Oyunyardımcısı ile birbirimize neden bu kadar çok benziyoruz? Her neyse, Oyunay'da yeni bir oyun doğmuş olmalıydı.

31.

Akşam olmak üzereydi. Oyunyardımcısı acıkmış ve yorulmuştu. Dönmeye karar verdik. Garip asansör ile kumsaldan ayrıldık. Çalılıklardan geçtik. Motosiklete ulaştık. Oyunyardımcısı ile motosiklete bindik. Yerleşkeye doğru sürmeye başladım. Yerleşkeye ulaştık. Oyunyardımcısı'nın evinin önünde genç bir kadın bizi karşıladı.

"Gezintiye mi çıktınız? Oyunyardımcısı, yorulmuş olmalı."

"Siz de onun yardımcısı mısınız?"

"Evet."

"Memnun oldum. Sık görüşeceğiz. Çok acıktım. Siz onunla ilgilenin, ben de evime uğrayayım."

"Yarın görüşmek üzere Oyunkâşifi! İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı'nı evine bıraktıktan sonra kendi evime doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeriye girdim. Kütüphane odasına geçtim. Sandalyeye oturdum. Önüme kâğıtları aldım. Oyunay Kitapçığı'nı masaya bıraktım. Elime kaleme aldım. Kapım çaldı. Kalemi bırakıp kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Oyunhilebazı karşımdaydı. Elinde poşetler vardı.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm. Senin evinde de mutfak olmadığını tahmin ettim. Yanıldım mı?"

"Hayır. Mutfağın olmadığını fark etmemiştim."

"Girebilir miyim?"

"Tabii ki girebilirsin."

Ona salondaki masayı gösterdim. Oyunhilebazı masaya yerleşti. Poşetlerden getirdiği yiyecekleri çıkardı. Ben de karşısına oturdum.

"Anlatıcı'nın peşinden gittiğini fark ettim. Neden onu takip ettin?"

"Ben de o konuyu konuşmak için geldim. Adaya inen uçağı fark ettin mi?"

"Hayır. Oyunyardımcısı ile kumsaldaydık."

"Anlatıcı havaalanına gitti. Beklemeye başladı. Bir uçak iniş yaptı. Onu aldı ve tekrar kalktı."

"Sonra?"

"Bulunduğum yerden ayrılmadım. Bir saat kadar sonra Anlatıcı aynı uçakla havaalanına döndü. Anlatıcı uçaktan indi. Aracına bindi ve ayrıldı."

"Gezintiye çıkmış olabilir."

"Uçakta yalnız olduğunu düşünmüyorum."

"Neden?"

"Beklediğim bir saat boyunca Oyunay Kitapçığı'nı okudum. Bence Anlatıcı, Oyun Kurucu'ya rapor verdi."

"Olabilir."

"Ne yapacağımıza dair bir bilgimiz yok. Oyun Kurucu, bizim için tehlikeli olabilecek oyun kurmuş olamaz mı?"

"Sanmıyorum. Daha iyimser düşünmelisin. Yarın neler yapacağımızı öğrenince Oyun Kurucu'nun ne istediği hakkında fikrimiz olur."

"O zaman bekleyelim ve görelim."

"Kitapçıkta yazdığı gibi hayatın oyun olduğu fikri seni şaşırttı mı?"

"Kendi çıkarımı çeşitli yöntemlerle kazandığım sürece hayatın ne olduğuyla ilgilenmiyorum."

"Anladım."

Oyunhilebazı ile bir saat kadar sohbet ettik. Ardından uyumak için evimden ayrıldı. O gidince ben de uyumaya karar verdim. Oyunay hakkında düşünmeyi yarına, Anlatıcı'nın söyleyeceklerini öğrendikten sonrasına erteledim. Yatak odasına geçtim. Gözlerimi kapattım.

32.

Sabah kapının ziliyle uyandım. Gözlerim yarı kapalı kapıyı açtım. Genç bir kadın kahvaltımı getirmişti. Kahvaltıyı aldım ve teşekkür ettim. Kahvaltıyı salondaki masaya bırakıp hazırlanmak için banyoya girdim. Hazırlıklarım bittiğinde saat 07.13 olmuştu. Salondaki masada kahvaltımı yapıp evden çıktım. Oyunyardımcısı beni kapıda karşıladı.

"Erkencisin Oyunyardımcısı."

"Anlatıcı'nın yanına birlikte gideriz. Sana rüyamı anlatırım. Olur mu?"

"Olur. Anlat bakalım ne gördün?"

"Denizin üzerinde birlikte yürüyorduk. Sonra sen uçmaya başladın. Ben de arkandan uçmaya çalıştım. Fakat ben uçamıyordum. Senin peşine uçan bir ejderha takıldı. Seni yakaladı. Uçan ejderha seni yemek üzereyken denizden bir balinayı tuttum. Balinayı uçan ejderhaya doğru fırlattım. Uçan ejderhayı kafasından vurdum. O kaçtı. Sen de uçarak yanıma geldin. Beni de aldın ve aya gidip oturduk."

"Sonra balinaya ne oldu?"

"Tekrar denize düştü. Yüzerek kaçtı."

"Bu rüyanın resmini çizebilir misin? Çok beğendim. Saklamak istiyorum."

"Elbette! Çizimim bitince sana getireceğim."

"Anlaştık."

Çimenliğin ortasındaki direğe ulaştık. Anlatıcı ve diğer oyuncular gelmişti. Anlatıcı direğin önünde ayaktaydı. Diğer oyuncular hilal şeklinde karşısına dizilmişti. Oyunbozan ve

Oyunöldüren kendi aralarında konuşuyordu. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, bizi izliyordu. Oyunhilebazı bizi görünce yerini değiştirip yanımıza geldi. Anlatıcı, konuşmaya başladı.

"Oyunay Kitapçığı'nı hepinizin okuduğunu varsayıyorum. Sizlerin bu adada toplanma sebebinize gelince, sizden bir oyun oluşturmanızı isteyeceğiz. Bu oyunun oluşumunda özgürsünüz. İsterseniz grup halinde oluşturabilirsiniz. Oyunu oluşturmak için yirmi beş gününüz var. Bu yirmi beş günlük sürede oyun oluşumu için isteklerinizin tamamı gerçekleştirilecek. Oyun oluşumu için süre dolduğunda adaya Oyun Kurucusu ile birlikte dönüp oyunlarınızı inceleyeceğiz. Sorusu olan var mı?"

"Oyunu daha önce bitirirsek ne yapacağız?"

"Oyununuzu geliştirmeye çalışın, Oyunfigüranı."

"Oyun oluşumu için adadan ayrılmamız gereken bir durum oluşursa, adadan ayrılabilecek miyiz?"

"Adadan ayrılmanız ne yazık ki mümkün değil, Oyunkâşifi."

"Oyunda bir kazanan olacak mı? Sonunda ödül olarak ne kazanacağız?"

"Onunla ilgili bir bilgi veremem, Oyunhilebazı. Başka soru olmadığına göre hepinize iyi oyunlar diliyorum. Yirmi beş gün sonra görüşürüz."

Anlatıcı biraz ötede bekleyen araca bindi ve gitti. Adadan ayrılamayacağız, her isteğimiz gerçekleşecek, bir oyun oluşturacağız ve kazanmak veya kaybetmeye dair bir bilgimiz yok. Benim için yeterli bir açıklamaydı. Eve dönüp çantamı alıp gezintiye çıkmalıydım. Adada oyun oluştururken kullanabileceğim başka neler vardı bulmalıydım.

33.

Oyunyardımcısı, çimenlik alanlardaki bir bisikletin yanına gitti. Onunla, gezintiden döndükten sonra buluşmayı kararlaştırdık. Evime gittim. Çantamı alıp çıktım. Çıktığımda kapının önünde Oyungözdesi beni bekliyordu.

"Merhaba, Oyunkâşifi."

"Merhaba, Oyungözdesi. Oyunfigüranı yok mu?"

"O eve uyumaya gitti. Ben de ada hakkında bilgi toplamak için dolaşmak istiyorum."

"Ben de gezintiye çıkıyordum. Birlikte dolaşabiliriz istersen."

"İsterim. Yürüyecek miyiz?"

"Elektrikli motosikletler ile dolaşabiliriz."

"Açıkçası ben onları kullanmayı bilmiyorum."

"Ben kullanırım. Sen arkamda otursun. Olur mu?"

"Olur."

Oyungözdesi ile motosiklete doğru yürümeye başladık. Sakin ve sessizdi. Mavi kolyesi dikkatimi çekti.

"Kolyen çok güzel görünüyor."

"Deniz altına dalış yapmayı seviyorum. Dalışta topladığım taşları, akşamları işleyerek kolye yapıyorum. Bu kolyeyi de Akdeniz'deki bir dalışımda iki yıl önce çıkardım. Küçük bir koleksiyonum var."

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir hobi duymamıştım. Eğer adada dalış yaparsak bana da bir kolye yapar mısın? Hatıra olarak saklarım."

"Dalış fırsatımız olur ise neden olmasın."

Motosikletin önüne geldik. Çantamı motorun bagajına koydum. Ardından koltuğa oturup çalıştırdım.

"Hadi gelsene."

"Kask takmayacak mısın?"

"Adada risk çok az. Üstelik yavaş gidiyorum. Atla hadi."

"Peki."

Oyungözdesi motosikletin arkasına oturdu. Kenardaki tutamaçlara tutundu. O yerleşmesini bitirdiğinde ben de harekete geçtim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Ana yoldan bir süre devam edelim. Motosikletten inip patika yollardan ormanın içine doğru yürürüz."

"Sinekler için yanına sprey aldın mı?"

"Evet. Çantamda var."

"Peki."

Oyungözdesi, etrafı seyretmeye koyuldu. Üç kilometre kadar yol aldık. Yolun kenarında Maynip'i gördüm! Hemen durdum. Oyungözdesi ile motosikletten indik. Oyungözdesi neden durduğumuzu anlamamıştı.

"Maynip! Maynip!"

Sesimi duyunca maymun gibi koşarak yanımıza geldi. Üzerime atladı. Sırtıma çıkıp saçımla oynadı. Ben de bagajı açtım. Çantamdan kurabiye çıkarıp verdim. Çok mutlu oldu. Sırtımdan atladı ve yemeye başladı. Oyungözdesi şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Adaya ilk indiğimde tanıştık. Adı Maynip. Çok iyi bir maymundur. Sevebilirsin."

"Bir maymunu nasıl sevmeliyim?"

"Kafasını okşayabilirsin. Elini tutabilirsin. Muz verebilirsin."

Oyungözdesi tedirgin adımlarla Maynip'e doğru ilerledi. Maynip kurabiyeleri yemekle meşguldü. Oyungözdesi eğildi. Maynip'in başına parmaklarıyla dokunmaya başladı. Maynip kayıtsız kalmıştı. Oyungözdesi elini çekti. Arkasını döndü. Motosiklete doğru yürürken Maynip onun sırtına atladı. Oyungözdesi çığlık atınca Maynip de korktu ve ormanın içine doğru kaçtı.

"Korkmana gerek yok. Sadece oyun oynuyordu. O da seni sevdi."

"Özür dilerim. Aniden atlayınca panikledim. Nereye gitti?"

"Ormana kaçtı. Önemli değil ama yine karşılaşırız. Devam edelim mi?"

"Edelim."

Yola devam ettik. Oyungözdesi'nin hali komikti. O, arkamda otururken ona fark ettirmeden bir süre güldüm. İki yüz metre kadar sonra gördüğüm patika yolun önünde durdum. Motosikletten indik. Çantamı aldım.

"Bu yoldan yürüyelim. Bakalım karşımıza ne çıkacak?"

"Pekâlâ."

Patika yoldan ormanın içine doğru yürümeye başladık.

34.

Evli olduklarını düşündüğüm genç bir çift, bizi patika yolun bitişinde karşıladı.

"Hoş geldiniz! Bir oyunumuz var. Oynamak ister misiniz? Çok eğlencelidir."

"Hoş bulduk! Ben tabii ki oynamak isterim. Oyungözdesi sen de oynar mısın?"

"Oynayabilirim umarım."

"O halde nasıl oynayacağınızı size anlatayım. Sonra başlayın! 6x6 kareden oluşan yer oyun alanımız. Oyunun başlangıcını önümüzdeki ilk altı kareden birinden yapabiliyorsunuz. Her satırdaki toplam karelerin yarısının içinde çukur var. Çukurların içi, yarıya kadar çok ince kumlarla doldurulduldular. Başlangıcı yaptığınız kısımdan itibaren son satıra kadar sarılarak gitmelisiniz. Eğer sarılmayı bırakırsanız oyun biter."

"Oyungözdesi ile biz daha önce hiç sarılmadık."

"O zaman ilk sarılmanız olacak."

Oyungözdesi ile başlangıç karelerinin önünde durduk. İlk sarılma hamlesini onun yapmasını bekliyordum. Yapmadı. O yüzden ben kollarımı açtım ve arkamı döndüm. Eğer arkamdan sarılırsa daha kolay ilerleyebilirdik. Oyungözdesi, çekingen bir tavırla arkamdan yaklaştı. Ellerini belime doladı ve karnımın üzerinde birleştirdi."

"Oyungözdesi hangi kareden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"2. kareden başlayalım."

"Tamam o zaman, ilk adımı atıyorum."

İlk adımımla birlikte kuma gömüldüm. Oyungözdesi sarılmayı bırakmamak için çizgi üstünde eğilmişti. Ben kumdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

"Oyungözdesi, ben sola doğru döneceğim. Sen de 3. kareye ayağını bas. Onda kum yok ise ben ellerimle yerden destek alırken sen beni çekebilirsin."

"3. karede de kum varsa."

"Onu o zaman düşünürüz."

Ben sola döndüm. Oyungözdesi 3. karenin üzerine çıktı. Talihliydik ki üçüncü karede kum yoktu. Kumların içinden planladığımız gibi kurtuldum. İkinci satırdan kendimize kare bakıyorduk.

"Oyungözdesi tekrar ikinci kareyi seçelim mi? Art arda çukur yoktur."

"Olur."

Çizgi üzerinden ilerledik ikinci satırdaki ikinci kareye adımı attım. Tekrar kuma gömüldüm. Oyungözdesi çizgi üzerinde kaldı.

"Bu oyun alanını, nasıl düşüneceğimizi düşünen birisi hazırlamış."

"Ne yapacağız?"

"Ben bu kez sağa döneyim. Sen 1. kareye adım at. Eğer çukur değilse bir önceki yöntem ile kurtuluruz."

"Ya çukursa?"

"Yeni yöntem bulmamız gerekir."

Benim sağa dönüşümle birlikte Oyungözdesi 1. kareye adımını attı. Adımını attığı an ile beraber çığlık sesi kulağımda idi.

"Ben de çukura düştüm. Şimdi ne yapacağız?"

"İkimiz de sırtımızı dönelim. Arkadan kollarımızın arasından sarılalım. Sırt sırta geldiğimizde ben seni kaldırıp çizgiye koyarım. Sonrasına bakarız."

Oyungözdesi, sarılmayı çözmeden sırtını döndü. Onu kaldırıp çizgiye koydum.

"Oyunkâşifi ben sırtım dönük durayım. Sen önünü dönünce ben seni çizgiye çekerim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Oyungözdesi'nin söylediğini uygulayarak çukurdan çıktım. Sıra üçüncü satıra gelmişti.

"Bence 5. kareyi seçmeliyiz. Sen ne düşünüyorsun, Oyungözdesi?"

"5. kare iyi seçim."

"Bakalım göreceğiz."

Çizgi üzerinden beşinci kareye doğru ilerledik. Adımı attım. Çukura düşmedim. Oyungözdesi ile sevindik. 4. satır önümüzdeydi.

"Birinci kareyi seçelim."

"Seçelim Oyungözdesi, çok emin konuştun."

Çizgi üzerinde ilerledik. Bu kez ilk adımı Oyungözdesi attı. Yine çukur değildi!

"Harika gidiyoruz, Oyungözdesi. 5. satıra geldik."

"Ama bu kez bir fikrim yok."

"Benim de yok. Ne yapalım?"

"Tekerleme mi okusak?"

"2. kareyi seçelim. İlk iki satırın ikinci kareleri çukurdu. İkinci satıra daha fazla koymuş olamazlar."

"Onlar da senin gibi düşünüp çukur koymuşlarsa?"

"Doğru. O zaman 6. kareye gidelim."

"Neden?"

"Sanki diğerlerinden daha efendi ve sakin bir kareye benziyor. Kanım kaynadı. Olur mu?"

"Olur. Hadi gidelim."

Çizgi üzerinden ilerleyerek 6. karenin önüne geldim. Adımımı attım. Çukur değildi!

"6. satır önümüzde başarmak üzereyiz, Oyunkâşifi!"

"Evet. Şimdi hangisini seçeceğiz?"

"4. kareyi hiç seçmedik."

"O zaman dört olsun."

Son satırın 4. karesinin önüne geldik. Oyungözdesi adımını attı ve yarısına kadar kuma gömüldü.

"Oyunkâşifi, çizgi üzerinden bitişe doğru yan yan yürü. Ben sen döndükçe dönerim. Ardından beni çekersin. Olur mu?"

"Tamamdır. Başlıyorum."

Önce kendim bitişe Oyungözdesi'ne sarılmayı bırakmadan ulaştım. Ardından Oyungözdesi'ni çekerek bitişe çıkardım. Sarılarak sevinçten zıplamaya başladık. Başardık diye bağırıyorduk. Acaba bir ödülümüz var mıydı? Genç çift yanımıza geldi.

"Tebrik ederiz. Oyunu başardınız."

"Bir ödülümüz var mı?"

"Oyun ödülün kendisidir. Fakat isterseniz size dondurma ve su armağan edebiliriz."

Oyungözdesi, armağanı memnuniyetle kabul etti. Tabii ki ben de. Dondurmalarımızı ve sularımızı aldık ve patika yolun girişinde gördüğümüz kayanın üzerine oturduk. Önce suyu içtik. Ardından dondurmalarımızı yemeye koyulduk. Ayakkabılarımızın kum ile dolduğunu görünce gülmeye başladık. Oyun bittikten sonraki ilk dakikalarda yaşanan tarifsiz duygu hali, bize "Oyun, ödülün kendisidir" demelerinin sebebi olmalıydı. Oyungözdesi'nin gözleri gülüyordu. Onu izlerken dondurmamın eridiğini fark ettim. Dondurmayı hızlıca yedim. Oyungözdesi de dondurmasını bitirince ayakkabılarımıza dolan kumlardan kurtulduk. Patika yoldan yürüyüp motosiklete ulaştık.

"Oyunkâşifi böyle oyunlardan adada çok var mı? Biliyor musun?"

"Birkaç tanesine rastladım. Gezerek görebiliriz."

"O zaman hiç durmayalım. Bir tane daha bulalım mı?"

"Elbette!"

Oyungözdesi ile motosiklete atladık ve yola devam ettik.

35.

Dört yüz metre kadar ilerledik. Yolun sağındaki bir ağaca "Tiyatro" yazısı tutturulmuştu. Yazının altındaki ok işareti ormanın içine doğru ilerleyen, merdivenleri işaret ediyordu.

"Oyungözdesi tiyatro sever misin?"

"Severim fakat oyun var mıdır?"

"Bilmem bakalım ve görelim."

Motosikletten indik. Merdivenlerden inmeye başladık. Yirmi basamak aşağı indikten sonra hasır bir halının üzerine bastık. Hasır halının sonunda ahşap kullanılarak oluşturulmuş küçük amfi tiyatroyu gördüm. Amfi tiyatronun önüne geldik. Görünürde kimse yoktu. Oyungözdesi, amfi tiyatronun bir tarafında ben bir tarafında etrafa bakınıyorduk. Oyungözdesi numarasız ahşap koltuklardan birine oturdu. Ben de bulduğum ahşap sandalyeyi sahnenin ortasına koyup üzerine oturdum. Benim ahşap sandalyeye oturmamla birlikte üç farklı yerden üç kişi çıktı. Yüzleri maskeliydi. Birincisi çocukça giyinmişti. İkincisi bir yetişkine benziyordu. Üçüncüsü ise bir babayı andırıyordu. Doğaçlama hareket etmiyorlardı. Daha önceden çalışılmış hareketlerle geldiler. Çocuk olan sağımda, yetişkine benzeyen solumda ve bir babayı andıran arkamda durdu. Oyungözdesi, ses çıkarmadan bizi izliyordu. Ben de akışı bozmamak için sessizce yerimde oturuyordum. Sağımdaki konuşmaya başladı.

Çocuk Kişi:

"Bu sandalyedeki yabancı da kim?"

Yetişkin Kişi:

"Kaybolmuş görünüyor tatlım."

Baba Kişi:

"Sorun bakalım aç mıymış, bir ihtiyacı var mıymış?"

Çocuk Kişi:

"Aç mısınız? Bir ihtiyacınız var mı?"

Ben:

"Kaybolmadım. Aç değilim. Bir ihtiyacım yok."

Çocuk Kişi:

"Benimle oyun oynar mısınız?"

Yetişkin:

"Çocuk, oyunsuz duramaz mısın? Yabancı belki de bir katil?"

Ben:

"Katil değilim."

Çocuk Kişi:

"Bence o, uçan atların yanından geliyor. O bir maceraperest!"

Ben:

"Maceraya bayılırım!"

Baba Kişi:

"Macera senin hayatı yaşamanı kolaylaştırır mı?"

Ben:

"Kolayın peşinde değilim."

Yetişkin Kişi:

"Zor olan topluma veya sana fayda sağlıyor mu? Kabul edilenler içinde bulunuyor mu?"

Ben:

"Bilmiyorum."

Çocuk Kişi:

"Benim de bilmediklerim çok fazla!"

Yetişkin Kişi:

"Sana öğretmeye çalıştım. Fakat hayal gücün, eğitim sınırlarımı çizmemde sorun çıkarıyor. Biliyor musun sayın yabancı, oyulmuş bir tahta parçasını arkadaşı zannediyor. Onunla konuşuyor. Elinden bırakmıyor."

Ben:

"Sizin hiç oyuncağınız olmadı mı?"

Yetişkin Kişi:

"Hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum."

Baba Kişi:

"O benim çocuğum. Benim oyuncağım o. İlk oyuncağımdan sonra korumaya değecek tek varlığım."

Ben:

"Benden ne istiyorsunuz?"

Yetişkin Kişi:

"Biz üçümüz bir konuda aramızda anlaşamıyoruz. Bize bir hakem lazım. Hakemimiz olur musun?"

Çocuk Kişi:

"Olur musun?"

Baba Kişi:

"Olur musun?"

Ben:

"Olurum, olurum, olurum."

Yetişkin Kişi:

"Üçümüz aslında aynı kişinin içinde yaşıyoruz. Fakat karar vermemiz gerektiğinde karar veremiyoruz. İçinde yaşadığımız

kişi de kararsızlıklarımız yüzünden üçümüzü de buraya sürgüne gönderdi. Sence ne yapmalıyız?"

Ben:

"Çocukça bir konuda çocuk karar versin. Yetişkince bir konuda yetişkin karar versin. Babaca bir konuca baba karar versin. Eğer konunun hangisine girdiğini bilmiyorsanız, yetişkin ve çocuk yazı tura atsın."

Yetişkin Kişi:

"Düşünelim."

Çocuk Kişi:

"Olur."

Baba Kişi:

"Olabilir."

Son repliklerinin ardından beni de kendileriyle birlikte sahnenin dışına çektiler. Selam vermek için tekrar sahneye çıktık. Selamımızı verdik. Oyungözdesi bizi alkışladı. Maskeli kişiler rolden çıkmıştı. İçlerinden biri beni tebrik etti. Oyuna katıldığım için teşekkür ettiler. Ardından ormanın içine doğru girdiler. Oyungözdesi yanıma geldi.

"Oyunkâşifi, bize ne anlatmaya çalıştıklarını anlayamadım ama garip bir oyundu ve beğendim."

"Neyse ki siyah giyinen ve kendilerini toplumun aynası zanneden, argodan devşirme anılar anlatan komedyen tayfasından birileri çıkmadı. O zaman dayanamayabilirdim."

"Onlara kim dayanabilir ki?"

Oyungözdesi ile geldiğimiz yolu takip ederek motosiklete

ulaştık. Vakit öğleyi geçmişti. Oyungözdesi ile acıkmıştık. Tekrar yerleşkeye dönmeye karar verdik. Yerleşkeye döndüğümüzde Oyungözdesi'ni evine bıraktım. Akşam gün batımını Kırmızı Kuş Kalesi'nde izlemek için sözleştik. Ardından motosikletimi çimenliklerin girişine bırakıp eve geçtim. Soğuk bir duş almak için banyoya yöneldim.

36.

Duştan çıktım. Kıyafetlerimi giydim. Çantamı alıp evden ayrıldım. Çimenlik alanda yürürken Oyunhilebazı koşarak yanıma geldi.

"Ben de seni arıyordum Oyunkâşifi."

"Ne oldu Oyunhilebazı?"

"Oyunöldüren ve Oyunbozan yanıma geldiler. Oyun oluşumunda birlikte olmayı teklif ettiler."

"Onlarla birlikte olmak istiyor musun?"

"Beni kullanmak istediklerini düşündüm. Senin grubunda olmayı daha çok istiyorum."

"O zaman oyunu; Oyunyardımcısı, sen ve ben oluştururuz. Oyungözdesi ve Oyunfigüran'ı birlikte olurlar diye düşünüyorum. Akşam Oyungözdesi ile Kırmızı Kuş Kalesi'ne gideceğiz. Onunla da konuşurum."

"Oyungözdesi'nin beni kabul edeceğini düşünmüyorum."

"Neden?"

"Bir his diyelim."

"Sorunca öğrenirim."

"Anlaştık. Şimdi gitmeliyim Oyunkâşifi, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Oyunhilebazı, yalnız kalmaktan korkmuş gibiydi. Sebebini anlayamadığım başka bir korkusu daha vardı. Her neyse. Zamanla öğrenirdim. Oyunyardımcısı'nın evine gittim. Kapısını tıklattım. Kapıyı Oyunfigüranı açtı.

"Hoş geldin Oyunkâşifi. Biz de Oyunyardımcısı ile satranç oynuyorduk."

"Hoş buldum Oyunfigüranı, kim kazanıyor?"

"Oyunyardımcısı her seferinde beni yeniyor."

"O halde siz oyununuza devam edin. Ben sadece ziyaret etmek istedim. Sonra yine gelirim."

"Görüşürüz, Oyunkâşifi"

"Görüşürüz."

Yerleşkenin içinde neler olduğunu keşfetmek için zaman buldum. Evlerin tamamını içine alan çimenlik alanın üç yönden sınırlarını belirleyen, "U" şeklindeki uzun binayı gözüme kestirdim. Üç tane giriş kapısı vardı. İkisi uçlarda, birisi ortadaydı. Sağ uçtaki kapıya yakındım, ona doğru yürüdüm ve içerisine girdim.

Uzun bir koridor beni karşıladı. Üç yüz metre kadar düz devam ediyordu. Sonrasında dik bir şekilde soldan devam ediyordu. Koridorun bir yanında oda kapıları, diğer yanında pencereler yapılmıştı. Kapının karşısında merdivenler bulunuyordu. Merdivenlerden yukarı çıktım. İkinci kat, birinci katla aynı şekilde inşa edilmişti. Koridordan yürümeye devam ettim. Odalar numaralandırılmıştı. Odaların içine girmeden koridor boyunca

devam ettim. U şeklindeki uzun koridor yaklaşık bir kilometre kadardı. Koridorun diğer ucundaki merdivenlerden ilk kata indim. "01" numaralı odanın önündeydim. İlk odadan başlayarak bütün odaları gezmem saatler alabilirdi. Sadece ilk odaya göz atıp diğerlerini sonra gezmeye karar verdim. "01" numaralı odanın kapısını açmak için kapı kolunu çevirdim. Kilitliydi. "02"ye gittim. O da kilitliydi. Üst kata çıktım. "52" numaralı odanın kapısını çevirdim. O da kilitliydi. Sırayla bütün kapıları açmak için denedim. Fakat tamamı kilitlenmişti. İçlerinde neler vardı, merak ettim. Akşam olmak üzereydi. Saatlerdir kapıdan kapıya dolaşıyordum. Oyungözdesi'nin yanına gitmek için U şeklindeki binadan çıktım. Çimenlik alandan yürüyerek Oyungözdesi'nin evine yaklaştım. Oyungözdesi, elinde termos ile evinin önünde bekliyordu.

"Merhaba! Kahve mi yaptın?"

"Evet. Manzaranın güzel olduğunu söylemiştin. Kahve ile güzel izlenir."

"Güzel düşünmüşsün. Motosiklet az ileride, haydi yürüyelim."

Motosiklete yürüdük. Gün batımına az kalmıştı. Oyungözdesi ile motosiklete binip Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru yol almaya başladık.

37.

Kalenin ana yol üzerindeki bahçe kapısından motosikletten indik. Merdivenlerden geçip asma köprünün önüne geldik. Oyungözdesi, köprünün güvenilir olmadığını düşünüyordu. O

yüzden ilk önce ben geçtim. Oyungözdesi köprünün güvenilir olduğuna hâlâ inanmıyordu. Tekrar Oyungözdesi'nin yanına döndüm. Ona ben yürürken arkamdan omzumu tutmasını söyledim. Asma köprüyü bu şekilde geçtik. Kalenin içine girdiğimizde karşımıza çıkan küçük amfiyi, Oyungözdesi çok beğendi. Bir süre inceledi. Ardından amfinin sağındaki dar yoldan yürüdük. Anlatıcı ile ilk konuştuğumuz balkona ulaştık. Şemsiye ve sallanan hasır sandalyeler hâlâ balkonun üzerindeydi. Oyungözdesi ile sandalyelere yerleştik. Oyungözdesi, termosu ve bardakları çıkarıp kahvelerimizi hazırladı. Güneş ufka yaklaşmıştı. Batmak üzereydi. Bulutlar renk renk olmuştu. Gökyüzünün gün doğumundan sonraki en ihtişamlı görüntüleriydi.

"Oyunkâşifi, ne muhteşem bir manzara! Hiçbir ressam bu manzarayı yeniden çizemez. Hiçbir fotoğraf makinesi bu manzarayı olduğu gibi saklayamaz. Hiçbir yazar veya şair bu manzarayı yaşandığı gibi anlatamaz."

"Ne güzel konuştun. Seninle buraya sık sık gelmeliyiz."

"Olmam gereken yerdeymişim gibi düşünüyorum. Bazen içinde bulunduğun zaman ve mekân sınırlarına yabancılaşıp, burada ne arıyorum diye kendine sorarsın. Burada o durumu yaşamıyorum, Oyunkâşifi. Huzurluyum."

"Kimi zaman bu döngüyü mekanik yönüyle yorumlayan olur. Doğadan öğrendiklerimizle, doğayı yorumlarız. Fakat doğanın dansı ve renkleri, insan yüreği için yaşam kaynağıdır."

"Bu anı, bir kutuda saklamak isterdim."

"O vakit, bir sonraki gelişimizde yanımızda büyük bir kutu getirelim."

Oyungözdesi gülümsedi. Kahvelerimizi yudumlayarak manzaranın tadını çıkarıyorduk. Arkamızda birilerinin olduğunu fark etmemiştik.

"Su birikintisi ve bir ateş topunun dağıttığı renklerin bu kadar abartıldığını hiç duymamıştım. Sen ne düşünüyorsun Oyunbozan?"

"Ben bir poşetin içine sığdırabilirim diye düşünüyorum."

"Hah ha ha... Poşette kalan boşluğa da bu iki arkadaşımız sığabilir mi dersin?"

"Oyunkâşifi düşebilir."

Oyungözdesi gerilmişti. Ona elimle sakin kalmasını işaret ettim. Ayağa kalktım.

"Oyunöldüren ve onun pek sevimli yaveri Oyunbozan, kaleye zindandan yer beğenmek için mi geldiniz? Yoksa güzelliği işgal etmek için mi? Durun söylemeyin. Buldum. Birbirinize katlanmak için birlikte düşman olabileceğiniz oyunlar arıyorsunuz? Yanılıyor muyum?"

"Oyunkâşifi, gereğinden fazla cesursun. Unutma korku insanı hayatta tutar."

"Sizden uzakta olmak da bizi hayalde tutar. Oyunbozan ile sana iyi eğlenceler diliyorum."

Oyunbozan öfke ile bana bakıyordu. Oyunöldüren onun kulağına fısıldadı. Ardından arkalarını dönüp yanımızdan ayrıldılar. Onlar ayrılana kadar arkalarında baktım. Oyungözdesi çok korkmuştu.

"Korkma bize zarar veremezler."

"Onlar neden buradalar? Bir Oyunöldüren ve bir Oyunbo-

zan nasıl bir oyun oluşturabilir?"

"Neden burada oldukları bilmiyorum. Ama onların oluşturduğu oyunlar en tehlikeli olanlarıdır. Sadece dikkatli olmalıyız. Zamanla neden burada olduklarını öğreniriz."

"Oyun oluşumu için birlikte çalışalım mı?"

"Ben de birlikte çalışmak istiyorum. Hatta Oyunyardımcısı, Oyunhilebazı, Oyunfigüranı, sen ve ben bir grup olabiliriz."

"Oyunhilebazı'na güveniyor musun?"

"Şimdilik evet. Onun adadan başka bir isteği var diye düşünüyorum."

"Anladım. Tamam o zaman beşimiz bir grup olabiliriz. Ne zaman çalışmaya başlıyoruz?"

"Bugün benim evde toplanırız ve konuşuruz."

"O halde karanlık çökmeden buradan gidelim."

"Gidelim."

Oyungözdesi ile Kırmızı Kuş Kalesi'nden ayrıldık. Motosiklete binip yerleşkeye vardık. Oyungözdesi, Oyunfigüranı'nı bulmaya gitti. Ben de ilk önce Oyunyardımcısı'nın evine gittim. Onu alıp Oyunhilebazı'nın kapısını çaldım. Oyunhilebazı evde yoktu. Not yazıp kapısına yapıştırdım. Oyunyardımcısı ile evime geçtik. Aradan fazla zaman geçmeden Oyungözdesi ve Oyunfigüranı eve geldi. Salondaki masaya henüz yerleşmiştik ki kapı çaldı. Oyunhilebazı da notu okuyup gelmişti. Oyunhilebazı da masaya oturdu. Mükemmel bir grup olduk diye düşündüm. Masaya oturmadan önce ayakta konuşmaya başladım.

"Her grubun bir ismi olur, bizim grubumuza da ilk iş bir isim bulmalıyız! Önerisi olan var mı?"

38.

Oyunfigüranı grup ismi için bir öneride bulundu. Önerisi "Beşi Bir Yerde" idi. Önerisi tartışmasız kabul edildi.

"Sevgili Beşi Bir Yerde grubunun güzide üyeleri, oyun çalışmamız için ilk yapmamız gerekenin, adayı bütünüyle tanımak olduğunu düşünüyorum. Üç günümüzü buna ayırıp, üç grup halinde adanın tamamını tanıyabileceğimizi düşünüyorum. Ben ve Oyungözdesi adanın yarısını dolaşabiliriz. Oyunfigüranı ve Oyunhilebazı, adanın diğer yarısını dolaşabilir. Oyunyardımcısı ise yerleşkenin altını üstüne getirir. Akşam da burada toplanıp öğrendiklerimizi birbirimize anlatırız. Siz ne dersiniz?"

Oyungözdesi:

"Bence ilk adım için uygun olur."

Oyunyardımcısı:

"Ben burada sıkılırım!"

Oyunkâşifi:

"Oyunyardımcısı, sıkılınca söylersin sonra bizimle gelirsin. Olur mu?"

Oyunyardımcısı:

"Olur Oyunkâşifi!"

Oyunhilebazı:

"Anlaştık!"

"O zaman, yarın erkenden adayı tanımaya başlıyoruz!"

Oyungözdesi ile gün doğumunu adanın doğusunda bir kıyıda izlemeye karar verdik. Ardından adayı dolaşmaya başlaya-

caktık. Oyunhilebazı ve Oyunfigüranı, sabah buluşup adanın batısını dolaşacaklardı. Oyunyardımcısı ise uyandığında bisikletiyle yerleşkede gördüklerini yazacaktı. Evimden ayrıldılar. Saat 22.45'ti. Atölye odama geçtim. Çekmecelerden yağlı boya, fırça, palet ve bir tuval çıkardım. Tezgâhın altındaki şövaleyi çıkardım. Tuvali, şövalenin üzerine yerleştirdim. Paletin üzerine günün renklerini aldım. Oyungözdesi ile gün batımını seyrettiğimiz sahneyi resmetmeye başladım.

Resmi bitirdiğimde saat 02.34'tü. Epey zaman geçmişti. Kuruması için resmi tuvalin üzerinde bıraktım. Her yerim de boyanmıştı. Yüzüm maskeli bir yabancıya dönüşmüştü. Banyoya gidip üzerimdeki boyaları temizledim. Gün doğumuna üç saat kadar kalmıştı. İki saat sonra Oyungözdesi kapıyı çalar diye içimden geçirdim. İki saat kestirmek için yatağa uzandım.

Kapı zili ile uyandım. Saat 05.10 idi. Acele hareketlerle hazırlandım. Çantamı elime alıp kapıyı açtım. Oyungözdesi, sırtında çantası ile karşımdaydı.

"Günaydın! Gün doğumuna yetişmek için erkenden geldim. Ben mi uyandırdım seni? Uykulu görünüyorsun."

"Günaydın Oyungözdesi. Gayet iyiyim. Sadece biraz geç uyudum. Haydi hemen motosiklete gidelim. Günün doğmasına az kaldı."

"Tabii ki. Haydi gidelim."

Oyungözdesi ile hızlı adımlarla motosiklete ulaştık. Çantamı motosikletin bagajına attım. Ardından Oyungözdesi ile motosiklete bindik. Motosikleti sürerken, serin rüzgârın yüzüme çapmasıyla uykusuzluğumdan eser kalmamıştı. Yerleşkeden

çıktık. Ana yola ulaştık. Motosikleti doğuya doğru sürdüm. 15 dakikalık bir yol almıştık. Ben yola bakarken Oyungözdesi arkamdan seslenmeye başladı.

"Dur! Aşağıda harika bir alan gördüm."

Motosikleti kenara çektim. On metre kadar gerimizde tali bir yol denizi karşısına alan kayalıklara doğru iniyordu. U dönüşü yaptım. Tali yoldan sürmeye devam ettim. Yol çakıl ve kum kaplıydı. Elli metre kadar motosikletle devam ettik. Sonrasında gördüğümüz dik yokuşun başında motosikleti bıraktık. Çantalarımızı alıp yürümeye başladık.

39.

Tali yol bittiğinde kayalık bir alan önümüzdeydi. Çeşitli büyüklüklerdeki kayalar aralarındaki bodur çalılıklarla denize doğru iniyordu. Kayalıkların üzerinden dikkatlice iniyorduk. Arkamı dönüp Oyungözdesi ile konuşmaya başladım.

"Oyungözdesi, çalılıklara yakın yürü. Eğer ayağın kayar ve ben seni tutamazsam, onlara tutunursun."

"Oyunkâşifi!"

"Ne oldu?"

"Sakın kımıldama! Arkanda kocaman bir yılan var!"

"Arkamda nerede? Şu an ne yapıyor? Çok yakın mı?"

"Çok az kafasını kaldırdı. Diğer kayanın üzerinde sana doğru bakıyor! Ayağınla arasında iki metre falan var!"

"Çantanın yanına bağladığın batonu yavaşça bana uzatır mısın?"

Oyungözdesi sakin hareketlerle batonu bana uzattı. Baton bir metre kadardı.

"Kahvaltı için yanında et içeren bir yiyecek getirdin mi?"

"Sosis var!"

"Harika! Şimdi batonu sana doğru uzatacağım. Sosisi ucuna tak."

Oyungözdesi yavaş hareketlerle sosisi çıkarıp batonun ucuna tutturdu.

"Önümü yılana döneceğim. Eğer saldırır veya ısırmaya çalışırsa sen kaç! Ben sonra sana yetişirim."

"Oyunkâşifi dikkatli ol!"

Derin bir nefes aldım. Batonu sağ elimle kavradım. Sakince yılana doğru döndüm. Yılan kafasını bir karış kadar kaldırmıştı. Batonu temkinli bir şekilde önüne doğru uzattım. Zaman yavaş akmaya başlamıştı. Kaslarım gerilmişti. Yılan bir süre sonra batonun ucundaki sosisi hızlı bir hareketle ısırdı. Çevik bir hareketle dönüp kayaların arasında çalılığa girdi.

"Çabuk ol, hemen aşağı inelim!"

Bir dakika içinde Oyungözdesi ile bütünüyle çakıl taşlarından oluşan küçük bir kıyıya ulaştık. Oyungözdesi indiğimizde bana sarıldı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"Oyunkâşifi, doğal seçilime yenileceğiz sandım! Çok korktum!"

Ben de korkmuştum. Onun daha fazla korkmasını istemediğim için daha sakin davranmaya karar verdim.

"Yanında sosis taşıdığın sürece doğal seçilmeyiz, Oyungözdesi!"

"Son bir tane kaldı. Onu biz yemeyelim. Yine karşımıza çıkarsa yılan beye veririz."

Çakıllarla dolu kıyının diğer ucunda taş ve çamur ile yapıldığı belli olan tek kapılı bir yapı gördüm.

"Oyungözdesi, orada eski köy tuvaletlerine benzeyen bir yapı var!"

"Evet, gördüm! İçinde ne olabilir ki?"

"Bakalım ve görelim."

Yapının yanına yaklaştık. Tahta kapısı dışındaki sürgü ile kapanmıştı. Sürgüyü çektim ve kapıyı açtım.

40.

İçerisi karanlıktı. Çantamdan fenerimi çıkarttım. Oltalar, katlanabilir sandalyeler ve çeşitli balıkçılık malzemeleriyle doluydu. Birileri burayı balık avlamak için hazırlamıştı. İki tane katlanabilir sandalyeyi ve küçük bir masayı dışarı çıkarttım.

"Oyungözdesi! Oturacak yer aramamıza gerek kalmadı."

"Bir sahibi var ise bunların?"

"Şu an sahipleri biziz. Haydi al sandalyelerden birisini, güneş kendini göstermeye başladı."

"Tamam."

Oyungözdesi sandalyenin birini aldı. Ben de küçük masa ile diğer sandalyeyi yüklendim. Dalgaların bittiği yere bir metre kadar mesafe koyarak sandalyeleri ve masayı yerleştirdik. Gün doğumunu, Oyungözdesi'nin termosunda getirdiği kahve kokusuyla seyretmeye koyulduk. Güneş yüzünü tamamıyla göster-

diğinde kahvaltı sofrasını hazırladık. Oyungözdesi, aralıklarla ayağının altını ve arkasını kontrol ediyordu.

"Korkma yılan gelmez artık."

"Tamam ama sen ara sıra arkama bak."

"Anlaştık. Şimdi rahatça kahvaltını yapabilirsin."

Kahvaltımızı bitirdik. Bir süre sessizlikle denizi seyrettik. Ardından çakıl taşlarını en uzağa kimin atabileceğini belirleyen oyunu oynamaya başladık.

"Ben daha uzağa attım, Oyunkâşifi! Senin taşın oraya düştü."

"O zaman aynı anda atalım. Böylece hangisinin daha uzağa gittiğini daha rahat görebiliriz. Olur mu?"

"Olur. Nasıl olsa yine ben yeneceğim."

"Sayıyorum. Bir iki üç!"

"Üçte atacağımızı bilmiyordum."

"Yeni bir taş alayım. Sonra tekrar sayacağım. İşte buldum. Bir iki üç!"

"Taşımı vurdun!"

"Sen benim taşımı vurdun! Üstelik bunu becerebilmek, taşı uzağa atmaktan daha zor! Her neyse yeniden yapalım. Sayıyorum. Bir iki üç!"

Ben taşı attım. Fakat Oyungözdesi taşı atmadı.

"Oyungözdesi, neden atmıyorsun taşı?"

"Taşı atmadığım sürece yenemezsin. Oyun berabere bitti."

"Hayır. Sen diskalifiye oldun. O yüzden ben kazandım."

"Tamam, sen kazandın. Sadece şansımı denedim."

"Oyunbozanlığa hevesleniyorsun demek!"

"Hayır! Evet. Bir kereliğine yapmak istedim."

"Neyse ki bu seni oyunbozan yapmaz. Gidelim mi? Ormana doğru giden taraftan devam ederiz. Yılanlı kayalardan geçemeyiz sanırım."

"Orman tarafından gidelim. Sandalyeleri ve masayı yerine koyalım."

"Elbette."

Oyungözdesi ile toparlandık. Sandalyeleri ve masayı bulduğumuz şekilde eski yerine yerleştirdik. Ormana doğru yürümeye başladık. Bir yol olmadığı için yürümekte zorlanıyorduk. Ben önden yürüyerek önümüzü baton ile açmaya çalıyordum. Devrilmiş bir ağacın üzerinde yarım saatlik bir mola verdik.

41.

"Oyunkâşifi, neden ayakta bekliyorsun, yorulmadın mı?"

"Hareket halindeyken çok yorulmuyorum. Üstelik doğa yürüyüşlerine alışkınım."

"En son doğa yürüyüşüne çıktığımda 16 yaşımda falandım. Dedemin Karadeniz kıyısında bir çiftliği vardı. Bir yaz onu ziyarete gitmiştik. Babam ile beraber ormanda yürüyüş yapmıştık. Yaban domuzuna karşı babam yanına bir tüfek almıştı. Ormanın içlerine doğru ilerlemiştik. Babam bana yüksek sesle şarkı söylememi söylemişti. Kendi de sanki aklını yitirmiş gibi bağırarak saçma kelimeler söyleyip zıplamaya falan başlamıştı. Babam delirdi diye korkuyordum. Beş dakika falan böyle devam etmişti. Ardından aniden durmuştu. Telaşla etrafa bakmıştı. Sonra beni

koştur koştur ormanın dışına çıkarmıştı. Babama delirip delirmediğini sorduğumda, elli metre kadar uzağımızda bir ayı gördüğünü söylemişti. Ayı, bizim onu fark ettiğimizi fark etmesin diye o hareketleri yapmış. Ormandan çıkınca arkamızda ayının olduğu düşüncesi beni korkutmamıştı. Fakat ormandayken ayı olduğunu söyleseydi muhtemelen bayılırdım."

O esnada ben de gözlerimi fal taşı gibi açtım. Oyungözdesi'nin arkasında kalan bir yere gözümü diktim. Çok alçak bir sesle Oyungözdesi ile konuşmaya başladım.

"Sakın panik olma ve hareket etme."

Oyungözdesi arkasını dönmeye çalışırken durdurdum. Korkmaya başlamıştı.

"Sanırım arkanda bir ayı var!"

"Oyunkâşifi! Ödümü kopardın. Şuna bak kalbim yerinden fırlayacaktı. Anlaşılan seninle anılarımı paylaşırken dikkatli olmalıyım!"

"Korkma korkma ayı çıkarsa bu kez şarkıyı ben söylerim. Yürümeye edelim mi?"

"Devam edelim. Ayı çıkarsa, seni o zaman görürüm."

İki yüz metre kadar ilerlemiştik. Sarmaşıkların, ağaçların ve çalıların olmadığı yuvarlak bir alana ulaştık. Yuvarlak alanın merkezinde enteresan bir sütun gördük. İki metre uzunluğundaydı. Sütunun tepesinde mermer bir top duruyordu. Oyungözdesi ile sütunu incelerken metalden yapılmış bir kumanda kolu dikkatimi çekti.

"Oyungözdesi, baksana burada bir kumanda kolu var."

"Yanındaki işarete göre kapalı durumda görünüyor."

"Ne dersin açayım mı?"

"Açık duruma gelince ne olacak? Ya mermer topu kafamıza atarsa?"

"Sanmıyorum. Yine de sen yuvarlak alanın dışına çık. Ben kolu açayım. Bakalım ne olacak!"

Oyungözdesi yuvarlak alanın dışına çıktı. Ben de kumanda kolunu tek elimle sıkıca kavradım. Kolu aşağıya doğru itmeye çalıştım. Fakat ilk denemem başarısızdı. Daha fazla güç vermeliydim. İki elimle kavradım. Gücümü omzuma verip yüklendim. Kolu aşağıya itememiştim.

"Oyungözdesi, buraya gelmelisin."

"Ne oldu? Bozuk mu?"

"Hayır. Yani bilmiyorum. Birlikte denemeliyiz."

"Tamam. O zaman tutuyorum."

"Ben de tuttum. Üç dediğimde bütün gücümüzle aşağıya doğru itiyoruz. Bir iki üç!"

Oyungözdesi ile birlikte kolu aşağı doğru itmeyi başardık. Ardından üzerinde bulunduğumuz yuvarlak alanın sınırlarında çember şeklinde geniş bir aralık açıldı. Aralıktan karşılıklı hareket eden, küresel iki büyük kapak, bizi yuvarlak alanın içine hapsetti. Karanlığın içinde kaldık.

42.

"Oyunkâşifi, tuzağa mı düştük?"

"Hayır. Kolu tekrar yukarı çekersek, kapaklar tekrar açılır diye tahmin ediyorum."

"O zaman kolu çekelim mi?"

Oyungözdesi'nin konuşması bittiğinde kapakların üzerinden yeşil ışıklar parlamaya başladı. Her yer yemyeşil aydınlanmıştı. Mermer topun bulunduğu sütun bir metre kadar yükseldi. Yüzeye yeni çıkan kısmında iki tane mikrofon ve bir tane de ekran bulunuyordu. Ekran açıldı. Ekranda daha önceden kaydedilmiş bir görüntü vardı. Üzerine dokununca ekrandaki kişi konuşmaya başladı.

<<Merhaba oyuncular, buraya hapsolduğunuzu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. İstediğiniz zaman kolu yukarı çekerek çıkabilirsiniz. Eğer çıkmak istemiyorsanız, sizin için bir oyunumuz var! Oynamak istiyorsanız, ekrana bir kere dokunun!>>

"Oyungözdesi, ekrana dokunuyorum. Oynuyoruz değil mi?"

"Elbette!"

Ekranın üzerine bir kere dokunup geri çekildim.

<<Harika! O halde oyununuza başlayalım. Ekranın sağında ve solunda bulunan mikrofonları elimize alalım. Aldınız mı?>>

"Aldık!"

"Oyunkâşifi, cevap almak için sormuyor."

<<Mikrofonları elinizden bırakmayın. Birazdan üzerinize kapanan kapakların üzerinde onlarca büyük nokta hareket etmeye başlayacak. Büyük noktalar, yedi çeşit renkte olacaklar. Elinizde tuttuğunuz ve mikrofon dediğimiz aygıtı kullanarak noktaları yok etmeye çalışacaksınız. Hazırsanız bir kere ekrana dokunun!>>

"Oyungözdesi, hazır mıyız?"

"Evet!"

Ekrana dokundum. Tepemizdeki küresel kapakların üzeri renkli noktalarla doldu. Oyungözdesi ile mikrofona doğru sesleniyorduk.

"Yeşil! Mavi! Kırmızı!"

"Mor! Turuncu! Oyungözdesi, biz ne yapıyoruz?"

"Noktalara bakarak rengini söylüyorum. Fakat noktalar yok olmuyor!"

"Gözümüzde bir sensör yok ki. Üstelik bunlar mikrofon değil. Üzerlerinde yedi tane tuş var. Bunlar lazer!"

"Evet! Yok etmek istediğimiz rengi onun tuşu ile vurmalıyız! Biraz önce mavi bir noktayı yok ettim!"

"Eğer farklı renklere odaklanırsak tuşları karıştırırız. O yüzden, önce mavi noktalar ile başlayalım ve mavilerin tamamını yok edelim. Ardından farklı renklere geçeriz. Anlaştık mı?"

"Tamam! Ben başladım bile!"

Oyungözdesi ile mavi renkli noktaları yok etmeye başladık. Ardından kırmızı noktaları hedef seçip onları yok etmeye başladık. Böyle sıra ile renklerin tamamını bitirdik. Ardından beyaz ve hızlı bir nokta belirdi. Onu lazer ile vurmaya çalışıyorduk. Fakat çok hızlıydı ve hiç durmuyordu.

"Oyunkâşifi, bir deney yapmak istiyorum. Lazere basmayı bırakalım."

"Bıraktım."

Beyaz nokta olduğu yerde durdu.

"Oyunkâşifi, ben beyaz noktanın kaçacağını düşündüğüm noktaya lazeri nişan alıyorum. Sen de onun üzerine nişan al!"

"Emredersiniz sayın birbaşım!"

"Üç iki bir ateş!"

Oyungözdesi beyaz noktayı yok ettiği için çok mutluydu. Sevinçten zıplıyordu. Ben de onu seyrederken içim içime sığmıyordu. Aptal noktaları yok etmek bile insanı neden bu kadar mutlu ediyordu? Kazanmak veya görevi yerine getirmek mutluluk verici miydi? Düşüncelerle Oyungözdesi'nin ötesine dalmışım. Oyungözdesi'nin sevinci bitmiş ve benim baktığım yerde gülümsenecek ne var diye kontrol etmek zorunda kalmıştı.

"Oyunkâşifi! Oyunkâşifi! Daldın gittin. Zaferi tek başıma kutladım."

"Evden çıkmadan önce ocağı açık bırakmış olabilme ihtimalim gözümün önüne geldi. Her neyse boş verelim! Sonuçta başardık! Peki bir ödülümüz var mı?"

Ekrana doğru eğildim.

<<Tebrikler! 25 Dakika 41 Saniye! >>

Yazısını gördüm.

"Ödülümüz 25 Dakika 41 Saniyelik eğlence imiş, Oyungözdesi."

"Ben çok beğendim! Burayı haritana yazmayı unutma! Yine gelir ve oynarız."

"Unutmam, Oyungözdesi. O zaman haydi kolu çekelim."

Oyungözdesi ile el birliğiyle sütunun üzerindeki kolu yukarı kaldırdık. Küre şeklindeki kapaklar gürültüyle açıldı. Mikrofon zannettiğimiz lazerleri yerine yerleştirdiğimizde sütun da eski haline döndü.

"Oyungözdesi, yürümeye devam edelim mi?"

"Tabii ki."

Oyungözdesi ile yuvarlak alandan çıkıp ormanın içine doğru yürümeye devam ettik.

43.

Oyungözdesi ile iki saat kadar ormanın içinde ilerledik.

"Oyunkâşifi, gökyüzüne bakabilir misin?"

"Bakıyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Kümelenmiş bulutların arasından bize bakan güneşi görüyorum."

"Rüzgârı hissedebiliyor musun?"

"En çok boynumda hissediyorum."

"Peki bir saat sonra kendini nerede ve nasıl görüyorsun?"

"Bir muz ağacı bulmuş ve muz yerken görebiliyorum. Peki ya sen?"

"Sırılsıklam olmuş olarak görüyorum."

"Şimdi anladım, Oyungözdesi. Kendimize yağmur yağmadan bir sığınak bulmalıyız. O zaman biraz hızlı olalım. Sanıyorum ki denize daha yakınız. Ana yol daha uzakta kalıyor. O yüzden deniz tarafına doğru yürüyelim. Bir baraka veya kayalık bulabiliriz."

"Umarım bulabiliriz."

Oyungözdesi ile doğuya yani denize doğru ilerliyorduk. Yirmi dakika kadar yol aldık. Rüzgârın şiddeti gittikçe artıyordu.

Bulutlar gökyüzünü kapladı. Güneş, görünmüyordu. Ara ara şimşek sesleri duyuyorduk. On beş dakika daha yol aldığımızda denizi gördük. Fakat ormanın bittiği yerde denize kadar uzanan bir uçurum vardı. Uçurumun ucundan etrafı gözledim. Üç yüz metre uzağımızda bulunduğumuz uçurumdan alçakta kalan kayalıklar gözüme çaptı. Gök gürültüleri çok artmıştı. Oyungözdesi ile aceleyle kayalıklara doğru koşuyorduk. Yağmur henüz başlamıştı ki kayalıklara ulaştık. Kamyon büyüklüğünde bir kayanın önünde durduk. Kayanın içi oyulmuştu. Hemen içine girdik. İçerisi karanlıktı. Fenerimi açtım. Kaya odasının içinde farklı yerlerde oyuklar vardı. Oyukların birinde gaz lambaları sıralanmıştı. Gaz lambalarının altındaki bir oyuğa kibritler konulmuştu. Oyungözdesi, kaya odanın girişinde yağmuru seyrederken gaz lambasını yakıp odanın ortasına koydum. Kaya oda, mistik bir görünüme sahip oldu. Oyungözdesi'nin yanına geçtim. Deniz, önümüzde bir kartpostal resmi gibi uzanıyordu. Birlikte denizin üzerine düşen yağmur damlalarını ve yıldırımları bir süre izledik. Ardından gaz lambasını ortamıza alıp girişin karşısındaki duvara sırtımızı vererek oturduk. Yağmurun ve gök gürültülerinin eşliğinde gaz lambasını sessizce izliyorduk.

"Oyungözdesi, seninle bir oyun oynayalım mı?"

"Oynayalım. Nasıl bir oyun?"

"Oyun şu şekilde, biz binlerce yıl öncesinde yaşayan insanlar olacağız. Henüz anlaşabileceğimiz bir dilimiz yokmuş. Alet kullanmayı öğreneli fazla olmamış. Biz de bu kayanın içinde tesadüfen karşılaşmışız. Bunu canlandıracağız. Sadece taş ve sopa kullanabiliyoruz. Birbirimize bu kayada karşılaşmadan önceki hikâyelerimizi anlatacağız. Gaz lambasını ise ateş gibi düşünüyoruz. Anladın mı?"

"Anladım. Peki ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Bir süresi yok. Başlayalım ve görelim. Ben mindirimantek dediğimde başlıyoruz!"

"Mindirimantek mi? O ne ki?"

"Bilmiyorum. Mindirimantek!"

44.

Oyungözdesi ile oyunumuza başladık. Ben kaya odanın dışına çıktım ve tekrar içeri girdim. Oyungözdesi'ni ilk defa görüyormuş gibi ellerimi ve ayaklarımı salladım. Rasgele nidalar savuruyordum. Oyungözdesi, kızgın bir ifadeyle sırtını duvara verdi. Elindeki taşı sağa sola sallıyordu. Sanırım benden ürkmüştü. Çok normaldi. Ona zarar vermeyeceğimi ispat etmeliydim. Ama nasıl? Ona yaklaştıkça saldırganlığını artırıyordu. Geri çekildim. Kaya odanın dışına çıktım. Yakınlardaki bir muz ağacına doğru koştum. Ağaca tırmandım. Bir demet muzu kopardım. Ağacın altına doğru bıraktım. Ağaçtan indim. Muz demetini kaldırıp kaya odanın girişine getirdim. Elime iki tane muz aldım. Muzlarla odaya girdim. Birisini sağ elimle Oyungözdesi'ne uzattım. Diğerini sol elimle kendime sakladım. Oyungözdesi tereddüt ederek yaklaştı. Elimdeki muzu hızlıca çekip aldı. İkimiz de muzu ortasından soyduk. Muzu iştahla yedik. Kaya odanın önündeki muz demetini getirdim ve odanın ortasına koydum. Oyungözdesi, elindeki taşı bıraktı. Muz demetinden birkaç tane kopardı ve girişin karşısındaki duvara oturdu. Ben de onu taklit ederek aynı şekilde oturdum. Oyungözdesi, oyunu bozacak bir harekette bulunmuyordu. O dönemde gerçekten yaşıyor olsaydı, bu haliyle yabancılık çekmezdi.

Muzları yemeyi bıraktık. Ayağa kalktım. Daha önce hiç yapmadığımı düşündüğüm hareketler yapmaya başladım. Oyungözdesi'nin anlamadığı belliydi. Durdum. Ardından bir köpeği taklit etmeye başladım. Oyungözdesi, hareketleriyle beni onaylıyordu. Köpeği taklit ettiğim yerin biraz ilerisinde ayağa kalktım. Elime bir sopa aldım. Köpeği taklit ettiğim yerde bir köpek varmış gibi kendimi savundum. Ardından sopayı yere bıraktım. Köpeği taklit ettiğim yere geçip tekrar köpeği taklit ediyordum. Gidip sopayı ısırdım. Ağzımla onu uzak bir yere attım. Ardından birinin bacağını ısırıyormuş gibi yaptım. Köpeği taklit ettiğim yerden ayağa kalktım. Köpek bacağımı ısırıyormuş gibi yaptım. Sopa ile köpeğe vurdum ve kaya odanın dışına kaçtım. Bir süre sonra kaya odaya ilk kez girdiğim şekilde girdim. Oyungözdesi'ne yaklaştım ve bacağımı dizime kadar kıvırıp ona köpek ısırığını gösterdim. Aslında köpek ısırığı yoktu. Oyungözdesi, üzülmüş bir şekilde baktı. Kaya odadan dışarı çıktı. Ben de duvara yaslanıp oturdum. Beş dakika falan geçti. Oyungözdesi, elinde farklı otlarla odaya girdi. Bazılarını ağzında çiğnedi. Sonra onları bacağıma koydu ve eliyle onları bir süre tuttu. Ardından benim elimi tutup, otların üzerine koydu. Kendi elini çekti. Ben otları anlam veremeden tutuyordum. Bir süre sonra bacağımdaki yaranın uyuştuğunu ve acısının geçtiğini hissediyormuş gibi yaptım. Onu daha önce köpek ısırmıştı veya köpek ısırınca ne yapılacağını biliyordu. Ben tıpta geri kalmıştım. Ağzımı açıp kafamı gelişigüzel sallayarak ona teşekkür ettim. Ben iyileşiyormuş gibi otururken Oyungözdesi kalktı. Kaya odadan dışarı çıktı. Elinde esnek ve uzun bir dal ile geri döndü. Galiba kendi hikâyesine başlayacaktı.

45.

Oyungözdesi, saçını darmadağın hale getirdi. Kıyafetlerini bir saldırıya uğramış gibi düzenledi. Kaya odanın girişindeki duvara oturdu. Ellerini arkada birleştirdi. Başını öne eğdi. Ayaklarını birleştirip karnına doğru çekti. O halde bir süre donakaldı. Oyungözdesi'nin oyunculuğuna hayran kaldım. Bir yerde esir olduğunu anlatıyordu. Ardından hızlıca ayağa kalktı. Saçlarını ensesinde toplayıp bağladı. Kıyafetlerini düzeltti. Yere bıraktığı dal parçasını eline aldı ve esir olarak donakaldığı yere dal parçası ile vurmaya başladı. Sonra dal parçasını kenara koydu. Yanıma doğru geldi. Yere uzandı ve uyuyormuş gibi yaptı. Aniden kalktı. Kıyafetlerini esir rolündeki gibi düzenledi. Saçını açıp dağıttı. Esir olduğu yere geçip bir önceki donakaldığı şekilde durdu. Biraz bekledi. Yavaşça kafasını kaldırdı. Biraz önce uyumuş gibi yaptığı yere doğru dikkatlice baktı. Sessiz bir şekilde ayağa kalktı. Ellerini arkasındaki kayaya sürtmeye başladı. Beş dakika falan bu şekilde uğraşıyormuş gibi yaptı. Uğraşı bittiğinde elleri çözülmüştü. Eğilip ayaklarını da çözüyormuş gibi yaptı. Ayakları da çözüldüğünde adımlarına dikkat ederek kaya odadan dışarı çıktı. Kısa zaman sonra kaya odanın girişinden kafasını uzattı. İçeriye göz gezdirdi. Eline taş toplamıştı. Bir tane de sopayı tutuyordu. Taşlardan birini odaya attı. Taşın sesi kaya odanın içinde yankılandı. Ardından benim onunla kaya odada karşılaştığım yere oturdu. Orada on saniye falan bekledi ve yanıma geldi.

Dışarıda yağmur şiddetle yağmaya devam ediyordu. Kaya odanın girişinden sızan rüzgâr, Oyungözdesi'nin gaz lambasının ateşinin yansıdığı yüzüne dökülen saçlarına dans ettiriyordu. Oyungözdesi'nin gözbebeğinden kendime bakıyordum. Zaman

biraz önceki hızını kaybetti. Ritim doğanın armonisiyle süslendi. Kelimesiz kalmıştım. Gözlerimi kaçırabileceğim bahaneye muhtaçtım. Savunmasızdım. Uyuyor olmak istiyordum. Fakat neden? Kan akışımın hızlandığını hissedebiliyordum. Bedenim benden izinsiz, beni kontrol ediyordu. Onu kim kontrol ediyordu? Oyungözdesi, sessizliğime aldırış etmeden kafasını omzuma koydu. Gözlerini kapattı. Bense konuşmam gerekmediği ve Oyungözdesi huzurla dinlendiği için mutluydum. Yaşadığım anı, üzeri tozlu bir çalışma masasının çekmecesinde saklamak istiyordum. Bu imkânı bulamadığım için elimi Oyungözdesi'nin omzuna koydum. Gözlerimi kapatıp, bu anın sahnesini yıllarca yaşatmak için gözümde tekrar tekrar seyrettim. Uyuyakalmıştım.

Uyandığımda gözümün önünde o an vardı. Fakat Oyungözdesi yoktu. Kaya odanın içine bakındım. Onu göremedim. Yağmur dinmişti. Vakit öğleyi çoktan geçmişti. Ayağa kalktım. Kaya odadan dışarı çıktım. Oyungözdesi, iki tane ananas bulmuştu. Kaya odaya doğru geliyordu.

"Oyunkâşifi uyanmışsın. Sana ananaslı sürpriz yapacaktım."

"Ananas, yine de sürpriz oldu. Nereden buldun onları?"

"Sen uyurken etrafta biraz dolaştım. Uyandırmak istemedim."

"Sağ ol Oyungözdesi, getir de ananaslarının tadına bakalım."

Çantamdan çakıyı çıkarttım. Ananasları, doğradım. Oyungözdesi ile ananasları kısa sürede bitirdik.

"Oyunkâşifi, yerler çok kaygan, devam edebilecek miyiz?"

"Devam etmemiz gerekli. Gece burada kalmak tehlikeli olabilir. Yavaş yavaş ilerleyelim."

"Tamam Oyunkâşifi, bu ananas kabuklarını ne yapalım?"

"Belediyenin çöp kamyonu olsaydı, kaya odanın kapısının önüne bırakırdık. Fakat sanırım doğaya teslim etmeliyiz. O bir çözüm bulur."

"O zaman artık yolumuza devam edebiliriz!"

46.

Yarım saat kadar yürüdük. Kıyafetlerimiz çok kirlenmişti. Bazı su birikintilerini göremediğimiz için ayakkabılarımız su içindeydi. Fakat umursamıyorduk. Ormanın içine doğru ilerleyen bir patika yola rast geldik. Patika yolu takip ediyorduk. On beş dakikalık yürüyüşten sonra bir çınar ağacıyla karşılaştık. Çınar ağacının dallarının altında kalan alan sarmaşıklardan ve yabani otlardan temizlenmişti. Çınar ağacının altına da bir bank oturtulmuştu. Bank tümüyle gece mavisine boyanmıştı. Oyungözdesi ile banka doğru yaklaştık. Bankın önünde durduk. Oyungözdesi ile bankı inceledik. Ardından gözümüzü çınara çevirdik. Çınar gövdesine ankesörlü bir telefon monte edilmişti. Burada ne işi olabilirdi? Ankesörlü telefonu incelerken kartla çalışmadığını fark ettik.

"Oyungözdesi, bu esrarengiz ankesörlü telefon neden burada olabilir ve ne ile çalışıyordur?"

"Ahizenin üzerine çınar ağacı yaprağı çizilmiş. Alışılmış ankesörlü telefonların kartlarını yerleştirdiğimiz kısmında ise kare şeklinde siyah bir cam var. Henüz bunları görebildim. Fakat nasıl çalıştığına dair ve neden burada olduğuna dair bir fikrim yok, Oyunkâşifi."

"Ahizenin üzerine çizilen yaprağı atlamışım. Artık benim bir fikrim var!"

Rasgele etrafa bakındım. Yere düşmüş bir çınar yaprağı arıyordum. Beş metre kadar uzağıma düşen yapraklardan birisini gördüm. Yanına gidip yaprağı yerden aldım. Oyungözdesi beni seyrediyordu. Onun yanına döndüm.

"Ahizenin üzerine çizilmiş yapraktan yola çıkarak ahizeyi kullanabilmek için yaprağa ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Telefonun gövdesinde takılmış siyah camın ise bir sensör olabileceği ihtimali aklıma geldi. Teorime göre, yaprağı siyah camın üzerinde tutarsak telefon çalışabilir."

"Eğer bu teoriyi deneyerek ispat edersen, teorinin ismi 'Yaprak Etkisi' olsun. Olur mu?"

"Olur. O zaman deniyorum."

"Dur bir dakika! Kimi arayacağız ki?"

"Eğer telefon çalışıyorsa ve yaprak ile çalışırsa o zaman düşünürüz."

"Peki, Oyunkâşifi."

Yaprağı siyah camın üzerine tuttuğumda, siyah cam gece mavisi renge döndü ve telefon çaldı. Oyungözdesi ile beklenmedik bu durum karşısında irkildik. Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Oyunkâşifi aç hadi! Niye bekliyorsun?"

"Bizi bu saatte rahatsız eden kim olabilir diye düşünüyorum. Çeşitli yöntemlerle kişisel bilgilerimi öğrenip akabinde sahip olduğum sembollü rakamlarımı, kendi çıkarlarını korumak için benden çalabilecek parazit davranışlı birisi olabilir mi?"

"Dalga geçme, Oyunkâşifi. Merak ettim."

"Ben de çok merak ettim. Açıyorum."

47.

Ahizeyi kaldırdım. Kulağıma götürdüm.

<<Karanlığın ortasında sensiz,

Bekliyorum arafta sessiz sedasız,

Uzak uzak uzak,

Mesafeler ölçüsüz.

Kaldığ...>>

Karşımda konuşan kişiyle iletişim kuramıyordum. Kimse onunla konuşmuyormuş gibi konuşmaya devam ediyordu. Oyungözdesi, beni seyrediyordu.

"Oyungözdesi, karşıda birisi konuşuyor. Beni duymuyor. Sanki şiir okuyor."

"Versene bir de ben deneyeyim."

"Elbette. Dene bakalım."

Oyungözdesi, ahizeyi aldı ve kulağına tuttu.

<<Kitabından düşen kırmızı gül,

İkimizin yadigârı,

Onu verdiğim gün,

Onu aldığın gün,

Kavuşmuştuk ilk defa,

Birlikte biriktirdik saman kâğıdı

mektuplarımızı,

Kaçak yaşamalıydık aşkımızı,

Zamana karşı koyamıyorduk,

Çocuktuk,

Hem de en büyüklerinden.

Salıncaklı bah...>>

"Oyunkâşifi, bence bu daha önce kaydedilmiş. Yıllar öncesini anlatıyor. Üzerindeki sayılara basmak istiyorum. Neler olacak bakalım. 1'den başlıyorum."

Oyungözdesi, 1 numaranın üzerine bastırdı. Ahizeyi kulağına yapıştırıp dinlemeye başladı.

<<İncir ağacından dökülüyor,

gölgesinde konuşulanlar.

Rüz...>>

"Oyunkâşifi, bu kez başka birinin sesiyle başka bir şiir okunuyor. Bir sayı söylemek ister misin? Bakalım hangi şiir çıkacak."

"Tamam. Söylüyorum. 86.292 olsun."

"Neden bu sayıyı tercih ettin?"

"İlk aklıma bu sayı geldi, Oyungözdesi."

"Seni tebrik ediyorum. Bana sormuş olsaydın, 7 falan derdim. Her neyse sayını tuşluyorum!"

<<Denizin rengi kalemimde,

Bulutlar sokaklara dökülmüş.

Mevsimi ellerimde taşıyorum,

Henüz sıcakken oynayalım,

Üşüdüğümde dokunamıyorum.>>

Oyungözdesi, duyduklarını bana söylüyordu.

"Oyungözdesi, bitti mi?"

"Evet. Tekrar baştan okunmaya başladı."

"Şimdi ahizeyi bana ver ve sen bir sayı söyle. Olur mu?"

"Olur."

Oyungözdesi, ahizeyi bana uzatıp banka oturdu. Bir süre uzaklara baktı. Ardından yüzünü bana döndü.

"9.684 olsun!"

"Tamam hemen tuşluyorum."

<<Dinle yüreğim,

Dağıt etrafındaki mekanik sis perdesini,

Çıkar cebinden isyan kalemini, süslesin sanatını.

Ben senin gözlerine hayranım,

Gördüğün acıyı bile sevebilirim,

Yeter ki küsme ben susunca.

Esirgeme yıldızlarından sözlerini,

Dokundurmam doğaçlamana sana yabancı dilleri.

Unutma yüreğim,

Ben bazen herkesim ama sen her zaman başkasın.>>

"Ahizeli Şiir Kutusu olsun bu cihazın adı, Oyunkâşifi."

Çantamdan yazısı silinmez bir kalem çıkardım. Telefonun üzerinde tuşların bulunduğu kısmın üzerindeki boş alana "A.Ş.K" yazdım.

"Oyunkâşifi, ben aşk demedim."

"Dikkatli bak biraz Oyungözdesi."

"Ahizeli Şiir Kutusu!"

"O kadar uzun yazarsam sığdıramazdım. O yüzden, kısalttım."

"Teşekkür ederim, Oyunkâşifi. Bankta biraz dinlenebilir miyiz?"

"Elbette."

Ben de Oyungözdesi'nin yanına oturdum. Oyungözdesi, kirli kıyafetleri ve ıslak saçlarıyla bankta ayaklarını uzatmış ve gözlerini kapatmıştı. Bu haliyle bir şiirin satırlarından kaçmış gibi duruyordu. Onun gözleri kapalıyken, çantamdan yuvarlak defterimi çıkardım. Onun, o halinin hızlıca eskizini çizdim.

48.

Karıncalar üzerimizi yürüyüş yolu kullanırken kalktık. Akşam olmak üzereydi. Batıya doğru yürüyüp ana yola ulaşmalıydık. Oyungözdesi ile batıya doğru yürümeye koyulduk. Karanlığa kalmamak için hızlı hareket ediyorduk. Otuz dakikalık yol aldıktan sonra ana yola ulaştık. Fakat ana yola çıktığımız yerde bir motosiklet bulamadık. O yüzden yürümeye devam ettik.

"Oyunkâşifi, yerkeşkeye kadar yürümek zorunda kalmayız değil mi?"

"Sanmıyorum. Aralıklarla elektrikli motosikletler gördük. İlerideki virajı geçtiğimizde mutlaka bir tane buluruz."

"Umarım. Çünkü çok yoruldum. Oyunkâşifi, sen yorulmadın mı?"

"Hareket halindeyken yorulmuyorum. Ayrıca yürümek benim sporum."

"Spor demişken, çeşitli araçlarla bir spor salonunda kaslarını şişirenler hakkında neler düşünüyorsun?"

"Yapay bir çaba olarak görüyorum. Benim tercih etmeyeceğim bir yöntemdir. Yapacağım bir etkinlikte veya eğlentilikte ihtiyacım olursa kendiliğinden gelişeceğine eminim. Burada kişinin neden öyle bir yöntemi tercih ettiğin önemli diye düşünüyorum. İlkel dönemden kalma fiziksel güce hayranlık olma duygusunu kendi çıkarları için kullanmak isteyen birçok kişi ve organizasyon gibi düşünerek mi tercih ediyor? Yoksa bedeninin sağlığını korumak için ideal düzeyde spor amaçlı mı? Yönelimler, kişinin sosyolojik ve psikolojik ortamlarının dinamiğine göre değişebilir."

"Haklısın, Oyunkâşifi. Bak! Orada bir motosiklet var!"

"Evet, gördüm!"

Oyungözdesi ile elektrikli motosikletin yanına ulaştık. Kontağı üzerindeydi. Şarjı yeterliydi. Motosiklete binmeden önce çantamı motosikletin bagajına koydum.

"Oyungözdesi, sen motosiklet kullanmayı biliyor musun?"

"Bisiklet ve scooter kullandım. Motosikleti hiç denemedim."

"Denemek ister misin?"

"Bilmem ki. Ya motosikletten düşersek?"

"Deneyelim ve görelim."

Oyungözdesi, gidona tutunarak motosiklete oturdu. Ona fren, gaz ve bazın kullanım detaylarını anlattım. Ardından ben de arkasına oturdum.

"Şimdi yavaşça gaz ver ama harekete geçince panik yapma. Yavaş yavaş gidelim. Zamanla kendi hızını öğrenirsin."

"Tamam, Oyunkâşifi! Haydi gidelim!"

Oyungözdesi, aniden hızlandı. Beni dinlemiyordu. Gittikçe daha çok hızlanıyordu. Viraja doğru yaklaştık ve mükemmel bir şekilde dönüş yaptı.

"Oyungözdesi, beni kandırmaya utanmıyor musun?"

"Bildiğimi söylesem aynadan suratının o halini göremezdim! Çok komikti!"

"Virajdan uçmadan önce seni tutup atlasam mı diye düşünmeye başlamıştım."

"Liseyi bitirdiğimde yaz tatilinde öğrenmiştim. Bir arkadaşımın pembe bir motosikleti vardı. Onunla dolaşıyorduk. O, bana öğretmişti. Ben de kırmızı bir tane motosiklet almıştım. Yaz boyunca neredeyse her gün sürmüştük."

"Aferin, Oyungözdesi! Yine de yavaş kullan, yerler ıslak."

"Korktun mu, Oyunkâşifi?"

"Tabii ki hayır! Sadece ıslaklığın sürtünmeyi azalttığını biliyorum. Bu bilgiyi seninle paylaşmak istedim."

"O halde yavaşlıyorum. Malum sürtünme azalmış."

Oyungözdesi, hızını biraz düşürdü. Ara sıra benimle dalga geçerek yerleşkeye kadar sürdü. Çimenlik alana ulaştığımızda motosikletten indik.

"Oyungözdesi, kıyafetlerimizi değiştirelim. Hazırlanalım. Diğerleri ile benim evde buluşmamıza az kaldı. Umarım, moto-

sikleti kullandığın gibi hazırlanabiliyorsundur."

"Tam vaktinde orada olacağım, Oyunkâşifi. Görüşürüz!"

"Görüşürüz Oyungözdesi."

Hızlı adımlarla evin önüne vardım. İçeriye girdim. Vestiyerdeki aynaya baktım. Mahallesindeki toprak arazide, yağmurlu havada futbol maçı yapmış bir çocuk kadar kirliydim.

49.

Hazırlıklarımı bitirip salondaki masaya oturduğumda kapım çaldı. Gelen, Oyunyardımcısı idi.

"Oyunkâşifi! Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, Oyunyardımcısı. Gel bakalım."

Oyunyardımcısı, kapıyı açınca üzerime atlamıştı. Onu kucağıma aldım ve salona geçtik.

"Anlat bakalım bugün neler yaptın?"

"Çok sıkıldım! Oynayabileceğim kimse yoktu! Ben de upuzun koridorlu binada paten sürdüm."

"Binadaki kapılar kapalı mıydı?"

"Yoo. Hepsi açıktı. Hatta bazılarının içinde paten sürdüm."

"Odalarda neler gördün?"

"Odaların hepsi boştu. Binada kimse yoktu. Çok sıkıldım ve çıktım!"

"Aferin Oyunyardımcısı! Öğrendiklerin harika! Ödül ister misin?"

"Ödül istemiyorum. Beni yalnız bırakmayın. Sadece onu istiyorum."

"Anlaştık Oyunyardımcısı. Yarın bizimle geliyorsun."

"Oley!"

Biz Oyunyardımcısı ile konuşurken kapı çaldı. Gelen Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunhilebazı idi. Onlar da içeriye girip salondaki masaya oturdu.

"Evime hoş geldiniz! Beşi Bir Yerde grubunun en önemli temsilcileri! Oyunhilebazı ve Oyunfigüranı gününüz nasıl geçti?"

"Oyunkâşifi, Oyunhilebazı'na sormalısın. Kendisi az kalsın bizi öldürüyordu."

"Nasıl yani Oyunfigüranı? Oyunhilebazı ne oldu?"

"Önemli bir durum değil Oyunkâşifi, motosikletle dik bir yokuştan iniyorduk. Yağmur başlamıştı. Tekerlekler kaydı. Oyunfigüranı ile düştük. Motosikletin gidonu yamuldu. Yağmur bizi sırılsıklam etti. Ana yoldan geldiğimiz gibi yerleşkeye döndük."

"Geçmiş olsun. Üzüldüm. Size bir zarar gelmedi değil mi?"

"Oyunfigüranı'nın makyajı aktı."

"Korkudan bayılıyordum. Makyajla ne alakası var!"

"Ana yolda yürürken sürekli bunu konuştun. Hiç korktuğundan bahsetmedin, Oyunfigüranı!"

"Her neyse, şimdi iyisiniz. O yüzden sorun yok. O zaman Oyungözdesi bizim öğrendiklerimizi ve karşılaştıklarımızı anlatsın."

"Tabii ki Oyunkâşifi."

Oyungözdesi, kaya oda kısmı haricinde kalan yaşadıklarımızın tamamını anlattı. Ahizeli Şiir Kutusu'na çok şaşırdılar. Oyunfigüranı, bizimle gelmediği için pişman olduğunu ima etti. Oyunhilebazı, çok dikkatli şekilde anlatılanları dinledi. Ara sıra not aldı. Oyunyardımcısı, renkli noktaları yok ettiğimiz yere gitmek istedi. Oyungözdesi, günümüzün tamamını anlatmayı bitirdiğinde ben konuşmaya başladım.

"Oyunyardımcısı ile siz gelmeden önce konuştum. Harika bir bilgi elde etmiş. Onun bilgisinden yola çıkarak aklıma bir oyun fikri geldi."

"Oyunyardımcısı ne öğrenmiş ki?"

"Etrafımızı çevreleyen U şeklindeki binanın içindeki odaların tamamının boş olduğunu öğrenmiş!"

"Evet! Patenle hepsinin içini gezdim."

"Oyunkâşifi binaların boş olması ile oyun fikrinin bağlantısını anlatır mısın?"

"O halde herkes dikkatle dinlesin, Oyunhilebazı!"

Hepsi sessizliğe büründü ve gözlerimin içine bakıyorlardı. Ben de düşüncelerimi kafamda toparladım.

50.

"Üreteceğimiz oyunlar için U şeklindeki binanın odalarını kullanabiliriz. U şeklindeki binada onlarca oda mevcut. Her birimizin üretmek istediği oyun için gerekli ortamı hazırlayabiliriz. U şeklindeki binaya giren birisi, odaların her birinde farklı

oyunlar ile karşılaşabilir. Ayrıca, odaların tamamını kapsayan oyunların tek bir tema çerçevesinde toplanmasına gerek olmaz. Örneğin, odanın bir tanesinin içinde bir kaykay, bir de kaykay ile takip edilmesi için labirent bir yol bulunabilir. Keza başka bir odada, yıllarca oturduğu arazisi için çeşitli kurumlardan imza toplayan bir kişi için ortam oluşturulabilir. Bu söylediklerim sadece konuşurken aklıma gelenler. Oyun üretimi için gerekli desteği sağlayacakları için biz oyunu kâğıt üzerinde üretiriz. Uygulanması için, oyun üretimi yardımcılarına nasıl yapacaklarının yolunu gösteririz. Hem birbirimizden bağımsız oyunlar üretebiliriz hem de birlikte oyunlar üretebiliriz. Benim aklımda, ilk oda için fikirlerim var. Eğer bu U şeklindeki binada bulunan odaları kullanarak oyun üretmek fikrini onaylıyorsanız, U şeklindeki binanın ismini de "Odalarda Oyunlar" olarak değiştiririz. Ne dersiniz?"

Oyunhilebazı:

"Fikrin hoşuma gitti, Oyunkâşifi. Eğer bağımsız düşündüğümüz bir oyun için açık alan gerekli olursa ne yapacağız?"

Oyunkâşifi:

"Elbette bir sınırımız yok, Oyunhilebazı. Eğer aklında öyle bir fikir varsa o oyunu da geliştirmen için yardım edebiliriz."

Oyunyardımcısı:

"Ben bu fikri sevdim, Oyunkâşifi! Ara sıra gezmeye çıkarız ama değil mi?"

Oyunkâşifi:

"Sen iste, hemen gezelim, Oyunyardımcısı!"

"Şimdi karanlık oldu. Ben karanlıktan korkuyorum. Sonra gezelim."

Oyunfigüranı:

"Ben sana katılıyorum, Oyunkâşifi. Bağımsız oyun üretebilir miyim, emin değilim."

Oyunkâşifi:

"Oyunları ürettikçe mutlaka bir oyun fikri bulursun, Oyunfigüranı."

Oyungözdesi:

"Ne zaman oyunları üretmeye başlıyoruz!"

Oyunkâşifi:

"Oyungözdesi de kabul ettiğine göre 'Odalarda Oyunlar' binasını yarın erkenden birlikte dolaşalım. Odalardan birini oyun üretimi aşaması için hazırlayalım. O oda için sandalyeler, masalar, yazı tahtası, çeşitli kırtasiye gereçleri vb. isteklerimizi ben istek kutusuna yazacağım. Aynı zamanda binayı oyun üretiminde kullanacağımızı bildireceğim."

Oyunhilebazı:

"O halde bir özel sektör yöneticisinin dediği gibi 'Toplantı sona ermiştir, arkadaşlar.'"

Oyunkâşifi:

"Buluşma desek bizim için daha uygun olabilir. Özel sektörde değiliz, bizim için özel olan bir alandayız."

Oyungözdesi:

"Buluşmamıza uyku molası veriyoruz, diyelim mi Oyunkâşifi?"

Oyunfigüranı:

"Bence uyku molası harika fikir. Uykusuz ve yorgunum."

Oyunyardımcısı:

"Evlerimize dağılalım! Yarın buluşuruz."

Oyunkâşifi:

"Buluşmamıza uyku ve yorgunluk molası vermemiz gerektiği için evlerinize dağılalım ve yarın erkenden Odalarda Oyunlar binasının girişinde buluşmamızı devam ettirmek için toplanalım. Sanırım herkes kapanış cümlesine dâhil oldu."

Odadaki herkes gülerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Kapının girişinde, birbirimize gecenin iyi geçmesi yönünde temennilerde bulunduk. Onlar uzaklaşınca ben de kapıyı kapattım.

Atölye odasına geçtim. Gün batımı tuvalini tezgâhın altındaki dolaba yerleştirdim. Yeni bir tuval aldım. Şövaleye yerleştirdim. Oyungözdesi ile Ahizeli Şiir Kutusu'nun yanındaki banka otururken çizdiğim eskizi çıkardım. Gözlerimi kapattım. O anı, hayalimde tekrar canlandırdım. Renklerimi paletin üzerine koydum. Yaşadığımız anı tuvalin üstünde saklamak için renklerle oynamaya başladım.

Saatler geçmişti. Resmi bitirdiğimde gece yarısını geçiyordu. Ellerimdeki boyaları temizledim. Yatağa geçtim. Gözlerimi kapattım.

51.

Uyandığımda saat 07.23'tü. Kendimi heyecanla yataktan attım. Az uyumama rağmen bedenim çok dinçti. Ağzıma dolanmış bir şarkı ile banyoya girdim. Duş alıp çıktım. Kıyafetlerimi giyindim. Kapı çaldı. Kahvaltımı genç bir çocuk getirmişti.

Teşekkür ettim. Birlikte yemek için davet ettim. Fakat yapması gereken etkinlikleri olduğu için teklifi geri çevirdi. Kahvaltımı masama koydum. Ekmeğin üzerine minik kutulardan birinde bulunan çikolatayı sürdüm. Onu yiyerek atölye odamda çantamı hazırlıyordum. Çantanın hazırlığı bittiğinde onu sırtıma takıp salona geçtim. Kahvaltılıklardan hızlıca atıştırdım. Yürüyüş ayakkabılarımı giydim ve evden ayrıldım. Çimenlik alana baktığımda kimseyi göremedim. Erken mi çıkmıştım? Oyunyardımcısı'nı uyandırmaya gidiyordum ki bir düdük sesi duydum. Odalarda Oyunlar binasının girişinden geliyordu. Anlaşılan erken çıkmamıştım. Geç kalmıştım. Oyunhilebazı, Oyunyardımcısı, Oyunfigüranı ve Oyungözdesi binanın giriş kapısında bana bakıyorlardı. Koşarak yanlarına gittim.

Oyungözdesi:

"Günaydın Oyunkâşifi! Nasılsın?"

Oyunkâşifi:

"Günaydın, Oyungözdesi! İyiyim. Geç kaldım. Kusura bakmayın."

Oyunyardımcısı:

"Oyungözdesi gelip beni aldı. Biz de şimdi geldik. Yoksa ben senin evine geliyordum."

Oyunkâşifi:

"Oyunyardımcısı sen olmasan ben ne yapardım!"

Oyunyardımcısı:

"Ne yapardın, Oyunkâşifi?"

Oyunfigüranı:

"Galiba böyle sırıtmazdı. Sabah erkenden uyanan birisine göre mutlu görünüyorsun. Bizimle de sırrını paylaş ki, hayata sabah metrosundaki insanlar gibi bakmayalım."

Oyunkâşifi:

"Sevdiğin bir yerde sevdiğin insanlarla sevdiğin bir etkinliği yapıyorsan, uyandığında zaman mutluluktan daha fazlasını senin yüreğine taşır, Oyunfigüranı. Uyuduğunda unuttuğunu sabah hatırlamak bile yeterli olabilir."

Oyungözdesi:

"Uyuduğunda unuttuğunu bize de öğretirsin. Oyunfigüranı'nın gözlerini açabilmesi için iki bardak kahve içmesi gerekti."

Oyunhilebazı:

"Uyumak ve uyanmak, sadece sıradan günlük rutinlerdir. Bence esas konumuzdan sapıyoruz."

Oyunkâşifi:

"O halde Oyunhilebazı'nı rutinlerle boğmadan binayı dolaşmaya başlayalım."

Oyunyardımcısı'nın elinden tutarak Odalarda Oyunlar binasına girdik. Merdivenlerden ikinci kata çıktık. Odaların kapısı açıktı. İlk odanın içine girdik. Oyunyardımcısı, eko kontrolü yaparken Oyunhilebazı ile odanın alanını kabaca hesaplamaya çalıştık. Odanın içi 200 metre kare kadardı. Tavanın yüksekliği ise 3 metre kadardı. Sadece bir adet pencere odanın kapısının tam karşısındaki duvardaydı. Pencere haricinde duvarlar boştu. Ardından diğer odaya geçtik. Girdiğimiz ilk oda ile aynıydı. İki gruba bölündük ve odaların tamamının aynı olup olmadığını

kontrol ettik. Yarım saat sonra odaların tamamının bütünüyle benzer olduğunu anladık. Girdiğimiz ilk odanın önünde buluştuk. Odanın önünde birçok kişi çeşitli malzemeler taşıyordu. Oyun üretimi için kullanacağımız odanın isteklerini getirdiklerini anladım. İlk girdiğimiz odanın içine istediklerimizin tamamını taşıdılar. Yerleştirme işini biz halledeceğimizi söyledik. Onlara teşekkür ettik. Ardından onlar yanımızdan ayrıldılar. Oyungözdesi, iç mimarlık görevini üstlenmişti ve masaların, sandalyelerin ve yazı tahtasının oda içindeki konumlarını düzenliyordu. Biz de onun istekleri üzerine gerekli yer değiştirmeleri yaptık. Oyunyardımcısı, ara sıra bizi bırakıp bisiklet sürmeye çıktı. Oyunfigüranı, sandalyenin birinin üzerinde uyuklarken düştü. Bir yeri sakatlanmadı. Bu durumu gören Oyunyardımcısı kahkaha atınca biz de kendimizi tutamadık. Güldük. Oyunfigüranı da bize katılıp gülmeye başladı. Oyunhilebazı, bir bahane ile aramızdan ayrıldı. Geri dönmedi. Odayı düzenlemek üç saatimizi aldı. Fakat, üç saatlik düzenlememize değdi. Son mantar panoyu duvara çaktım. Elimdeki çekici alet çantasına koydum ve alet çantasının kapağını kapattım.

"Oyungözdesi! Başka bir düzenleme kalmadı değil mi?"

"Evet böyle harika oldu! Değil mi Oyunfigüranı?"

"Evet. Oda boş olunca çok boş görünüyordu. Böyle beğendim."

"O zaman güzel bir yemeği hak ettik! Acıktın mı Oyunyardımcısı?"

"Evet!"

52.

Yemeğimizi yemek için Odalarda Oyunlar binasından ayrıldık. Yardımcılardan biri binanın dışında bizi karşıladı. Bizi, yemek için tek katlı bir lokantaya götürdü. Yemeğimizi yedikten sonra çimenlik alana döndük. Oyun üretimi için odanın hazırlıkları tamamdı. Aramızda oyun üretimine yarın başlama kararı aldık. Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve ben adayı dolaşmaya devam etmek istedik. Ben sepetli bir motosiklet bulabilmek için yerleşkeyi dolaştım. Kısa bir süre sonra sepetli motosikleti buldum. Oyunyardımcısı ve Oyungözdesi'nin yanına döndüm.

"Oyunkâşifi! Bu harika bir motosiklet! Sepete ben oturmak istiyorum!"

"Atla o zaman Oyunyardımcısı!"

Oyunyardımcısı, koşarak sepete atladı. Sepetin içinde bulduğu yarım kaskı kafasına taktı. Bulduğu gözlüğü ise gözüne yerleştirdi.

"Oyungözdesi, gelmiyor musun?"

"Ben mi kullansam?"

"Oyunyardımcısı daha çok genç!"

"Oyunkâşifi! Tamam. Geliyorum."

Oyungözdesi, arkama oturduktan sonra çimenlik alanda bir dönüş yaptım. Ana yola doğru motosikleti sürürken, arkamızdan bir araba bize doğru yaklaştı. Yol vermek için sağa geçtim. Araba solumuza geçtiğinde bizi yolda sıkıştırmaya çalıştı. Camlarında filmler olduğu için kim olduğunu anlayamadım. Frene bastım. Araba önümüze geçti. Aracın açılır tavanından Oyunbozan kafasını çıkardı.

"Oyunkâşifi, sepetinizi beğendim. Ormandan muz taşımamız gerektiğinde ödünç verir misiniz?"

Oyunbozan ve Oyunöldüren bize yol vermiyorlardı. Oyunbozan, açılır tavandan konuşmaya devam ediyordu.

"Oyungözdesi, çantamdan boya tabancasını çıkar. Dört adet kırmızı boya yerleştir. Sonra bana ver."

Oyungözdesi çantamdan boya tabancasını çıkardı. Boyaları yerleştirip bana verdi.

"Oyunbozan! Gülümse!"

İlk atışım Oyunbozan'ın alnına isabet etti. Yüzü kırmızıya boyandı. Oyunöldüren, ne olduğunu anlamadığı için yavaşladı. Ben onların soluna geçtim ve hızlandım. Aracın önüne geçtim. Oyungözdesi'ne boya tabancasını verdim.

"Oyungözdesi, sana güveniyorum. Ön cama üç boya topunu isabet ettir."

Oyungözdesi, seri şekilde atış yaparak Oyunöldüren ve Oyunbozan'ın ön camını kırmızıya boyadı. Onlar durmak zorunda kaldılar. Oyunyardımcısı, araçtan çıkan Oyunöldüren'e ve Oyunbozan'a dil çıkararak gülüyordu. Sepetli motosikletimizi sıkıştırdıkları için onları bu yaptıklarına pişman ettik.

"Oyunkâşifi, bu boya tabancasını nereden buldun?"

"Gece isteklerimin arasına yazmıştım, Oyungözdesi. Lazım olabileceğini düşünmüştüm."

"Oyunöldüren ve Oyunbozan, bu basit oyundan sonra intikam amaçlı tehlikeli düşünceler beslemezler değil mi?"

"Onların iletişim kurma yönteminin bu şekilde olduğunu düşünüyorum. Amaçları, biz değiliz. Eğer biz olsaydık, şimdiye kadar bu gibi durumları çok yaşardık. O yüzden, tesadüfi karşılaşmalar haricinde temas kurmaya çalışmazlar."

"Amaçlarını nereden biliyorsun?"

"Amaçlarını bilmiyorum. Sadece başka bir oyunun peşinde olduklarını fark edebiliyorum. Aksi olsaydı, Oyunöldüren bizim oyun dışında kalmamız veya oyun hakkında bildiklerimizi öğrenmek için elinden geleni yapardı."

"Anladım, Oyunkâşifi. Umarım bir daha karşılaşmayız."

Ana yoldan yavaş yavaş batıya doğru devam ettik. Oyunyardımcısı, boya tabancasını çok sevdi. Ana yolu aralıklarla, boya topları atarak renklere boyadı. Yarım saat kadar yol aldık. Daha önce karşılaşmadığım, tali toprak bir yol gördüm. Ana yoldan, sağımızdaki o yola döndüm. Toprak yol yüz metre kadar düz devam etti. Ardından sağa doğru kıvrıldı ve aşağıya doğru devam etti. Toprak yol bittiğinde karşımıza, beş tane kuyunun bulunduğu küçük bir alan çıktı. Durduk. Motosikletten indik. Oyunyardımcısı'nı kaldırıp sepetten indirdim.

Kuyular beşgen şeklinde konumlandırılmıştı. Etrafta kimse görünmüyordu.

"Oyunkâşifi, bunlar su kuyusu mu?"

53.

En uçta bulunan kuyunun önünde bir patika yol gördük. Patika yoldan sesler gelmeye başladı. Birileri bize doğru yaklaşı-

yordu. Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı ile patika yola dikkat kesildik. Patika yoldan mavi ve parıltılı elbiseler giyinmiş beş güzel kadın sıra halinde çıktı. Her biri bir kuyunun önüne geçti. En son çıkan 5. Kadın uçtaki kuyunun önünde durdu. O esnada ben de Oyunyardımcısı'nın kulağına eğildim.

"Oyunyardımcısı, sence bunlardan en güzel olan hangisi?"

"Oyunkâşifi, neden bize en güzelinin hangisi olduğunu sen söylemiyorsun?"

"Oyungözdesi, ben fiziksel güzelliğin yorumlanıp derecelendirilmesinden hoşlanmıyorum. Sadece Oyunyardımcısı'nın bakış açısını merak ettim."

"Anladım, Oyunkâşifi."

En uçtaki kuyunun önünde duran 5. Kadın kollarını kaldırdı ve konuşmaya başladı.

"Hoş geldiniz! Bizimle bir oyun oynamak ister misiniz?"

"Tabii ki! Öncesinde bir sorum olacak. Beşinizin bir akrabalığı var mı? Aynı genoma sahip görünüyorsunuz."

"Evet. Kardeşiz."

"Başka sorum yok."

"Oyunumuzu anlatıyorum. Her kuyunun önündeki kişinin elinde üzerinde 10 kelime yazılı bir kâğıt var. Her kuyunun önündeki her bir kişinin sadece bir soru sorma ve üç kelime tahmin etme hakkı var. Eğer söylediğiniz kelimelerden birisi, kâğıtta yazılı ise kuyudaki hediyelerden birini kazanabilirsiniz. Kuyuların içerisinde ise çeşitli hediyeler bulunuyor. Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz!"

"Oyungözdesi, üçümüz de aynı kuyudan başlayalım. Böylelikle kazanma ihtimalimizi artırmış oluruz."

"Tamam. Hangisinden başlayalım?"

"5. Kadın'dan başlayalım. Sırayla dolaşırız."

Birlikte 5. Kadın'ın önüne yürüdük. İlk soruyu ben sordum.

"Elinizde kâğıtta hangi kelimelerin yazdığını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır."

"Şansımı denemek istedim."

Oyungözdesi:

"En sevdiğiniz meyve hangisi?"

5. Kadın:

"Çilek."

Oyunkâşifi:

"İlk kelimem çilek!"

5. Kadın:

"Hayır."

Oyunyardımcısı:

"Pasta."

5. Kadın:

"Evet. Pasta kelimesi, kâğıdımda var. Hediyenizi kuyudan çekiyorum."

Hediyeleri kuyudan çıkarmak için elektrikli motoru kullanılarak bir mekanizma oluşturulmuştu. Elektrikli motorun rotoru dişlilerle bağlantılıydı. Dişlilerin bağlı olduğu milin ortasında bir makara vardı. Makaranın üzerine ince metal halat sarılmış-

tı. Mekanizmanı kontrolü 5. Kadın'ın elindeki kumanda ile sağlanıyordu. 5. Kadın, kumanda ile metal halata bağlı kurmalı bir kıskacı çekti. Kıskaç, bir paketi tutuyordu. 5. Kadın, paketi kıskaçtan kurtarıp Oyunyardımcısı'na verdi. Oyunyardımcısı, paketi hemen açtı. İçinden kurutulmuş çilek çıktı. Kurutulmuş çilekleri yiyerek 4. Kadın'ın kuyusunun önüne geçtik.

Oyunkâşifi:

"Bu kez ilk soruyu ben sormak istemiyorum."

Oyungözdesi:

"Duygusal bir insan mısınız?"

4. Kadın:

"Evet."

Oyunkâşifi:

"Aşk! Sevgi! Yalnızlık! Eğer duygusal bir insansanız bu üçünden birisi mutlaka kâğıdınızda yazılıdır."

4. Kadın:

"Yalnızlık var."

Oyunkâşifi:

"Herkeste biraz var."

4. Kadın:

"Hediyenizi çekiyorum."

5. Kadın'ın kuyusundaki mekanizma kutuların tamamına yerleştirilmişti. 4. Kadın, kumandayı kullanarak hediyemi çekti. Kurmalı kıskaç ucunda bir kitabı tutuyordu. 4. Kadın, kitabı kıskaçtan kurtardı ve onu bana uzattı. Kitabı elime aldım. Bilmediğim bir dildeki el yazmasıydı.

4. Kadın:

"Köyün birinde deli diye yaftalanmış bir çoban yaşarmış. Kendi koyunlarıyla köyün dışında bir arazide tek başına kalırmış. Günlerden bir gün çok hastalanmış. Ölüm döşeğindeymiş. Yanında kimse yokmuş. Çoban ölümü beklerken, bir gezgin de akşam vakti yolunu kaybetmiş. Etrafta geceyi geçirebileceği bir ev aramış. Çobanın evini görmüş. Çobanın kapısına vurmuş. Kapı aralık bırakıldığı için açılıvermiş. Gezgin, eve girdiğinde çobanı ölüm döşeğinde görmüş. Çoban, ölmeden önce ona bütün hayatını anlatmış ve bu kitabı hediye etmiş. Kitap, çobanın kendi oluşturduğu bir alfabe ile şifrelenmiş. Bu kitabı, hediye olarak alan gezgin dâhil kimse okumamış.

Şimdi senin hediyen oldu."

Oyunkâşifi:

"Gezgin sen miydin?"

4. Kadın:

"Evet."

Oyunkâşifi:

"Bu kadar değerli bir kitabı neden bana hediye olarak veriyorsun?"

4. Kadın:

"Soru hakkınız tükendi."

Oyunkâşifi:

"Teşekkür ederim."

Onun yalnızlığını henüz o yaşıyorken paylaşmak isterdim.

54.

Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı diğer kuyularda oyuna devam ederken, ben hediye olarak kazandığım kitabı inceliyordum. Çeşitli sembollerle ve çizgilerle yazılmış olan kitabın ismini anlayamadım. İçini açtım. Rasgele sayfalarını karıştırmaya başladım. Sayfalara bir resme bakar gibi baktım. Öyle görünüyordu ki çoban, sembolleri de kendi oluşturmuştu. Bazı sayfalarda çizimler vardı. Dünyada kimsenin okumadığı, şifrelenmiş dille, deli diye yaftalanmış, yalnız bir çoban tarafından yazılan kitabın içindekileri çok merak ediyordum. En son sayfayı açtım. Son paragrafın altına kalın harflerle "Oyun sona erdi." yazmıştı. Oynadıklarını mı yazmıştı? Yoksa oynamak istediklerini mi? Kitabı çantama koydum. Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı oyunu bitirip yanıma geldiler. Oyungözdesi, küçük bir şişenin içine konulmuş bir çeşit parfüm kazanmıştı. Oyunyardımcısı'nın ise ikinci hediyesi garip bir müzik aleti olmuştu.

"Oyunkâşifi, bakıyorum da beş güzellerin kuyularına olan ilgini kitaba yönelttin. Oysa beş kardeşin birini kuyu güzeli seçeceksin sanmıştım."

"Oyungözdesi, kuyu güzellerini burada bırakalım. Biz güzel yola devam edelim."

"Oyunkâşifi, biraz daha kalabiliriz istersen. 4. Kuyu temsilcisi seni sordu."

"Gerçekten mi?"

"Arkadaşınızı bekleyelim mi, yoksa biz başlayalım mı dedi."

"Oyungözdesi! Sen geç dalganı! Haydi veda edip ayrılalım."

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve ben sepetli motosikletimize bindik. Kuyu başındaki beş kardeşe veda edip el salladık. Oyunyardımcısı, yolda giderken ablaların çok güzel insanlar olduğunu söyledi. Ben güldüm. Oyungözdesi, elbiseleri çok güzeldi diye ekledi. Toprak yolu geçtik ve ana yola çıktık. Ana yoldan batıya doğru gezimize devam ettik.

55.

Oyunyardımcısı, kollarını açarak rüzgârı kucaklamaya çalışıyordu. Oyungözdesi de Oyunyardımcısı'nın hareketini taklit ediyordu. Bir gözüm yolda bir gözüm onlarda sepetli motosikleti sürüyordum. Üç yüz metre kadar ileride, yolun ortasında birisinin kollarını sallayarak ve zıplayarak bizi durdurmaya çalıştığını fark ettim. Yavaşladım. Orta yaşlı bir adamın, solunda durdum.

"Merhaba! Sizi durduramayacağım sandım."

"Ama durdurmayı başardınız. Sizi göremeyebilirdim. Bir dahaki sefere yolun dışında zıplamalısınız."

"Özür dilerim. Sizi neden durdurduğumu biliyor musunuz?"

"Garip bir soru. Bilmiyorum. Oyungözdesi, sen biliyor musun?"

"Otostop mu çekiyorsunuz?"

"Hayır! Sizi sergime davet etmek istedim. Gelir misiniz?"

"Oyunyardımcısı, sergiye katılmak ister misin?"

"İsterim, Oyunkâşifi. Ama sergide ne yapıyoruz?"

"Oyunyardımcısı'nı duydunuz. Cevap vermek ister misiniz?"

"Sergi, benim ürettiğim eserleri başka insanların görmesi için düzenlediğim bir çeşit gösteri diyebiliriz. Oyunyardımcısı, beğeneceğine eminim. Benim adım da Sergici."

"Sergici amca, konuşurken neden sürekli ağzını ve gözünü oynatıyorsun?"

"Senin için komik olur diye düşünmüştüm."

"Aslında komik olabilirdi. Fakat sakalınız ve bıyığınız olduğu için korkutucu görünüyor."

"Yine de sergiye geliyorsun öyle değil mi?"

"Eğer Oyunkâşifi gitmek isterse gelirim."

"Oyunyardımcısı, o zaman gidelim. Sergici amcanın bize neler göstereceğini görelim."

Oyungözdesi, motosikletten indi. Oyunyardımcısı'nı da sepetten aşağı indirdi. Ben de kontağı kapatıp Sergici'nin yanında durdum.

"Evet. Nereden gideceğiz?"

"Oyunkâşifi, motosikletle gitsek daha az yoruluruz. Çünkü buraya iki kilometre kadar uzakta."

"Bu bilgiyi biraz önce bizimle paylaşabilirdin, Sergici."

"Sen motosikletin sepetinde Oyunyardımcısı ile otur. Yaklaştığımızda beni uyarmayı unutma, Sergici."

Tekrar sepetli motosiklete hep birlikte bindik. Orta hızla ilerledim. Sergici beni durmam için uyardığında motosikleti sağda durdurdum.

"Sergici, iniyor muyuz?"

"Evet, işte oradan sergiye gireceğiz."

"Orada bir yol yok ki."

"Sergiyi yeni açtığım için henüz bir patika yolumuz yok. Fakat sadece elli metre uzaklıkta!"

Hep birlikte motosikletten indik ve Sergici'yi takip ettik. Ormana gireceğimiz zaman Oyunyardımcısı'nı sırtıma aldım. Onun robotu olmamı istediğinde kabul ettim. Beni o yönlendirmeye başladı.

"Oyunkâşifi, eğil! Şimdi kalk! Sağa dön! Sürekli dönme, azıcık dön! Evet! Su birikintisi var, zıpla! Olduğun yerde değil! İleriye doğru zıpla! Tamam, şimdi oldu. Oyungözdesi, Oyunkâşifi robotum oldu. Ona ne yaptırmak istersin?"

"Düşüneyim. Buldum! Şu çiçeği ısırarak ağzında tutsun."

"Harika! Sen ağzına koy! Oyunkâşifi, çiçeği ısır! Hayır, yeme onu! Yeme! Oyungözdesi, çiçeğin yarısını yedi!"

"Karnında çiçek açacak o zaman, Oyunyardımcısı."

"Artık Oyunkâşifi olabilirsin. Sergiye geldik!"

Oyunyardımcısı'nı sırtımdan indirdim. Sergici, bizi büyük bir çadırın içine soktu. Çadırın girişinde durduğumuzda bize döndü.

"Aklım Uzakta Sergisi'ne hoş geldiniz! Sergiyi sizlere bizzat ben gezdireceğim. Kısaca serginin hikâyesini anlatacağım.

Yıllar önce akıl hastanesine bir arkadaşımı ziyaret etmeye gittim. Ziyaret bittikten sonra arkadaşımın doktorlarından bir tanesi benimle görüşmek istedi. Kendisi arkadaşıma yaptığım ziyaret boyunca beni izlemiş. O, benimle görüştükten sonra arkadaşımın yanında kalmak istersem kalabileceğimi söyledi. Ben

de kabul ettim. Müthiş bir teklifti. O hastanede üç gün boyunca kaldım ve sonra oradan kaçtım. Üç gün için üç ayrı eser ortaya koydum.

Şimdi o eserleri sizlerle paylaşmaktan onur duyarım! İsterseniz başlayalım!"

"Başlayalım. Oyungözdesi, öyle değil mi?"

"Ne göreceğimi gerçekten merak ediyorum."

Yedi ayrı yere sehpalar konulmuştu. Sehpaların üzerleri örtülüydü. Sergici, bizi ilk sehpanın önüne doğru götürdü ve sehpanın örtüsünü açtı.

"Ta ta taaam. İlk gün eserim."

Bir biberondu. Biberon, bir saksının içine yarıya kadar gömülmüştü. Saksı ise toprakla değil, beton ile doluydu.

"Evet. Çok beğendim. Bize eserini açıklamak ister misin, Sergici?"

"Bu eserimde bebeğin anne karnındaki yalnızlığının yanı sıra doğumun betonik yapısını anlatmaya çalıştım."

"Oyunkâşifi, betonik ne demek?"

"Sanırım, betonsu yapıya sahip demek. Belki içinde beton doku barındıran olgu demek de olabilir."

"Oyunkâşifi, Sergici amca bunu neden yapmış?"

"Canı sıkılmış, Oyunyardımcısı. İnsan canı sıkılınca böyle karmaşık etkinlikler yapar."

"Anladım, Oyunkâşifi."

"İkinci eserime doğru gidelim!"

Sergici, ikinci sehpanın önünde durdu ve sehpanın örtüsünü kaldırdı.

"İşte ikinci gün eserim!"

İkinci eser bir küçük çukurdu. Mavi bir yarım küre ters çevrilmişti. İçine alçı dökülmüş ve ortasına bir çukur açılmıştı. Çukurun içinde minik maket olarak kitap, kalem, para, anahtar, yüzük, bebek arabası, televizyon, bilgisayar ve baston konulmuştu.

"Bu eserimde, büyümenin maddesel yansımasının yanı sıra maketlerin ne kadar minik malzemeler olabileceğini anlattım."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Sergici. Üçüncü eserine geçelim mi?"

"Hemen!"

Sergici, üçüncü sehpanın önünde durdu ve sehpanın örtüsünü kaldırdı.

"Üçüncü gün eserim!"

Kâğıttan yapılmış bir kafatası benzetmesiydi.

"Bu eserimde, bedenini kaybeden ruhun topraktaki dönüşümünün yanı sıra kâğıttan kafatası yapılabileceğini anlattım."

Oyunyardımcısı, kâğıttan yapılmış kafatasını izlediği bir filmdeki maskeye benzetti. Onun bu ilk öngörüsünü değiştirmemeye karar verdim.

"Her ne kadar garip ve tuhafbir yapısı olsa da serginden hoşlandım. Oyunyardımcısı, son eserini yanlış anlamış olsa da çok sevdi. Oyungözdesi'nin söyleyecekleri yoksa biz yola devam edelim."

"Yeni eserlerin olduğunda bizi haberdar edersen, mutlaka ziyarete geliriz, Sergici."

"Oyungözdesi, Oyunkâşifi ve Oyunyardımcısı, sergimi ilk gezenler olduğunuz için sizi de mutlaka eserleştireceğim. İkinci sergimi düşünce olarak doğuracağım mekânın, hayvanat bahçesi veya gökdelen olması kararını henüz vermedim. Fakat bittiğinde mutlaka yolunuzu keserim."

"Anlaştık, Sergici. Fakat yolun ortasında değil kenarında yolumuzu keseceksin. Unutma."

"Unutmam, Oyunkâşifi. Sağlıcakla kalın."

Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı ile çadırdan çıktık. Sergici'nin bizi çadıra getirdiği yolu takip ederek sepetli motosikletimizin yanına ulaştık. Akşam olmak üzereydi. Hep birlikte motosiklette yerimizi aldık. Gün batımını izlemek için Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru devam ettik.

56.

Oyunyardımcısı, Kırmızı Kuş Kalesi'nin asma köprüsünden geçmekten biraz korksa da kalenin balkonunda sallanan sandalyelerde yerimizi aldık. Kalede bulunan yardımcılardan Oyunyardımcısı için bir sandalye ve buzlu meyve suyu aldık. Oyungözdesi ve ben ise kahvelerimizi ısmarladık. Gün batımı sahnesi tüm renkleriyle muhteşemdi. Gözlerim gün batımının içinde kaybolmuşken, Oyungözdesi'nin bana doğru baktığını hissettim.

"Gözlerinde ne kadar çok renk var. Üstelik gece farklı gündüz farklı görünüyor, Oyunkâşifi."

"Ela gözlüyüm. Gözlerim güneşi görmeyince soluyor. Tıpkı papatyalar gibi, Oyungözdesi. Senin gözünde de okyanus var. Göz bebeğinin ortasında bir ada duruyor."

"Gözlerimi annemden almışım. Onun gözleri de okyanus mavisiydi, Oyunkâşifi."

"Benim gözlerim ne renk, Oyunkâşifi?"

"Senin gözlerin kahverengi, Oyunyardımcısı. Sonbaharda ağaçtan dökülen yaprakların renginde bakıyorsun."

"Keşke Oyungözdesi'nin gözleri gibi olsaydı. Çok güzel görünüyorlar."

"Oyungözdesi, gözlerinin bir hayranı var. Bu konuda ne diyorsun?"

"Ben de Oyunyardımcısı'nın gözlerine hayranım. Oyunyardımcısı, gel yanıma bakalım. Oyunkâşifi'nin hayran olduğu gün batımını birlikte izleyelim."

Oyunyardımcısı, Oyungözdesi'nin sandalyesine geçti. Sıkışarak sandalyeye oturdular. Oyunyardımcısı, Oyungözdesi'nin omuzuna başını koydu. Gün batımı kadar huzurlu duruyorlardı. O anımızın fotoğrafını çeken birisi olsaydı ve o fotoğrafı yabancı birisine gösterseydi, bizi mutlu bir aile olarak görebilirdi. Ya da ben öyle olduğunu düşünmek istedim. Zamanın akışında ait olduğumuzu düşündüğümüz anları keşke bir yıldızın içinde saklayabilseydik. Gece gökyüzüne bakarken, yıllarca biriktirdiğimiz o anları seyredebilirdik. Bu yüzden, takım yıldızlarını yeniden adlandırmaya karar verdim. Mitolojik adların yerine yaşadığım anların adlarını koyacaktım. Gökyüzü kimseye ait değildi. Onunla gördüklerimizi adlandırmak herkesin hakkıydı.

Ben zamandan kopmuş şekilde düşünürken hava kararmıştı. Oyunyardımcısı ve Oyungözdesi uyuyakalmışlardı. Onları uyandırmakta tereddüt ettim. Birlikte sarılmış uyumalarını seyrederken Oyungözdesi, okyanus mavisi gözlerini açtı.

"Oyunkâşifi."

"Efendim, Oyungözdesi."

"Rüyamda deprem oluyordu. Çok korktum. Saat kaç oldu?"

"Sandalyeniz sallanmıştır. O rüyana deprem olarak yansımıştır, Oyungözdesi. Saat 21.02."

"Haklı olabilirsin. Gidelim mi? Oyunyardımcısı da uyumuş."

"Gidelim. Ben onu taşırım."

Oyunyardımcısı'nı kucağıma aldım. Sepetli motosikletimizin yanına geldik. Oyungözdesi, Oyunyardımcısı'nı kucağına alarak motosikletin sepetine oturdu. Yerleşkeye doğru hareket ettik. Oyunyardımcısı, yolda uyanmadı. Yerleşkeye vardığımızda Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ile kendi evine geçti. Ben de onlarla vedalaşıp eve yürüdüm. Evin önüne geldiğimde Oyunhilebazı eşikte oturuyordu.

"Oyunhilebazı, ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyordum, Oyunkâşifi."

"Gel eve girelim, içeride konuşuruz."

Kapıyı açtım ve Oyunhilebazı ile salona geçip masaya oturduk.

57.

"Oyunhilebazı, bu saatte ziyaretinin sebebi nedir?"

"Öğleden sonra neler yaptınız? Yarın ne yapıyoruz? Onları sormak istedim."

"Oyun üretimi için odamızın hazırlığını tamamladık. Öğleden sonra gezintiye çıktık. Sen neler yaptın?"

"Ben sadece dolaştım. Bir şelale buldum. Orada vakit geçirdim."

"Oyunöldüren ve Oyunbozan ile hiç karşılaştın mı?"

"Hayır. Hiç görmedim."

"Onların biraz canını sıkmış olabiliriz."

"Onlara karşı dikkatli olmak gerekli."

"Yarın onları takip edebilir misin?"

"Neden? Ne yaptılar ki?"

"Yanılıyor olabilirim. O yüzden sebebini sonraya saklayalım. Eğer takip etmek istemiyorsan söyleyebilirsin. Senin oyun üretiminde sıkıldığını fark ediyorum. Bu etkinlikte sıkılacağını düşünmüyorum."

"Doğru düşündün. Yarın erkenden takip ederim."

"Teşekkür ederim, Oyunhilebazı."

"Şimdi gitsem iyi olur. Yarın akşam konuşuruz."

Oyunhilebazı'na kapıya kadar eşlik ettim. O evden ayrıldıktan sonra kütüphane odama geçtim. Oyunöldüren ve Oyunbozan ile karşılaştığımızda onların arabasının arka koltuğunda oturan birisinin olduğunu fark etmiştim. Önlerine geçtiğimizde onun kim olduğuna emin olmuştum. O, Oyunhilebazı idi.

Oyunöldüren ve Oyunbozan ile birlikte hareket ediyorlardı. Oyunhilebazı'ndan onları takip etmelerini istememin sebebi bizi rahat bırakmalarıydı. Oyunöldüren ve Oyunbozan takip etme isteğimi Oyunhilebazı'ndan öğrenecekti. Ardından daha fazla dikkat çekmemek için olası karşılaşmalarda sakin duracaklardı.

Onların neyin peşinde olduklarını öğrenmeyi şimdilik erteledim. Yatak odasına geçtim. Teleskobun başına oturdum. Kendime bugün yaşadığım anı saklayacağım bir yıldız aramaya koyuldum. Yıldızlardan birisini seçtim. Onu defterime not ettim. Kütüphane odama geçip oyun üretimi için kâğıtlara fikir içeren notlar ve çizimler yaptım. Saat 02.37 olduğunda yatağıma geçtim. Güzel bir uykudan sonra ilk oyun üretimimiz için uyandım. Saat 06.45'ti. Hazırlandım ve kapıma bırakılmış kahvaltıyı yedim. Çantamdaki eşyaların arasına not aldığım kâğıtları da ekleyip evden ayrıldım. Çimenlik alanda kimse görünmüyordu. Muhtemelen uyuyorlardı. Odalarda Oyunlar binasının oyun üretimi yapacağımız odasına doğru yürüdüm. Odaya vardım ve tahtalardan birine notunu aldığım oyunun basit bir çizimini yaptım. Saat 08.04 olduğunda ilk gelenler Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı idi.

58.

"Günaydın, Oyunkâşifi!"

"Günaydın, Oyunyardımcısı. Dün gece rahat uyuyabildin mi?"

"Evet, Oyungözdesi ile birlikte uyuduk."

"Günaydın, erken uyanmışsın Oyunkâşifi."

"Evet, bir oyun taslağı oluşturdum, Oyungözdesi. Oyunfigüranı da gelsin başlayalım."

"Biz gelirken onun kapısına vurduk. Birazdan gelir."

"O gelene kadar biz de oyun egzersizi yapalım."

"Yapalım. Nasıl yapacağız?"

Elektronik bir metronomu 40 bpm'e ayarladım. Metronom ile koridora çıktım. Oyunyardımcısı ve Oyungözdesi peşimden geldiler.

"İlk önce metronomun ritmine uygun adımlar atacağız. Ben elimdeki kumanda ile ritmi artırabilirim. Ritim durana kadar hızlanıp yavaşlayacağız. Oyunyardımcısı anladın mı?"

"Evet!"

"Ben de anladım, Oyunkâşifi!"

"Oyunfigüranı, hoş geldin. Başlıyoruz!"

Elektronik metronomu 50 bpm ile başlattım. Elimde metronomun kumandası vardı. Kısa süre sonra 70'e çıkardım. Ardından onar onar artırarak 180'e kadar çıktım. Hepimiz nefes nefese kalmıştık. 180'de ritmi yakalayamadan sırayla yere düştük.

"Oyunkâşifi bir daha yapalım mı?"

"Oyunyardımcısı, şimdi başka bir oyun oynayacağız."

Bir süre herkes yerde dinlendikten sonra oyunu anlatmaya başladım. Metronomu ise 10 bpm'e ayarladım.

"Metronom her vurduğunda, biz farklı bir şekilde donup kalacağız. Ritim hızlandıkça biz de pozumuzu o hızla değiştireceğiz ve donup kalacağız. Tamam iseniz başlıyorum! Üç iki bir başla!"

Bir kameramız olsaydı ve pozları kaydedebilseydik. Metronom 10 bpm'de iken poz bulmakta sorun yaşanmadı. Metronomu 30 bpm'e aldım. İlk vuruşlarda sorun olmazken vuruşlar ilerledikçe arada kalıyorduk. Metronomu 90 bpm'e ayarladım.

Poz dansı yapıyor gibiydik. Donup kalmak için süremiz yoktu. O yüzden, ufak değişiklikler yaparak pozu değiştiriyorduk. Metronomu 140 bpm'e ayarladığımda ortalık çarşamba pazarına döndü. Oyunyardımcısı kendi etrafında dönerek zıpladı ve yere düştü. Oyunfigüranı, "Yeter! Yeter!" diyerek dizlerinin üzere çöküp nefesini toplamaya çalıştı. Oyungözdesi, ritmi yakalamıştı. Robot dansı ve Cha Cha arasında bir dans keşfetmişti. Bir süre onu izledim. Ardından metronomu 190 bpm'e ayarladım.

"Oyunkâşifi! Lütfen ritmi düşür lütfen!"

"Hayır daha çok artırıyorum!"

Oyungözdesi, çok kısa süre sonra pes etti. Aslında sonuna kadar etkileyici bir performans sergiledi.

"Oyunkâşifi, şimdi ne yapacağız?"

"Sanırım hepimizin enerjisi yerine geldi. Odaya geçelim ve oyunlardan konuşmaya başlayalım."

Hep birlikte odaya girdik. Ben çizim yaptığım tahtanın yanında durdum. Onlar da kendilerine bir sandalye bulup oturdular.

"Hazırsanız ilk oyun fikrimi anlatacağım!"

"Hazırız, Oyunkâşifi."

59.

"Odalarda Oyunlar binasındaki oyunlarımızı ziyarete gelecek olan insanlar için ilk odanın oyununu içinde hareket barındıracak şekilde üretmemiz gerektiğini düşündüm. Elbette ki insanlar geldiğinde istedikleri odadan oynamaya başlayabilirler. Ama ilk odadan başlamalarını tavsiye eden bir yazı asabiliriz.

Oyunay Kitapçığı'na göre bizim ilk oyunumuz, Oyuncu Oyunu olarak Boş Vakit Üzerine kurulan oyunlar arasında yer alacaktır.

Materyallerimiz ise:

Binanın içindeki odaların tamamı 200 metrekare idi. Odanın tabanına her biri 1 metrekare olan 200 adet kareyi 20x10 m dikdörtgen olacak şekilde çizeceğiz. Her bir kareyi 5 farklı renkten biri ile boyayacağız. 200 kareyi gelişigüzel şekilde farklı renklerle boyamasını bitirince bu 200 karenin ortasına 292 ile 391 arasındaki sayıları gelişigüzel yazacağız. Tabii ki her sayıdan 2 adet olacak. Örneğin, 386 sayısının biri kırmızı renkte iken diğeri mavi renkte olacak.

Duvarların bir tanesinde ise 7 farklı peluş oyuncak bulunacak.

Kurallarımız ise:

Oyunun kurucusu tarafından verilen yönergeye uygun olan karede ve oyuncakla kısıtlı bir sürede veya en kısa sürede durabilmek olacak.

Örneğin; mavi, 333, kedi dediğimizde doğru renk, doğru sayı ve doğru peluş oyuncak ile duruyor olması gerecek.

Bu oyunumuzu 3 etaba böleceğiz. İlk etapta, sadece renkler. İkinci etapta, renkler ve sayılar. Üçüncü etapta, renkler, sayılar ve oyuncaklar, oyun kurucunun yönergesinde olacak.

Oyuna katılan herkese başarısına bakılmaksızın soğuk bir içecek armağan edilecek ve odanın kapısında bulunan deftere oyuncunun ismi, kaç dakika oynadığı ve başarısı not edilecek.

"Evet ilk oyun fikrim hakkında neler düşünüyorsunuz?"

"Başlangıç oyunu için gayet güzel bir fikir. Acaba dördüncü bir etap daha mı eklesek?"

"Olabilir. Aklında bir fikir var mı, Oyungözdesi?"

"İki durum içerse yeterli diye düşünüyorum. O yüzden, Ayakta Kal ve Otur. Bu etabı renklerden sonraya alabiliriz."

"Harika olur. O zaman artık dört etabımız var. Ek olarak oyuncuları etaplar arası geçiş için bilgilendirmemize gerek olmayacağını düşünüyorum. Yönergedeki değişikliği fark edebilirler."

"Oyunkâşifi, bu oyun başlangıç için çok yorucu değil mi? Ben oynasam çok yorulurdum."

"Oyunun bitişi için bir süre sınırı olmayacağı için yoruldukları zaman bırakabilirler, Oyunfigüranı. Sen de oyun hazırlıkları tamamlandığında oynayacaksın. Yorulup yorulmayacağını o zaman dener ve öğreniriz."

"Önce hazırlansın sonra yorgun olmazsam deneyebiliriz, Oyunkâşifi."

"Benim hoşuma gitti. Hemen hazırlayıp oynayalım."

"Oyunyardımcısı da onayladığına göre ilk odadaki oyunumuz belli oldu. Oyunun ismi ne olsun?"

"Geldim Duydum Oynadım, olur mu?"

"Neden olmasın? Oyunfigüranı'nın isim önerisini kabul etmeyen var mı?"

"Sadece Oyun olsa olmaz mı?"

"Aslında muhteşem bir öneri, Oyunyardımcısı. Oynayanlar illaki bir isim takabilirler. Fakat bizim konuşurken oyunları birbirinden ayırmamız için isimlerine ihtiyacımız olacaktır."

"Tamam, Oyunkâşifi. Oyunfigüranı'nın söylediği isim olsun."

"O halde Oyunfigüranı'nın düşündüğü ismi koyduk. Şimdi oyunu alt kattaki ilk odada hazırlamaya başlayalım. İlk oyunumuzu kendi ellerimizle yapalım. Olur mu?"

"Olur, Oyunkâşifi!"

Gerekli malzemeleri bulmak için Oyungözdesi ve Oyunfigüranı birlikte yardımcıların yanına gittiler. Oyunyardımcısı ve ben de ilk kata inip ilk odanın içindeki dikdörtgeni ve içerisindeki 1 metrekare alanlı kareleri çizebilmek için tebeşir, bir metrelik cetvel ve lazer ile işaretli ölçümler yapmaya başladık.

60.

Oyunyardımcısı ile ben tabandaki tebeşirli çizimleri tamamlayınca metronom ile çeşitli oyunlar oynadık. Oyungözdesi ile Oyunfigüranı, yardımcılar ve ellerindeki büyük kutular ile döndüler. Yardımcılar, kutuları Geldim Duydum Oynadım odasının girişine yerleştirdiler. Oyunyardımcısı ile birlikte kutuların içlerini karıştırdık. Ebeveynleri marketten yeni dönmüş çocuklar gibiydik. Oyunyardımcısı, peluş oyuncaklardan ata benzeyeni çok beğendi. Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı'na aynısından hediye edeceğine dair söz verdi.

"Oyunkâşifi, renklerin kareler üzerindeki dağılımını nasıl yapacağız?"

"Oyunyardımcısı ile o işi hallettik. Tebeşirle karelerin içerisine renklerin isimlerini yazdık. Eşit sayıda dağınık olarak yerlerini belirledik. Herkes siyah rengi bir kutuya alsın. Aynı büyüklükteki fırçalarla ana hat çizgilerini oluşturalım. Ardından içlerini boyarız. Sonrasında sayılarını yazarız."

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, ellerine fırçaları ve boyaları aldılar. Ben de kendi fırça ve boyamı hazırladım. Odanın içine girdik. Tebeşirle yazılanlara ve çizilenlere dikkat ederek odanın en uç noktasından ana hat çizgilerini boyamaya başladık.

Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı'nın çizgilerini düzeltmek için hep onun yanındaydı. Bir süre sonra kendi fırçasını bırakıp Oyunyardımcısı ile birlikte boyamaya devam ettiler. Karelerin son satırını boyarken Oyungözdesi ile aynı çizgi üzerinde karşılaştık. O çizgiyi boyarken sırtını fırçam ile boydan boya siyaha boyadım. Beni gören Oyunyardımcısı, Oyunfigüranı'nın yüzünü siyaha boyadı. İkimiz de fırçalarımızla koridora kaçtık. Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı bir süre bizi kovaladı ve tekrar odaya döndüler. Oyunyardımcısı ile dikkatli adımlarla odaya doğru yaklaştık. Kapının girişinden kafamızı yavaşça uzattığımızda Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'nın bize pusu kurduklarını anladık. Rasgele birbirimizi boyadık. Üçü birden beni boyamaya başladılar. Fazla mücadele edemeden cenin pozisyonuna geçtim. Beni boyamayı bıraktıklarında büyük bir kömür parçası olarak duruyordum. Gülmeye başladıklarında ayağa kalktım.

"Ben boyamaya nasıl devam edeceğim?"

"Boya kutusu kullanmana gerek kalmadı, Oyunkâşifi. Fırçayla boyaları kafandan alırsın."

Oyungözdesi'nin söylediğine güldüler. Ben de eve gidip, üzerimdeki siyah dokudan kurtulmak için duş alıp geleceğimi söyledim. Onlar da siyahın bana yakıştığı konusunda ısrar ederek dalga geçtiler. Yürüdüğüm yerde siyah ayak izleri bırakarak evime yürüdüm.

61.

Evde boyasız halime dönmem bir saatimi aldı. Geldim Duydum Oynadım odasına gitmek için evden ayrıldım. Odalarda Oyunlar binasından içeriye girip odanın önünde durdum. Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı, tabandaki karelerin yarısından fazlasını boyamışlardı.

"Hızlısınız! Ben de yardım edeyim mi?"

"Oyunkâşifi, renginden arınmışsın."

"Üzerinizde gökkuşağı denemesi yapmamak için kendimi zor tutuyorum, Oyungözdesi!"

Onlar gülümserken ben de bir kutuya mavi rengi ve elime de temiz bir fırçayı aldım. Onların boyama yaptıkları bir satırda tebeşirle yazılan mavi rengi buldum. Yakınımdaki bir silgi ve temizleyici ile tebeşir yazısını silip temizledim. Kareyi siyah sınırları çerçevesinde maviye boyadım. Karelerin tamamını bir saatin sonunda bitirdik. Boyaların kurumasını beklerken yemek yemeye karar verdik. Yakınımızdaki bir yardımcı bize kıymalı pide yaptıkları bir kulübe olduğunu söyledi. Yardımcıdan yerini öğrendik. Ardından hep birlikte kıymalı pide kulübesine yürü-

dük. Kıymalı pide kulübesindekiler, kendi kulübelerinin de boyaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek bizimle eğlendiler. Kıymalı pidelerimizi yiyebilmemiz için ağzımızı on dakika temizlememiz gerekti. Elimiz boyalıyken ağzımızı silmememiz gerektiğini, boya yaparken düşünemedik.

Çok lezzetli kıymalı pidelerimizi yedikten sonra soğuk içeceklerimizi içip bir süre dinlendik. İki saate yakın zaman geçti. Boyaların kurumuş olabileceğini tahmin edip kalktık. Geldim Duydum Oynadım odasına vardığımızda boyaların kuruduğunu gördük. 292-391 arasındaki sayıları teker teker her birinden iki adet olacak şekilde kâğıtlara yazdık. Sayıların yazılı olduğu kâğıtları bir torbaya koyduk. Oyunyardımcısı'na torbayı verdik. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve ben dikdörtgen alanın farklı yerlerine dağıldık. Oyunyardımcısı, torbadan her birimiz için bir sayı çekip söyledi. Biz de siyah ince bir fırça ile sayıları karelerin içlerine yazdık. Böylelikle 200 karenin tamamını karmakarışık olarak numaralandırdık. Numaralandırmayı bitirmemiz iki saatimizi aldı.

Peluş oyuncakları duvardaki yerine yerleştirdik. Yönerge kâğıdını oluşturduk ve odanın duvarına monte ettiğimiz dolabın içerisine koyduk. Odanın kapısının üstüne Geldim Duydum Oynadım yazdık. Kapının önünde bir süre ilk oyun odamızı hayranlıkla seyrettik.

"Evet. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, ilk oyun odamızı bitirdik. Oyunu denemek ister misiniz?"

"Tabii ki Oyunkâşifi. Fakat sen de oynayacaksın."

"Ben de oynarsam yönergeyi kim okuyacak, Oyungözdesi?"

Biz bunları konuşurken Oyunhilebazı, yanımıza geldi.

"Bitirdiniz mi ilk oyun odasını?"

"Kimin okuyacağını bulduk. Bitirdik, Oyunhilebazı. Hoş geldin!"

"Hoş buldum. Ben ne okuyacağım?"

"Oyunu sana anlatalım öğreneceksin, Oyunhilebazı."

Oyunhilebazı'na oyunu anlattım. Oyunhilebazı, oyunu çabucak kavradı. Ardından dolaba koyduğumuz yönergeyi ona verdim.

"Yönergeyi okuyan kişi, karelerde olmayan bir rengi veya sayıyı söylerse ne olacak?"

"Yönergeyi okuyanın öyle bir söylence yapacağını düşünmüyorum, Oyunhilebazı."

"Ben sadece merak ettim, Oyungözdesi."

"Denemeden önce sorduğun için teşekkür ederim, Oyunhilebazı."

Oyunhilebazı ile Oyungözdesi'nin konuşması bittiğinde karelerin tamamının kuruduğundan emin olduk. Sonrasında ayakkabılarımızı çıkarıp dikdörtgen alanın içine girdik. Oyunhilebazı, yönergeden ilk etap için bir renk seçti ve başladık. Dördüncü etaba kadar devam ettik.

"Sarı, Otur, 321, Kedi."

"O kediyi ben alacaktım, Oyunkâşifi!"

"İlk önce ben aldım ama Oyunyardımcısı."

"321 nerede!"

"Birinin üzerindeyim, Oyunfigüranı. Diğerinin yerini bilmiyorum."

"Oyungözdesi, üzerinde oturduğun sayının 312 olduğunun farkında mısın?"

"Hayır, Oyunkâşifi. Bu 321."

"Emin misin? Çünkü Oyunyardımcısı da 321'in üzerinde oturuyor."

"Aa Evet. 312 imiş."

"Devam edelim mi? Yorulmuş görünüyorsunuz?"

"Bence bu kadar yeterli. Sayıları bile yanlış görmeye başladım."

"Bence de yeterli."

"Oyunfigüranı ve Oyungözdesi yorulmuş. Oyunyardımcısı biz devam edelim mi?"

"İkimiz son bir tane daha yapalım, Oyunkâşifi!"

"Oyunhilebazı, Oyunyardımcısı'nı duydun. Bir tane daha söyle bakalım."

"Kırmızı, Ayakta Kal, 365, At!"

Oyunyardımcısı, bize yakın olan peluş atı benden önce alıp sayıyı aramaya başladı. Ben uzaktaki peluş ata koştuğumda, Oyunyardımcısı tamamıyla doğru yerdeydi. Zıplayarak seviniyordu. Odadakiler ve ben onu alkışladık. Geldim Duydum Oynadım odasına saçılmış peluş oyuncakları topladık. Evlere dağılmaya karar verdik. Odalarda Oyunlar binasından dışarıya çıktığımızda hava çoktan kararmıştı.

Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı birlikte Oyungözdesi'nin evine gittiler. Oyunfigüranı, kendi evine geçti. Oyunhilebazı ile birlikte benim evime doğru yürüdük. Eve girip salona geçtik.

62.

"Oyunhilebazı, Oyunöldüren'in ve Oyunbozan'ın takibi nasıl geçti? Neler öğrendin?"

"Sabah erkenden onların evlerini gözetlemeye başladım. Fakat ne eve girenler oldu ne de evden çıktılar. Evlerinde ise hiç hareket yoktu. Yardımcılardan birisi, ikisinin de kapısını çaldı. Fakat ikisinin de kapısı açılmadı. Benden daha erken çıkmış olma veya evlerine gelmemiş olma ihtimallerini düşündüm. O yüzden bir elektrikli motosiklet buldum ve adayı akşama kadar dolaştım. Fakat izlerine rastlayamadım, Oyunkâşifi."

"Her neyse en azından denemişsin, Oyunhilebazı."

Oyunöldüren'in arabasında onu gördüğümü neden söylemiyordum? Oyunu bir süre böyle oymamamız gerektiğinin daha doğru olduğunu düşündüğüm için mi? Bizim oyunumuza zararları dokunabilir miydi? Oyunöldüren ve Oyunbozan, onları takip etmek istediğimi öğrenmişlerdir. Bunun sonrasında tepkilerinin ne olacağını öğrendikten sonra Oyunhilebazı'na onu onların arabasında gördüğümü söyleyebilirdim. Ama o kadar beklemek istemiyordum.

"Oyunkâşifi, yarın takip etmeyi tekrar deneyeceğim. Şimdi dinlemek için ayrılsam iyi olur."

"Elbette, Oyunhilebazı. Teşekkür ederim, iyi geceler."

Oyunhilebazı, kapıdan çıktı. İçimde bir merak duygusu uyandı. Düşüncelerimin doğruluğunu ölçmeliydim. Oyunhilebazı'nın ardından kısa süre sonra ben de çıktım. Çimenlik alandan evine doğru yürüyen Oyunhilebazı'na görünmeden Oyun-

yardımcısı'nın evinin arkasından dolaştım. Oyunhilebazı'nı izlemeye başladım. Oyunhilebazı, evinin önüne geldi. Anahtarları çıkardı. Etrafını kontrol etti. Anahtarları tekrar cebine koydu ve evinin arkasına doğru yürüdü. Oyunhilebazı'nın evinin arkasını görebilmek için çimenlik alandan Oyunlar binasının kenarına doğru ilerledim. Bir çöp kutusunun arkasına saklandım. Çöp kutusunun sağından kafamı çıkardım. Oyunhilebazı, Oyunöldüren ve Oyunbozan ile konuşuyordu. Çok uzaktaydım. Neler konuştuklarını duymam imkânsızdı. Konuşmaları bitene kadar izledim. Oyunhilebazı, konuşma bitince evine doğru yürüdü. Oyunöldüren ve Oyunbozan, üç yüz metre kadar uzağa bıraktıkları elektrikli arabaya doğru aceleyle yürüyorlardı. Oyunhilebazı'nın evine girdiğine emin olduğumda Odalarda Oyunlar binasının kenarından koşmaya başladım. Oyunöldüren'in ve Oyunbozan'ın arabayla nereye gideceklerini öğrenmeliydim. Onlar, araçlarına binip çalıştırdıklarında elli metre uzağımdaki motosiklete doğru koştum. Motosiklete atlayıp onların gittiği yönde farlarımı kapatarak sürdüm. Kısa süre sonra onlara yetiştim. Aramızda iki yüz metre kadar mesafe bırakarak takip etmeye başladım. Takibi kırk dakika kadar sürdürdüm. Onlar, araçlarını durdurduğunda ben de durdum. Araçtan indiler. Ormanın içine doğru fenerlerini açıp girdiler. Onların ormana girdiği yerin yirmi metre gerisinden ormana girdim. Onların fenerlerine paralel olarak yürüyordum. El fenerim yoktu. Gecenin aydınlığı kadar görebiliyordum. Kıyıya kadar onlarla birlikte yürüdüm. Kıyının 30 metre kadar gerisinde sarmaşıkların önünde durdular. Oyunöldüren, sarmaşıkları kaldırdı. Açılan aralıktan önce Oyunbozan sonra o girdi. Girdikleri yer bir mağara olma-

lıydı. Mağaranın önünü kamufle ettikleri sarmaşık kaplı bir örtü olduğunu fark ettim. Yavaş hareketlerle yaklaştım. Mağaranın sağında durdum. İçeriye göz ucuyla baktım. Oyunöldüren ve Oyunbozan'dan başka iki kişi daha vardı. Konuşuyorlardı.

63.

"Neden bu gece halletmiyoruz, Oyunöldüren?"

"Henüz adada silah olup olmadığını bilmiyoruz. Sayımız az. Diğerlerinin bize ulaşması ve silah getirmesi için en az iki hafta var. O yüzden bekleyeceğiz."

"Neden esir almayı düşünüyoruz ki? Hepsini öldürelim. Alalım ve gidelim."

"Oyunöldüren, arkadaşına bu konuda katılıyorum. Şu Oyunkâşifi, başımızı derde sokabilir."

"Bekleyeceğiz! Silahları olup olmadığını öğrenmeliyiz. Dış dünya ile iletişim kontrolünü sağladıkları yeri bulmalıyız. Oyunkâşifi ve diğerlerini kendi çocuksu oyunlarıyla rahat bırakırsak bize bulaşmaz."

"Anlaşıldı, Oyunöldüren. Biz burada iki hafta ne yapacağız?"

"Hiçbir şekilde görünmeyeceksiniz! Onun haricinde ne yapıyorsanız yapın! Oyunbozan ile beş gün sonra tekrar yiyecek getireceğiz. Uslu durun. Oyunbozan, çıkalım."

Yavaş yavaş geriye doğru gittim. Kalın gövdeli bir ağacın arkasına saklandım. Oyunbozan ve Oyunöldüren, mağaradan çıktı. Seslerini dikkatle dinleyerek uzaklaşmalarını bekledim. Ağacın gövdesinden dikkatlice kafamı çıkarıp baktığımda fene-

rin ışıkları çok uzaklaşmıştı. Mağaranın sağına doğru ilerledim. İçeriye göz attığımda Oyunöldüren'nin iki arkadaşının, onların getirdikleri yiyecekleri yediklerini gördüm. Mağaradan ağır ağır uzaklaştım. Hızlanmaya çalıştım. Görüşüm çok kısıtlı olduğundan fazla hızlanamadım. Motosikletin yanına döndüğümde Oyunöldüren'in ve Oyunbozan'ın çoktan gitmiş olduklarını fark ettim. Düşünme işini eve erteleyip motosikleti çalıştırdım ve hızla yerleşkeye sürdüm.

Motosikleti evin önüne bıraktım. Kapıyı açıp içeriye girdim. Duyduklarımı kısa notlar halinde kütüphane odamdaki kâğıtlardan birine yazdım. Sandalyeye oturdum. Gözlerimi kapattım ve düşünmeye başladım.

Oyunöldüren ve Oyunbozan neyin peşindelerdi? Oyunöldüren'in mağaradaki iki arkadaşı, neden bizi öldürmek istiyordu? İki hafta sonra Oyunöldüren'in kaç arkadaşı daha gelecekti? Silahlı olacaklardı. Adada onların silahından başka silah var mıydı? Neyin peşinde olduklarını bulabilirsem, onları engelleyebilir miydim? Neyin peşinde olduklarını bulamazsam onları nasıl engelleyebilirdim? Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'na durumdan bahsetmeli miydim?

Kafamda sorular birikiyordu. Esas endişeli olduğum konu, Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı'nın bir zarar görme olasılığıydı. Buna asla izin veremezdim.

Oyunhilebazı'na onların oyununu bildiğimi düşündürmemeliydim. Yoksa iki hafta beklemeden tehlikeli oyuna başlayabilirlerdi. Oyunöldüren, bizim oyun üretimimize karışmayacaktı. Gündüzleri, oyun üretimine devam edip geceleri ise onları en-

gelleyebilmek için bir plan yapmaya karar verdim. Yatak odama geçtim. İlk gün yer altı tüneli haritasını koyduğum çekmeceyi açtım. Tünel haritasını aldım ve kütüphane odama döndüm. Oyunöldüren'in arkadaşlarının saklandığı mağaranın yakınlarında bir geçit olup olmadığını kontrol ettim. Mağaranın yüz elli metre kadar yakınında bir çıkış olduğunu fark ettim. Mağaradakileri gözlemek için yer altı yollarını kullanabilirdim. Tüneldeki odalarda bulunan malzemeleri kullanarak planı genişletebilirdim. Planı tamamladığımda Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı'nı tünelde ücra bir odada saklayabilirdim.

İncelemeyi bitirip tünel haritasını, not aldığım kâğıtlarla birlikte çekmeceye koydum. Uyumalıydım. Yorgunlukla yatağa girdim. Abajurun lambasını söndürdüm. Düşüncelerle uykuya daldım.

64.

Bir kâbus gördüm. Sabah yataktan sıçrayarak uyandım. Kalp ritmim yükselmişti. Kalkıp salondaki sürahiden bir bardak su içtim. Yatak odasına dönüp saate baktım. 07.03'tü. Günlük hazırlık rutinimi tamamladım. Kapıdan alıp kahvaltımı yaptım ve çantamı alıp evden ayrıldım. Oyungözdesi'nin evine doğru yürüdüm. Kapısına yaklaştığımda içerden Oyunyardımcısı ile onun seslerini duydum. Çıkmak üzerelerdi. Kapının kenarına saklandım. Kapıyı açtıklarında ilk önce Oyunyardımcısı dışarı adım attı.

"Böööö!"

"Aaaah!"

Oyunyardımcısı ve Oyugözdesi, aynı anda çığlık attılar. Ben de çimenlik alana doğru kaçmaya başladım.

"Oyunkâşifi, kaçma! Sabah sabah yaptığına bak! Ödümüz koptu! Koş Oyunyardımcısı, yakala onu! Yatıralım ve ona çimen yedirmeye çalışalım. Bir daha yapmasın böyle şakalar!"

"Ama o çok hızlı koşuyor, Oyungözdesi!"

Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı ile aramdaki mesafeyi açtıktan sonra onlara doğru dönüp güldüm. Bana doğru tekrar koşmaya başladıklarında arkamı dönemeden Oyunfigüranı beni sırtımdan kavradı.

"Oyunfigüranı sakın bırakma!"

"Çabuk ol Oyungözdesi! Tahminimden daha kuvvetli çıktı!"

Oyunfigüranı'ndan kurtulamadım. Oyunyardımcısı ve Oyungözdesi, yanıma geldiler.

"Oyungözdesi, hadi Oyunkâşifi'ne çim yedirelim!"

"Oyunyardımcısı, sabahları çim yemek mideye çok zararlıdır. Beni bırakın öğlen birlikte ıspanak yiyelim. Olmaz mı?"

"Oyunyardımcısı, çim yedirmek istiyorsa ben onu dinlerim, Oyunkâşifi."

"Oyungözdesi, ben at mıyım, nasıl çim yiyebilirim?"

"At değil belki ama eşek olabilirsin!"

Oyungözdesi, yerden bir tutam çim kopardı. Bana doğru tuttu.

"Oyungözdesi, bu seferlik affedelim. Bir daha yaparsa yaprak yedirirız."

"Oyunyardımcısı, senin yargı mekanizmanın hayranıyım. Teşekkür ederim. Oyunfigüranı, beni bıraksan mı artık?"

Oyunfigüranı, beni bıraktı. Ben de Oyunyardımcısı'na sarılıp onu havaya kaldırdım. Hep birlikte gülerek Odalarda Oyunlar binasına doğru yürüdük. Binaya girip oyun üretimi odasına geçtik. Herkes kendine bir sandalye seçip oturdu. Ben ayakta kalmayı tercih ettim.

"Oyunkâşifi, şaka fikirlerin olduğu gibi bir de oyun fikrin var mı? Ben kendi oyun fikrimi henüz geliştirme aşamasındayım. O yüzden, henüz paylaşamıyorum."

"Tabii ki var! Fikrimi anlatmadan önce bir oyun egzersizi yapalım mı?"

"Bence senin şaka doğaçlaman gayet yeterli bir egzersiz oldu, Oyunkâşifi."

"Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı da kafalarını sallayarak seni onayladığına göre fikrimi anlatabilirim."

"Anlat, Oyunkâşifi!"

Elime bir tahta kalemi alıp yazı tahtasının önüne geçtim.

"Günlük hayatta iletişim kurabilmek için ne kullanırız?"

Oyunyardımcısı:

"Ağzımızı!"

Oyunfigüranı:

"Dilimizi."

Oyunkâşifi:

"Doğru cevaplarınız için teşekkürler. Fakat beklediğim cevap kelimeler idi. Sözcükler ve işaretler bizim dil dediğimiz iletişim yöntemini oluşturur. Bir insanın iletişim kurmak için kullandığı sözcüklerden bazılarını söyleyebilir misiniz?"

Oyunyardımcısı:

"Patates! Çorap!"

Oyunfigüranı:

"Uyku. Sandalye. Tahta. Konuşmak."

Oyungözdesi:

"Nasıl. Bir. Sonuç. Ulaşmak. İstemek. Sen."

Oyunkâşifi:

"Oyungözdesi'ne Laleli şivesi ile kelime sıraladığı için teşekkür ediyoruz. Sanırım örnek sözcüğü ben seçsem daha güzel olacak. Mesela 'aşk' sözcüğü düşünelim!"

Oyunfigüranı:

"Neden aşk?"

Oyunkâşifi:

"Aşkın nedeni olmaz. Sonucu olur."

Oyunfigüranı:

"Onu sormadım. Neden aşkı seçtik?"

Oyunkâşifi:

"Aşk bir seçenek değil. Sevgi, seçilebilir. Fakat aşk, maalesef ki bizi seçiyor."

Oyunfigüranı:

"Artık neden o kelimeyi seçtiğimizin sebebini öğrenmek istemiyorum, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi:

"Güzel bir seçim. Aslında Oyunyardımcısı, aşk kelimesinin anlamını bir de senden duyabilir."

Oyunyardımcısı:

"Evet, Oyunkâşifi. Anlatır mısın? Aşk nedir?"

Oyunkâşifi:

"Sözcük hakkında varmak istediğim sonuçtan uzaklaşabilirim. Mademki sordunuz, o halde cevaplayayım. Aşk, sonsuz sevgiyi hayallerinle süsleyerek paylaşmaktır. Aşk, insanın oynayabileceği en özel oyundur. Aşk, mutluluğa bir an ile kavuşmayı beklemektir. Aşk, uzakken kurduğun düşlerle yakınında susmaktır. Aşk, öyle bir güzelliktir ki yaşayan herkes ayrı bir keşfine ulaşır.

Oyunyardımcısı, aşkın tanımı yaşarken öğreneceksin. Benim söylediklerim sadece örnekti. Her neyse konumuzdan daha fazla sapmadan, sizlere bir soru sormak istiyorum."

Oyungözdesi, ben aşkı anlatırken sürekli gözlerime bakıyordu. Ben de onun gözlerindeki okyanusta kaybolmamak için kendimi zor tutuyordum. Neden kendimi tutuyordum? Yüreğimden gelen cevap çok netti. Zihnim, kendine zaman kazandırmaya çalışıyordu. Daldığımı fark edip hemen konuşmaya başladım.

Oyunkâşifi:

"Dünyada kaç tane dil olabilir?"

Oyunyardımcısı:

"Ağız sayısı kadar!"

Oyunkâşifi:

"Bu konuyu konuşmuştuk ama Oyunyardımcısı."

Oyunfigüranı:

"İnsan sayısı kadar."

Oyunkâşifi:

"Oyunfigüranı, senden insan sayısı kadar uzaklaşmanı istiyorum."

Oyungözdesi:

"5 bin kadar mı?"

Oyunkâşifi:

"Yaklaştın! Dünyada 7 bin civarında konuşulan dil bulunuyor. Ayrıca sayısız ölü dili de eklemedim. Şimdi tekrar 'aşk' kelimesine dönelim. Biz bu dilleri kullanarak 'aşk' kelimesini 7 bin farklı şekilde yazabilir veya söyleyebiliriz. Dil, insanlığın gelişimde temel oyun olduğuna göre, bizim de buradan yola çıkarak bir oyun oluşturmamız gerektiğini düşünerek bir oyun fikri ürettim."

Oyunfigüranı:

"Biz de mi bir dil oluşturacağız?"

Oyunkâşifi:

"İstersek oluşturabiliriz. Fakat biraz farklı bir oyun olacak."

Oyungözdesi:

"Filoloji uzmanı bulmamıza gerek var mı?"

Oyunyardımcısı:

"Fil mi bulacağız!"

Oyunkâşifi:

"Fil, yazacağız! Ama 7 bin artı bir kere!"

Oyungözdesi:

"Nasıl yani?"

Oyunkâşifi:

"İkinci oyunumuzu Oyunay Kitapçığı'na göre anlatıyorum.

Oyunumuz, Boş Vakit Üzerine oynanan Oyuncu Oyunları arasında yer alacak. Fakat, dilin gelişimine baktığımızda Temel İhtiyaçlar Üzerine oynanan Kurucu Oyunu olduğunu unutmayalım.

Materyal olarak ise:

7 bin adet dilin tamamının sözlüklerinin kayıtlı olduğu özel bir bilgisayar. Çok seri bir şekilde 10 cmx10 cm baskı yapabilen 10 adet özel bir yazıcı. Bir adet akıllı çizim robotu.

Kurallarımız ise

İkinci odaya giren her kimse kendi kelimesini bulmalı ve onu yeniden yaratmalıdır.

Oyun kurucu, bizler olacağız. Oyun ise oyuncuların tamamını kapsıyor olacak.

Oyun odasının kapısı kapalı olacak. Oyunu oynayacak oyuncu kapıyı açtığında odanın duvarlarına aralıklarla yerleştirilmiş özel yazıcılar, 10 cm x 10 cm kâğıtların üzerinde yazılı kelimeleri basarak odanın içine fırlatacak. Odaya giren kişi 7 bin farklı dilde yazılmış kelimeleri görecek. Kendi bildiği dillerde de kelimeler olacak. Kelimelerin hepsinin anlamı aynı olacak. Oyuncu bunu bilmeyecek. 7 bin kelime arasından bildiği dildeki kelimeyi bulmaya çalışacak. Bulduktan sonra aslında hepsinin anlamının aynı olduğu öğrenecek. Sonra o anlamı, daha önce hiç kimsenin kullanmadığı harf veya harfler çizerek bir tek kelimelik bir dil oluşturacak.

Örneğin, 'ağaç' kelimesini 7 bin dil arasından seçip bulacak. 'Ağaç' kelimesini kendi harflerini veya harfini kullanarak oluşturduğu tek dil ile anlamlandıracak."

Oyungözdesi:

"Tek kelimelik bir dil olur mu?"

Oyunkâşifi:

"İlk kelime kullanıldığında dil tek kelime değil miydi?"

Oyungözdesi:

"Fakat biz bu haline dil diyoruz."

Oyunkâşifi:

"Biz tek kelimelik dil diyelim. Filologlar, üzülmez sanırım."

Oyunfigüranı:

"Oyuncu, kendi dilinde yazılı kelimeyi bulamaz ise ne olacak?"

Oyunkâşifi:

"Onu bulana kadar aramaya devam edecek."

Oyungözdesi:

"Ben beğendim. İkinci oda için bunu kullanabiliriz."

Oyunfigüranı:

"Deneyebiliriz."

Oyunyardımcısı:

"Her yer kâğıt olacak! Yapalım!"

Oyunkâşifi:

"Yardımcılardan gerekli malzemeleri bulmaları için istekte bulunacağım. Oyunun adı ne olsun?"

Oyungözdesi:

"Dilimdeki Kelime, olur mu?"

Oyunfigüranı:

"Bence harika buldun, Oyungözdesi."

Oyunkâşifi:

"Dilimdeki Kelime bence de harika olabilir!"

65.

Dilimdeki Kelime oyunu için malzeme isteklerini bir kâğıda yazdım. Evin önündeki istek kutusuna gitmek üzere Odalarda Oyunlar binasından ayrıldım. Evimin önüne geldim. Kâğıdı istek kutusuna attım. Tekrar binaya döndüm ve oyun üretimi odasına girdim.

"Oyunkâşifi, istediklerimiz gelene kadar ben düşündüğüm oyunu geliştirmek istiyorum. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı da bana yardım edecekler. Sen istersen dolaşabilirsin. İstersen sen de yardım edebilirsin."

"Aslında ben sizin oyununuzu bittiğinde sizden öğrenmek isterim. O yüzden, bir etkide bulunmak istemiyorum. Dolayısıyla, ben dolaşmaya çıkıyorum."

"Nasıl istersen, Oyunkâşifi."

"Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı görüşürüz! Ben dolaşmaya çıkıyorum."

"Oyunkâşifi, görüşürüz!"

Odalarda Oyunlar binasından çıktım. Aslında kalıp yardım etmek istiyordum. Fakat tünele gidip hazırlık yapmalıydım.

Oyunöldüren'in arkadaşlarının kaldığı mağaranın yakınındaki yer altı tünelinin çıkış noktasını da kontrol etmeliydim.

Evin önünden motosikleti aldım. Tünele doğru sürmeye başladım. Tünelin yakınındaki şelaleye yaklaştığımda motosikleti şelalenin yanına bırakıp yürüdüm. Tünelin girişine ulaşmam bir saatimi aldı.

Tünelin merdivenlerinden aşağıya indim. Bir süre sessizce tüneli dinledim. İçeride kimse yoktu. El fenerimi ve tünelin haritasını çıkardım. Tünele ilk kez girdiğimde karşılaştığım odaya doğru ilerledim. Odaya girdim. Tavandaki lambaların anahtarını çevirdiğimde oda aydınlandı. 1 numaralı dolap bir önceki gördüğüm yerde duruyordu. Acil Durum Odaları yazısının altındaki kapıdan ilerlemeliydim. Öncesinde tünelin haritasını kontrol ettim. Bazı geçişler için anahtar gerektiğini fark ettim. 1 numaralı dolabı açtım. Dolabın içinde geçişler için ihtiyacım olan anahtarları buldum ve cebime koydum. Dolabı kapattım. İlk kullandığım anahtar Acil Durum Odaları yazısının altındaki kapıyı açtı. Kapıdan geçtim. Bir koridora çıktım. Koridor zifiri karanlıktı. El fenerini kullanarak yavaş yavaş ilerledim. Aralıklarla odalar ve 1 numaralı dolabın aynısı iki kapılı metal dolaplar görüyordum. Tünelin haritasına göre ilerliyordum. İçerisi havasız ve çok nemliydi. O yüzden terlemeye başladım. On metre ötemde aydınlık bir oda gördüm. Fenerimi kapattım. İçeride birileri olabilir miydi? Odaya doğru yaklaştım. Kapının üzerindeki cam bölmeden içeriye doğru baktım. İçeride kimse yoktu. Odanın içine üç tane metal dolap konulmuştu. Ben odanın içini incelerken lamba aniden söndü. İrkildim. Geriye doğru adım attım. Ardından lamba tekrar yandı. O an lambanın sensörlü ol-

duğunu anladım. Yerde büyük bir fare dolaşıyordu. Sensör fareyi algılıyordu. Neden sensörlü lamba kullanmışlardı ki? İçeride bir kamera sistemi olabilir miydi? Kapının cam bölmesinden gördüğüm alanda yoktu. Yürümeye devam ettim. Tünel haritasına göre sola döndüm. Karşıma çıkan geçiş kapısını anahtar ile açtım. Bir süre ilerledim ve ilk sağdan tekrar döndüm. Yine bir geçiş kapısı açtım. İlerlemeye devam etmeden önce haritayı bir kez daha kontrol ettim. Tünel haritasına göre koridorun sonundaki geçiş kapısını açtıktan sonra yirmi metre sağda aradığım çıkışı bulacaktım. İlerledim ve geçiş kapısını açtım. Sağa doğru yürüdüm. Tünelin sonunda bir merdiven beni karşıladı. Merdivenden dört basamak çıktım. Çıkış sürgülü tahta bir kapak ile kapatılmıştı. Sürgüyü açtım ve kapağı dışarısını görebileceğim kadar araladım. Dışarıda kimse görünmüyordu. Kapağı biraz daha kaldırıp dışarı çıktım. Ağaçların arasından mağaraya doğru yirmi metre yürüdüğümde mağarayı görebiliyordum. Bu harikaydı! Oyunöldüren'in arkadaşlarından biri mağaranın önünde elindeki bir bıçak ve tahta ile oynuyordu. Diğeri görünmüyordu. Bir süre onu gözledim. Diğeri mağaranın arkasından elinde bir tavşan ölüsü ile geldi. Bıçakla oynayan, elinde tavşan ölüsü bulunanı itti. Tavşan ölüsünü alıp ormanın içine doğru attı. Ardından sarmaşık örtüyü kaldırıp mağaraya girdiler. Ben de tünele döndüm. Çıkıştaki kapağı içerden sürgüledim. Geldiğim şekilde geçiş kapılarını kilitleyerek ilk odaya doğru ilerledim. İlk odaya döndüğümde haritayı ve çantamı yere koyup oturdum. Tüneldeki dolaplarda kullanabileceğim malzemelerin dolaplarını işaretlemeye başladım.

66.

Yaklaşık bir saatte işaretlemeyi bitirdim. Malzemeleri dolaplardan alıp bir odada toplamayı bir sonraki gün yapmayı uygun gördüm. Güneşin batmasına iki saat kadar zaman kala tünelden ayrıldım. Şelaleye doğru yürüdüm. Şelaleye ulaştığımda motosikletimi bıraktığım şekilde buldum. Motosiklete bindim ve yerleşkeye doğru sürdüm. Yolun yarısını tamamladığımda yol kenarında hareketsizce yüzüstü yatan birisini gördüm. Hemen yakınında durdum. Motosikletten indim. Yanına doğru yürüdüm. Nabzını kontrol etmek ve yüzünü görmek için omzundan dikkatlice çevirdim. Sergici idi! Ben çevirdiğimde uyandı.

"Oyunkâşifi! Bu ne harika bir sürpriz! Sen de mi burada uyudun?"

"Sergici, ödümü kopardın. Yoldan geçerken gördüm seni iyi misin?"

"Gayet iyiyim. Sadece uykum gelmişti. Ben de uyudum."

"Uykunun geldiği yerde mi uyuyorsun?"

"Evet. Bu şekilde yatak ararken uykumun kaçmasını engelliyorum."

"Düşüncene saygı duyuyorum, Sergici. Gitmek istediğin bir yer var mı? Yerleşkeye gidiyorum. Seni bırakabilirim. Fakat tek bir şartım var. Eğer motosiklette uykun gelirse uyumayacaksın."

"Henüz uyandım. Uykum gelmez sanırım. Acıktım. O yüzden yerleşkeye gitsem midem için hoş olabilir. Acıktığım yerde yemek yiyememem çok huzursuz edici bir durum."

"O halde atla motosiklete, Sergici."

Sergici, benimle birlikte motosiklete bindi. Kontağı çevirip motosikleti çalıştırdığımda eliyle durmamı işaret etti.

"Ne oldu, Sergici?"

"Sen motosikleti sürerken yapmam gereken nedir, Oyunkâşifi?"

"Yanından geçtiğimiz ağaçları sayabilirsin. Ben 204'te kaldım. 204'ten devam edebilirsin. Fakat hızlı olmalısın."

"Bana bu konuda güvenebilirsin! 5 yaşımdan beri sayabiliyorum!"

"Sana güveniyorum, Sergici."

Sergici'ye yolda sıkılmaması için bir oyun verdim ve sürmeye başladım. Yolda ara sıra beni yavaş gitmem konusunda uyardı. Sanırım saymakta zorlandı. Yerleşkeye ulaştığımızda çimenlik alana girmeden önce kulübelerin önünde Sergici'yi indirmek için durdum.

"751, Oyunkâşifi!"

"Eksik saymadın değil mi?"

"Sadece yol kenarına en yakın olanları saydım."

"Teşekkür ederim. Bu benim için önemliydi."

"547 tane ağaç saymak benim için zevkti."

Sergici, motosikletten indi. Yemek yemek için kulübelere doğru yürüdü. Ben de çimenlik alana doğru sürdüm. Odalarda Oyunlar binasının önünde durdum. İçeriye girdim ve merdivenlerden çıkıp oyun üretimi odasına geçtim. Oda boştu. Tekrar motosikletin yanına döndüm. Oyungözdesi'nin evine doğru

sürdüm. Kapısının önünde durdum. Kapıya asılmış bir resim ve altına yazılmış bir notu gördüm.

<<Resimdeki yerde olacağız, Oyunkâşifi>>

Resim bir kumsaldı. Oyunyardımcısı ile yaptığımız kumdan kalenin benzeri de resme çizilmişti. Nerede olduklarını anladım. Oyunyardımcısı, oraya gitmek istemiş olmalıydı. Motosiklete atladım ve kumsala doğru yola çıktım.

Kumsala vardığımda Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı'nı uzaktan gördüm. Yaklaştıkça bir piknik masası kurduklarını anladım. Beni ilk gören Oyunyardımcısı oldu. "Oyunkâşifi!" diye bana doğru koşmaya başladı. Ben de ona doğru koştum. Sarılmak üzereyken Oyunyardımcısı'nın ayağı takıldı ve kuma düştü. Ben de bu fırsatla onu kuma gömmeye başladım. Biz Oyunyardımcısı ile kum savaşı yaparken, Oyungözdesi ve Oyunfigüranı bizi izleyerek gülüyorlardı. En sonunda ben pes ettim. Oyunyardımcısı ile saçlarımızdaki kumlarla piknik masasına yürüdük.

"Oyunkâşifi, masaya oturmadan önce saçlarını yıkamalısın."

"Oyunfigüranı, bone taksam olmaz mı?"

"Yanında bone mi taşıyorsun?"

"İnsanın başına ne geleceği belli olmuyor, Oyunfigüranı."

"Oyunkâşifi, bu espriyi yapmak için mi bone konusunu açtın?"

"Evet, Oyungözdesi. Ama komik oldu. Bak gülüyorsun."

"Ben dudağındaki kumu yaladığını gördüğüme gülüyorum."

"O yaladığım kum muymuş?"

Ben su şişesini alıp ağzımı yıkarken onlar gülmeye devam ettiler. Ben de ağzımı kurulayıp yanlarına kıvrıldım. Mercimekli köfteyi, malzemelerini nasıl bulup yaptıklarını anlamasam da yedim. Termosta getirdikleri kahveden bir bardağa doldurdum. Güneşin ufka düştüğünü fark ettik. Hep birlikte onu izlemeye başladık.

67.

Güneş battıktan sonra karanlık çökmeden toparlandık. Bir süre yürüyerek ana yola çıktık. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı sepetli motosiklet ile gelmişlerdi. Onlar, sepetli motosiklet ile Yerleşke'ye doğru yola çıktılar. Ben de motosikletimle peşlerinden gittim. Yerleşkeye ulaştığımızda, çimenlik alanda durduk ve motosikletlerden indik. Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı ile birlikte kalmak istedi. Gece duyduğu hayvan sesleri onu korkutuyormuş. Oyunyardımcısı, kabul etti. Oyunyardımcısı ile Oyunfigüranı, eve doğru yürüdüler. Oyungözdesi ile yalnız kaldık.

"Oyungözdesi, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Oyunkâşifi."

"Yürüyerek sohbet edebiliriz, bildiğim bir sohbet oyunu var."

"Sohbet oyunu mu? Daha önce duymadım."

"Aslında normal sohbetin kurallı hali diyebiliriz."

"Kuralı ne peki?"

"Bir konu bulacağız. O konu hakkında düşüncelerimizi en

saçma şekilde nasıl oluşturabileceğimizi düşüneceğiz. Seçilen konu veya durum için en saçma görüş kiminse o bir patlıcan kazanacak."

"Patlıcanı nereden bulacağız?"

"Bulduğumuzda kazancımızı talep edebiliriz, Oyungözdesi."

"Sohbet oyununu, çoktan başlattın değil mi?"

"Evet, Oyungözdesi"

"O halde ilk konuyu sen seç, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi ile aynı zamanda çimenlik alanda yürüyorduk.

"Toplu taşıma, hakkında ne düşünüyorsun?"

"Araba fiyatı, yakıt, sigorta, bakım vs. giderleri ödemek yerine toplu taşımayı kullanıp para yerine zaman kaybedilebilir."

"Bu o kadar saçma bir görüş olmadı ki, Oyungözdesi."

"İlk defa oynuyorum. Aklıma gelen en saçma görüş buydu. Sen söyle düşünceni Oyunkâşifi."

"Toplu taşıma kullanırken, kullandığın araçta çok sayıda boş koltuk bulunurken, koltuklara oturmayan insan muhtemelen hemoroiddir."

"Belki ineceği durak yakındır. Belki ayakta durmayı seviyor."

"İşte bu yüzden en saçma benimki olduğu için ilk patlıcanı ben kazandım. Konu bulma sırası sende, Oyungözdesi."

"Pekâlâ. Bir kafe sandalyesi, hakkında ne düşünüyorsun?"

"Eğer insansı yönleri olsaydı, kimseye bağlanamazdı. Bağlanma problemi olurdu. Kendini sürekli kullanılmış hissederdi."

"Bu çok saçma, Oyunkâşifi."

"Sıra sende, Oyungözdesi."

"Üzerine dökülen malzemeleri inceleyerek, kafenin menüsünü tahmin edebiliriz."

"Bu saçmanalımsı bir fikir, Oyungözdesi."

"Saçmanalımsı ne demek, Oyunkâşifi?"

"Saçma ve mantıklı arasında kalan saçmadan bir birim üstün olan fikirlere saçmanalımsı denir."

"Sen uydurdun değil mi?"

"Evet ama o çok faydalı bir kavramdır. Saçmanalımsı derecesi sayesinde bu kez patlıcanı sen kazandın."

"Öyle olsun, Oyunkâşifi. Sıra sende!"

"Gruplaşmak, olsun. Bence gruplaşmak, yalnız insanların kendilerini daha yalnız hissetmesi için bir grup belirleyici tarafından alınmış bir karardır. Bu sayede, yalnızların güçleri azalınca grup belirleyici grup, diğer grupları daha kolay yönlendirmeyi başarabilmektedir."

"Bence seninki de saçmanalımsı oldu, Oyunkâşifi."

"Senden de duyalım, Oyungözdesi."

"Pekâlâ. Gruplaşmak, bulaşık yıkamak için aynı marka deterjanı kullanan insanların toplanıp farklı markaları kullananları eleştiren pankartlarla ve sloganlarla eylem yapmalarıdır."

"Seninki de saçmanalımsı oldu, Oyungözdesi."

"Bu durumda ne yapacağız?"

"İkimiz de patlıcan kazandık. Berabere bitti, Oyungözdesi. Şimdi başka bir oyun oynayalım mı?"

"Oynayalım, Oyunkâşifi. Nasıl bir oyun?"

"Oyunun adı 'Baknegör'. Birlikte baktığımız nesne, insan veya duygu hakkında ne düşündüğümüzü söyleyeceğiz. Ek olarak illaki etrafımızda olmasına gerek yok. Hayalimizde de bakabiliriz."

"Bu oyunda patlıcan ödülü yok mu?"

"Bu oyunda ödül konuşulan zamandır, Oyungözdesi."

"Haydi başlayalım o zaman."

68.

"Kaldırıma bakınca ne görüyorsun?"

"Bitmemiş kısa yolculuklar, insan hızında yaşam ve kısa şortluyla annesinin öğrettiği yoldan ekmek almaya giden çocuklar görüyorum, Oyunkâşifi. Sen kaldırıma bakınca ne görüyorsun?"

"Aklındakinin ritmiyle yürüyenleri, yolunu kaybetmiş yabancıları, banka kurulan sokak seyircilerini, kimi için evinin balkonunu, tekerli dükkanların duraklarını, vedaları, buluşmaları, kavuşmaları, çocukken misket oynadığı kaldırımda oyunun sonunu bekleyenleri görüyorum, Oyungözdesi."

"Bir ağaca bakınca ne görüyorsun, Oyunkâşifi?"

"Onun için yazılmış şiirleri, onun için yapılmış resimleri, onun için okunmuş şarkıları, onun için yazılmış hikâyeleri, onu kullanarak yapılmış aletleri, onun meyvesini tadanları, bulutlardan onun tutunduğu toprağa düşen yağmuru alıp yeniden bulutlara göndermesini, aşkını ağaca dövme yapanları, gölgesinde uyuyakalmış yaz yorgunlarını görüyorum. Sen ağaca bakınca ne görüyorsun, Oyungözdesi?"

"Ben ağaca seninle bakmak, ağacı senin gözünle görmek istiyorum, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi ile yerleşkenin içindeki parkta bir banka oturmuştuk. Bankın karşısındaki söğüt ağacı, yanına dikilmiş bir direkten üzerine düşen lamba ile parlıyordu. Oyungözdesi'nin başı omzumdaydı. Gözlerinin kapandığını sezebiliyordum. Son sözlerinden sonra ne diyeceğimi bulamıyordum. Fakat artık ağaçlara baktığımda kimi göreceğimi biliyordum. Havanın serinlediğini fark ettim. Bir kolumla Oyungözdesi'nin omuzlarını sardım. Diğer elimle onun ellerini tuttum. Ellerini ısıtabileceğimi düşündüm. Ama onun elleri benimkinden daha sıcaktı. Kımıldamamaya çalışıyordum. Göğsümü oynatmamak için karnımdan yarım nefes alıyordum. Kısa bir süre onun saçlarının arasından yüzünü izledim. Sonra ben de gözlerimi kapattım. Benim sözlüğümde birçok kelimenin yerini Oyungözdesi'nin aldığını anladım. Anlamları bir kişide vücut buldu.

Oyungözdesi ile bankta uyuyakalmıştık. Uyandığımda iki saat kadar uyuduğumuzu anladım. Oyungözdesi yarı uyanıktı. Üşümüştü. Onu evine bıraktım. Birbirimize iyi geceler dileyip ayrıldık. Ben de üşümeye başladım. Eve doğru hızlı adımlarla yürüdü. Eve vardığımda doğruca yatağa girdim. Kısa sürede uykuya daldım.

69.

Sabah olduğunda kapımın sesine uyandım. Saat 06.45'ti. Oyunyardımcısı, dışarıdan zile basıyordu ve bana sesleniyordu. Oyunyardımcısı'na kapıyı açtım, içeriye girdi.

"Oyunkâşifi, günaydın! Çok erken uyandım. Seni de uyandırmak istedim."

"Sağ ol, Oyunyardımcısı. Sen kapıda kahvaltıyı bekle. Ben de hazırlanıp geleceğim. Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır, çok açım. Oyunfigüranı'nı uyandıramadım. Sürekli beş dakika sonra uyandırmamı istedi. Yarım saat sonra onu uyandırmaktan vazgeçtim."

"Birazdan kahvaltıyı getirirler, Oyunyardımcısı. Salona taşırsın."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Ben hazırlanmak için banyoya girdim. Banyodan çıkınca yatak odasında kıyafetlerimi değiştirip çantamı hazırladım ve salona geçtim. Oyunyardımcısı, kahvaltıyı masaya koymuştu.

"Neden yemeye başlamadın?"

"Birlikte yeriz diye bekledim."

"Yemeye başlayalım o halde, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı, gerçekten çok acıkmıştı. O iştahla yerken, ben de ona bakıp gülümsüyordum. Kahvaltımızı bitirdiğimizde saat 07.38'di.

"Doyduysan çıkalım mı, Oyunyardımcısı?"

"Çıkalım, çıkalım. Artık bugün yemek yemesem de olur, Oyunkâşifi."

"Öğlen göreceğiz, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı ile evden çıktık. Odalarda Oyunlar binasına ulaştık. İçeri girip merdivenleri çıktık. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı oyun üretimi odasındaydı. Oyungözdesi, yazı tahtasının önündeydi. Oyunfigüranı, sandalyede yarı uykulu onun yazdıklarına bakıyordu.

"Günaydın! Oyunfigüranı, odaya bir şişme yatak isteyelim mi?"

"Bence bir kahve makinesi istemeliydik."

"O halde bu isteği iletebilirsin, Oyunfigüranı. Kahve makinesi fikri benim de hoşuma gitti."

"Oyunkâşifi, günaydın. Oyunyardımcısı, benden sonra seni mi uyandırdı?"

"Evet. Birlikte kahvaltı yaptık. Seni uyandırdığını bana söylemedi."

"Pencereden yüzüme su sıktı. Eğer yakalasaydım, onun dudaklarını boyayacaktım."

"Oyungözdesi, lütfen boyama sadece yüzünü yıkamak istedim."

"Yakalayamadığım için boyamayacağım, Oyunyardımcısı. Ama bir daha yaparsan ve yakalarsam dudaklarını boyarım."

"Anlaştık, Oyungözdesi."

"Oyunyardımcısı, Oyunfigüranı'nın yüzüne neden su dökmedin?"

"Evde kaçamazdım. Yakalardı beni."

"Oyunyardımcısı, ben uyurken su dökersen Oyungözdesi gibi dudaklarını boyamam. Saçlarını sarı renge boyarım."

"Yakalayabilirsen boyarsın, Oyunfigüranı. Hem nasıl sarıya boyayacaksın ki?"

"Saç boyasıyla."

"Tamam, tamam. Uyurken su sıkmayacağım."

"Oyunyardımcısı, ben senin yanındayım. Su sıkarsan, kaçıp bana gel."

"Oyunkâşifi, bence sarı saç sana da yakışabilir. Oyungözdesi, öyle değil mi?"

"Sabah geyiğimiz bittiyse, oyun fikrimizi geçelim mi?"

"Geçelim, Oyungözdesi."

Oyungözdesi, önündeki kâğıtları gözden geçirdi. Tahtaya kısa yazılar yazdı.

"Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, oyun fikrini genel hatlarıyla biliyorlar. Oyunkâşifi'nin oyun fikri hakkında bilgisi olmadığı için en baştan anlatacağım."

Oyungözdesi, oyun fikrini anlatmaya başladığında üçümüz de onu dikkatle dinliyorduk.

70.

Oyunumuza isim koymadık. Oyunumuzu, Oyun Kitapçığı'na göre Temel İhtiyaçlar Üzerine Oyunlar'da, Kurucu Oyunu olarak düşündük.

Materyallerimiz:

Yağmur suyu, yağmur suyu biriktirme sistemi, yağmur suyunu arıtma sistemi, kurumuş ağaçlardan yapılacak ahşap bardaklar ve odanın içerisine kurulacak Su Müzesi için gerekli malzemeler.

Oyuncularımız ise:

Odalarda Oyunlar binasındaki oyunları oynamaya gelen oyuncuların tamamıdır.

Oyun Kurucu:

Oyunu biz başlatacağız. Fakat sürdürülebilirlik adanın karar alıcı sakinleri tarafından sağlanacaktır.

Kurallarımız:

Su içmek isteyenler, içtiği suyun öyküsünü kurduğumuz Su Müzesi'nde öğrenmeden suyu içemezler.

Peki nasıl üreteceğiz? Öncelikle yağmur suyu biriktirme sisteminin ve arıtma sisteminin kurulumunun başlamasını sağlayacağız. Sistemler kurulurken, oyun odasının içine suyun bulutlarla, denizlerle, nehirlerle, ağaçlarla ve insanlarla olan yolculuğuna dair malzemeler ve bilgiler hazırlayacağız. Bu hazırladığımız malzemeleri ve bilgileri duvarları ve duvarın önündeki iki metrelik alanı kaplayacak şekilde düzenleyeceğiz. Odanın tamamını açık maviye boyayacağız. Odanın tam ortasına yuvarlak bir çeşme yapacağız. Bu çeşme ile kurduğumuz iki sistemin arıttığı içme suyunu ahşap bardaklar ile suyun öyküsünü öğrenen oyunculara hediye edeceğiz.

Ne düşünüyorsun, Oyunkâşifi?"

"Mükemmel bir oyun! Tamamlanması biraz zaman alabilir. Fakat biz buradan ayrılmadan önce bitirilebilir diye düşünüyorum, Oyungözdesi."

"Adını ne koyacağız?"

"Su Müzesi, koyabilirdik ama odanın içinde suyu içmek için suyun öyküsünü öğrenecekleri alanın adı o olacak. O yüzden, 'Yağmursadım' olabilir mi?"

"Oyunkâşifi, 'yağmursamak' diye bir kelime var mı?"

"Eğer ismi kabul ederseniz, artık var, Oyunfigüranı."

"Bence olur. Oyungözdesi, sen ne diyorsun?"

"Ben de beğendim."

"O halde odanın üzerine ismini yazabiliriz! Diğer odalarla karıştırmayalım."

"Hangi odaya yazacağız?"

"Bu odanın çalışmaları zaman alacağı için, Odalarda Oyunlar binasının koridorunun ortasında kalan odayı seçebiliriz."

"Haklısın, Oyunkâşifi. Ben ortada kalan odayı bulmaya gidiyorum."

Oyungözdesi ile gidecektim. Fakat Oyunhilebazı, o anda odaya girdi.

"Ben geldiğim için mi gidiyorsunuz? Nereye böyle?"

"Oyunhilebazı, oyun üretimi için etkinliğimiz var. İstersen gelebilirsin."

"Ben Oyunkâşifi ile kalsam iyi olur. Çünkü benim de bir oyun fikrim var, Oyungözdesi."

"Nasıl istersen, Oyunhilebazı."

Oyunyardımcısı, Oyungözdesi ve Oyunfigüranı odadan ayrıldı. Oyunhilebazı ile baş başa kaldık.

71.

"Oyunkâşifi, benim de bir oyun fikrim var."

"Nasıl bir oyun, Oyunhilebazı?"

"Henüz Oyunay Kitapçığı'na göre düzenlemedim. Fakat düşündüğüm kadarını anlatacağım.

Oyunum: Odaların birinde kurulacak büyük ve yuvarlak bir masada oynanabilir. Odanın duvarları bütünüyle sembollere kaplanabilir. Yuvarlak masa 16 kişilik olabilir. Fakat 16 kişi altında oyuncu da kabul edilebilir.

Yuvarlak masayı, en dış çemberinden başlayarak aralıklarla 8 adet çembere böleceğiz.

Kendi hazırlayacağım 49 tane özel sembolü, oluşan metal para büyüklüğündeki 49 demir daireye ayrı ayrı işleyeceğiz.

Bu 49 adet metal daireye işlenmiş sembollerin, hepsinin birbiri karşısındaki gücünü belirleyen bir çizelge hazırlayacağız.

Her oyuncuya 49 adet metal daire üzerine işlenmiş sembolü kutu içinde vereceğiz.

Her bir karşılaşmada oyuncular tek bir sembol seçecekler. Yuvarlak masa üzerindeki sekiz ayrı alandan birisine atacaklar. Eğer, kendi alanındaki sembollerden daha güçlü bir sembol seçmiş ise alan içindeki karşılaşmayı o kazanacak. Kazanan oyuncuya, kaybeden oyuncu bir birim borçlanacak. Bu birim; para, zaman veya değerli bir nesne olabilir. Masanın tepesine yerleştireceğimiz, görüntü işletebilen kameralarla ve odanın bir bölümüne kurulacak bilgisayarlı kontrol sistemiyle de oyunu kolayca sürdürebiliriz.

Oyunum nasıl Oyunkâşifi?"

"Aslına bakarsan oyunun güzel, Oyunhilebazı. Kazanma veya kaybetme durumundaki birim meselesini ben olsam tercih etmezdim. Fakat bu oyun, senin. O yüzden, Oyunay Kitapçığı'na göre hazırlayıp verirsen, malzemelerini isteyebilirim. Oyununa isim düşündün mü?"

"Sembol Ringi, bence uygun olur."

"O halde Sembol Ringi'ni hazırlamaya başlayabilirsin."

"Bir konu daha var, Oyunkâşifi."

"Oyunöldüren, evimin önüne geldi. Sabah onu takip etmek için evden çıktığımda karşımda gördüm. 'Oyunkâşifi'ne 3 gün sonra oyunlarımızı karşılaştırmak istediğimi söyler misin?' dedi. Galiba onlar da oyunlarını bizden saklıyorlarmış."

"3 gün sonra mı?"

"Evet, Oyunkâşifi. Son olarak üç gün sonra bu binaya geleceklerini söyledi."

"Teşekkürler, Oyunhilebazı. Gelsinler memnuniyetle karşılaştıralım."

Oyunhilebazı'na evde yapacaklarım olduğunu söyleyerek ayrıldım. Düşünmeye başladım. Oyunöldüren ne yapmaya çalışıyordu? İki hafta sonra diye duyduğuma emindim. Yanlış mı duymuştum? Oyunöldüren bizi sınamaya veya gözlemeye mi gelecekti? Hayır, bu olamazdı. Oyunhilebazı, zaten yanımızdaydı. İstediğini ondan öğrenebilirdi. Oyunlarımızı karşılaştıralım şeklinde bir ifade kullanması muhtemelen egosuyla alakalıydı. Kurduğu oyunun farkında olduğumu bilmiyordu. Bu yüzden, üç gün sonra geleceğini söyleyerek kendini daha çok tatmin etmeyi planlıyor olmalıydı. Eve girdim.

Üç günden önce Oyunöldüren'in oyununu engellemeliydim. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı'na eski duyduğum bilgi yüzünden iki gün kala söylemeyi planlıyordum. Fakat üç gün sonra geleceklerdi. Akşam olduğunda Oyungözdesi'ni tünele götürmeye karar verdim. Olası bir tehlike durumunda tünelin varlığını bilmeliydi. Bu sayede, ben olmasam da Oyungözdesi, Oyunyardımcısı'nı ve Oyunfigüranı'nı tünele götürebilirdi. Çekmede bulanan o gece not aldığım kâğıtları

çantama koydum. Evden çıktım. Odalarda Oyunlar binasına döndüm. Oyungözdesi ve diğerleri, Yağmursadım oyununu geliştiriyorlardı. Onlara katıldım. Bir süre sonra Dilimdeki Kelime oyununun malzemelerini getirdiler. Dilimdeki Kelime odasının hazırlığını akşam olduğunda bitirebildik. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, biraz uyumak istediklerini söyleyerek yanımızdan ayrıldılar. Oyunfigüranı, bugün sandalyede uyuyamamıştı. Oyungözdesi ile biz de çimenlik alanda yalnız kaldık.

72.

"Oyungözdesi, seninle çok önemli bir durumu konuşmam gerekiyor."

"Konuşalım, Oyunkâşifi."

"Fakat burada değil. Seni bir yere götürmeliyim."

"Gidelim, Oyunkâşifi."

"Elektrikli motosikleti alıp geliyorum, Oyungözdesi."

Evimin önüne doğru yürüdüm. Evin önündeki motosikletle birlikte Oyungözdesi'nin yanına döndüm. Oyungözdesi arka koltuğa oturdu. Kenarlıklardan tutmasını beklerken belime sarıldı. Başını sırtıma koydu. Ben de tünele doğru motosikleti sürmeye başladım.

Yerleşkeden ana yola çıktık. On beş dakikalık sürüşten sonra Oyungözdesi arkadan bana heyecanla seslendi.

"Oyunkâşifi! Dur! Dur!"

Oyungözdesi'ne ne olduğunu sormadan motosikleti yolun ortasında durdurdum. Oyungözdesi, hızla motosikletten indi. Gerimizde kalan bir yere doğru koşmaya başladı. Ben de mo-

tosikletten inip peşinden koştum. Oyungözdesi birini görmüştü. O yüzden durmuştuk. Kim olduğunu yaklaşınca anladım. Sergici'ydi. Yolun kenarında diz çökmüştü ve ağlıyordu. Oyungözdesi, Sergici'ye iyi olup olmadığını birkaç kez sordu. Cevap alamadı. Ardından bana yaklaştı.

"Oyunkâşifi, Sergici neden ağlıyor olabilir?"

"Tahmin etmem gerekirse, yol kenarında ağlaması geldiği için ağlıyor olabilir, Oyungözdesi."

"Nasıl yani anlamadım, Oyunkâşifi."

"Bunu öğrenmenin bir yolu var. Onu deneyeceğim."

Sergici'ye doğru eğildim.

"Sergici, adamın biri yolda yürürken önünü kesmişler. Sence adam ne yapmış?"

"Çok duygusalım, Oyunkâşifi. O adama da çok üzüldüm. Ne yapmış zavallı, ne yapmış?"

"Arkasını dönüp kaçmış."

"Yol kenarında gülmem gerekiyor!"

Sergici, gülmeye başladı. Oyungözdesi'nin bana doğru baktığını hissedebiliyordum. Kulağıma eğildi.

"Oyunkâşifi, Sergici bu kadar saçma bir espriye, neden bu kadar çok gülüyor?"

"Aşk olsun, Oyungözdesi. Sadece saçma mı? Çok saçmaydı. Sergici'nin böyle esprilerden hoşlanacağını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün. Ben yol kenarında onu ağlarken görünce, eşini veya çocuğunu trafik kazasında kaybetti sandım."

"O da hissettiği şekilde yaşıyor, Oyungözdesi."

Sergici, gülmesini bitirdi ve ayağa kalktı.

"Benim yürümem gerekiyor. Yolum uzun. Görüşürüz."

"Sergici, istersen seni bırakabiliriz. Oyunkâşifi, seni bırakırken ben burada beklerim."

"Hayır. Adanın etrafını koşarak üç kere dolaşmam gerekiyor. İyi geceler."

Sergici, koşarak uzaklaşırken Oyungözdesi ile birlikte ona bakakaldık.

"Oyunkâşifi, Sergici ne kadar enteresan bir insan."

"Neden üç kere olduğunu öğrenmek biraz olsun merakımı dindirebilirdi, Oyungözdesi. Her neyse yola devam edelim mi?"

"Olur, gidelim."

Oyungözdesi ile motosiklete binip yola devam ettik. Yarım saat sonra şelaleye ulaştık.

73.

Oyungözdesi, şelaleye hayran hayran bakıyordu.

"Oyunkâşifi, buraya gündüz gelmeliydik. Harika görünüyor."

"Gündüz de geliriz, Oyungözdesi. Fakat varmak istediğimiz yer burası değil. Devam etmeliyiz."

Çantadan el fenerini çıkardım. Şelalenin yanından ormana girdik. Çok karanlıktı. Oyungözdesi, hemen arkamda çantama tutunarak ilerliyordu. Tünele doğru yaklaştık. Tünelin girişinde durduk.

"Oyungözdesi, buradan aşağıya ineceğiz."

"Aşağısı çok korkutucu görünüyor, Oyunkâşifi. Daha önce buraya girdin mi?"

"Girdim. İçeride bir tehlike yok, Oyungözdesi."

Önden ben tünele girdim. Oyungözdesi, merdivenlerden inerken ona el fenerinin ışığını tuttum. Yavaş yavaş inerek yanıma ulaştı. Koridordaki fenerlerden birini Oyungözdesi'ne verdim. Koridordan ilk odaya ilerledik ve içeriye girdik.

"Oyunkâşifi, burası neresi? Burada neler var? Biz neden buradayız?"

"Hepsini anlatacağım, Oyungözdesi."

Dolaptan yere sereceğim bir örtü buldum. Örtüyü serdim ve Oyungözdesi ile yere oturduk. Çantamdan not tuttuğum kâğıtları, tünelin haritasını ve not defterimi çıkardım.

Tüneli ilk kez nasıl keşfettiğimi anlatmaya başladım. Anlatmaya Oyunhilebazı'nın neler yaptığıyla devam ettim. Oyunöldüren'in arkadaşlarından bahsettim. Oyunhilebazı'nın gelip Oyunöldüren'in teklifini ilettiğini anlattım. Hepsini anlatmam bir saatimizi aldı.

"Durum bu şekilde Oyungözdesi, ben daha çok zamanımız olduğunu düşündüğüm için size anlatmadım. Fakat bugün öğrendiğim gibi aslında çok fazla zamanımız yok. O yüzden, tünelin yerini öğrenmen ve olanları anlatmak için seni buraya getirdim. Oyunöldüren ve arkadaşlarının oyunu başlamadan önce Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı ile burada saklanmanız gerekiyor. Ben onların tehlikeli oyununu önlemek için çabalayacağım."

"Anladım, Oyunkâşifi. Ama saklanmak yerine sana yardım etmek istiyorum. Onlar neyin peşindeler?"

"Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı'na göz kulak olmalısın, Oyungözdesi. Ama bir yardıma ihtiyacım olursa, söz sana söyleyeceğim. Neyin peşinde olduklarını henüz bilmiyorum."

"Bu tüneli onların bilmediğinden eminsin değil mi?"

"Evet, onlar eğer tüneli bulmuş olsalardı arkadaşlarını bu tünelde saklarlardı."

"Peki, aradıkları burada ise?"

"Onu hiç düşünmedim, Oyungözdesi."

"Tüneli birlikte gezelim. Belki ismi listede olmayan bir dolap veya oda vardır."

Oyungözdesi ile notları toparlayıp çantaya koyduk. Oyungözdesi, tünelin haritasını eline aldı. Dolabın içinde kafa lambaları bulduk. Onları kafamıza taktık. Dolaptaki anahtarların tamamını yanımıza aldık. Acil Durum Odaları yazısının altındaki kapıyı açtık. Oyungözdesi, sıra ile odaları ve içindeki dolapları okuyordu. B odasındaki ikinci dolaptan kontrol etmeye başladık.

74.

Odaları ve içlerindeki dolapları teker teker kontrol etmeye devam ettik. K harfindeki odanın önüne ulaştığımızda 26 dolaba göz atmıştık. K harfindeki odanın kapısını açtım. İçerisine girdik. Diğerlerinden farklı olarak 4 adet metal dolap vardı. Şimdiye kadar gezdiğimiz odalarda en çok 3 dolaba rastlamıştık. Oyungözdesi, yorgun görünüyordu.

"Oyungözdesi, istersen bir süre burada dinlenebiliriz. Baygın bir balık gibi bakıyorsun."

"Ben yorulmadım. Gözlerim yorulmuş olabilir, Oyunkâşifi."

"O zaman gözlerini dinlendirelim. Olur mu?"

"O olur."

Dolaplardan birisinde katlanmış bir şilte buldum. Duvarlardan birinin önüne şilteyi serdim. Çantalarımızı kenara koyduk. Şiltenin üzerine uzanıp sırtımızı duvara yasladık. Oyungözdesi kafa lambasını kapattı. Ben de kafa lambamı kapattım. Birbirimizi zar zor görüyorduk.

"Oyunkâşifi, hadi patlıcan kazandıran bir oyun oynayalım."

"Oynayalım, Oyungözdesi. Oyunumuz şöyle olsun. Bir durum, konu veya kelime söyleyelim. O durum, konu veya kelime üzerine kısa bir hikâye uyduralım. Hangisi güzel olursa o patlıcan kazansın."

"İlk önce sen başla. Ben tam olarak anlamadım, Oyunkâşifi."

"O halde bir durum, konu veya kelime söyle, Oyungözdesi."

"Matruşka."

"28 yıl önce sipariş ettiğim konteynır limana ulaşmıştı. İçinde ne olduğunu bilmiyordum. 28 yıl önce içinde ne olduğunu bilmeden, konteynır sipariş verebileceğimizi söyleyen bir firmadan satın almıştım. Firma 1 ile 50 yıl arasında bana ulaşacağını söyledi. Ben de kabul ettim. Siparişimden 28 yıl sonra konteynırın önündeydim. Konteynırın kapağını açtım. Karşıma..."

"Matruşka mı çıktı, Oyunkâşifi?"

"Hayır, Oyungözdesi."

"Ne çıktığını sen de bilmiyorsun. Hikâye bitti mi?"

"Devam ediyorum. Karşıma içinde olduğu konteynırdan daha küçük bir konteynır çıktı. Onu da açtım. Bu kez onun içinde bulunan başka bir konteynır çıktı. Sonuncu anahtarlık büyüklüğünde bir konteynırdı. Yani siparişim bir konteynır matruşkasıydı."

"Tebrik ediyorum, Oyunkâşifi. İçinden matruşka çıkmasını bekliyordum. Sen söyle şimdi ben de deneyeyim."

"Atlıkarınca, Oyungözdesi."

"Bir varmış, bir yokmuş. Bundan yıllar yıllar öncesiymiş. Develer pire kadar pireler deve kadarmış. İnsanlar hayvanlarla konuşabilirmiş. Hayvanlar da insanları anlarmış. Bu zamanda huysuz ve öfkeli bir prens yaşarmış. Bu prens, eğer istediği olmazsa saraydakilere ve halkına büyük eziyetler edermiş. Bu prens, günlerden bir gün ata binen bir karınca görmek istemiş. Saraydakiler ve halk bu isteği duyunca karıncaların yanına koşmuşlar. Karıncalar ise atlardan hiç hoşlanmazlarmış. Sarayda yaşayanların ve halkın yalvarmasına dayanamayan karıncalar, atlara binmeyi kabul etmiş. Fakat atlar ise karıncaların üzerlerine binmesini istememiş. Halkın ve sarayda yaşayanların yalvarmasına rağmen kabul etmemişler. O esnada halktan birisi karıncaları sırtında toplamış ve atın üzerine binmiş. At, üzerine binenin sadece insan olduğunu düşünmüş. Atın üzerindeki kişi, atı saraya doğru sürmüş. Prens, bahçede yemek yerken önünde at ile dönmeye başlamış. Atın üzerindeki kişi, prense seslenip atlı karıncayı görmesini istemiş. Prens ise, o kişiyi durdurmuş.

'Bir daha etrafımda atlı karınca gibi dönersen seni zindana atarım' demiş. Nasıl oldu, Oyunkâşifi?"

"Oyungözdesi'nden masallar! Ben seninkini daha çok beğendim. Sadece, prensi manyak biri olarak hayal ettim. Ama patlıcanı sen kazandın."

"Ben de seninkini beğendim. O halde ikimiz de patlıcan kazanmış olalım, Oyunkâşifi. Oyunkâşifi?"

Karanlığın içinde Oyungözdesi'nin masalını dinlerken uyku bastırmıştı. Oyungözdesi, konuşurken onun omuzunda uyuyakalmıştım.

75.

Oyungözdesi'nin seslenmesi üzerine uyandım. Sabah olmuştu.

"Günaydın, Uykukâşifi!"

"Günaydın, Sabahgözdesi. Uyuyakalmışım. En son masalını dinlediğimi hatırlıyorum."

"Senden sonra ben de uyudum, Oyunkâşifi. Çok yorgundun. Gayet normal. Yanımda atıştırmalıklar getirmiştim. İster misin?"

"İsterim çok acıktım, Oyungözdesi."

Oyungözdesi, çantasından atıştırmalıkları çıkardı. Onları yedik. Saat 06.32 idi.

"Oyunkâşifi, kontrol etmeye devam edelim mi? Yoksa yerleşkeye mi dönelim?"

"Kontrol etmeye devam edelim, Oyungözdesi. Çok az vaktimiz kaldı."

"Peki, Oyunkâşifi. O halde toparlanalım ve L odası ile devam edelim."

Oyungözdesi, çantasını topladı. Ben de şilteyi dolaptaki yerine yerleştirdim. Oyungözdesi, kafa lambasını taktı. Haritayı ve kalemi eline aldı. Kapıyı açtı. Onun gözlerinden akan yorgunluğunu görmeme rağmen, bu kadar enerjik olmasına şaşıyordum.

"Oyunkâşifi, ayakta ve gözlerin açık mı uyuyorsun?"

"Yok, aklıma tatlı bir durum geldi. Onu düşünüyordum, Oyungözdesi."

"Uykusuz insan duygusallığı diye bir durum hakkında yazı okumuştum."

"Tekil görülme sayısını arttırmak için insanlara kelime başına ücret ödeyen, içerikten yoksun, bilgi çöplüğü olan bir internet sitesi değildir, öyle değil mi?"

"Hayır, kendim yazmıştım, Oyunkâşifi."

"Haklılık payın var, Oyungözdesi. Haydi o halde devam edelim."

Oyungözdesi ile L harfindeki odadan itibaren kontrol etmeye devam ettik. O harfine kadar olağan dışı bir durum ile karşılaşmamıştık. O harfindeki odada fazladan bir adet dolap gördük. Tünel haritasına göre Ö odasında bulunması gereken bir dolap O odasındaydı. Numarası 37 idi. Benim yanıma aldığım anahtarlardan 37 numaralı olanı denedim. Fakat kilit ile anahtar uyuşmadı. Oyungözdesi, O odasında beklerken ben Ö odasına gittim. Ö odasının dışındaki cam bölmeden içeriye baktığımda 37 numaralı dolabı gördüm. Ö odasının kapısını açtım ve içine

girdim. Bende bulunan 37 numaralı anahtarı denediğimde kilit ile uyuştu. Tekrar O odasına Oyungözdesi'nin yanına döndüm.

"Oyungözdesi, Ö odasında da 37 numaralı dolap var. O dolapta, bendeki anahtar ile kilidi uyuşuyor. Bu dolabı açmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl açacağız, Oyunkâşifi?"

"E odasında bir maymuncuk bulmuştuk. Hatırladın mı?"

"Evet!"

"Maymuncuk kullanmasını biliyor musun?"

"Hayır. Sen biliyorsun gibi düşündüm."

"Ben de bilmiyorum. Yine de onu deneyelim. Yoksa D odasında gördüğümüz baltayı alırız. Sen burada bekle ben hemen alıp geliyorum."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Önce D odasına gittim. Oradaki baltayı aldım. Ardından E odasına geçtim. Maymuncuğu aldım. Hızlı adımlarla Oyungözdesi'nin bulunduğu O odasına döndüm.

"Çok hızlısın, Oyunkâşifi."

"Kilidi açarken de hızlı olabilirim umarım."

"Dene bakalım, Oyunkâşifi."

İlk önce maymuncuğu elime aldım. Biçimsiz yapısını inceledim. Daha önceden maymuncuklar hakkında literatürü taramayıp, saha çalışması yapmadığım için kendime kızdım. Sonra bunu neden yapmam gereksindi ki diye düşünerek kendimi serbest bıraktım. Maymuncukla oynuyordum. Bir iki denemeden sonra maymuncuğu bırakmaya karar verdim.

"Oyungözdesi, bu maymuncuk bu kilitler için üretilmemiş. Sanırım başka kilitlerin maymuncuğu..."

"Anladım, Oyunkâşifi. O halde balta ile çok ses çıkarmadan açman gerekiyor."

"İkisi de metal çok ses mutlaka çıkacak ki, Oyungözdesi. En iyisi ben maymuncuğu denemeye devam edeyim."

On beş dakika falan uğraştım. En sonunda maymuncuğu atacaktım ki Oyungözdesi, onu elimden aldı. Benim yerime geçti. İlk denemesinde kilidi açtı!

"Oyungözdesi? Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Ben de çok şaşkınım. Maymuncuk isimli bir aleti ilk kez elime aldığımda bir kilidi ilk denememde açtım, Oyunkâşifi. Sanırım, hâlâ bilmediğim yeteneklerim var."

"Tebrik ederim, Oyungözdesi. Yine de maymuncuk deneyimini zirvede bıraksan iyi olur. Tabii ki çilingir olmak gibi bir hayalin yoksa."

"Oyunkâşifi, artık dolabı açalım mı? İçindekileri çok merak ettim."

"O halde üç dediğimde açıyorum. Üç!"

76.

Dolabı açtım. Dolabın içini gördüğümüzde Oyungözdesi ile şaşırıp kaldık. Üçgen piramit şeklindeki bir camın içinde farklı büyüklüklerde elmaslar, el fenerinin ışığıyla parlıyordu. İnsan, o elmasların karşılığını aldığında yıllarca dilediğini yapabilirdi.

"Oyungözdesi, eğer hayatında bir gün evlenmek istersen, kendi tek taşlı yüzüğünü bunlardan birisini seçerek yapabilirsin."

"Oyunkâşifi, önümüzde hayal edilemeyecek kadar elmas var. Aklına bu mu geldi? Ayrıca, ben tek taşlı yüzüklerden hiç hoşlanmam."

"Elmasla başka ne yapılır ki?"

"Elmasla ne yapılır bilmiyorum. Bu elmasların neden burada olduğu öğrenilebilir. Kime ait oldukları öğrenilebilir."

"Ya da Oyunhilebazı'na bunlardan bahsedilebilir."

"Neden ona bahsedeceğiz anlamadım. Ona bahsetmek demek Oyunöldüren'e bahsetmek demek değil mi, Oyunkâşifi?"

"Öyle ama bunu değerlendirebileceğimiz bir planım var, Oyungözdesi."

"Peki ya elmasların peşinde değiller ise?"

"Bunu Oyunhilebazı'ndan öğreneceğiz, Oyungözdesi."

"Planını benimle de paylaşacak mısın, Oyunkâşifi?"

"Tabii ki, Oyungözdesi."

Çantamdan yuvarlak defteri çıkardım ve Oyungözdesi'ne küçük notlar alarak anlatmaya başladım.

"Oyunhilebazı'na bundan bahsettiğimizde beklentimiz Oyunöldüren'in yanına koşması olacak. Düşük ihtimal olarak da elmasları sadece kendine ayırmak isteyecektir. Düşük ihtimalli olanı seçeceğini sanmıyorum. Çünkü Oyunöldüren'e karşı oyun kurabileceğini düşünmüyorum. Bu yüzden diğer ihtimal ile devam edelim. Oyunhilebazı, Oyunöldüren'e elmaslardan bahsettiğinde Oyunöldüren neler yapabilir? Birinci ihtimal, arkadaşlarını yanına almayıp elmasları benden almak için Oyunbozan ve Oyunhi-

lebazı ile yanıma yani evime gelebilirler. İkinci ihtimal, mağarada sakladığı arkadaşlarını da yanına alıp Oyunbozan ve Oyunhilebazı ile evime gelebilirler. Üçüncü ihtimal, iki gün sonra burada olacağını söylediği arkadaşlarını bekler ve onlar gelince hepsi birlikte ilk önce benim yanıma yani evime gelebilirler. Dördüncü ihtimal, Oyunhilebazı'nı kullanarak elmasları benden alabilmek için yeni bir tehlikeli oyun kurabilirler. Diğer ihtimaller üzerinde konuşulmaya değer bir olasılığa sahip değiller.

Bu bahsettiklerimiz Oyunöldüren'in amacının elmaslar olduğu durum için geçerli durumlar. Gelelim elmasların Oyunöldüren'in amacı olmadığı duruma; elmaslar Oyunöldüren'in amacı değil ise bile bunları yine de elde etmek isteyecektir. O yüzden elmaslar Oyunöldüren'in amacı olmasa bile amacı haline dönüşebilirler. Bu durumda elmasların amacı olduğu durumlardaki ihtimalleri gerçekleştirebilir. Biz de planımızı bunlar üzerine kuracağız."

"Eğer elmasların onun amacı olduğunu varsayarsak sence Oyunöldüren bu elmaslardan nasıl haberdar olmuştur, Oyunkâşifi?"

"Bu sorunun cevabını ben de merak ediyorum, Oyungözdesi."

"Anladım, Oyunkâşifi. Devam edebilirsin."

77.

"Oyunhilebazı'na elmasların bende güvende olacağını söylemeden önce benim evde birkaç değişiklik yapacağız. İlk önce evin pencereleri için 50 voltluk bir elektrikli metal sineklik hazırlayacağız. Ardından benim salonumda bulunan eşyaların tamamını dışarı çıkaracağız. Üç ayrı etkisiz hale getirme tuzağı

kuracağız. İlkinde benim salonun tabanına dolaplardan birinde gördüğümüz geç kuruyan ama bir madde ile temas halinde çok etkili bir şekilde yapışan tutkalı kullanacağız. İkincisinde yine dolaplardan birisinde gördüğümüz karbondioksit tüplerini kullanacağız. Evin duvarından iki ayrı noktada, dışarıdan açtığımız iki ayrı delikten kısa bir hortum ile karbondioksit gazlarını eve dolduracağız. Üçüncüsünde ise iki metre mesafeli elektrikli şok aletlerini kullanacağız. Her birimizde bu aletlerden bir tane bulunacak. Birbirimizle haberleşmek için kulak içi telsizleri gördüğümüz dolaptan alacağız.

Oyunöldüren ve diğerlerinin evime girmeleri için kapıyı açık bırakacağım fakat onlar içeriye girdiğinde kapıyı dışarıdan kilitleyeceğim. Cama yönelmeleri durumunda, sinekliğe dokunduklarında elektrik akımını hissedecekler ve camdan çıkmayı düşünemeyecekler. Diğer cama ulaşmak için salona girdiklerinde tutkallara ayakkabıları yapışacak. Bu da onları bir süre hareketsiz kılacak. Ardından ben öteki camdan eğer yanlarında silah var ise bırakmaları ve teslim olmaları için çağrıda bulunacağım. Reddetmeleri halinde evin duvarlarından açtığımız deliklerden karbonmonoksit gazını yavaş yavaş içeriye boşaltacağız. Bu esnada ben çağrımı yineleyeceğim. Kabul etmemeleri halinde hepsi bayılacak. Dışarıda gaz maskesi, tutkal çözücü sıvı, oksijen tüpü ile ben hazır olacağım. Bayıldıklarında tutkal çözücü sıvı ve gaz maskesi ile içeriye gireceğim. Onları dışarı çıkaracağım. Ardından onları kelepçeleyeceğiz ve Odalardaki Oyunlar binasındaki odalardan birine götüreceğiz.

Eğer Oyunöldüren, mağaradaki arkadaşlarını getirmez ise Oyunöldüren, Oyunbozan ve Oyunhilebazı'nı odaya götürdük-

ten sonra ben mağaradaki arkadaşlarını etkisiz hale getirmek için gideceğim. O kısmı doğaçlama halletmeyi düşünüyorum.

Son olarak Oyunöldüren, iki gün sonra diğer arkadaşları ile gelmek isterse, plana yardımcıları da dâhil edeceğiz. Çünkü o durumda benim evimde sadece bir kısmını etkisiz hale getirebiliriz. Dışarıda onları bekleyenler olacaktır.

İlk ihtimalin gerçekleşme olasılığını daha yüksek görüyorum. Bugün biz hazırlıklarımızı yapalım. Gece olduğunda Oyunöldüren, Oyunbozan ve Oyunhilebazı evime geldiğinde onlara bir karşılama oyunu oynayalım."

"Oyunkâşifi, biz Oyunöldüren ve arkadaşları hakkında neden Anlatıcı'yı bilgilendirmiyoruz? Onları mutlaka engellemek isteyecektir."

"Oyunöldüren'in arkadaşlarının silahları var. İki taraftan herhangi birisi için oyun sonsuza kadar bitmesin istiyorum. Biz çok dikkatli olacağız. İki taraftan da kimseye bir zarar gelmeyecek. Belki saçlarını tutkala değdirirlerse tutkaldan dolayı biraz canları acıyabilir."

"Adada mutlaka kuaför vardır, Oyunkâşifi. Anladım. O halde hemen hazırlanmaya başlayalım."

"Başlayalım, Oyungözdesi."

Oyungözdesi tünelin haritasını çıkardı. İhtiyacımız olan malzemelerin odalarını ve dolaplarını işaretledik. Malzemeleri koymak için bir valiz bulduk ve ihtiyacımız olan malzemeleri teker teker bulunduğu dolaplardan aldık.

78.

İlk odaya döndük. Anahtarları dolaba bıraktık. Ardından koridoru geçip tünelden çıktık. Şelalenin yanındaki motosikletimizin yanına döndüğümüzde, saat 10.48 idi. Motosiklete bindik. Malzemeleri koyduğumuz valizi ayaklarımın arasına koydum. Motosikleti çalıştırdım. Oyungözdesi ile birlikte yerleşkeye doğru harekete geçtik.

Yolun yarısından fazlasını bitirdiğimizde, yolun bir tarafından diğer tarafına sıra halinde ilerleyen kaplumbağalar ile karşılaştık. Durduk. Onların yolun karşısına geçmelerini bekledik. Oyungözdesi, motosikletten indi. Onları daha yakından izliyordu.

"Oyunkâşifi, şuna bak! Çok sevecen canlılar değil mi?"

"Öyleler, Oyungözdesi. Bana sırt çantası ile gezdiğim dönemlerimi hatırlatıyorlar. Fakat öyle sırt çantasıyla gezerken kimse beni eliyle kaldırıp öpmemişti. Senin şimdi yaptığın gibi."

"Dokunmadan sevemiyorum, Oyunkâşifi. Sence insan ömrü olarak hesap ettiğimizde bu kaç yaşındadır?"

"On sekizini yeni bitirmiş olabilir, Oyungözdesi."

"Korktu ve kabuğuna saklandı, Oyunkâşifi. En iyisi yolun karşısına bırakayım. Kabuğundan çıkınca mutlu olur."

Oyungözdesi, elindeki kaplumbağayı yolun karşısındaki diğerlerinin yürüdüğü yolun üzerine bıraktı. Sonra motosiklete bindi. Kaplumbağanın yokluğunun oluşturduğu boşluktan motosikletle geçerken kaplumbağaların peşi sıra yürüyen birisi çıktı.

"Oyunkâşifi! Yine sizinle karşılaştık."

"Sergici, ne yapıyorsun? Kaplumbağaları mı terbiye ediyorsun?"

"Ben onların bir terbiyesizliğini görmedim, Oyunkâşifi. Sadece onları takip ediyorum."

"Anladım, Sergici. Neden takip ediyorsun?"

"Eğer bir kaplumbağa olarak doğsaydım, nasıl bir hayatım olacağını merak ettim, Oyunkâşifi."

"Oyungözdesi'nin de kaplumbağaların yaşamında döngüsünde yeri var, Sergici."

"Öyle mi? Oyungözdesi, kaplumbağalara ne yapıyorsun?"

"Oyunkâşifi şaka yaptı, Sergici. Ben sadece onları seviyorum."

"Oyungözdesi, bu da onların yaşamına büyük bir katkı demektir. Oyunkâşifi, şaka yapmamış. Neyse ben kaplumbağaların izini kaybetmeyim. Güle güle."

Sergici, bedenini kaplumbağaya benzetti. Ardından kaplumbağa hızında, kaplumbağaların peşinden emekleyerek ilerledi.

"Oyunkâşifi, Sergici'nin bu tuhaflıklarını anlayamıyorum."

"Ben anlıyorum ama umarım yanlış anlamıyorumdur. Yola devam edelim mi, Oyungözdesi?"

"Devam edelim, Oyunkâşifi."

Motosikleti sürmeye devam ettim. Oyungözdesi ile yerleşkeye ulaştık. Çimenlik alanda ilerledik. Motosikleti, evimin önüne park ettim. Malzemelerin bulunduğu valizi alıp, evime

girdik. Oyungözdesi, salondaki masanın etrafındaki sandalyelerden birisine oturdu. Ben de valizi atölye odama bıraktım. Salona döndüm.

"Oyunkâşifi, ben Oyunfigüranı'nı bulup durumu anlatmalıyım. Bir de sabah ikimiz de Odalardaki Oyunlar binasındaki oyun üretimi odasına gitmediğimiz için merak etmiş olabilir. Eğer Oyunyardımcısı, onun yanında ise senin yanına gönderebilirim."

"İyi düşündün, Oyungözdesi. Ben de atölyede pencereler için metal sinekliği hazırlayacağım. Oyunyardımcısı ile de sohbet ederiz."

"Sonrasında Oyunyardımcısı'nı da alıp geleceğim. Görüşürüz, Oyunkâşifi."

"Görüşürüz, Oyungözdesi."

Oyungözdesi, çıktığında ben de atölye odama geçtim. Malzemeleri valizden çıkardım ve plana göre gruplandırdım. Ardından iletken tellerle metal sinekliği ve onun elektrik devresini yapmaya başladım.

79.

Devreyi tamamlamak üzereyken kapım çaldı. Kapıyı açtığımda Oyunyardımcısı karşımdaydı.

"Oyunkâşifi! Sabah seni göremeyince çok korktum! Neredeydin!"

"Oyungözdesi ile dolaşıyorduk, Oyunyardımcısı. Gel içeriye atölyede bir alet yapıyorum. Bana yardım edersin."

Oyunyardımcısı atölye odama doğru koştu.

"Ne yapıyorsun, Oyunkâşifi? Bu nedir?"

"Bu sinekleri içeriden dışarıya, dışarıdan içeriye çıkartmamak için kullanılan bir aletin elektrik devresi, Oyunyardımcısı."

"Evinde sinek mi var? Neden bunu yapıyorsun?"

"Evimde sinek yok ama sivrisinekler bu gece gelebilir."

"Bir keresinde benim kolumu sivrisinek ısırmıştı. Çok şişmişti. Sivrisineklerin geleceğini nereden biliyorsun, Oyunkâşifi?"

"Onları dolaylı yoldan ben çağırdım, Oyunyardımcısı. Fakat şimdi bu aleti tamamlayalım sonra sana detaylıca anlatırım. Olur mu?"

"Olur, Oyunkâşifi. Ben ne yapayım?"

"Birazdan o elindeki çerçevelere bir metal tel öreceğiz. Nasıl örüleceğini göstereceğim. O zamana kadar bana bir resim yapabilirsin."

Oyunyardımcısı'nın resim yapması için boş bir tuvali, şövaleye yerleştirdim. Paletin içine Oyunyardımcısı'nın istediği renkleri koydum. O da istediği fırçayı seçti. Tuvali benim göremeyeceğim şekilde çevirdi. Resmini yapmaya koyuldu. Ben metal sineklikler üzerinde lehimleme ve çivi çakma işlemlerini yapmaya devam ettim.

"Oyunyardımcısı, ünlü bir ressam gibi odaklanıyorsun. Ne çiziyorsun? Ben göremeyeyim diye de tuvali çevirdin."

"Sürpriz olacak, Oyunkâşifi!"

"İyi bakalım. Bitince göreceğim, Oyunyardımcısı."

Ara sıra Oyunyardımcısı'na göz ucuyla bakıyordum. Elleri ve kıyafetlerinin boya içinde kaldığını görüyordum. Bir ara ellerini yıkamak için banyoya gitti. Çıktıktan sonra temiz bezlerin

yerini sordu. Yatak odasında olduğunu söyledim. Yatak odasından ellerinde temiz bezlerle gülümseyerek döndü.

"Oyunkâşifi, odanda bir resim gördüm. Oyungözdesi'ni mi çizdin?"

"Evet, Oyunyardımcısı. Sen ne çizdin? Bakabiliyor muyum?"

"Çok az kaldı, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı, çizmeye devam ederken ben de metal çerçevelerin işlemlerini bitirdim. Geriye sadece örgüleri kaldı. Örgülerine başlamadan önce karbondioksit tüplerinin hortumları için gerekli delikleri açmaya karar verdim. Matkabı elime alıp salona geçtim.

İlk deliği açmam on beş dakikamı aldı. Oyunyardımcısı, matkabın sesinden dolayı çok rahatsız oldu. Bu yüzden ikinci deliği açarken biraz daha hızlı hareket ettim. On dakikada bitirdim. Matkabı toplayıp atölyedeki çekmecesine koydum. Dinlenmek için oturdum.

"Oyunkâşifi!"

"Efendim, Oyunyardımcısı."

"Gelip bakabilirsin!"

80.

Ayağa kalkıp tuvalin yanına doğru yürüdüm. Tuvale baktığımda şaşırıp kaldım. Oyunyardımcısı, resim çizmek konusunda çok yetenekliydi. Muazzam bir hayal gücü olmalıydı. Onunla birlikte kumsalda, kumdan kale yaptığımız günü, hayal gücünü katarak resmetmişti. Kumsalın üzerinde onunla ben kumdan kale yaparken, yunus balıkları denizin üstünde su topu oynu-

yordu. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı olduğunu düşündüğüm ayrı yerlere çizilmiş kanatlı melekler, ellerinde piknik çantasıyla kalenin üzerinde uçuyordu. Maymunlar meyve suyu içerek güneşleniyordu. Ağaçları, gövdesi yaşlı insanlar şeklinde çizmiş, dallarını ve yapraklarını ise bir şemsiyeye benzetmişti. Resimde, deniz yıldızları ise gökyüzünün farklı yerlerinden denize doğru düşüyor gibiydi.

"Oyunyardımcısı, bu harika bir resim!"

"Teşekkür ederim, Oyunkâşifi. Ben resim yapmayı çok severim."

"Bu eşsiz bir eser, Oyunyardımcısı. Bunu hayatım boyunca saklayacağım. Altına imzanı atar mısın?"

"Atamam, Oyunkâşifi. O zaman resim bozulur."

"Haklısın, Oyunyardımcısı. Zaten imzan resminin kendisi. Bunu başkası yapamaz."

Oyunyardımcısı'nın resmine hayran hayran bakarken kapı çaldı. Resmi şövaleye bıraktım. Kapıya yöneldim. Kapıyı açtım. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, kapıda bekliyorlardı. Onları içeriye aldım. Oyunfigüranı biraz korkmuş görünüyordu.

"Hoş geldiniz! Nasılsın Oyunfigüranı?"

"Oyungözdesi bana olanları ve olacakları anlattı. Biraz korkuyorum, Oyunkâşifi."

"Korkmana gerek yok, Oyunfigüranı. Seni korkutan nedir? Eğer onu söylersen, belki korkuna çözüm bulabiliriz."

"Oyunöldüren ve diğerleri bu eve geldikten sonra olacak olanlar. Olaylar, kontrolümüzden çıkarsa ne yapacağız?"

"Oyunumuzu kontrol altında tutacağız, Oyunfigüranı. Kontrolü kaybetmemek için çok dikkatli ve sakin hareket edeceğiz. Yine de beklenmedik bir durum oluşur ise, son planımız kaçmak ve saklanmak."

"Oyungözdesi, bana son planı anlatmadı, Oyunkâşifi."

"Çünkü o ve ben de şimdi öğrendik, Oyunfigüranı."

"Tamam, Oyunkâşifi. Umarım bir sorun çıkmaz."

"Şimdi evde yapacağımız düzenlemelerden önce Oyunyardımcısı'nın çizdiği resme bir göz atmak isteyebilirsiniz."

Oyungözdesi ve Oyunfigüranı ile atölye odama geçtik. Oyunyardımcısı'nın elini ve yüzünü boya içinde görünce gülümsediler. Oyunyardımcısı'nın resmini gördüklerinde ise hayranlıkla bakakaldılar. Ardından ikisi de Oyunyardımcısı'ndan aynı resmi kendileri için yapmasını istediler. Oyunyardımcısı da kabul etti. Oyunyardımcısı, tuvali değiştirip yeni resime başladığında biz de Oyungözdesi ve Oyunfigüranı ile salona geçtik.

81.

"Atölyede metal sinekliklerin yapımını tamamlamam gerekiyor, Oyungözdesi. Bu sürede siz de sandalyeleri Oyunyardımcısı'nın evine taşıyabilirsiniz. Ardından parça parça masayı taşıyabiliriz. Fakat hepsinden önce kulak içi telsizleri erkenden takalım. Siz sandalyeleri taşırken onlardan birisi buralarda olabilir. Bu şekilde haberleşmemiz kolaylaşır."

"Peki, Oyunkâşifi. Oyunhilebazı ile ne zaman konuşacaksın?"

"Biz hazırlıklarımızı bitirelim. Ondan sonra onu bulur ve konuşurum."

Valizden kulak içi telsizleri çıkardım. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'na birer tane verdim. Bir tane de kendim taktım. Oyungözdesi, etrafı kolaçan etmek için dışarıya çıktı. Telsiz üzerinden kimsenin olmadığını bildirdi. Oyunfigüranı sandalyelerden birisini alıp kapıdan çıktı. Ardından Oyungözdesi geldi ve bir başka sandalyeyi alıp gitti. Ben de atölye odama geçtim. Hızlı bir şekilde metal sinekliklerin tel örgüsünü tamamlamaya başladım. Oyunyardımcısı şarkı söyleyerek resim yapıyordu.

"Oyunyardımcısı, bu gece bir oyun oynayacağız. Oyunda, Oyunöldüren ve Oyunbozan olacaklar. Sana kulağının içine takıp kullanabileceğin bir telsiz vereceğim. Onlarla oyunumuz başlamadan önce seni bir yere bırakacağım. Oyun süresince benim sözümden hiç çıkmayacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, Oyunkâşifi. Söz veriyorum."

"Aferin, Oyunyardımcısı. Eğer oyunu biz kazanırsak sana bir madalya yapacağım."

"Söz mü!"

"İzci sözü, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı ile konuşurken sinekliklerden birisinin tel örgüsünü bitirip ikincisine geçtim. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı da sandalyeleri bitirmişlerdi. Masanın ayaklarının vidalarını tornavida ile söküyorlardı. Oyunfigüranı, bir masanın ayağını tutturmak için neden çok fazla vida kullandıkları konusunda yakınıyordu. Konuşmalarını duyduktan sonra tornavidalı matkap

olup olmadığını kontrol etmek için atölyenin çekmecelerini ve dolaplarını karıştırdım. Tornavidalı matkap vardı. Tornavidalı matkabın ucunu masanın vidalarına göre değiştirdim ve onu Oyungözdesi'ne götürdüm.

"Oyunkâşifi, bunu iyi ki getirdin. Daha iki vida sökebildik."

"Oyunkâşifi, neden önceden getirmiyorsun? Tırnaklarım mahvoldu."

"Kusura bakma, Oyunfigüranı. Tornavidalı matkabın bulunabileceği ihtimali, biraz önce aklıma geldi."

"Yine de teşekkür ederiz, Oyunkâşifi. Daha 18 tane var. Daha geç düşünebilirdin."

"Rica ederim, Oyunfigüranı. Siz vidaları sökmeyi bitirdiğinizde ben de tel örgüyü tamamlamış olurum. Masanın yüzeyini taşırız. Masanın yüzeyi ağır görünüyor."

Atölyeye geçtim ve ikinci metal sinekliğin tel örgüsünün yapımına devam ettim.

82.

Oyunyardımcısı, birinci resminin aynısını ikinci kez harika bir şekilde tamamladığında ben de ikinci metal sinekliğin tel örgüsünü bitirdim. Metal sineklikler devre kartları ile bağlantısını yaptıktan sonra geriye sadece onları pencerelere monte etmek kaldı. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı masanın ayaklarını taşımışlardı. Masanın yüzeyini taşımak için beni bekliyorlardı. Bu yüzden onların yanına geçtim.

"Haydi artık götürebiliriz!"

"Seni beklerken biz de dinlenmiş olduk, Oyunkâşifi."

"Bugün çok yorulabiliriz, Oyunfigüranı. O yüzden kendini buna hazırlarsan iyi edersin."

"Umarım hayatta kalma içgüdülerim bana yardım eder, Oyunkâşifi."

"Mutlaka yardımı dokunur, Oyunfigüranı."

Oyungözdesi ve Oyunfigüranı ile masanın yüzeyini tutup kaldırdık. Yavaş adımlarla Oyunyardımcısı'nın evine doğru götürdük. Masanın yüzeyini Oyunyardımcısı'nın evine bırakıp çimenlik alana çıktık. Benim evime doğru yürürken uzaktan Oyunhilebazı'nı gördüm. O da bizi gördü ve bize doğru yürümeye başladı. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'na eve geçmelerini söyledim. Onlar eve doğru geçerken ben de Oyunhilebazı'na doğru yürüdüm. Oyunhilebazı'nın evde yaptıklarımızı görmesini istemiyordum.

"Oyunkâşifi, ne yapıyorsunuz? Yeni bir oyun mu hazırlıyorsunuz?"

"Evet, Oyunhilebazı. Fakat yemek molası verdik. Evde yemek yiyeceğiz. Sen ne yapıyorsun?"

"Ben de adada dolaşmaya çıkacağım. Motosiklet bulmak için bakınıyordum."

"Bu akşam Oyunöldüren ve Oyunbozan hakkında seninle konuşmam gereken çok önemli bir konu var, Oyunhilebazı. Akşam gün battıktan sonra Odalardaki Oyunlar binasındaki oyun üretimi odasına gelebilir misin?"

"Gelirim, Oyunkâşifi. Merak ettim. Şu an konuşamaz mıyız?"

"Hayır, Oyunhilebazı. Geç kalma, şimdi eve gitmem gerek."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Oyunhilebazı'nın yanından ayrıldım. Evime doğru yürüdüm. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı beni boş salonumda karşıladı.

"Ne konuştunuz, Oyunkâşifi?"

"Akşam gün batımından sonra Odalardaki Oyunlar odasına davet ettim. Çok önemli bir konu konuşmak istediğimi söyledim, Oyungözdesi."

"Şüphelenmedi değil mi?"

"Hayır, Oyunfigüranı. Sadece merak etti. Oyunöldüren ve Oyunbozan hakkında olduğunu söyledim."

"Şimdi konuşmakta ısrar etmek için buraya gelmez değil mi?"

"Sanmıyorum, Oyunfigüranı. Ben eve girerken motosiklete bindiğini gördüm. Büyük ihtimalle Oyunöldüren'in yanına gidecektir."

"Saat 17.23, Oyunkâşifi. Acele edelim ve erkenden hazırlıklarımızı bitirelim."

"Hızlıca devam edelim, Oyungözdesi. Ben metal sineklikleri pencereye monte ederken siz de karbondioksit tüplerini dışarıdan yerleştirin. Fakat üzerini dikkat çekmeyecek şekilde kapatmayı unutmayın."

"Tamamdır, Oyunkâşifi."

Oyunfigüranı ve Oyungözdesi, valizden karbondioksit tüplerini çıkardılar. Atölyeden, karbondioksit tüplerinin dikkat

çekmemesi için çuvallar buldular ve onları çuvalın içine koydular. Çuvalın ağır olmasını ve dengede durmasını sağlamak için çuvalın içine atölyedeki ince kum ve deniz taşlarını doldurdular. Ben de metal sinekliklerden birisini pencereye matkap ile monte ettim. İkincisinin monte işlemine devam ederken Oyungözdesi ve Oyunfigüranı da birinci karbondioksit tüpünü yerleştirmeyi bitirdi ve ikincisine geçti. Bir saatin sonunda onlar da ben de işlemlerimizi tamamladık.

83.

Salonda yere oturduk. Beş dakikalık bir mola verdik. Oyunyardımcısı, elinde resimlerle geldi.

"Resimlerinizi bitirdim!"

"Oyunyardımcısı, bunlar ne kadar harika olmuş. Çok teşekkür ederim. Gel, seni yanağından bir tane öpmek istiyorum."

Oyunyardımcısı, Oyungözdesi'nin yanına gitti. Ona yaptığı resimlerden birisini verdi. Oyunyardımcısı'nı yanağından öptü.

"Oyungözdesi, biliyor musun? Oyunkâşifi de çok güzel resim yapıyor. Onun resmini de getireyim mi? Belki onu da öpersin."

"Oyunyardımcısı, benim resimlerim henüz tamamlanmadı. Hani eğer sözümü dinlersen, resimler ve oyun bitince sana madalya yapacaktım. Hatırladın mı?"

"Hatırladım, Oyunkâşifi. Tamam, senin resmini sonra göstereriz."

"Oyunkâşifi, ne resminden bahsediyor, Oyunyardımcısı? Getir de bir bakalım."

"Henüz resmimi tamamlamadım, Oyungözdesi. Bitince gösteririm."

"Oyunkâşifi, bu akşamdan sonra belki resmini hiç bitiremeyebilirsin. O yüzden bence getir."

"Konuya karamsar yaklaşıyorsun, Oyunfigüranı. Bu gece sadece başkaları oyunlarını tamamlayamayacak."

"Ben fikrimi söyledim, Oyunkâşifi."

"Sağ ol, Oyunfigüranı."

"Şimdi ne yapıyoruz, Oyunkâşifi?"

"Sen Oyunyardımcısı'nı ve resimlerini alıp senin eve götürebilirsin, Oyungözdesi. Biz de Oyunfigüranı ile kalan hazırlıkları yapıp yanınıza geliriz. Olur mu?"

"Olur, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi, ayağa kalktı. Oyunyardımcısı ile resimleri ellerine aldılar ve evden ayrıldılar. Onlar çıktığında yatak odasına geçtim. Çizdiğim resimleri ve aldığım bazı notları büyük bez bir torbaya koydum. Torbayı alıp dış kapının önüne götürdüm. Oyungözdesi'ne gitmeden önce onları da yanımda götürecektim. Ardından salona döndüm. Metal sineklikleri sigortasız elektrik prizine bağladım. Atölyeden çıkardığım voltmetre ile üzerinde gerilim olup olmadığını ölçtüm. Gerilimin hazırda beklediğini fark ettim.

Valizden tutkal kutularını çıkardım. Oyunfigüranı'na verdim. Valizi ve çantamı dış kapının önüne çıkardım.

"Dökmeye nereden başlayalım, Oyunkâşifi?"

"Odaların girişinden başlayalım, Oyunfigüranı. Fakat dikkatli ol. Tenine değmemesine dikkat et. Tutkal çözücü sıvımız var ama yine de bizi bir süre uğraştırabilir."

"Dikkat ederim, Oyunkâşifi."

Oyunfigüranı ile birlikte tutkalları yavaş hareketlerle dökmeye başladık. Odaların girişinden, geriye doğru dökerek salona ulaştık. Salonun her yerine özenle ve dikkatle dökmeye devam ettik. Dış kapının önündeki ufak hole tutkalları dökerken Oyunfigüranı bir anda durdu.

"Of ya, içeride çantamı unuttum."

"İçinde gerekli bir malzeme var mıydı, Oyunfigüranı?"

"Makyaj malzemelerimin en önemlileri ve uğur getiren taşım onun içindeydi, Oyunkâşifi."

"Uğur getiren taşını çantada unutman, uğur getiren taşının uğur getirme fonksiyonunu artık yerine getiremediğini gösterir, Oyunfigüranı."

"O başka konularda uğur getiriyordu, Oyunkâşifi."

"Oyundan sonra belki alabiliriz, Oyunfigüranı. O zamana kadar bahsettiğin başka konularda uğur getirmesi için şansa güvenmelisin."

"Umarım alabiliriz, Oyunkâşifi."

Dış kapının bir buçuk metre uzağındaki yerde tutkalları dökmeyi durdurduk. Evin içindeki sigorta kutusundan pencerelere taktığım metal sineklikler hariç, diğer bütün sigortaların tellerini çıkardım. Akşam içerisi çok karanlık olacaktı. Karanlıkta yerdeki tutkalı fark etmeleri olanaksızdı. Hesaplarıma göre üçüncü adımlarında oldukları yerden asla kıpırdayamayacaklardı. Boş tutkal kutularını ve kalan tutkalları bir çuvalın içine koydum. Oyunfigüranı ile dış kapıdan çıktık. Çantamı sırtıma aldım.

Resimlerin bulunduğu çuvalı da elime aldım. Oyunfigüranı da boş tutkalların bulunduğu çuvalı eline aldı. Kapıyı çok ince bir aralıkla açık bıraktım. Oyunfigüranı ile Oyungözdesi'nin evine doğru yürüdük.

84.

Oyungözdesi'nin evine ulaştık. Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı bizi salonda bekliyorlardı. Oyunfigüranı, Oyungözdesi'nin yanına oturdu. Ben de resimlerimin bulunduğu çuvalı Oyungözdesi'nin salonunda bir duvar kenarına bıraktım. Günün batmasına yarım saat vardı.

"Birazdan Oyunhilebazı ile buluşmaya gideceğim. Oyun, o andan itibaren başlamış olacak. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Ben gayet iyiyim, Oyunkâşifi. Oyun başlasın ve kazanalım istiyorum."

"Oyungözdesi'ne katılıyorum, Oyunkâşifi. Kendimi hazır hissediyorum. Artık hiç korkmuyorum. Sonuçta siz yanımdasınız."

"Ben de hazırım Oyunkâşifi! Sözünden çıkmayacağım hiç!"

"Sizleri böyle gördükçe ve sizlerden bunları duydukça ben de oyunu başlatmak için sabırsızlanıyorum. İyi ki varsınız. İyi ki yanımdasınız. Gelelim şimdi ne yapacağımız konusuna, ben Oyunhilebazı ile buluşmaya gittiğimde Oyunyardımcısı evde kalacak. Pencereden Oyunöldüren'in veya Oyunbozan'ın buralarda olup olmadığını gözetleyecek. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, siz Odalarda Oyunlar binasının üçüncü girişinden binaya

gireceksiniz. Çimenlik alanı ve Odalarda Oyunlar binasının giriş ve çıkışlarını gözetleyeceksiniz. Oyunhilebazı, eğer Oyunöldüren ile birlikte gelirse binaya girmeden önce bana kulak içi telsizden haber vereceksiniz. Aynı zamanda Oyunhilebazı ile buluşmamız sona erdiğinde onun binadan çıktığına emin olacaksınız. Oyunhilebazı, çimenlik alandan ayrıldıktan sonra ben ve Oyunyardımcısı da sizin bulunduğunuz yere geleceğiz. Oyunhilebazı'nın, Oyunöldüren'in ve ekibinin dönmesini birlikte bekleyeceğiz. Bu biraz zaman alabilir. Gece geç saatte gelebilirler. O yüzden beklerken yanımıza yiyecek alabiliriz. Nöbetleşe uyuyabilirsiniz.

Onlar geldiğinde ben karanlıktan faydalanarak evimin arka tarafına geçeceğim. Onların tutkallara yapışmalarını bekleyeceğim. Ardından teslim olmaları için uyarıda bulunacağım. Eğer bir terslik olursa iki metre mesafeli elektrikli tabancalar ile onları etkisiz hale getireceğim. Eğer bir terslik olduğunda tek başıma halledemeyeceğimi düşünüyor olursam, Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, sizleri yanıma çağıracağım. Oyunyardımcısı bu lazeri elinde tutacak eğer ben ona birisine lazer tutmasını söylersem ona doğru lazeri tutacak bu bize acil durumlarda boşluk yaratabilir.

"Onları yakaladığımızda ne yapacağız?"

"Çantamda kelepçeler var, Oyungözdesi. Onları kelepçeleyip Odalardaki Oyunlar binasında bir odaya getireceğiz. Ondan sonrası için oyun, bizimle veya bizsiz devam edebilir. Fakat onlarla bir sohbet ederiz. Söylediklerimi anlamayan veya kafasında bir soru işareti olan var mı?"

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı hayır manasında kafalarını salladılar. Oyuhilebazı ile buluşmamız 18 dakika sonra idi.

"O halde oyunu başlatmak için Oyunhilebazı ile buluşmaya gidiyorum. Odalardaki Oyunlar binasında görüşürüz. Kulak içi telsizlerinizi sakın düşürmeyin. Görüşürüz!"

"Kendine çok dikkat et, Oyunkâşifi!"

85.

Oyungözdesi'nin evinden ayrıldım. Çimenlik alandan yürüyerek Odalarda Oyunlar binasının girişine ulaştım. Binaya girdim. Merdivenlerden çıktım. Oyun üretimi odasından içeriye adımımı attım. Odanın içinde göz gezdirdim. Oyunhilebazı'nın, henüz gelmediğini fark ettim. Koridora çıktım. Koridordaki camdan çimenlik alanın etrafını gözden geçirdim. Oyunhilebazı görünürde yoktu. On dakika bekledikten sonra çimenlik alanın girişinden motosikletiyle Oyunhilebazı'nın geçtiğini gördüm. Motosikletiyle Odalarda Oyunlar binasının giriş kapısına kadar geldi. Motosikletten inip binaya girdi. Yalnızdı. Ben de oyun üretimi odasına döndüm. Sandalyelerden birine oturdum. Hemen ardından Oyunhilebazı odaya girdi.

"Oyunkâşifi, merhaba. Nedir bu kadar önemli olan konu?"

"Merhaba, Oyunhilebazı. Gel önce sandalyeye otur konuşalım. Yoksa acele bir yere mi gideceksin? Sonra da konuşabiliriz."

"Acelem yok, Oyunkâşifi. Sadece çok merak ettim."

"O zaman senin merakını dindireyim, Oyunhilebazı."

Elmaslardan rasgele bir tanesini Oyungözdesi'nin evinden ayrılmadan önce cebime koymuştum. Elması cebimden çıkarıp parmaklarımın arasına aldım ve onu tepedeki lambaya doğru kaldırdım.

Oyunhilebazı'na anlatmaya başlamadan önce ilk tepkisini ölçmek istedim. Oyunhilebazı, ilk önce cebimden ne çıkardığımı anlamadı. Elması, parmaklarımın arasına alıp lambaya doğru kaldırdığımda gözlerinin parladığını gördüm. Benim onun gözlerine baktığımı gördüğünde, yüzünün ifadesini değiştirerek kayıtsız bir şekilde bakmaya başladı.

"Oyunkâşifi, o nedir? Elmas mı?"

"Evet, elmas. Konumuz bu elmas ve bundan çok daha fazlasının bulunması, Oyunhilebazı."

"Nereden buldun elmasları, Oyunkâşifi?"

"Adayı dolaşmayı sevdiğimi biliyorsun. Sıradan bir şekilde dolaşırken bir ağacın içinde buldum, Oyunhilebazı."

"Hepsi yanında mı? Görebilir miyim?"

"Hayır. Sadece bunu yanıma aldım. Diğerlerini eve sakladım Oyunhilebazı. Oyunöldüren'in nelerin peşinde olduğunu öğrenmen için sana onları takip etmeni söylemiştim. Sanırım artık takip etmene gerek kalmadı. Bence onlar, elmasların peşindeler. Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

"Elmasların ne kadar olduğuna bağlı bir durum, Oyunkâşifi."

"Çok büyükler ve çok fazlalar, Oyunhilebazı."

"Eğer söylediğin gibiyse kesin elmasların peşindelerdir, Oyunkâşifi. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Elmasları bu gece evde saklayacağım. Yarın elmasları Anlatıcı'ya ulaştıracağım. Diğer gün Oyunöldüren'e gidip elmasları Anlatıcı'ya ulaştırdığımı söyleyebilir misin? Eğer elmasların peşindeyse, bunu öğrendiğinde aramaktan vazgeçebilir."

"Neden bu kadar acele ediyorsun, Oyunkâşifi? Birkaç gün bekletsek mi elmasları? Elmaslar, Anlatıcı'ya da ait olmayabilir. Bu birkaç günde bunu öğrenmiş oluruz."

Oyunhilebazı'nın bu yönlendirmesi bana Oyunöldüren'in arkadaşlarının gelmesini sağlamak için zaman kazanmaya çalışıyor olmasını düşündürdü.

"Hayır, Oyunhilebazı. Bu elmasların değeri ölçülemez. İnsana tehlikeli oyunlar oynatabilir. Bu yüzden sabah olduğunda ulaştıracağım."

"Anladım, Oyunkâşifi. O halde ben geç olmadan yemek için kulübelere gideyim. Sonra erkenden uyurum. Sen bana sabah Oyunöldüren'e haber vermem gereken zamanı söylersin."

"Elmaslar benden uzaklaştığında evine gelirim, Oyunhilebazı. Afiyet olsun, görüşürüz."

"Görüşürüz, Oyunkâşifi."

Oyunhilebazı'nın merdivenlerden inmesini bekledim. O, merdivenlerden indiğinde koridora çıktım. Kulak içi telsizden diğerlerine haber verdim. Koridorun penceresinden onun motosikletine binip gittiğini gördüm. Oyunyardımcısı ve Oyungözdesi de onu çimenlik alandan çıkana kadar dürbün ile takip etti. Kulak içi telsizden Oyungözdesi ile konuşmaya başladım.

"Oyungözdesi, Oyunhilebazı yemek kulübelerinin bulunduğu tarafa mı döndü?"

"Hayır, Oyunkâşifi. Diğer tarafa döndü."

"Pekâlâ, ben Oyunyardımcısı'nı senin evinden alıp yanınıza geleceğim."

"Bekliyoruz, Oyunkâşifi."

Odalarda Oyunlar binasından çıktım. Çimenlik alanda yürüyerek Oyungözdesi'nin evine vardım. Oyunyardımcısı, bana camdan el sallamaya başladı. Onu dışarı çağırdım. Dürbünü ve elindeki kuruyemiş paketiyle geldi. Onunla Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'nın binada bulunduğu yere doğru ilerdik. Yanlarına ulaştığımızda onları heyecan içinde bulduk.

"Oyunkâşifi, o kesin Oyunöldüren'in yanına gitti."

"Konuşmamızı duydunuz mu, Oyungözdesi?"

"Senin söylediklerini duyduk, Oyunkâşifi. Sadece onlar bile elmaslardan onun haberi olduğunun göstergesiydi."

"Ne yazık ki öyle, Oyungözdesi. Oyun başladı. Şimdi gözlemeye devam edelim. Oyunhilebazı'nı yakınlarda beklemiş olabilirler."

Oyungözdesi, gece görüş dürbününü aldı. Oyunfigüranı, termal kamerayı aldı. Oyunyardımcısı ve ben ise normal dürbünlerimiz ile etrafı gözetliyorduk.

86.

Saatlerce gözetlemeye devam ettik. Saat 02.14'tü. İki saat önce evden Oyunyardımcısı için bir yatak getirmiştim. Oyunyardımcısı, pencerenin karşısındaki odada iki saattir uyuyordu. Oyunfigüranı ve Oyungözdesi, yorulmuştu. Sıra ile gözetleme-

ye devam ediyorlardı. Oyungözdesi'nin sırası geldiğinde Oyunfigüranı uykuya dalmıştı.

"Oyungözdesi, nasılsın? İstersen sen de uyuyabilirsin. Ben gözetliyorum."

"İyiyim, Oyunkâşifi. Uykum yok. Sadece bu oyunu en kısa zamanda bitirmek istiyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenmene gerek yok, Oyungözdesi. Bana bir zarar veremezler. Bu geceyi atlattıktan sonra yarın gün batımını Kırmızı Kuş Kalesi'nde huzurluca izleriz."

"Oyunyardımcısı'nın bahsettiği resmi getirdiğin çuvalın içinde gördüm, Oyunkâşifi. Çok beğendim."

"Daha uygun bir zamanda görmen için bekledim ama olsun, Oyungözdesi. Beğenmene çok sevindim."

Oyungözdesi ile pencereden dışarıya doğru dalmıştı. Bana dönüp konuşacağı esnada birden irkildi. Dürbünü gözüne doğru yerleştirdi.

"Oyunkâşifi, sanırım geldiler! Dürbünden bakar mısın?"

Dürbünden baktığımda Oyunöldüren, Oyunbozan ve Oyunhilebazı, evime doğru farklı doğrultulardan ilerliyorlardı. Arkalarında başka birileri var mı diye kontrol ettim. Görünürde kimse yoktu. Sadece üçü gelmiş olmalıydı. Evin kapısının önüne ilk ulaşan Oyunbozan oldu. Oyunbozan eğilip diğerlerini bekledi. Oyunhilebazı, evin camına doğru giderken Oyunbozan onu yanına çağırdı. Benim kapımı işaret etti. Kapının açık olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Oyunöldüren, kapının diğer ucuna Oyunbozan ve Oyunhilebazı'nın karşına durdu. İçeriye girmek üzerelerdi.

"Oyungözdesi, Oyunfigüranı'nı uyandır. Kulağınız telsizde olsun. Ben evin arkasına dolaşıyorum. Onların ne yaptıklarını bana sürekli anlat."

"Oyunkâşifi, sen.."

"Evet, Oyungözdesi."

"Dikkat et kendine!"

"Ederim, sen de dikkat et Oyungözdesi."

Odalarda Oyunlar binasının koridorundan hızla koşmaya başladım. Binanın evimin arkasında kalan girişine kısa zamanda ulaştım. Merdivenlerden indim. Binadan çıktım. Eğildim. Oyungözdesi, kulağımdaki telsizden kapıyı açtıklarını söyledi. Eğilerek evimin yakınındaki çöp kutusuna doğru koştum. Evimle aramda yüz metre kadar mesafe vardı. Fakat evin ön cephesini göremiyordum. Oyungözdesi, Oyunöldüren'in içeriye girdiğini söylediğinde çöp kutusunun arkasından ayrıldım. Evin arka cephesine hızla koştum. Oyungözdesi, üçünün de eve girdiğini söyledi. Evin arka cephesine ulaştım. Pencereye doğru yaklaştım. İçerideki fener ışıklarını görebiliyordum. Oyunöldüren, holü yeni geçmişti. Sesi salondaydı. Oyunbozan ve Oyunhilebazı'na ayakkabılarının yapıştığını söylüyordu. Sonra üçü birden telaşla konuşmaya başladılar. Oyunöldüren, Oyunhilebazı'na tuzağa düştüklerini öfkeyle haykırıyordu. Oyunhilebazı, kurtulabileceklerini söylüyordu. Çabalarının sona ermesini bekliyordum. O esnada Oyunöldüren bağırmaya başladı.

"Çabuk eve doğru gelin! Tuzağa düştük!"

Oyunöldüren'in arkadaşları da buralarda olmalıydı. Yere yattım. Oyungözdesi ile telsizden konuşmaya başladım.

"Oyungözdesi, üçünü yakaladık. Fakat Oyunöldüren'in arkadaşları da yakınlarda olmalı. Pencereden telsizle onları çağırdığını duydum. Çimenlik alanın girişini ve çimenlik alanı kontrol edin."

"Oyunkâşifi! Dikkat et! Onlar senin hemen arkandan eve doğru geliyorlar! Seni görmüş olabilirler!"

Hafifçe doğrulup arkamı döndüm. Ellerindeki silahların parıltısından iki yüz metre ötemdeki Oyunöldüren'in arkadaşlarının eve doğru yaklaştıklarını gördüm. Yerde sürünerek binanın yan cephesine geçtim. Beni görmemişlerdi. Eğer görselerdi, bu kadar sakin kalmazlardı. Oyunöldüren'in arkadaşları yavaş yavaş gelirken birden hızlandılar. Evin arka cephesinde durup duvara sırtlarını verdiler. Birisinin bana doğru geldiğini gördüm. Elektrikli tabancamı çıkardım. Geriye çekildim. Karşıma silahıyla çıktığında düğmeye bastım.

Elektrik kabloları onun boynuna isabet etti. Çığlık attı. Yüksek gerilim kaslarını kilitledi. Silahını düşürdü. Titremeye başladı. O bayıldığında elektrikli tabancayı bıraktım. Onun yanına doğru koştum. Diğeri karşıma çıktığında silahını elinden alacaktım. Evin arkasına baktığımda diğeri yoktu. Arkamdan bir ses geldi.

"Beni mi arıyorsun?"

Sesi duyduğumda kendimi evin arka cephesine attım. O da ateş etti. İsabet almadım. Diğer elektrik tabancasını hızla çıkardım. Duvarın bittiği yere nişan aldım. Fakat oradan çıkmadı. Arkamdan dolaşıyordu veya orada arkamdan dolaştığını düşündürmeye çalışıyordu. Bir an onun arkadaşının yanından ayrılmayacağını düşündüm. Bu yüzden arkamdan dolaşıyor olamaz-

dı. Evin köşesinde bekliyordu. Fakat nereden geleceğimi bilmiyordu. Bu yüzden kafasını karıştırmalıydım. Telsizden sessizce Oyungözdesi'ne seslendim. Oyungözdesi, Oyunöldüren'in arkadaşının tahmin ettiğim gibi köşede beklediğini söyledi.

"Oyungözdesi, Oyunyardımcısı'na verdiğim lazeri eline al ve ben üç dediğimde Oyunöldüren'in arkadaşına tut!"

"Hazırım, Oyunkâşifi!"

"Bir iki üç!"

Ben yan cephenin duvarına iyice yaklaşmıştım. Oyungözdesi, lazeri ona doğru tuttuğunda Oyunöldüren'in arkadaşı panikleyip binaya doğru döndü. Ateş edeceği esnada arkasından elektrikli tabanca ile ensesine kabloları isabet ettirdim. Tıpkı arkadaşı gibi çığlık attı. Yere düştü. Titredi ve bayıldı. Hızlı hareketlerle silahlarını aldım. Şarjörlerini çıkardım. İçlerini boşalttım. Götürüp çöpe attım. Geriye döndüm. Oyunöldüren'in iki arkadaşının ellerini kelepçeledim. İkisinin birer ayağını da birbirine kelepçeledim. Ayılıp kaçmalarını istemiyordum. Oyunöldüren, Oyunhilebazı ve Oyunbozan, içeride bağrışıyorlardı. Evin içine doğru seslendim.

"Elinizde silah varsa yere atın ve teslim olun!"

"Silahımız yok! Sadece bizi buradan çıkar, Oyunkâşifi!"

Silahları olmadığından emin olmak istiyordum. Pencereden içeriye doğru baktım. Silahları yoktu. Fakat ellerinde sopalar vardı.

Ben pencereden bakarken Oyungözdesi, koşarak yanıma geldi.

Bana sarıldı.

"Henüz bitmedi, Oyungözdesi. Oyunöldüren ve diğerleri içerdeler. Onları da etkisiz hale getirmeliyiz. Ben içeriye gireceğim. Eğer bir tehlike sezersem sana bağırdığımda karbondioksit tüplerinin ikisini de aç. Benim bayılmamı umursama. Çantamdan kelepçeleri al ve onları kelepçele olur mu?"

"Olur, Oyunkâşifi. Umarım bir terslik olmaz."

Oyungözdesi, karbondioksit tüplerinden ilkinin başına geçti. Oyunfigüranı, koşarak diğer tüpün başına geçti. Ben de onlardan aldığım iki elektrik tabancası ile içeriye girdim. İçerisi karanlıktı. Oyunbozan, Oyunöldüren ve Oyunhilebazı, salonda gölge gibi duruyorlardı. Tutkallı alana ulaşmadan el fenerini açtım. Oyunhilebazı'nın elinde elektrikli tabancayı gördüm! Bana doğrultmuştu!

"Şimdiii!"

Ben bağırdığımda Oyunhilebazı elektrikli tabancayı benim göğsüme isabet ettirdi. Vücudumdan geçen elektrik akımının acısıyla yere düştüm.

87.

Bir yataktaydım. Göz kapaklarımı ağır ağır kaldırdım. Başım hafiften ağrıyordu. Gözümün önünde puslu bir suret duruyordu. Saçlarımı okşadığını hissedebiliyordum. Nerede ve kim olduğum hakkında bir fikrim yoktu. Doğrulmaya çalıştım. Başım döndü. Kafam tekrar yatağa düştü. Doğrulmaktan vazgeçtim. Kısa bir süre sonra gözlerimdeki görüntüler netleşmeye başladı. Etrafımdaki insanları görebiliyordum.

Birden hafızam yerine geldi. Oyunhilebazı'nın beni elektrikli tabanca ile bayılttığını hatırladım. Saçımı okşayan ise Oyungözdesi idi.

"Oyungözdesi, neler oldu? Oyunöldüren ve diğerleri nerede?"

"Onları yakaladık, Oyunkâşifi. Sen dinlenmelisin. Bunları sabah konuşalım. Çok fazla karbondioksite maruz kaldın."

"İyiyim ben, Oyungözdesi. Sadece biraz başım dönüyor. Siz nasılsınız? Bir zarar görmediniz değil mi? Oyunyardımcısı sen nasılsın?"

"Ben uyuyordum, Oyunkâşifi. Oyunfigüranı beni uyandırdı. Sonra onunla buraya geldik. Seni böyle görünce çok üzüldüm. Keşke uyumasaydım."

Oyunyardımcısı, yatağa oturup karnıma kafasını koydu. Kollarıyla sarıldı. Ben de onun saçlarını okşadım.

"İyiyiz biz, Oyunkâşifi. Karbondioksit tüpünü açtıktan sonra sana zarar geldiğini düşünüp peşinden koştum. Evinin holüne girdim. Seni yerde baygın gördüm. Oyunhilebazı, elindeki elektrikliyi tabancayı yere attı. Oyunöldüren ve Oyunbozan, ellerindeki elektrikli tabancaları bana doğrulttu. Fakat isabet ettiremediler. Oyunhilebazı'nın daha önceden kıyafetlerini çıkarmış olduğunu ve onlarla tutkalın üstünü kapattığını fark ettim. Pencereden çıkmaya çalışırken elektrik akımına kapılıp bayıldı. O sırada Oyunfigüranı'nın karbondioksit tüplerinin vanalarını tamamıyla açmasıyla içerisi yangın yerine döndü. Ben eğilip seni kucakladım ve seni dışarıya doğru çekmeye çalıştım. Ben seni dışarıya çekene kadar çok fazla gaz soludun. Seni dışarı

çıkarmayı başardığımda yardımcılar ellerinde yangın söndürücüler ile geldiler. Onlar çok kalabalıktılar. Ben de onlara durumun yangın olmadığını anlattım. Oyunöldüren, Oyunbozan ve Oyunhilebazı'nın etkisiz hale getirilmeleri gerektiğini söyledim. Senin çantandaki gaz maskesi, kelepçeler ve tutkal çözücüyü onlara verdim. Karbondioksit tüplerini kapatıp içeriye girdiler. Ellerinde oksijen tüpü ve el yordamıyla yapılmış bir sedye ile iki yardımcı yanımıza geldi. Seni onlarla aldık ve benim evime geldik. Daha sonra yardımcılardan birisi yanımıza eve geldi. Oyunöldüren, Oyunbozan ve Oyunhilebazı'nın etkisiz hale getirildiklerini söylediler. Adada onları alıkoyabilecekleri bir mekân olmadığını söylediler. Anlatıcı'ya durumu bildireceklerini söylediler. Ben de onları ve Oyunöldüren'in diğer arkadaşlarını binanın içindeki bir odaya götürmelerini söyledim. Yanlarında oksijen tüpleri ile onları yardım eden ve nöbet tutan yardımcılarla Odalarda Oyunlar binasındaki bir odadalar, Oyunkâşifi."

"Oyungözdesi, şimdi sen benim yaşamımı kurtaran bir kahraman mı oldun?"

"Sadece seni dışarı çektim, Oyunkâşifi. Böyle kahramanlık mı olur?"

"Olur, Oyungözdesi. Sana en kısa zamanda Kâşif Kahramanı madalyası takdim edeceğim."

"Oyunkâşifi! Benim madalyam ne olacak?"

"Senin madalyan da aklımda Oyunyardımcısı, onu da takdim edeceğim."

"Oyunkâşifi, ben darıldım. Bana neden madalya veya teşekkür yok?"

"Oyunfigüranı, o zaman yarın akşam Gün batımı Madalya Töreni yapıyoruz. Madalyalarınızı ancak yarına kadar hazırlayabilirim. Olur mu?"

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı gülümseyerek kafalarını salladılar. Saati sorduğumda 05.34 dediler. Ben de herkesin çok yorgun olduğunu fark edebiliyordum. Artık uyuyabileceğimizi söyledim. Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı'nı elini tuttu. Bize iyi geceler dileyip ayrıldı. Oyungözdesi, yatağın diğer ucuna uzandı. Ben de gözlerimi kapattım. Oyungözdesi'nin beni seyrettiğini hissedebiliyordum. Tehlikeli oyunlardan kurtulduğumuz için huzurluydum. Kısa sürede uykuya daldım.

88.

Uyandığımda saat 10.44'tü. Oyungözdesi, yanımda değildi. Fakat içerdeki odadan sesi kulağıma geliyordu. Yataktan kalktım. Baş dönmem ve baş ağrım iyileşmişti. Odadan çıktım. Salondaki masada Oyungözdesi ve Oyunfigüranı harika bir kahvaltı hazırlamıştı.

"Günaydın, Oyunkâşifi!"

"Günaydın, Oyunkâşifi."

"İkinize de günaydın! Harika bir kahvaltı sofrası hazırlamışsınız. Elinize sağlık. Oyunyardımcısı nerede?"

"Buradayım Oyunkâşifi!"

Oyunyardımcısı, kapının önünden koşarak geldi ve bana sarıldı.

"Biz de seni uyandırmak üzereydik! Oyunfigüranı su dökerek uyandırmak istedi. Ben olmaz, dedim."

"Oyunfigüranı'nın yarın nasıl uyanacağı belli oldu, aferin Oyunyardımcısı."

"Oyunkâşifi, sadece şakaydı."

"Sabah sohbetinizi balla bölüyorum. Haydi masaya oturun. Kahvaltımızı edelim."

Herkes çok acıkmış görünüyordu. Belki de bu yüzden Oyungözdesi'nin söylediğini herkes anında yerine getirdi. Birlikte kahvaltımızı yapmaya başladık.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde yardımcılardan birisi kapının girişinden seslendi. Onun yanına gittim.

"Merhaba Oyunkâşifi, Anlatıcı adaya iniş yaptı. Oyunöldüren ve diğerlerini tuttuğumuz odaya doğru geliyor. Senin de gelmek isteyeceğini düşündü. Eğer gelmek istersen, odada buluşabileceğinizi söyledi."

"Anladım, teşekkür ederim. Biraz sonra geleceğim."

Yardımcı arkasını dönüp binaya doğru yürüdü. Ben de içeriye döndüm.

"Ne oldu Oyunkâşifi?"

"Anlatıcı adaya gelmiş, Oyungözdesi. Oyunöldüren ve diğerlerinin yanına geçiyormuş. Benim de orada olmak isteyebileceğimi düşünmüş."

"Hazırlanmaya başladığına göre, doğru düşünmüş, Oyunkâşifi."

"Onlarla son kez konuşmak istiyorum. Bir de elmasları Anlatıcı'ya vermek istiyorum, Oyungözdesi."

"Peki, Oyunkâşifi. Dikkat et kendine."

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı'na el sallayarak evden çıktım. Çimenlik alanda yürürken yardımcıların evimi temizlediklerini gördüm. Evimin yanından geçtim. Odalarda Oyunlar binasına girdim. Yardımcılardan ikisinin koridorun diğer ucunda bir kapının önünde beklediğini fark ettim. Onların yanına doğru yürüdüm. Odanın önüne ulaştım.

"Hoş geldin, Oyunkâşifi. Anlatıcı da biraz önce içeriye girdi. Seni bekliyor."

"Teşekkür ederim."

Odanın kapısını açtılar. İçeriye girdim. Anlatıcı, odanın ortasındaydı. Oyunöldüren, Oyunbozan ve Oyunhilebazı bitkin bir şekilde şiltelerin üzerinde elleri kelepçeli oturuyorlardı.

"Oyunkâşifi, merhaba! Arkadaşlar neler yaptığını anlattı. Kurguna hayran kaldım."

"Merhaba, Anlatıcı. Silahları olduğu için size haber vermedim. Umarım bu durum sizin için bir sorun yaratmamıştır."

"Hayır, Oyunkâşifi. Neden öyle bir karar aldığını anlayabiliyorum. Oyunöldüren, Oyunbozan, Oyunhilebazı ve diğerlerini birazdan adadan götüreceğim. Gitmeden seni görmek istedim."

"Benim de sana sormak istediklerim var, Anlatıcı. Öncesinde Oyunöldüren ve diğerleriyle konuşabilir miyim?"

"Elbette, Oyunkâşifi."

Oyunöldüren ve diğerleri bizi dinliyordu. Oyunöldüren, benim konuşmak istediğimi duyunca doğruldu.

"Oyunöldüren, mağaradaki konuşmanızı duydum. Arkadaşların bizi öldürmek isterken sen sadece esir almak istiyordun.

Sonra başkalarından bahsettin. Bu iki katil arkadaşından başka adaya gelecek olanlar şu an neredeler?"

"Bunu neden söyleyeyim, Oyunkâşifi?"

"Anlatıcı ile konuşup sizin için bir anlaşma oyunu düzenleyebilirim, Oyunöldüren. Tehlikeli oyunlar oynamadan, adada oyun üretimine devam edebilirsiniz."

"Sizin çocukça oyunlarınızı oynamaktansa kelepçeli olarak buradan giderim, Oyunkâşifi."

"Çocukça oyun dediklerin, senin çıkar oyunlarının aksine yaşamın kısa bir canlandırması, Oyunöldüren."

"Hayat, oyun değildir. Hayat, güçlülerin yaşadığı bir arenadır, Oyunkâşifi."

"Arena nedir, Oyunöldüren? O da oyun alanı değil midir?"

Oyunöldüren, cevap vermedi. Çantamdan elmasları çıkardım.

"Senin hayatın bunlar mı, Oyunöldüren?"

"Onlarla yapabileceklerini küçümseme, Oyunkâşifi. Onları kullanarak neler yapılabileceğini bilmiyorsun."

"Sen de bunlar olmadan neler yapılabileceğini hiç bilmiyorsun, Oyunöldüren. Oyunbozan ve Oyunhilebazı, bir söyleyeceğiniz var mı?"

"Oyunöldüren, söylenecekleri söyledi."

"Anladım, Oyunbozan. Oyunhilebazı, senin oyununun da odalardan birinde kurulmasını sağlayacağım."

"Sağ ol, Oyunkâşifi. Böyle olmasını istemezdim. Fakat diğer türlü oynamak benim için zordu."

"Anlıyorum, Oyunhilebazı. O halde hepinize iyi yolculuklar."

Anlatıcı'nın yanına döndüm. Elmasları ona verdim.

"Oyunöldüren, adaya başkalarının da geleceğini söylemişti. Onlarla ilgilenebilir misiniz?"

"Onların yerini tespit ettik. Adanın uzağına demirlemiş bir gemidelerdi. Etkisiz hale getirdik, Oyunkâşifi. Oyunlarınızı rahatlıkla üretebilirsiniz. Oyun Kurucu, sana ve arkadaşlarına bizzat teşekkür etti. Oyun üretiminiz tamamlandığında kendisi gelip oyunlarınızı görmek istiyor."

"Sen de ona selamlarımı ilet, Anlatıcı. Sadece anlayamadığım bir konu kaldı. Oyunöldüren'in elmaslardan nasıl haberi oldu?"

"Bunun cevabını sana sadece Oyun Kurucu verebilir, Oyunkâşifi."

"Anladım, Anlatıcı. O halde size iyi yolculuklar. Oyun üretimi tamamlandığında görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere, Oyunkâşifi."

Son kez Oyunöldüren ve diğerlerine bakıp odadan ayrıldım. Binadan çıktım. Çimenlik alandan yürüyerek Oyungözdesi'nin evine ulaştım. Kapı açıktı. İçeriye girdim.

"Kim kumsala gitmek istiyor?"

"Ben, ben, ben!"

"O zaman hazırlan Oyunyardımcısı. Kumsala gidelim. Bugün oyun üretimine mola verdik."

"Biz de geliyoruz, Oyunkâşifi. Bizsiz mi gideceksiniz?"

"Sizsiz kumsalın tadı çıkmaz, Oyungözdesi. Yanınıza yiyecek ve içecek almayı unutmayın. Biz Oyunyardımcısı ile sepetli motosiklet bulmaya gidiyoruz."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı ile evden çıktık. Kulübelerin olduğu yere doğru yürüdük. Sepetli bir motosiklet bulduk. Motosiklete bindik ve Oyungözdesi'nin evine döndük. Kapının önünde Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'nı beklemeye başladık.

Yarım saat sonra Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, evden çıktılar. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı motosikletin yan sepetine oturdu. Oyungözdesi ise arka koltuğuma geçti. Kontağı çevirip motosikleti çalıştırdım. Kumsala doğru harekete geçtik.

89.

Kumsala ulaştığımızda saat 14.42'ydi. Kumsalın bitimindeki barakada bulunan büyük şemsiyelerden iki tanesini aldık. Barakanın kenarında mayolarımızı giydik. Dalgalara yakın bir yere şemsiyeleri çaktık ve oraya kurulduk. Hava parçalı bulutluydu. Çok şiddetli olmayan bir rüzgâr esiyordu. Oyun oynamaya karar verdik. Oyunyardımcısı'nın yanında getirdiği voleybol topunu aldık. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı topla oynarken Oyunyardımcısı ile ben, barakaya döndük. Barakada voleybol filesi olup olmadığına baktık. Bir tane bulduk. Voleybol filesini alıp Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'nın yanına döndük. Oyungözdesi ile voleybol filesini kurduk.

"Evet! Filemiz hazır! Ben Oyunyardımcısı ile takım olmak istiyorum."

"Oyunkâşifi, galiba kendine çok güveniyorsun."

"Oyunyardımcısı ile ben, sizi çok fena yeneriz, Oyunfigüranı."

"Oyunkâşifi, o halde bir iddiaya girmeliyiz. 60 sayıyı ilk alan kazanır. Yenilen takımı ise yenen takım kuma gömer. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, Oyungözdesi. Anladığım kadarıyla kumun tadını çıkarmak istiyorsunuz."

"Göreceğiz, bakalım."

"Oyunyardımcısı, buraya gel. Zihninin derinliklerinde keşfedilmeyi bekleyen o yıldız voleybol oyuncusu yeteneğini bugün açığa çıkaracağız. Ve bugün, burada onları kuma gömeceğiz! Sana inanıyorum! Hazır mısın?"

"Eveeet! Bir saniye. Ben daha önce hiç voleybol oynamadım, Oyunkâşifi. Nasıl oynayacağız?"

"Topu yere düşürmemek için çaba göstereceğiz, Oyunyardımcısı. Vuruşlar ve kurallar için beni seyret. Alışman için bir deneme oyunu oynayacağız."

Oyunfigüranı ve Oyungözdesi, bizim uluslararası bir müsabakaya çıkıyormuş gibi davranmamıza gülüyorlardı. Oyunyardımcısı'nın oyunu öğrenmesi için birkaç tur sayısız oynadık. Oyunyardımcısı'nın voleybol yeteneği konusunda yanılmadım. Oyunyardımcısı'nda yetenek vardı. O, oyuna hemen adapte oldu.

"Oyungözdesi, artık başlayabiliriz. Oyunyardımcısı ve ben hazırız. Oyunfigüranı, kuma gömüleceği için endişeli görünüyor. O isterse biraz daha alıştırma yapabiliriz."

"Gözüme kum kaçtı, Oyunkâşifi. Fakat şimdi hazırım!"

"Oyunfigüranı da hazır olduğuna göre başlayalım!"

"Başlayalım, Oyungözdesi."

Oyunfigüranı'nın servis atışıyla başladık. Oyunfigüranı, topu fileye isabet ettirdi. İlk sayıyı biz kazandık. Oyunyardımcısı, çok sevindi.

Oyun kimi zaman çekişmeli, kimi zaman eğlenceli şekilde sürdü. Oyunu bir buçuk saattir oynuyorduk. Son sayıya geldiğimizde çok yorgunduk. Servisi ben kullanıyordum. Eğer sayıyı biz alırsak kazanacaktık. Servisi attım. Oyungözdesi karşıladı. Bizim sahaya dönen topa Oyunyardımcısı gelişigüzel bir şekilde vurdu. Top, filenin üstünden sekti ve onların sahasına düştü. Oyunyardımcısı'nın sayıyı ile biz kazandık. Oyunyardımcısı'nı belinden tutup havaya kaldırdım.

"Oyunyardımcısı! Harikasın! Biz kazandık!"

"Oleey! Haydi onları kuma gömelim!"

Oyunyardımcısı'nın kuma gömelim demesi üzerine Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, denize doğru koştular. Suya girdiler. Onları yakalayamadık. Oyunyardımcısı ile ben de denize girdik. Bir süre suda yüzdük. Ardından Oyunyardımcısı ile şemsiyenin altına döndük ve dinlenmeye başladık. Bir süre sonra Oyungözdesi ve Oyunfigüranı da yanımıza geldi. Saat 18.12 idi. Hepimiz yorulmuştuk. Yanımızda getirdiğimiz meyvelerden yiyerek bir süre dalgaları dinledik.

90.

Saat 19.04 olduğunda Oyungözdesi ile Kırmızı Kuş Kalesi'ne gitmeyi kararlaştırdık. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, kumsalda kalmak istedi. Oyunfigüranı, Kırmızı Kuş Kalesi'nden

dönerken onları kumsaldan almayı unutmamamızı vurguladı. Ardından Oyungözdesi ile kıyafetlerimizi giydik. Sepetli motosikletin yanına geldik. Motosiklete bindik ve Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru harekete geçtik. Gün batımına bir saat kadar zaman kalmıştı. Bu yüzden hızlı ilerliyorduk. Kırmızı Kuş Kalesi'nin önüne geldiğimizde gün batımına yirmi dakika kalmıştı. Oyungözdesi ile girişteki merdivenlerden indik. Asma köprüyü geçtik. Gün batımını izleyeceğimiz balkona doğru hızlıca yürüdük. Balkona ulaştığımızda sallanan sandalyelerimizin bıraktığımız gibi bizi beklediklerini gördük. Oyungözdesi, sandalyelerden birisine oturdu. Ben de balkonun yanındaki kulenin içine doğru yürüdüm. Bize kahve hazırlayan yardımcıya bakındım. Kulenin kapısında yardımcı ile karşılaştık.

"Oyunkâşifi, hoş geldin. Dur tahmin edeyim. Kahve istiyorsun."

"Hoş buldum, doğru tahmin ettin. Fakat iki tane olacak, balkondayız."

"Evet, biraz önce geldiğinizi gördüm. Sen sandalyeye geçebilirsin. Ben kahveyi hazırlayıp getireceğim."

"Eğer istersen ben götürebilirim."

"Biz yardımcıların bunları yapmak için tamamen gönüllü olarak burada olduğumuzu unutma, Oyunkâşifi. Bizim için zahmet olmuyor, keyif oluyor."

"Teşekkür ederim."

Anlatıcı'ya yardımcıları da sormalıydım, diye düşündüm. Onlar kim? Nereden geldiler? Neden buradalar? Tamamıyla gönüllü olduklarını söyledi. Neden gönüllü oldular? Kendi kendime düşünerek Oyungözdesi'nin yanına ulaştım. Gün batımı-

na on dakikadan az kalmıştı. Düşüncelerimi sonraya erteledim. Oyungözdesi'nin yanındaki sallanan sandalyeye oturdum. İki dakika sonra kahvelerimiz geldi. Kahvelerimizi içerken güneşin geceden önce gökyüzüne verdiği renk şölenini ve ufkun turuncu renk kuşağını izliyorduk.

"Oyunkâşifi, üzerimizdeki gerginliği atıp tekrar huzurla burada oturmak beni çok mutlu ediyor."

"Beni de çok mutlu ediyor, Oyungözdesi. Keşke bu on dakikalık zaman dilimini ağır çekimde bir saat hissedebilseydik."

"Şimdi oyun üretimine rahatça devam edebiliriz, Oyunkâşifi."

"İstediğimiz oyunu üretebiliriz, Oyungözdesi. Üstelik adada hâlâ keşfedilmemiş yerler bulunuyor. Onları da keşfedebiliriz."

"Keşfedelim, Oyunkâşifi. Seninle keşfin tadı çok başka."

Günün son ışınları, Oyungözdesi'nin yüzüne düşüyordu. Göz bebeği küçücüktü. Okyanus gözlerinin ortasında bir ada gibi duruyordu. O adada kendimi görebiliyordum. Ona söyleyeceğim hiçbir kelime, hiçbir cümle o anımı tarif edemezdi. Ben de bu yüzden hiç konuşmadan sadece onun ellerini tuttum. Kırmızı Kuş Kalesi'nin balkonu papatya kokuyordu.

91.

Yıldızlar gökyüzünde parlamaya başladığında Kırmızı Kuş Kalesi'nden ayrıldık. Motosiklete binip kumsala doğru yola çıktık. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, kumsalın yakınındaki ana yolun kenarında bizi bekliyor olmalıydılar. Gidonu Oyungözdesi tutuyordu. Onları bekletmemek için hızlı sürüyordu.

"Oyungözdesi, bence Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı beklemekten sıkılmıyorlardır."

"Oyunkâşifi, yoksa benim hızlı kullanmamdan korkuyor musun?"

"Ben ve korkmak, aynı cümleye yakıştı mı hiç? Mesele korkmak değil de Sergici eğer yine aniden yola çıkarsa, ona çarpabiliriz diye endişeleniyorum. Yoksa istediğin kadar hızlı sürebilirsin."

"Pekâlâ, o zaman biraz daha hızlanalım."

"Tamam, tamam. Sustum. Sadece eklemek isterim ki, şu an göstergede gördüğüm sayı, dünya üzerinde bir makine kullanarak yer değiştirirken kullanabileceğimiz ideal hız değeri olabilir, Oyungözdesi."

"İşte geldik! Bak orada bekliyorlar."

"Yanlarında birisi daha var. Kim acaba?"

"Bilmem. Durunca öğreniriz."

Oyungözdesi, motosikleti yavaşlattı. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı'nın iki metre uzağında motoru durdurdu.

"Oyungözdesi, nerede kaldınız? Oyunyardımcısı ile burada ağaç olduk."

"Yok ben ağaç olmadım, Oyunkâşifi. Bir arkadaş buldum. Tanıştırayım sizi bu Taş Toplayıcı. Sen de onlarla tanış, Taş Toplayıcı!"

"Merhaba, Taş Toplayıcı."

"Merhaba, Oyunkâşifi. Merhaba, Oyungözdesi. Oyunyardımcısı sizden çok bahsetti."

"Taş Toplayıcı, adada sen neler yapıyorsun? Oyunyardımcısı sana neden Taş Toplayıcı diyor?"

"Benim adadaki ismim bu Oyungözdesi, adadaki taşları ve mineralleri sınıflandırmak için araştırma yapıyorum. Akşam boş kaldığımda ise kumsalda deniz kabuğu topluyorum. Topladığım deniz kabuklarıyla ise bir masal yapbozu oluşturacağım."

"Masal yapbozu mu? Nasıl yani Taş Toplayıcı?"

"Şu şekilde anlatabilirim. Bir masal seçtim. Bu masalın bir kısmının her kelimesini, ayrı bir deniz kabuğuna yazdım. Fakat masal hâlâ bitmedi. O yüzden deniz kabuğu toplamaya devam ediyorum, Oyunkâşifi. Masalın diğer kelimelerini de deniz kabuğunun üzerine yazdığımda deniz kabuklarını, büyük ve silindir şekilde bir kutunun içinde karıştıracağım. İlk önce kendim masal yapbozunu tamamlamaya çalışacağım."

"Bu masal yapbozunu çözmek çok zaman alabilir, Taş Toplayıcı."

"Masal çok uzun değil, Oyunkâşifi."

"Bu harikaymış, Taş Toplayıcı. Bizimle gelmek istersen, motosiklette sıkışabiliriz. Yerleşkeye gidiyoruz."

"Teşekkürler, Oyungözdesi. Fakat deniz kabuğu toplamalıyım. O yüzden size iyi yolculuklar dilerim. Akşamları kumsala gelirseniz karşılaşabiliriz. Görüşürüz."

"Görüşürüz, Taş Toplayıcı."

Taş Toplayıcı, kumsala dönmek için yola koyuldu. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, motosikletin sepetine oturdular. Oyungözdesi, motosikleti çalıştırdı. Yerleşkeye doğru motosik-

leti sürdü. Ben ise kafamda deniz kabukları kullanılarak oluşturulmuş bir masal yapbozunu çözmeyi hayal ediyordum. Epey zaman alacak bir oyundu.

92.

Yerleşkeye ulaştık. Çimenlik alanın ortasında durduk. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı motosikletin sepetinden indiler. İyi geceler dileyip birlikte Oyunfigüranı'nın evine gittiler. Oyungözdesi ile baş başa kaldık.

"Sen ne yapacaksın, Oyungözdesi?"

"Ben de yoruldum, Oyunkâşifi. Eve geçip uyumak istiyorum. Senin evinin düzenlemesini ve temizlemesini henüz bitirmemiş olabilirler. İstersen benim evime gidelim."

"Ben gidip evi kontrol edeyim, Oyungözdesi. Eğer temizleme ve düzenleme bitmemiş ise sana gelirim. Eğer on dakika içinde gelmezsem, sen uyu."

"Peki, Oyunkâşifi. Eğer gelmeyecek olursan, iyi geceler. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Oyungözdesi."

Oyungözdesi'nden ayrılıp çimenlik alandan eve doğru yürüdüm. Dış kapımın önüne geldim. Dış kapı kapalıydı. Anahtarlarımı çantadan çıkardım. Kilidi açtım. Dış kapıdan içeriye girdim. Holdeki lambanın düğmesine bastım. Ortalık aydınlandı. Evim eski haline döndürülmüştü. Sanki burada hiçbir oyun oynanmamış gibiydi. Salondaki masamı ve sandalyemi getirmişlerdi. Pencerelerdeki elektrikli metal sineklikleri sökmüşlerdi. Salonda tutkaldan ve kokudan eser yoktu. Salonun duvarındaki

delikleri ustaca kapatıp boyamışlardı. Evimi eskisi gibi bulduğum için mutlu oldum. Çantamı salona bıraktım. Yatak odasına geçtim. Teleskobun başına geçtim. Bu gece ay, yeni ay evresindeydi. Onu incelemek istedim. Fakat bulutlar teleskopla görüşümü engellediler. Atölye odama geçtim. Oyunyardımcısı, Oyungözdesi ve Oyunfigüranı'na bir çeşit madalya hazırlamalıydım. Atölyedeki malzemeleri gözden geçirdim. Kullanabileceklerimi masanın üzerine çıkardım. Kütüphane odama geçtim. Birkaç sayfa kâğıt alıp atölyeye döndüm. Yapmak istediğim madalyaları önce çizmeye karar verdim. Oyunyardımcısı'nın madalyasının çizimiyle başladım. Yüksekliği kısa olan altıgen prizma şeklinde bir madalya çizimi yaptım. Altıgen prizmayı iki parça halinde hazırlamayı daha pratik gördüm. Altıgen prizmanın içerisine, yarıçapı altıgenin yüksekliğinden küçük olan çember bir boru yerleştirmeyi planladım. Çember borunun etrafını bakır tel ile saracaktım. Borunun içerisine bilye şeklinde mıknatıslar yerleştirecektim. Bakır telin uçlarını ise çok düşük güçle çalışabilen, ışık yayan bir diyota bağlayacaktım. Bu şekilde madalya sallandığında veya çevrildiğinde diyottan ışık yanabilirdi. Diyot için elektriksel hesabı yaptım. Altıgenin ve içerisindekilerin bağlantı noktalarının çizimlerini tamamladım. Madalya tasarımım için malzemelerimin neredeyse tamamı atölyemde mevcuttu. Atölye dolaplarının birinde bulunan bilgisayar ve küçük üç boyutlu yazıcıyı çıkardım. Çizimlerimi bilgisayara aktarmam bir saatimi aldı. Ardından yazıcıya, altıgeni üç boyutlu olarak yazdırması için komutu gönderdim. Yazıcı, yazdırma işlemine başladığında ben de yatağa geçtim. Saat 03.44'tü. Oyunyardımcısı, beni erkenden uyandırabilirdi. O yüzden gözlerimi kapadım. Uyumak için hayal saymaya başladım.

93.

Pencereden girip odayı, kulaklarımı dolduran seslerle uyandım. Saate baktığımda 07.23'tü. Yataktan kalkıp pencereden dışarıya baktım. Oyunyardımcısı, beline bir davul takmış, eski 23 Nisan kutlamalarındaki bandocu çocuklar gibi evimin etrafında dolanıyordu. Davulu nereden bulmuştu? Asıl önemli olan ise neden evin etrafında dönerek çalıyordu? Oysa davulu pencerenin önünde çalması daha etkili olurdu. Pencerenin camından sarktım.

"Oyunyardımcısı! Günaydın! Neden evin etrafında dönüyorsun?"

"Günaydın, Oyunkâşifi! Yatak odasının penceresinin hangisi olduğunu unuttum. O yüzden evin etrafında dönerek çalıyorum."

"Ama artık uyandım, Oyunyardımcısı. Dönmeyi ve davul çalmayı bırakabilirsin."

"Sen dışarıya çıkmadan bırakmayacağım, Oyunkâşifi. Oyungözdesi, bunu yapmam için bana sucuklu yumurta hazırladı."

"Sucuğu nereden bulmuş? Tamam, Oyunyardımcısı. Hazırlanıp çıkacağım. Oyungözdesi, yarın sabah nasıl uyanacak bakalım."

"Eğer beni adada gezdirirsen, istediğin şekilde uyandırabilirim, Oyunkâşifi!"

"Anlaştık, Oyunyardımcısı."

Pencereden kafamı içeri çekip banyoya geçtim. Banyodan çıkınca yatak odasında hazırlandım. Atölyeye geçtim. Üç boyutlu

yazıcının, madalya baskısını kontrol ettim. Ardından üç boyutlu yazıcıya aynı baskıyı tekrar yapması için bilgisayarı kullanarak komut verdim. Madalyanın çıktı kısmı harika görünüyordu. İkinci madalya için baskısını öğlene kadar tamamlayabilirdi. İlk madalyanın sadece iç kısmının detaylarını öğlen yapmaya karar verdim. Oyunyardımcısı, davula vurarak evin etrafında dönmeyi sürdürüyordu.

Çantamı aldım ve evden ayrıldım. Evden çıktığımı gören Oyunyardımcısı, kaçmaya başladı. Oyunyardımcısı'nın çocuksu içgüdüsü onu kaçmaya zorladı sanırım. Fakat ben yine de kovaladım. Arkasından bağırdım.

"Oyunyardımcısı! Seni yakaladığımda stetoskop ile sana davul dinleteceğim!"

"Oyunkâşifi! Stetoskop ne!"

Oyunyardımcısı'nı Odalarda Oyunlar binasının girişinde yakaladım.

"Sadece filmlerde gördüğüm bir alet, Oyunyardımcısı. Şaka yaptım. Sadece davulunu ödünç almak istiyorum."

"Olur, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı'ndan davulu aldım. Davula vurarak Odalarda Oyunlar binasına girdim. Oyunyardımcısı ile merdivenlerden çıktık. Oyunyardımcısı, sesin yankı yapması ve desibelinin yüksek olması sebebiyle kulaklarını tutuyordu. Merdivenlerden çıkıp oyun üretimi odasına girdiğimizde Oyunfigüranı kulaklarını kapatmış, şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Oyunfigüranı, Oyungözdesi nerede? Güne müzikle başlamayı o da hak ediyor?"

"Bu müzik, o müzik değil, Oyunkâşifi. Oyungözdesi, evine gitti. Birazdan gelir. O davuldan uzakta olduğu için, ona ses şu an hoş gidiyordur."

"Oyunfigüranı, bu espriden sonra davul çalamayacağım."

"Sonunda esprilerimden birisi işime yaradı. Sessizlik ne güzel, öyle değil mi Oyunkâşifi?"

"Aslında şu an konuştuğumuz için sessizlikte olduğumuz söylenemez, Oyunfigüranı."

"Davulsuzluk ne güzel, öyle değil mi, Oyunkâşifi?"

"Davulsuz değiliz ki, Oyunfigüranı. Davul işte burada duruyor."

"Davulun sessizliği ne güzel, öyle değil mi, Oyunkâşifi?"

"Haklısın, Oyunfigüranı."

Oyunfigüranı ile sohbetimiz devam ederken Oyungözdesi içeriye girdi.

"Oyunkâşifi, davulunun sesi uzaktan hoş geliyordu. Sabah müzikle uyanmanın güne zinde başlatacağını söylerlerdi. Zinde misin?"

"Sen de mi, Oyungözdesi? Ne zaman uyandınız? Ne zaman bu konuşmayı planladınız? Yarın görürsünüz."

"Biz saat 6.30'da uyandık. Bize sabah eğlentiliği lazımdı. Senin yerine biz hazırladık. Beğendin mi?"

"Beğendim, Oyungözdesi. Umuyorum ki siz de benimkini beğenirsiniz."

"Oyun Teorisi'nde tehdit için nasıl bir döngü var bilirsin, Oyunkâşifi."

"Biliyorum, Oyungözdesi. O yüzden, tehdit etmiyorum. Sadece sizi beğenmeye davet ettim. Fakat bunlardan daha önemli bir konu var."

"Önemli bir konu mu? Niye yüzünü ciddileştirdin?"

"Oyungözdesi, sucuklu yumurta yapmış, Oyunfigüranı. Bizi davet etmemiş."

"Biz birlikte yedik, Oyunkâşifi."

"Bir tek ben mi yemedim yani? Yiyeceğin olsun, Oyungözdesi."

"Sen uyuyordun. Uyandırmak istemedik. Gece bir ara uyandım. Senin ışıkların hâlâ açıktı. Geç uyuduğunu düşündüm."

"O halde düşüncenize teşekkür ederim. Fakat yine de bana bir sabah kahvaltısı borçlusunuz."

"Peki, Oyunkâşifi."

Sabah sohbetimizi oyun üretimine yönlendirmemiz biraz vaktimizi aldı. Dilimdeki Kelime oyununun odasının hazırlığının tamamlandığını odaya gelen bir yardımcı bize bildirdi. Hep birlikte Dilimdeki Kelime odasına geçtik. Oyun odası istediğimiz gibi eksiksiz hazırlanmıştı. Oyunu denemek istedik.

"Oyungözdesi, bir kelime söyle."

"Yağmur."

Oyungözdesi'nin söylediği kelimeyi bilgisayara yazdım. Odanın çeşitli yerlerinde mini yazıcılardan fırlayan küçük kâğıtlar odada uçuştu. 7000 ayrı dilde "yağmur" kelimesi basılmış olan kâğıtların arasında kollarımızı havaya kaldırıp koştuk. Kendi dilimizde basılı olan kâğıdı bulmamız yarım saatimizi aldı. Oyun bittiğinde tekrar oyun üretimi odasına döndük.

94.

Oyungözdesi ve ben tahtanın önünde ayaktaydık. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı sandalyeye oturdular.

"Evet, oyun üretimine kaldığımız yerden devam edebiliriz. Mümkün olduğu kadar hızlı fikir üretelim. Adadan ayrılmamıza çok fazla zaman kalmadı."

"Haklısın, Oyunkâşifi. Benim hazırladığım Yağmursadım oyununun hazırlıkları yardımcılar tarafından devam ediyor. Hazırlığı tamamlanmış oyunları ve hazırlığı devam eden oyunları ben takip edebilirim."

"Şahane olur, Oyungözdesi. Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı, aklınızda bir oyun fikri var mı?"

"Oyunkâşifi, benim de aklıma bir oyun fikri geldi. Biz arkadaşlarımızla saklambaç oynamak istediğimizde bir odanın içinde oynayamıyorduk. Bir odayı, içinde saklambaç oynayabileceğimiz şekilde yapabiliriz. Odada, içine girebileceğimiz bir sürü büyük kutu veya dolap olur. Ebe arkadaşımız sayar. Biz de onların içine saklanırız. Hangisinde olduğumuzu tahmin eder."

"Bence harika bir fikir Oyunyardımcısı. Bu fikri şimdi biraz geliştirelim ve sonra Oyunay Kitapçığı'na uygun olarak düzenleyelim. Ardından hemen malzemelerini ve oyun oluşumu için gerekli düzenlemeleri yardımcılara bildirelim. Oyunyardımcısı'nın fikrini geliştirebilecek bir önerisi olan var mı?"

"Benim bir önerim var, Oyunkâşifi. Çocuklar kutulara saklandıktan sonra ebe olan çocuktan önce sobeleme bölgesine sobeleyebilmeleri için ebe olan çocuktan gizlice sobeleme

bölgesine ulaşması gerekir. Bu nedenle, eğer biz kutular yerine uzun dolaplar kullanırsak ve o dolapları bir labirent oluşturacak şekilde odaya konumlandırırsak daha keyifli olabilir diye düşünüyorum."

"Oyungözdesi, labirentli saklambaç fikri gerçekten harika! Oyunkâşifi, oyunu Oyungözdesi'nin dediği gibi yapalım! Ne olur!"

"Bence de mükemmel olur, Oyunyardımcısı. Peki ismi ne olsun?"

"Labirentli Saklambaç!"

"Oyunyardımcısı'nın, oyun ismine herkes katılıyor sanırım."

"Oyunyardımcısı'nın yerinde olsam, ben de aynı ismi düşünürdüm."

"O halde Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı ile boyaları alıp hemen odanın üzerine oyunun ismini yazın. Oyungözdesi ile ben de Oyunay Kitapçığı'na göre oyunu hazırlayıp malzeme listesini çıkaralım."

"Oyunkâşifi, Oyunyardımcısı yüzümü boyamayacağına söz versin. Yoksa gitmem."

"Tamam Oyunfigüranı, söz veriyorum. Haydi gel!"

Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı, boyaları ve fırçaları alıp oyunun ismini odasının üzerine yazmak için koridora çıktılar. Oyungözdesi, malzeme listesini hazırlamaya başladı. Ben de Oyunay Kitapçığı'na oyunun tarifini yazmak için sandalyeye oturup yazmaya koyuldum.

Kırk dakika sonra Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı, ellerindeki ve üzerlerindeki boya lekeleriyle geri döndüler. Ben La-

birentli Saklambaç oyunun Oyunay Kitapçığı'na uygun olarak hazırlığını bitirmiştim. Oyungözdesi'ne malzeme listesinde yardım ediyordum.

"Oyunkâşifi, biz Oyunyardımcısı ile temizlenmek için eve gidiyoruz."

"Pekâlâ, Oyunfigüranı. Geç kalmayın! Bizim de oyun için hazırlıklarımız bitmek üzere."

Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı, ayrıldıktan kısa süre sonra biz de malzeme listesinin hazırlığını bitirdik. Ben, yardımcılara Labirentli Saklambaç oyununun malzeme listesini vermek ve oyunun tamamlanması için gerekenleri anlatmak için odadan ayrıldım. Oyungözdesi, oyun üretim odasında oyun fikirleri düşünmek için kaldı.

Yardımcılardan birisiyle Odalarda Oyunlar binasının ilk katında karşılaştık. On beş dakika içinde isteklerimizin tamamını aktardım. Labirentli Saklambaç oyununun hazırlık kâğıtlarını ona verdim. Merdivenlerden oyun üretimi odasına yöneldim. Odaya girdiğimde Oyungözdesi, tahtaya bir çizim yapıyordu.

95.

"Oyungözdesi, bir oyun fikrin daha var sanırım."

"Evet, Oyunkâşifi. Fakat henüz nasıl olacağı konusu kafamda netleşmedi. Üzerinde düşünüyorum."

"Anladım, Oyungözdesi. Yardıma ihtiyacın olursa, söyleyebilirsin. Benim de aklımda bir fikir var. Öğleden sonra paylaşabilirim. Şimdi eve uğramam gerekli, Oyungözdesi."

"Peki, Oyunkâşifi. Ben burada bekliyorum."

Oyun üretimi odasından çıktım. Merdivenlerden indim. Binanın dış kapısından çıkıp eve doğru yürüdüm. Üç boyutlu yazıcıyı kontrol etmeye gidiyordum. Yolda Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı ile karşılaştım.

"Oyunkâşifi, nereye gidiyorsun?"

"Eve gidiyorum, Oyunfigüranı. Siz oyun üretimi odasına geçin, birazdan geleceğim."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Eve ulaştığımda ivedilikle dış kapıyı açıp içeriye girdim. Atölye odama yürüdüm. Atölyeye girdiğimde üç boyutlu yazıcının ikinci madalyanın baskı işlemini tamamladığını gördüm. Sandalyeye oturdum. Üçüncü baskı için bilgisayarı kullanarak üç boyutlu yazıcıya komut verdim. Üç boyutlu yazıcı madalyanın baskı işlemine başladı. Birinci madalyanın ve ikinci madalyanın mıknatıslarını yerleştirdim. Birinci madalyanın bakır sargılarını sarmaya başladım. Tahmin ettiğimden daha uzun sürdü. İkinci madalyanın sargısına geçtim. İkinci madalyanın sargısını bitirdiğimde iki saattir evde olduğumu fark ettim. Silikon tabancasını kullanarak ışık yayan diyot ve mini devresini her iki madalyaya da ayrı ayrı tutturdum. Üçüncü madalyanın baskı işlemi devam ederken evden ayrıldım. Çimenlik alandan yürüyerek Odalarda Oyunlar binasına giriş yaptım. Merdivenlerden çıkıp oyun üretimi odasına girdim. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı toparlanıyorlardı.

"Ben yeni geldim, nereye gidiyorsunuz?"

"Saat 13.14 Oyunkâşifi. Oyunyardımcısı çok acıktı. Yemek yemeye gidiyoruz."

"Ben de geliyorum, Oyungözdesi. Ben de en az Oyunyardımcısı kadar acıktım."

"Gidelim, o halde Oyunkâşifi."

Hep birlikte binadan çıktık. Yemeklerin olduğu kulübelere doğru yürüdük. Ekmek arası balık yemekte karar kıldık. Balıkçı kulübesine oturduk. Balıklarımızı ısmarladık.

"Ben yokken neler yaptınız?"

"Oyunfigüranı ile taş-kâğıt-makas oynadık. Hem de 96 kere!"

"Neden 96 kere oynadınız, Oyunyardımcısı?"

"50 kere oyunu kazanan yeniyordu, Oyunkâşifi. Ben 50'ydim. Oyunfigüranı, 46'ydı."

"Aferin, Oyunyardımcısı. Oyunfigüranı, bu konuda sen ne diyeceksin?"

"Oyunyardımcısı, sürekli kafamı karıştırdı. Diyelim ki, bir turda taş hareketi yaptım. Sonraki tur taş yapıyor. Ben de bunu anladığımda bir turda ilk önce kâğıt yaptım diyelim. Onun kâğıt yapacağını düşünerek makas yapıyorum. Fakat, o taş yapıyor. Çok gerildim. Benim zihnimle oynadı, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve ben gülmeye başladık. Oyunfigüranı, çok hırslıydı. Sanırım taş-kâğıt-makas oyununda kazanmak onun için önemliydi.

"Daha sonra bir kere daha oynarsınız, Oyunfigüranı. Belki sen yenersin."

"Taş-kâğıt-makas oyununda profesyonelim, Oyunkâşifi. Yıllardır yenilmedim."

"Sen de amatör gibiymişsin gibi düşün. Sürekli yen veya yenil. Böylelikle oyunun tadını çıkar, Oyunfigüranı. Profesyonel olmak, oyunu eksik oynamak demektir."

"Deneyeceğim, Oyunkâşifi."

"Oyunkâşifi, bir sonrakinde bilerek yenilirim. Oyunfigüranı da mutlu olur."

"Ya ama şimdi böyle söylediği için yensem bile tadı olmayacak. Yenildiğinde bilerek yenilmiş gibi düşüneceğim."

Oyunfigüranı konuşurken balıklarınız geldi. Balıklar gelince, masaya sessizlik çöktü. Hepimiz balıkları yemeye başladık.

96.

Yemeğimizi bitirip balıkçı kulübesinden ayrıldık. Oyunfigüranı ve Oyungözdesi, Odalarda Oyunlar binasına geçtiler. Oyunyardımcısı ile ben de benim evime doğru yürüdük. Eve girdiğimizde ben doğrudan atölyeye yürüdüm. Oyunyardımcısı da beni izliyordu. Ona salonda beklemesini söyledim. Madalyayı erkenden görmesini istemiyordum. Onun için sürpriz olması gerekliydi.

Atölyeye girdim. Üç boyutlu yazıcının son baskısı olan üçüncü madalyayı yazıcının üzerinden alıp masaya koydum. Üç boyutlu yazıcıyı toparladım. Bilgisayar ile birlikte aldığım dolaba koydum. Üçüncü madalyanın bakır sargısını sarmaya başladım. Oyunyardımcısı'nın salonda sıkılmaması için ona kuru boya ve temiz kâğıt verdim. Atölyeye dönüp sargıyı tamamladım. Ardından silikon tabancasını kullanarak ışık yayan diyot ve mini devresini madalyaya tutturdum.

Madalyaların üçünün de vidalama işlemini bitirdim. Renkli iplikler kullanarak boyuna asılabilir hale getirdim. Madalyalar hazırdı! Madalyaları masanın üzerine özenle dizdim. Atölyeden çıkıp salona geçtim. Oyunyardımcısı, çizim yapıyordu. Yanına geçip çizime baktım. Farklı bir bisiklet çizdiğini gördüm. Çizmeye devam ediyordu.

"Oyunyardımcısı, çizdiğin çok farklı bir bisiklete benziyor."

"Evet çok farklı, uçabiliyor. Paraşütü bile var. Eğer onu uçururken yorulursan paraşütle inebilirsin."

"Harika, Oyunyardımcısı. Sen çizerken çizimini seyredebilir miyim?"

"Seyredebilirsin, bitince sana hediye olarak vereceğim."

Oyunyardımcısı'nın hazırladığım madalyaya görmemesi için onun salonda durmasını sağladım. Fakat o, bana vereceği hediye çizerken rahatlıkla söyleyebiliyordu. Sürpriz oyunlarındaki gizemi korumayı hangi yaşımda öğrendim, diye düşündüm. Hatırlayamadım. Fakat hediyemin oluşumunu izlemek mutluluk vericiydi. Belki de Oyunyardımcısı'na, ona hediye madalya yaptığımı göstermeliydim. Fakat artık geç kaldığım için Oyunyardımcısı'na bir daha hediye hazırlarsam onun seyretmesini sağlamak istedim.

Ben kendimle konuşurken Oyunyardımcısı, resminin çizimini tamamladı ve bana verdi.

"Teşekkür ederim, Oyunyardımcısı"

"Önemli değil, Oyunkâşifi. Çok beğendiysen başka bir zaman yine yaparım."

"Akşam benim de sana bir hediyem olacak, Oyunyardımcısı."

"Gerçekten mi! O zaman hemen akşam olsun."

"Hemenden biraz daha yavaş da olsa illaki akşam olacak, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı ile evden çıktık. Odalarda Oyunlar binasına yürüdük. Binadan içeriye girip merdivenlerden yukarı çıktık. Oyun üretimi odasında Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, sandalyede oturuyordu. Bir oyun üzerine konuşuyorlardı. Oyunyardımcısı koşarak onların yanına gitti. Ben de onlara selam verip Oyungözdesi'nin tahtadaki çizimlerine göz gezdirdim. Saat 19.11'e kadar oyun üretimi odasında oyun fikirleri üzerine düşündük.

97.

"Artık oyun üretimine ara verip madalya törenimiz için Kırmızı Kuş Kalesi'ne gidebiliriz."

"Madalyalarımız hazır mı Oyunkâşifi?"

"Elbette hazır, Oyunfigüranı."

"Bu kadar çabuk hazır olabileceğini düşünmedim. O zaman gidebiliriz."

"O halde hemen çıkalım, Oyunkâşifi. Yoksa gün batımını kaçırabiliriz."

"Haklısın, Oyungözdesi. Hemen çıkalım. Burası olduğu gibi kalsın. Yarın sabah geldiğimizde kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı ile Odalarda Oyunlar binasından çıktık. Çimenlik alandayken, ben koşup evden madalyaları aldım. Tekrar onların yanına döndüm. Hep birlikte sepetli motosiklete bindik. Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru yola çıktık.

Kırmızı Kuş Kalesi'ne güneşin batmasına on beş dakika kala vardık. Motosikletten inip kalenin bahçe kapısından içeriye girdik. Asma köprüyü geçtik. Kalenin kapısından girip balkona ulaştık. Sallanan sandalyeler ve masa her zamanki yerindeydi. Gün batımına on dakika kala masamızı dört kişilik yaptık ve sandalyelere oturduk. Yardımcılardan birisi yanımıza geldi.

"Bir isteğiniz var mı, Oyunkâşifi?"

"Üç kahve, bir meyve suyu ve çikolatalı pasta alabilir miyiz?"

"Hemen hazırlayıp getiriyorum, Oyunkâşifi. Yoksa doğum günü mü kutlayacaksınız?"

"Yok, Oyun Günü kutlayacağız. Madalya törenimiz var."

"Sizi çok bekletmeden isteklerinizi getireceğim, Oyunkâşifi."

Yardımcı isteklerimizi getirmeye gittiğinde ben de madalyaları çıkardım. Seremoninin başlangıç konuşmasını yapmak için bir taburenin üzerine çıktım.

"Oyunların değerli insanları, gün batımı eşliğinde madalya törenimiz için toplandık. Yaşadığımız tehlikeli oyunda gösterdiğiniz üstün oyunculuk hareketleri sayesinde sizlerin madalyalarınızı gün batımının renkleri altında takdim etmek isterim."

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı seremoniye alkışla eşlik etti. Ben konuşmaya devam etmeden önce Oyunyardımcısı bağırarak araya girdi.

"Yaşasın! Hemen madalyalarımızı tak, Oyunkâşifi! Harika görünüyorlar."

"O halde madalyanı sana vermem için seni buraya davet ediyorum, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı, alkışlarla yürüyerek yanıma geldi. Ben tabureden indim. Oyunyardımcısı, tabureye çıktı. Oyunyardımcısı'nın madalyasını boynuna astım. O esnada Oyunyardımcısı ve Oyungözdesi alkışlamaya devam etti. Oyunyardımcısı, madalyayla oynayarak tabureden inip sandalyesine oturdu. O, oturduktan sonra Oyunfigüranı hemen yerinden kalktı ve yanıma gelip tabureye çıktı.

Oyungözdesi ve ben, gülerek onu alkışladık. Ardından onun madalyasını boynuna asabilmek için ben de başka bir taburenin üzerine çıktım. Oyunfigüranı'nın madalyasını taktım. Madalyasını alınca o da yerine geçti. Son olarak Oyungözdesi sandalyesinden kalkıp yanıma geldi. Hepimiz onu alkışladık.

"Oyungözdesi, tehlikeli oyunda benim için hayatını tehlikeye attığı attı. Bu sebeple ona madalyanın yanında bir de takım yıldızı hediye ediyorum."

Oyungözdesi'nin boynuna madalyasını taktım. Saçları lavanta kokuyordu. Oyungözdesi yerine doğru geçerken onu alkışladık.

"Lavanta kokulu saçlarıyla Oyungözdesi'ni de yerine uğurladığımıza göre madalya törenimizin pasta bölümüne geçmiş bulunmaktayız."

"Benim saçlarım ne kokuyordu, Oyunkâşifi?"

"Senin madalyanı takarken rüzgâr ters yönde esiyordu, Oyunfigüranı."

Oyunfigüranı ile konuşurken yardımcı isteklerimizi getirip masaya bıraktı. Pastayı birlikte kesmek için onu da davet ettik. Fakat yapması gereken etkinlikler olduğunu söyledi. Pastayı kesmek için bıçağı elime aldım. Pastayı keserken Oyunyardımcısı, mum üflemediğimizi söyledi. Fakat mumumuz yoktu. Dilimleri kesip servis tabağına koydum. Hepimiz pastamızı ve içeceğimizi alıp ufkun renklerini izlemeye koyulduk. Madalyalar ve madalya töreni için bana teşekkür ettiler. Ben de onlara birlikte oynadığımız için teşekkür ettim. Oyungözdesi, madalyasını bir ömür saklayacağını söyledi. İçimden bana bir ömür verecek bir cümle kurduğu için ona sarılmak geçti. Fakat o, masanın diğer tarafındaydı. Elinde de kahve ve çatal vardı. Sevinçli ve rahattı. Onun rahatını bozmak istemedim.

98.

Kırmızı Kuş Kalesi'nden ayrılmaya karar verdiğimizde saat 22.12 idi. Oyunyardımcısı, uyumak üzereydi. Madalya töreni masamızı topladık. Eşyalarımızı alıp motosiklete doğru yürümeye başladık. Asma köprüye ulaştığımızda Sergici ile karşılaştık. Asma köprünün üzerine uzandığını ve kollarını kafasının arkasında birleştirdiğini gördüm. Uyumuyor olmasını diledim. Oyunyardımcısı, Oyunfigüranı ve Oyungözdesi köprünün başında beklerken ben Sergici'nin yanına yürüdüm. Gözleri açıktı.

"Sergici, burada ne yapıyorsun?"

"Hamakta yıldızları seyrediyorum, Oyunkâşifi. Çok rahat. Sen de uzanıp izleyebilirsin."

"Sergici, bu bir köprü."

"Ben üzerinde yürünebilen bir hamak olarak görüyorum, Oyunkâşifi."

"Anladım, Sergici. Üzerinde yürünebilir hamağının üzerinde yürümemize izin verir misin?"

"Tabi ki izin veririm! Üzerinde yürünebilir hamak, paylaştıkça güzel!"

Sergici, otomatik hareketlerle ayağa kalktı. Köprünün diğer ucuna yürüdü ve orada asker selamıyla durdu. Ben de Oyungözdesi'ne yürümeleri için seslendim. Oyunfigüranı, Sergici'den çok korkuyordu. Hep birlikte köprüden geçtik. Biz kalenin bahçesinden çıkışa doğru ilerlerken Sergici, otomatik hareketlerle köprünün ortasına yürüdü ve onunla karşılaştığımız yatış pozisyonuna geçti. Oyunfigüranı, bizi acele etmemiz için sürekli uyarıyordu. Oyungözdesi ve ben de onun bu haline gülüyorduk. Motosiklete ulaştığımızda Oyunfigüranı derin bir nefes alıp motosikletin sepetine Oyunyardımcısı ile birlikte oturdu. Gidona ben geçtim. Oyungözdesi arkama oturdu. Motosikletin kontağını çevirdim. Yerleşkeye doğru harekete geçtik.

Yerleşkeye ulaştığımızda saat 23.04'tü. Çimenlik alanda motosikletten indik. Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı'nı da yanına aldı. Birbirimize iyi geceler dileyip evlerimize dağıldık. Ben de eve yürüdüm. Kapıyı açıp içeriye girdim. Çantamı yatak odasına bıraktım. Kütüphane odama geçtim. Önüme birkaç temiz sayfa aldım. Oyun fikirleri üzerine düşünmeye başladım.

Aklıma gelen oyun fikirlerini önümdeki kâğıtlara not aldım. İki saat boyunca düşünmeyi sürdürdüm. Gözlerim kendiliğin-

den kapanmaya başladı. Güncemi çıkardım. Bir süre çeşitli günlerden hatıralarımı yazdım. Güncemi bitirdiğimde raflardaki kitapların arasına koydum. Ardından uyumak için yatak odama geçtim. Yıldızları gözleyecek enerjim kalmadığını fark ettim. Kendimi yatağa attım. Kısa sürede uykuya daldım.

99.

Gök gürültüleriyle sabah saat 05.12'de uyandım. Çok şiddetli rüzgâr esiyordu. Yataktan kalktım. Evin içi çok soğuktu. Salona geçtim. Salonun penceresinden içeriye giren yağmurun, salonu sular içinde bıraktığını gördüm. Pencereyi kapattım. Ardından dışarıyı seyretmeye başladım. Çimenlik alanda rüzgâr çalılıkları, kovaları, çimenleri yaprakları bir nehir gibi sürüklüyordu. Pencerenin dışında olmadığım için mutluydum. Benim kadar şanslı olmayan Maynip ve diğer canlılar için durumun hiç kolay olmadığını düşündüm. Bir sığınak bulmuş olmalarını umdum. Dışarıdaki kargaşayı izlerken aniden oyun üretimi odasının penceresinin açık olduğu aklıma geldi. Eğer koridorda da bir pencere açıksa rüzgâr ve yağmur, oyun üretimi odasını darmadağın hale getirmiş olabilirdi. Yatak odasına geçtim. Kıyafetlerimi giydim. Dolapta bulduğum yağmurluğu da giymeyi ihmal etmedim. Dış kapıma yürüdüm. Kapıyı açtım. Dışarıya bir adım attığımda rüzgâr beni savurdu. Kapının kolunu çektim. Çimenlik alanda zorlukla yürüyordum. Üçüncü adımımda yağmurluk sırılsıklam oldu. Önümü görebilmek için başımı ara sıra kaldırdığımda yağmur yüzümde birikiyordu. Odalarda Oyunlar binasına ulaştım. Dış kapısını açtım. Koridor çok karanlıktı. Koridora girdiğimde denizden çıkmışım gibi sular üzerimden

koridora akıyordu. Yağmurluğumu çıkardım ve girişin sağındaki duvarın üzerinde bulunan askıya astım. Odalarda Oyunlar binasında rüzgârın ıslıklarını ve uğultularını duyuyordum. Tavandaki lambanın düğmesini el yordamıyla bulup açtım. Merdivenlerden yavaş yavaş çıktım. Merdivenin bitimindeki koridor lambasının düğmesini açıp ikinci katın koridorunu aydınlattım. Kuşlar, lambanın ışığıyla birlikte uçuştu. Yirmi metre ötemdeki pencere açıktı. Fırtınadan saklanmak için oradan girmiş olmalıydı. Pencereyi kapatmadım. Sığınmak isteyen bütün kuşlara penceremiz açıktı. Oyun üretimi odasına girdim. Tavandaki lambanın düğmesine basmadan etrafta rüzgârla uçuşan kâğıtları sezebiliyordum. Lamba, oyun üretimi odasını aydınlattığında yerde iki santimetre kadar biriken suyu daha net görebildim. Dosyalara ve dolaba koymadığımız kâğıtların tamamı rüzgârla uçuşuyordu ve yerdeki suya düşüyordu. İvedi hareketlerle masanın üzerinde kalan kâğıtları kurtardım. Ardından pencereyi kapattım. Masanın üzerindeki kâğıtları toparlayıp dolabın içerisine koydum. Koridora çıktım. Temizlik malzemelerinin bulunduğu küçük odaya girdim. Süpürge, su çekeceği ve çeşitli mekanik temizlik aletlerini aldım. Oyun üretimi odasına döndüm. Tabandaki suyun içinde hamur olmuş kâğıtları toplayıp çöpe attım. Odanın tabanındaki yağmur suyunu, su giderine doğru çekmeye başladım. On beş dakika sonunda odanın tabanında sadece ıslaklık kaldı. Sopalı bezlerle tabandaki suyun tamamını temizlemem yirmi dakikamı aldı. Son olarak odanın içerisindeki eşyaları süngerle temizledim ve oyun üretimi odasından çıktım. Odanın kapısını kapattım. Oyunların bulunduğu odaları kontrol ettim. Onların pencereleri ve kapıları kapalıydı.

Merdivenlerden indim. Askıya bıraktığım yağmurluğumu giydim. Odalarda Oyunlar binasından çıktım. Yağmur ve rüzgârla birlikte eve doğru koşuyordum. Çimenlik alanın ortasında birisinin kollarını açmış, eski moda bir semazen gibi döndüğünü gördüm. Yağmurun, tenine değdiğinde yüreğinde yaşadığın o mutluluk hissini ben de çok severdim. Fakat fırtınada bunu tercih etmek, vücudunda bir hastalığın doğumuna sebep olabilirdi.

Yağmurda dönen insanın yanına koştum. Yaklaştıkça bu insanın, Sergici olduğunu anladım. Yanına ulaştığımda koluna girdim.

"Sergici, döndüğün yeter. Artık yürüme zamanı."

"Başım dönüyor, Oyunkâşifi. Yürüyemiyorum."

Sergici'yi durdurdum. Dengede durmakta zorlanıyordu.

"Olduğun yerde zıpla, Sergici"

Sergici, olduğu yerde zıpladıkça başının dönmesinin geçtiğini dengede durabilmesinden anlıyordum.

"Haydi koş, Sergici."

Sergici, benimle birlikte koştu. Kısa sürede evime ulaştık. Kapıyı açtım. İçeriye girdik. Yağmurluğumu çıkarıp askılığa astım. Sergici ile salona geçtik. Sergici, sırılsıklamdı. Yatak odasına gittim. Dolaptan kıyafetler aldım. Sergici'ye verdim. Ona banyoya girip kıyafetlerini değiştirmesini söyledim. Sergici, banyoya girdiğinde atölye odama geçtim. Elektrikli ısıtıcıyı buldum. Salona getirdim ve onu açtım. Yatak odama geçtim. Kıyafetlerimi değiştirdim. Salona döndüm. Masamın yanındaki sandalyelerden birisine oturdum. Elektrikli ısıtıcı, odayı ideal derecede

ısıtmıştı. Sergici de banyodan çıktı. Başına sardığı havlu ve yeni kıyafetleriyle ısıtıcının önüne oturdu. Ara sıra hapşırarak ısıtıcının önüne boylu boyunca uzandı. Gözlerini kapatıp uyudu. Saate baktığımda 06.54'tü.

100.

Pencereye doğru yürüdüm. Pencerenin dışındaki fırtınaya rağmen Oyungözdesi'nin evini görmeye uğraştım. Oyungözdesi'nin evinin ışıklarının parladığını fark ettim. Oyungözdesi de uyanmış olmalıydı. Onun yanına gitmeye karar verdim. Yağmurluğumu ve ayakkabımı giydim. Kapıyı açtım. Kapının önünde yardımcılardan birisi ile karşılaştım.

"Oyunkâşifi, kahvaltını getirdim."

"Teşekkür ederim, bu fırtınada kahvaltının önemi yoktu. İstersen eve geçip biraz dinlenebilirsin."

"Oyungözdesi'nin evine gitmeliyim, Oyunkâşifi. Teklifin için teşekkür ederim."

"Sepeti bana ver. Ben Oyungözdesi'nin yanına gidiyorum. Sen salonda bir süre ısın. Sonra çıkarsın. Olur mu?"

"Tamamdır, Oyunkâşifi."

Yardımcı, elindeki sepeti bana verdi ve eve girdi. Ben de sepeti alıp Oyungözdesi'nin evine doğru büyük adımlarda yürümeye başladım. Oyungözdesi'nin kapısının önüne ulaştım. Oyungözdesi'nin kapısını çalmadan önce Oyunfigüranı'nın evine göz ucuyla baktım. Oyunfigüranı'nın ışıkları kapalıydı. Oyunyardımcısı ile uyuyor olmalıydılar. Onları da çağırmak is-

tiyordum. Fakat uykularını bölmemek için kapılarına gitmedim. Oyungözdesi'nin ziline bastım. Kısa süre sonra Oyungözdesi, pembe pijamaları ve yanaklarına düşen saçlarıyla kapısını açtı.

"Günaydın Oyungözdesi, uyuyor muydun?"

"İçeriye gel, Oyunkâşifi. İçeride konuşuruz. Hasta olacaksın."

Oyungözdesi'nin evine girdim. Yağmurluğumu çıkardım. Oyungözdesi, yağmurluğu vestiyerine astı. Ardından Oyungözdesi, koşarak yatak odasına gitti. Muhtemelen kıyafetlerini değiştirecekti. Oysa pembe pijamalarıyla, yastığın şekillendirdiği saçlarıyla ve sabah gülümsemesiyle çok tatlı görünüyordu. Kahvaltı sepetini Oyungözdesi'nin salonundaki masaya götürdüm. Kahvaltı sepetinin içerisindekileri masaya koydum. Oyungözdesi'nin mutfağına gittim. Benim evime neden mutfak koymamışlardı? Evde olduğum sürelerde, yemek yiyecek veya içecekleri içecek vakit bulamayacağımı düşünmüş olabilirlerdi. Oyungözdesi'nin elektrikli su ısıtıcısına su doldurup çalıştırdım. Dolapların birisinde bulduğum sallama çaylardan iki tane aldım. Onları bardaklara yerleştirdim. Su ısındıktan sonra bardalara boşalttım. Çaylar hazırdı.

Bardaktaki çaylarla birlikte salona geçtim. Bardakları masaya koydum ve Oyungözdesi'ni beklemeye başladım. Bekleyişim on dakika sürmeden Oyungözdesi masaya geldi ve oturdu. Saçlarını toplamıştı. Pantolon ve gömlek giymişti.

"Oyungözdesi, pembeli kostümlerini de beğenmiştim. Bundan sonra seni Oyunpembesi diye çağırmayı düşündüm."

"Oyungıcıklığı yapma, Oyunkâşifi. Böyle kendimi daha rahat hissediyorum."

"Öyle olsun, Oyunpembesi. Çaylarımız soğumadan kahvaltımızı yapalım."

"Afiyet olsun, Oyungıcığı."

Oyungözdesi ile kahvaltımızı gülerek yapmaya başladık. Dışarıda fırtına vardı. Fakat Oyungözdesi'nin salonu çiçekli bir bahar sabahıydı.

101.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde saat 07.58'di. Birlikte kahvaltı masasını toparladık. Dışarıdaki fırtınanın şiddeti gittikçe azalıyordu. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, hâlâ uyuyor olmalıydı. Oyungözdesi ile oyun üretimi odasına gitmeyi erteledik. Oyun üretimine, fırtına dinene kadar evde devam etmeye karar verdik. Çantamı evde bıraktığım için notlarımı hatırlamaya çalışıyordum.

"Oyungözdesi, aklıma bir konu hakkında oyun geldi. Fakat kurgusunu henüz tamamladım."

"Konusu neydi, Oyunkâşifi?"

"Sevgi, Oyungözdesi. Bence sevgi en temel ihtiyaçlardan birisidir."

"Harika bir konu seçmişsin, Oyunkâşifi. Bazıları insanın sevgiyle yaşadığını söyler."

"Haklılık payları var, Oyungözdesi. İnsan, oyunla yaşar. Oyunun güzelliği ve sürdürülebilmesi için sevgiye ihtiyaç var."

"Haklısın, Oyunkâşifi. Aklıma farklı bir durum hakkında bir soru geldi. Dünya üzerindeki insanların tamamını sevebilecek bir insan bulabilir miyiz?"

"Söylem olarak bulabiliriz. Fakat, dünya üzerindeki insanların tamamını sevmeye yetecek kadar bir insan ömrü maalesef ki yok. Bu durumda şöyle düşünebiliriz; eğer oyun oynadığın, karşılaştığın ve tanıdığın insanların tamamını seviyorsan, kendi sınırların içinde dünyadaki insanların tamamını seviyorsun, demektir."

"Örnek verebilir misin, Oyunkâşifi?"

"Diyelim ki, sen sadece beş insanı tanıyorsun. Bu beş insanla eğlentilik oyunu oynuyorsun. Bunlardan farklı insanlar olarak üç kişiyle de etkinlik oyunu oynuyorsun. Günlük olarak karşılaştığın ve iletişim oyunu oynadığın yedi insan daha olduğunu düşünelim. Çevrende toplamda 15 insan var. Eğer bu 15 insanı sevebiliyorsan, dünyadaki insanların tamamını sevebiliyorsun, demektir.

Fakat senin dünyan bir milyon insanı kapsıyor olabilir. Söylemlerle sevilmeyi seven bir milyon insan, onları sevdiğini söyleyen birisine inanmayı seçebilirler. Fakat bir milyon insanı sevmeye bana göre ömür veya ömürler yetmez. Kaldı ki, bazen bir insanı bile severken bir ömürden fazlasına ihtiyacın olabilir."

Son cümlemi Oyungözdesi'nin gözlerinin içine bakarak söyledim. Oyungözdesi'nin doğumundan bugüne kadar yaşadığı her saati merak ediyordum.

"Oyunkâşifi, senin doğumundan bugüne kadar yaşadığın her dakikayı merak ediyorum."

Oyungözdesi, içimden geçirdiğim cümleyi sesli söylediğinde bir süre donakaldım. Sonra gülmeye başladım. Oyungözdesi, neden güldüğümü anlamadı. Aslında ben de neden güldüğümü bilmiyordum. Sadece mutluydum.

"Oyunkâşifi, neden gülüyorsun?"

"Mutlu oldum, Oyungözdesi. Bana duyabileceğim en güzel cümleyi kurdun. Senden önce o cümleyi sana kurmuş olmak isterdim."

"Benden sakladığın güzel cümleleri gözlerinden okumayı öğrendim, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi, artık beni çok iyi tanıyordu.

102.

Saat 10.35 olduğunda fırtına tamamıyla dindi. Oyungözdesi ile sevgi konulu oyunumuzun üretiminin sohbetine devam ediyorduk. Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı kapıyı çaldı. Kapıyı ben açtım.

"Oyunkâşifi! Sen burada mıydın? Ben de Oyungözdesi'nden sonra senin evine gidecektim."

"Buradayım Oyunyardımcısı. Sizi fırtınadan dolayı getiremedik. Fırtınadan korktun mu?"

"Ben korkmadım ama Oyunfigüranı çok korktu. Sürekli yanında durmamı istedi."

"Uğultu ve yıldırım olmasaydı korkmazdım."

"Her neyse hava gittikçe güzelleşiyor. Evde ne yaptınız? Aklınıza bir oyun fikri geldi mi?"

"Benim aklıma bir fikir geldi. Fakat şimdi açıklamak istemiyorum. Üzerine biraz düşünmek istiyorum, Oyunkâşifi."

"Tamam, merakla bekliyoruz Oyunfigüranı. Oyun üretimi odasına gidelim. Öncesinde evden çantamı almalıyım. Oyungözdesi içeride, siz onunla oyun üretimi odasına geçersiniz."

Oyungözdesi'ne evden ayrıldığıma dair seslendim. Evime doğru yürüdüm. Oyunyardımcısı koşarak eve Oyungözdesi'nin salonuna girdi. Oyunfigüranı kapıda onları beklemeye başladı. Evime ulaştığımda dış kapının açık olduğunu fark ettim. Eve girdim. Sergici'yi evde göremedim. Kapıyı açık unutup gitmişti. Yatak odasına geçtim. Çantamı alıp evden çıktım. Dış kapıyı kapatıp Odalarda Oyunlar binasına doğru yürüdüm.

Binaya girdim. Merdivenlerden çıktım. Oyun üretimi odasına girdim. Sabah yaptığım temizlik işe yaramış görünüyordu. Oyun üretimi odası kuru ve temizdi. Odanın içinde on dakika oyalandım. Sonra Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı geldi.

"Hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk, Oyunkâşifi. Sanki yeni bir oyun anlatacaksın. Gözlerin parlıyor."

"Evet, Oyunfigüranı. Sevgi konulu bir oyun fikrim var."

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı masaya oturdular. Oyungözdesi bazı kâğıtların yokluğunu fark etti. Etrafına bakındı. Sanırım konuşmamı bölmemek için onlardan bahsetmedi.

"Dinliyoruz Oyunkâşifi."

"Oyunumuzun henüz ismini düşünmedim. Birlikte düşünürüz. Oyunumuz, Oyunay Kitapçığı'na göre temel ihtiyaçlar üzerine oynanan oyuncu oyunları arasındadır."

"Oyunkâşifi, sevgi temel bir ihtiyaç mıdır?"

"Elbette, Oyunyardımcısı. Sevgi, insanın yaşamı için gerekli olan su gibidir."

"O zaman ben çok su içiyorum, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı'nın söylediğine hep birlikte gülümsedik. Oyunyardımcısı'na yaklaşıp onun başını okşadım.

"Oyunumuza devam edelim. Oyunumuzu kuracağımız odayı ikiye böleceğiz. Odanın ilk bölümünde oyuncumuza aşağıdaki soruları soracağız.

<1- Vücudunuzu seviyor musunuz? Nasıl sevdiğinizi veya sevmediğinizi tarif edebilir misini?

2- Kendinizi seviyor musunuz? Nasıl sevdiğinizi veya sevmediğinizi tarif edebilir misiniz?

3- Kendinize veya vücudunuza dair nefretiniz varsa açıklayabilir misiniz?

4- Yeryüzünde sevdiğiniz nesneleri yazabilir misiniz? (Sınır yok)

5- Yeryüzünde sevdiğiniz canlıları yazabilir misiniz? (Sınır yok)

6- Yeryüzünde sevdiğiniz insanları yazabilir misiniz? (Sınır yok)

7- Renkleri seviyor musunuz? Nasıl sevdiğinizi veya sevmediğinizi tarif edebilir misiniz?

8- Oynamayı sevdiğiniz oyunları yazabilir misiniz? (Sınır yok)

9- Yeryüzünde içinde bulunmayı sevdiğiniz durum veya olayları yazabilir misiniz? (Sınır yok)

10- Sizi sevdiğini düşündüğünüz insanları yazabilir misiniz?

Sizi nasıl sevdiklerini tarif edebilir misiniz?

11- Sizden nefret eden insanları yazabilir misiniz? Sizden nasıl nefret ettiklerini tarif edebilir misiniz?

12- Karşılıksız bir şekilde oynadığınız iyilik oyununu veya iyilik oyunlarını yazabilir misiniz?

13- Henüz bir oyuna başlamamışken, nedensiz şekilde nefret yaşadığınız oyun veya oyunları yazabilir misiniz?

14- Aşk oyunu oynadınız mı? Oynadıysanız tarif edebilir misiniz?

15- Sevgi sizin için ne ifade ediyor?

16- Nefret ettiğiniz bir nesneyi, bir insanı veya bir oyunu sevebilir misiniz? Bu durumu örnekleyip tarif edebilir misiniz?

17- Sevgisel değer katsayısı hakkında bir fikriniz var mıdır?

18- Bizi sevdiniz mi? >

Yazılımını kurgulayıp yardımcı yazılımcılara yazdıracağım ve bilgisayara kuracağım bir program bu soruların cevaplarını analiz edecek. Ardından cevapları veren oyuncunun sevgisel değer katsayısını öğreneceğiz. Zengin insan ve fakir insan misali, sevgisel değer katsayısı bize insanın sevgisel zenginliğini veya sevgisel fakirliğini gösterecek. Elde ettiğimiz sonucu, oyuncumuz ile odanın ilk bölümünde paylaşmayacağız. İkinci bölümdeki kurgumuz, sevgisel değerinin büyüklüğüne göre değişen bir yapıda olacak. Üç farklı kurgu düşündüm. Bunlar; yüksek sevgisel değer üzerine, orta sevgisel değer üzerine ve düşük sevgisel değer üzerine ilerleyecek olan kurgular olacak.

Oyuncularımız; oyuna katılmaya istekli bütün oyuncuları kapsayacak. Materyallerimiz ve Zamaalan ise daha önce belirttiğim ikiye bölünmüş oda, odanın iki bölümü için birer bilgisayar, projeksiyon makinesi, sevgisel değer hesaplayıcı program, çeşitli görseller şeklinde olacak. Buraya kadar anlattıklarım arasında bir sorusu veya düşüncesi olan var mı?"

103.

"Odanın ikinci bölümünde oyun nasıl ilerleyecek, Oyunkâşifi?"

"Sevgisel değer katsayısını öğrendiğimiz oyuncuyu, projeksiyon üzerinden sevgi teması ile ilerleyen sorular ve mini oyunlarla besleyeceğiz. Nefret ettikleri varsa onları bilgisayarlı yöntemle çözmeye çalışacağız. Son aşamamız ise oyuncuya göre değişen, adada veya başka bir yerde uygulanabilecek, pratik yönergeli bir oyun olacak, Oyungözdesi. Eğer sevgisel değer katsayısı çok düşük bir oyuncu ile karşılaşırsak, onun sevgisel değer katsayısını yükseltmek için, sevgisel yaşam oyunu desteği teklif edeceğiz."

"Sevgisel yaşam oyunu desteğini çok beğendim, Oyunkâşifi."

"Sevgisel yaşam oyunu desteğinde ne yapacağız, Oyunkâşifi? Oyuncuyu, sevgi serumuna mı bağlayacağız?"

"Hayır, Oyunfigüranı. Onu oyuna sevgiyle bağlayacağız."

"Ben çok anlamadım Oyunkâşifi ama bu kadar anlattığına göre güzel bir oyundur."

"Teşekkür ederim, Oyunyardımcısı. Aslında odaya sadece seni koysak ve oyuncuyu gözlemlesek, sevgi oyunu ile aynı sonuca ulaşabiliriz."

"Bak bu harika fikir, Oyunkâşifi."

"Oyunyardımcısı, sıkılırsa seni de koymamız gerekebilir, Oyunfigüranı. Onu eğlendirirsin."

"Bir önceki fikir üzerinden devam edebiliriz, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı, Oyunfigüranı'nı elindeki bardağa doldurduğu su ile kovalamaya başladı. Oyunfigüranı'na neden aynı odada olmak istemediğini soruyordu. Oyunfigüranı'nın cevabı "bu yüzden!" şeklindeydi. Oyungözdesi ile ben, kahkaha ile gülüyorduk. Oyunfigüranı, yorulduğunda pes edip Oyunyardımcısı'ndan özür diledi. Oyunyardımcısı, suyu onun üzerine dökmekten vazgeçip içti.

"O halde oyunumuza isim düşünebiliriz, Oyunkâşifi"

"Benim bir önerim yok, Oyungözdesi. Sizin bir öneriniz var mı?"

"Aslında benim aklıma bir isim geldi."

"Nedir o, Oyungözdesi?"

"Oyunsal Sevgi, nasıl olur?"

"Bence harika bir fikir, Oyungözdesi."

"Ben de beğendim, Oyungözdesi."

"Yeni oyunumuzun ismi, Oyunsal Sevgi! Boyaları alalım ve gidip ismini odasına yazalım."

Oyunfigüranı odada kalmak istedi. Oyunyardımcısı ise bisikletini alıp geleceğini söyledi. Oyungözdesi ile birlikte boyaları ve fırçaları aldık. Oyunsal Sevgi odamızı belirlemek için koridora çıktık. Koridorda çok kısa yürüdük. Odayı belirledik. Boya yapmak için katlanabilir merdiveni ve mavi rengi unuttu-

ğumuzu fark ettik. Oyungözdesi odanın önünde bekledi. Ben de oyun üretimi odasına koşarak vardım. Katlanabilir merdiveni ve mavi rengi aldım. Oyungözdesi'nin yanına hızlı hareketlerle dönüyordum. Oyungözdesi'nin yanına ulaşmama iki metre kala merdiven elimden kaydı. Ardından diğer elimdeki boyanın bir kısmı yere döküldü. Oyunun ismini yazdıktan sonra temizlemeye karar verdim. Oyungözdesi'ne katlanabilir merdiveni açtım. Oyungözdesi katlanabilir merdivene çıktı. Ben de boyaları ona uzattım. Onun merdivenini tuttum. Oyungözdesi, her harf için farklı renk kullanarak, odanın üzerine "Oyunsal Sevgi" yazdı. Oyungözdesi, son rötuşlarını yaparken Oyunyardımcısı, küçük bisikletiyle koridorun sonundan bağırarak geliyordu. Oyungözdesi ile ben, Oyunyardımcısı'nın neşeli gelişine gülüyorduk. Oyungözdesi'nin fırçasındaki boya yere damladığında mavi boyayı yere döktüğümüzü hatırladım.

"Oyunyardımcısı! Yavaş!"

Geç kaldım. Oyunyardımcısı, mavi boyanın üzerinden geçerken bisikletinin frenine bastı. Bisiklet kaydı. Oyunyardımcısı, bisikletiyle üzerime gelirken onun düşmesini engellemek için bisikletin üzerinden onu hızla çektim. Bisiklet katlanabilir merdivene çarptı. Oyunyardımcısı'nı kurtardım. Fakat ayağım kaydı ve boyaların üzerine düştüm. Yaklaşık üç saniye sonra da bisikletin katlanabilir merdivene çarpmasıyla dengesini kaybeden Oyungözdesi, benim üzerime düştü. Koridora dökülen boyalar, Oyunyardımcısı, Oyungözdesi ve ben, dışarıdan canlı bir sanat eseri olarak görünüyor olmalıydık. Fakat sesler üzerine koridora çıkan Oyunfigüranı, bizim o halimizi sanat eserinden ziyade

çok komik bir fotoğraf olarak gördü ve kahkaha ile gülmeye başladı. Benim yüzüm yeşil renkteydi. Oyungözdesi'nin yüzünde her renk vardı. Oyunyardımcısı'nın yüzü sarı renkteydi.

Üçümüze de bir zarar gelmedi. Bu yüzden biz de Oyunfigüranı'na katılıp gülmeye başladık.

Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı üzerlerindeki boyaları temizlemek için Oyungözdesi'nin evine gitti. Ben de kendi evime gittim. Boyalarımızı temizleyip çimenlik alanda buluştuk. Hepimiz de çok acıkmıştık. Yemek kulübelerinden birisine gidip karnımızı doyurduk. Oyun üretimi odasına döndüğümüzde saat 14.40'tı. Ben yeni oyunumuz Oyunsal Sevgi için gerekli materyallerin listesini ve yapılması gerekenlerin tarifini içeren dosyayı hazırlamaya koyuldum.

104.

Dosyayı tamamlayıp yardımcılardan birisine verdiğimde saat 18.35'ti. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı masada oyun fikirleri üzerine konuşuyorlardı. Oyunyardımcısı evinden getirdiği balonları şişirip etrafı süslüyordu. Odanın her tarafında balonlar vardı. Dosyayı hazırladığım masadan kalktım. Mantar panonun yanına gittim. Pano iğnelerinden birisini aldım. Kimse beni izlemiyordu. Balonlardan birisini diğer elime aldım. Pano iğnesini balona dokundurduğum anda balon odanın içinde yankılanarak patladı. Oyunfigüranı çığlık attı. Oyunyardımcısı'nın ağzındaki tamamıyla şişmek üzere olan balon uçtu. En hafif nidayı atan Oyungözdesi'ydi.

"Oyunkâşifi ödümü kopardın! Deprem oldu sandım."

"Oyunfigüranı, savaş oyunu başladı deseydin anlardım fakat deprem ile nasıl bağlantı kurdun?"

"Oyunkâşifi, haklı haklı konuşma korktum."

"Anlaşılan Oyunkâşifi'nin canı oyun istiyor."

"Evet, Oyungözdesi. Haydi balon patlatmaca oynayalım. En çok balonu patlatanı, fahri balon profesörü ilan edelim. Olur mu?"

"Balonları ben şişirdim, Oyunkâşifi. Ben ne ilan edileceğim?"

"Sen balon kahramanısın, Oyunyardımcısı. Onların döngüsünü tamamlamasına yardım ettin. Onların şişirilmeden önce zarar görmesini engelledin."

"Haydi başlayalım o zaman!"

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı ellerine birer pano iğnesi aldı.

"4521 kadar sayacağım. 4521 dediğimde başlayacağız!"

"Oyunkâşifi, ne olur üçe kadar say."

"Üç kere sayacağım, Oyunyardımcısı. Başlıyoruz! 4519 4520 4521!"

Dördümüz de etrafımızdaki balonları pano iğnelerimizle patlatmaya başladık. Odanın içinde patlayan balonlar çeşitli ritimler oluşturuyordu. Bir ara yardımcılar telaşla kapıdan içeriye doğru baktılar. Fakat gülerek geri döndüler. Sesler uzaktan zarar verici aletlerin sesleri gibi duyuluyor olmalıydı. Oyunyardımcısı çok fazla balon şişirmişti. Patlatarak bitiremiyorduk. Kısa bir

süre sonra sadece bir tane balon kaldı. Pencerenin ucunda duruyordu. Dördümüz de o balona doğru koştuk. Balon, rüzgârın etkisiyle dışarıya uçtu. Balona bakakaldık.

"Ben 11 tane patlattım. Sanırım fahri balon profesörü benim."

"Ben de 11 tane patlattım."

"Ben de 11 adet patlattım, Oyunkâşifi."

"Ben 10 tane patlatabildim. Keşke iki tane daha şişirseydim."

"Bir tane patlamamış balonumuz var, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı'na son balonun çimenlik alana doğru uçtuğunu gösterdiğimde Oyungözdesi ve Oyunfigüranı ile birbirimize baktık. Dördümüz de aynı anda çimenlik alandaki balonu patlatmak için koştuk. Kapıya en yakın olan Oyunyardımcısı'ydı. Çimenlik alana ilk o ulaştı. Biz de onu takip edip çimenlik alana çıktık. Balon hâlâ havadaydı. Rüzgâr balonu sürekli farklı yöne savuruyordu. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve ben, balonun uçtuğu yere doğru koşuyorduk. Oyunyardımcısı geride kaldı. Fakat rüzgâr Oyunyardımcısı'nın tarafındaydı. Rüzgâr ters yönde esti. Balonu bizim üzerimizden aşırdı. Oyunyardımcısı'nın önüne düşürdü. Oyunyardımcısı, balonun üzerine atladı ve balon patladı. Oyunyardımcısı, sevinçten bağırıyordu. Sanırım üçümüzün amacı da balonu yakalayıp Oyunyardımcısı'na götürmekti. Rüzgâr bizden önce davrandı. Birlikte gülüyorduk. Yine oyun, ödülün kendisi oldu. Kendimizi balon profesörleri ilan ettik. Oyun üretimi odasına döndük. Oyun üretimine bir sonraki gün sabaha kadar ara verdik. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı dinlenmek için evlerine gittiler. Oyungözdesi de evde

bazı yapılması gerekenler olduğunu söyledi ve yanımdan ayrıldı. Ben de gün batımına yetişmek için motosiklete bindim ve Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru harekete geçtim.

105.

Adanın ana yolundan ilerliyordum. Kırmızı Kuş Kalesi'ne az bir yolum vardı. Önümdeki keskin virajı döndüğümde sağımdaki bir alanda dumanların yükseldiğini gördüm. Bir yerde yangın olduğunu düşünerek ana yolun sağında motosikletimi durdurdum ve motosikletten indim. Dumanlar gittikçe artıyordu. Dumanların kaynağı ormanın içine doğru üç yüz metre ötedeydi. Etrafımda kimse yoktu. Ormana girdim. Hayvanların çığlıklarını duyabiliyordum. Yüz metre kadar ilerledikten sonra bir patika yola rastladım. Patika yola çıkınca koşmaya başladım. Beş dakika kadar koştuktan sonra yangının merkezine ulaştım. Dumanlar çınar ağacını üzerine yapılmış ahşap bir evden yükseliyordu. Ahşap evde kimse yok gibiydi. Çınar ağacının hemen karşısındaki bir ağacın dibinde bir baraka gördüm. Yangına müdahale edebileceğim bir söndürücü olup olmadığını öğrenmek için barakaya koştum. Barakadan içeri doğru girerken çınar ağacının tepesinden bir çığlık duydum. Gözlerimi kısıp ağacın tepesine baktım. Ağacın tepesinde bir kız gördüm. Vücudumdaki adrenalin oranı yükseldi. Hemen bir çözüm bulmalıydım. Barakaya girdim. Kullanabileceğim bir malzeme aradım. Uzun bir halat gözüme çarptı. Halatı alıp boynuma astım. Bir yangın tüpü buldum. Onu elime aldım. Barakadan çıktım.

"Bekle! Yardım edeceğim! Buradayım! Korkma!"

"Ateşler yaklaşmaya başladı! Burası çok sıcak!"

"Sakin ol! Sakın atlama!"

"Tamam! Acele et lütfen!"

Çınar ağacının yanındaki ağaca tırmanmaya başladım. İki dakika içinde ağacın zirvesine yaklaştım. Çınar ağacındaki kız ile aramızda on beş metre kadar mesafe vardı. Halatın bir ucunu, üzerine çıktığım ağacın kalın bir dalına denizci düğümüyle bağladım. Halatın diğer ucunu kaymayı önlemesi için aralıklarla düğümledim. Kıza döndüm.

"Beni dinle! Şimdi halatı sana fırlatacağım! Halata çok sıkı tutun! Ben üçe kadar saydığımda halata sıkıca tutunarak atla! Ben aşağıda olacağım!"

"Tamam! Çok korkuyorum haydi halatı at!"

Kalın dalın üzerinde ilerledim. Dengemi sağlayıp ayağa kalktım. Halatın ucunu dairesel hareketle çevirmeye başladım ve halatı kıza doğru fırlattım. Halat, kızın tam üzerine düştü. Kız halatı sıkıca tuttu. Ben de üzerine tırmandığım ağaçtan kayarak indim. Kollarıma batan kıymıkları hissedebiliyordum. Aşağı indiğimde kıza doğru bağırdım.

"Hazır mısın?"

"Evet!"

"Bir iki üç! Atla!"

Kız halatın en ucundaki düğüme ayaklarını koymuştu. Tüm vücuduyla halata sarılmıştı. Atladığında halat boşluğu onu sarsmasına rağmen düşmedi. Hızla üzerine tırmandığım ağacın altına doğru ilerledi. Ağacın altına ulaştığında yerden bir buçuk metre kadar yüksekteydi. Halatın bağlı olduğu dalın altında bu-

lunan dallar kızın hızını yavaşlattı. Ağacın altından iki metre kadar ileri gitti. Geriye döndüğünde hızı iyice yavaşladı. Yanımdan geçerken bacaklarından yakaladım ve halatı durdurdum. Kız titriyordu. Çok korkmuştu. Onu halattan indirdim. Barakanın yanına götürdüm. Barakanın içinde gördüğüm suyu getirdim. Önce elime döktüm. Sonra elimdeki su ile kızın yüzünü ıslattım. Ardından suyu içmesi için onun eline döktüm. Sudan biraz içti. Yavaş yavaş kendine geliyordu.

"Tebrik ederim, ilk seferinde Tarkan olmayı başardın."

"Sen Oyunkâşifi'sin değil mi? Adada bu yaşananlardan sonra espri yapıp sakin kalabilecek tek kişisin sanırım."

"Henüz işimiz bitmedi ama kendine geldiysen bu ağacı söndürmeliyiz. Ben sadece bir yangın tüpü bulabildim. Ağacı söndürebileceğimiz başka bir malzeme var mı?"

"Yangın topları var. Hemen barakanın arkasındaki yangın dolabının içindeler. Gel benimle."

Yangınzede kız ile birlikte barakanın arkasına geçtik. Yangınzede kız, yangın dolabını açtı. İçindeki yangın toplarını kutularla aldık. Yanan çınarın yanına geldik. Yangın toplarını fırlatmaya başladık. Yangın henüz diğer ağaçlara sıçramamıştı. Sabahki fırtına sayesinde diğer ağaçlar hâlâ ıslak olmalıydı.

Yangın topları işe yarıyordu. Yangın topları değdiği yerde patlıyordu ve etrafındaki ateşi söndürüyordu. Çınar ağacının bazı ağır dalları zayıfladığı için kırılarak düştü. On dakika daha yangın toplarıyla ateşe saldırdık. Sonra yangın tamamıyla söndü.

Yangınzede kız ile çok yorulduk. Barakanın kenarına oturduk. Ellerimiz yangın toplarından dolayı bembeyazdı. Yüzlerimiz dumandan dolayı kapkaraydı. Yangınzede kız çok komik görünüyordu. Gülmeye başladım. Yangınzede kız da bana katıldı.

106.

"Adın ne senin? Beni nereden tanıyorsun?"

"Adım Ateş Hikâyecisi. Seni bu adada tanımamak mümkün mü? Hikâyen senden önce bize geldi."

"Ateş Hikâyecisi mi?"

"Evet. Herkesin yaktığı ateşin ve yanan her ateşin farklı bir hikâyesi olduğunu bilirim. Ateş yanmaya başladığı andan söndüğü ana kadar olan sürecin her saniyesini izleyerek hikâyeleştiririm. Ateşe göre hikâyeler sürekli değişir."

"Sanırım en güzel hikâyen bu olacak, Ateş Hikâyecisi."

"Ateşi izleyecek çok fırsatım olmadı. Fakat bana ve sana ait olan mutlu sonlu bir anı olarak saklayacağım."

"Anladım, Ateş Hikâyecisi. Yorgun ve acıkmış görünüyorsun. Haydi yemek yiyebileceğin ve dinlenebileceğin bir yere gidelim."

"Hikâyelerimi almam lazım, Oyunkâşifi. Yangın başladığında onları sakladığım kutuyu yokuştan aşağıya attım."

"Alalım, Ateş Hikâyecisi."

Hava kararmıştı. Barakadan iki tane el feneri bulduk. Ateş Hikâyecisi'nin hikâyelerinin bulunduğu kutuyu aramaya başladık. On dakika sonra Ateş Hikâyecisi, sevinerek kutuyu bulduğunu söyledi.

"Haydi elektrikli motosiklete gidelim, Ateş Hikâyecisi."

"Gidelim, Oyunkâşifi."

Kutuyu ben elime aldım. Ateş Hikâyecisi'nin hikâyeleri çok ağırdı. Motosiklete doğru yavaş yavaş ilerledik ve ulaştık. Motosiklete oturdum ve kutuyu ayaklarımın arasındaki boşluğa yerleştirdim. Ateş Hikâyecisi arkamdaki koltuğa oturdu.

"Omzundan tutunsam olur mu? Yanlardaki tutamaklardan tutamayacak kadar yorgunum."

"Tabi ki olur, Ateş Hikâyecisi. Yerleşkeye kadar dayan. Uyuma sakın."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Motosikleti çalıştırdım. Ateş Hikâyecisi ile birlikte yerleşkeye doğru yol aldık. Yerleşkeye varmamız yarım saat sürdü. Çimenlik alana girdiğimizde Oyungözdesi'nin evine doğru yöneldim. Motosikleti onun evinin önünde durdurdum. Motosikletin kornasına basacakken Oyungözdesi kapısını açtı. Biraz şaşkın şekilde bize doğru baktı.

"Oyunkâşifi? Bu ne hal? Savaş oyunundan mı çıktınız?"

"Yangın oyunundan çıktık, Oyungözdesi. Tanıştarayım, bu Ateş Hikâyecisi, ben de onun hikâyesinde rol alan sıradan bir Oyunkâşifi'yim."

"Ateş Hikâyecisi, memnun oldum. Ben de Oyungözdesi. Çok yorgun görünüyorsunuz. Hemen içeriye gelin."

"Ateş Hikâyecisi, yanmaktan son anda kurtuldu, Oyungözdesi. Çok yorgun ve acıktı. Sen onunla ilgilen. Ben de evime gidip duş falan alayım."

"Tamam, Oyunkâşifi. Sen de yorgun görünüyorsun. Dinlen biraz."

"Dinlenirim, Oyungözdesi."

"Teşekkür ederim, Oyunkâşifi. Görüşmek üzere."

"Rica ederim, Ateş Hikâyecisi. Bana bir ateş hikâyesi borcun var. Unutma."

Ateş Hikâyecisi güldü. Oyungözdesi ile birlikte eve girdiler. Motosikleti çalıştırdım. Evimin önüne sürdüm. Motosikleti kapımın yanına park ettim ve eve girdim. Saat 21.49'du. Duş alıp yatak odama geçtim.

107.

Sabah uyandığımda saat 07.30'du. Hazırlıklarımı tamamladım. Kahvaltımı yaptım. Çantamı alıp evden çıktım. Çimenlik alanda kimse görünmüyordu. Odalarda Oyunlar binasına doğru yürürken Oyunyardımcısı arkamdan bana seslendi.

"Oyunkâşifi! Günaydın! Adayı gezelim mi?"

"Günaydın, Oyunyardımcısı. Olur gezelim. Kahvaltı yaptın mı?"

"Oyunfigüranı ile yaptık. Sonra o uyudu. Ben de bisiklet sürmeye çıktım."

"Anladım, Oyunyardımcısı. O halde oyun üretimi odasına gidelim. Odaya bir not bırakalım. Sonra adayı keşfe çıkalım."

"Yaşasın!"

Oyunyardımcısı ile birlikte Odalarda Oyunlar binasına yürüdük. Binadan içeriye girip oyun üretimi odasına çıktık. Oyun üretimi odasındaki beyaz tahtaya keşfe çıktığımıza dair bir not

yazdım. Ardından Oyunyardımcısı ile birlikte çimenlik alana döndük. Evimin önündeki motosiklete bindik. Oyunyardımcısı, arka koltuğumda bana sıkıca sarıldı. Adayı keşfetmek üzere yola koyulduk.

Rüzgâr türbinlerinin solunda kalan bir bölgede küçük bir liman gördüğümü hatırladım. Motosikleti o limana doğru sürdüm. Bir saat kadar yol aldığımızda limana inen bir patika yol buldum. Motosikleti patika yolun girişinde durdurdum. Oyunyardımcısı ile motosikletten indik. Çantamdaki sivri sinek ilacını çıkardım. Oyunyardımcısı'na ve kendime sürdüm. Motosikletin bagajındaki suyun bir kısmını çantamdaki mataraya boşalttım.

"Hazır mısın, Oyunyardımcısı?"

"Hazırım Oyunkâşifi!"

"Haydi o zaman yürümeye başlayalım."

Oyunyardımcısı ile birlikte patika yoldan ormana doğru yürümeye başladık. Limanı yüksekten görebiliyorduk. Yüksekten aşağılara indikçe limanı göremez olduk. On dakikalık yürüyüş sonrasında patika yolun üzerinde bir yol ayrımına rastladık. Limanın sağda kaldığını düşünerek sağdan devam ettik. Bir süre yürüdükten sonra küçük limanı ağaçların arasından görebiliyorduk. Limana ulaşmamıza elli metre kadar kaldığında Oyunyardımcısı bir kelebeğin peşine düştü.

"Oyunyardımcısı! Dur!"

"Oyunkâşifi, kelebek kocaman! Ne olur onu yakalayalım!"

Oyunyardımcısı kelebeği yakalayamadan ben onu yakaladım.

"Onu yakalarsak, elimize aldığımızda incitebiliriz. Kocaman ve renkli bir kelebeği izlemesi de zevkli değil mi?"

"Ona dokunmak istedim. Ama izleyince de çok zevkli."

Patika yolun beş metre kadar dışındaydık. Oyunyardımcısı'nın omzuna elimi koydum. Onunla birlikte kelebeği izliyorduk.

"Oyunyardımcısı, artık gidelim mi?"

"Gidelim, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı, bana doğru döndü. Gözlerinde bir korku belirdi. Bağırmamak için ağzını tutuyordu.

"Oyunyardımcısı ne oldu? Niye öyle bakıyorsun? Beni de korkutacaksın."

Oyunyardımcısı hiç konuşmadı. Korkuyla omzumu işaret etti. Göz ucuyla omzuma baktığımda on santimetre kadar bir örümcek gördüm. Dondum kaldım. Örümcek de hareket etmiyordu. Gözümle ve kaşımla Oyunyardımcısı'na patika yola gitmesini işaret ettim. Oyunyardımcısı yavaş yavaş patika yola doğru yürüdü. Örümcek omzumun ucundan dirseğime doğru harekete geçti. Bileğimin üzerine geldi. Elimin sırtında durdu. Yer ile arasında az bir mesafe vardı. İnmek istediğini düşündüm. Çok ağır hareketlerle eğiliyordum. Yere otuz santim kadar kaldığında Oyunyardımcısı yerden bulduğu bir dal parçası ile örümceğe vurdu. Örümcek iki metre ötemize uçtu ve kaçmaya başladı.

"Onu vurdum! Onu vurdum!"

"Aferin Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı elindeki dal parçasıyla zaferini zıplayarak kutluyordu. Örümceklerden daha fazlasının etrafımızda olma ihtimaline karşı Oyunyardımcısı'nın elinden tuttum. Onunla patika yolu bitirip küçük limana çıktık.

108.

Liman antik dönemden kalma yapıları andıran bir görüntüye sahipti. Kesme taşlarla yapılmış demir yerine bir tekne kalın bir halatla bağlıydı. Oyunyardımcısı ile birlikte tekneye doğru yürüdük. Demir yerinin üzerinde tekneyi incelemeye başladık. Teknenin üzerinde güneş panelleri vardı. Aynı zamanda demir yerinin kenarına konulmuş bir şarj istasyonu bulunuyordu. Tekne temiz elektrik enerjisiyle çalışıyordu! Demir yerinden teknenin içine atladım. Ardından Oyunyardımcısı'nı yanıma çektim. Dümenin başına geçtim.

"Oyunkâşifi, tekne kullanmayı biliyor musun?"

"İki kere kullanılırken izledim, Oyunyardımcısı."

"Yani kullanabiliyor musun?"

"Elbette. Hayalimde çok kullandım."

"O zaman haydi sür, Oyunkâşifi. Çok heyecanlıyım."

"Can yeleklerimizi giyelim. Tekneyi çalıştırayım. Sonra halatını çözeyim ve gidelim."

Oyunyardımcısı ile can yeleklerimizi giydik. Tekneyi çalıştırdım. Teknenin halatını çözdüm. Dümeni çevirdim. Tekneye hız verdim. Önce yavaş yavaş ilerledik. Sonra hızımızı artırdım.

Oyunyardımcısı, heyecandan bağırıyordu. Limandan iki yüz metre kadar açığa çıktığımızda tekneyi durdurdum. Dalgalarla sallanıyorduk.

"Oyunkâşifi! Hemen şuraya bak!"

"Ne oldu, Oyunyardımcısı?"

"Orada yunus balıkları var! Haydi onları takip edelim. Yakından görelim!"

"Tamam, Oyunyardımcısı."

Yunus balıklarını yakından göreceğim için ben de en az Oyunyardımcısı kadar heyecanlıydım. İlk kez bir tekneyi kullanıyorken yunus balıklarını kovalayacak olmam da heyecanımı artırıyordu. Tekneyi yunus balıklarının gittiği yöne hareket ettirdim. Yunus balıklarına yaklaşıyorduk. Fakat yunus balıkları daha hızlı gitmeye başladı. Hızımızın en son noktasında yunus balıklarıyla yan yanaydık. Oyunyardımcısı'na teknenin kamarasında yiyecek olup olmadığını kontrol etmesini söyledim. Oyunyardımcısı bir süre sonra elinde donmuş küçük balıklarla geldi.

"Birisini yunuslara at, Oyunyardımcısı."

"Atıyorum, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı, donmuş balığı yunus balıklarına doğru fırlattı. Yunus balıklarından birisi balığı havada kaptı. Yunus balıkları, sinyal sesi gibi sesler çıkarmaya başladı. Teknemizin etrafını sardılar. Tekneyi yavaşlatıp durdurdum. Etrafımızda dönüyorlardı. Oyunyardımcısı, donmuş balıkları atmaya devam ediyordu. Harika bir an yaşıyorduk.

"Oyunkâşifi, son bir tane balık kaldı. Onu da sen at."

"Ver bakalım, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı'ndan donmuş balığı aldım. Donmuş balığı önce suya soktum. Sonra teknenin içinde bulduğum uzun bir çubuğun ucuna taktım. Yunus balıklarından en yakın olanına doğru çubuğun ucundaki balığı uzattım. O esnada suyun altından çıkan diğer bir yunus balığı donmuş balığı kaptı. Fakat Oyunyardımcısı ve ben suyun altından çıkan yunus balığının sıçrattığı su ile sırılsıklam olduk. Hemen kıyafetlerimizi çıkardık ve güverteye serdik. Donmuş balıklarımız tükendi. Yunus balıkları bir süre etrafımızda döndüler. Sonra onlar yollarına devam ettiler. Oyunyardımcısı ve ben de güverteye oturduk ve onların gidişini izledik.

109.

Yunus balıklarının ufukta kayboluşunu izledik. Oyunyardımcısı, yunus balıklarının gittiği yönde biraz ilerlememizi istedi. Dümene geçtim. Tekneyi yunus balıklarının gittiği yönde harekete geçirdim. Tekneyle yarım saatlik bir yol aldık.

"Oyunkâşifi! Orada bir ada var!"

"Nerede?"

Oyunyardımcısı'nın işaret ettiği yöne doğru baktım. Gerçekten de bir ada görünüyordu. Çok uzağımızdaydı.

"Oyunkâşifi, oraya gidelim mi?"

"Oyunyardımcısı, gittikçe kâşifleşiyorsun. Gidelim!"

"Yaşasın!"

Oyunyardımcısı, belime sarıldı. Dümeni adaya doğru kırdım. Ardından çantamdan not defterimi çıkardım. Küçük limandan tekneyle çıktığımızdan beri aldığımız yolu ve yönü dönerken kaybolmamak için not aldım.

"Oyunyardımcısı, donmuş balıkları bulduğun yerde başka yiyecek var mıydı?"

"Vardı, Oyunkâşifi."

"Acıktın mı? Getir onları da yiyelim."

"Acıktım, Oyunkâşifi. Hemen getiriyorum."

Oyunyardımcısı on dakika sonra elinde konserve ve kurutulmuş meyvelerle geri döndü. Birlikte onları yedik. Ada ile aramızda iki mil kadar mesafe kaldı. Çantamdan dürbünümü çıkarıp tekneyi bağlayabileceğimiz bir liman olup olmadığını kontrol ettim. Adanın gördüğümüz yönünde bir liman yoktu. Çevresini dolaşmak için dümeni adanın sağına doğru çevirdim. Ada ile aramızda üç yüz metre mesafe vardı.

Adanın diğer tarafını görmeye başladığımızda beş yüz metre kadar ötemizde, kumsalın bitiminde tekneyi bağlayabileceğimiz bir alan gördüm. Dalgalar o alana ulaşmadan sönüyordu. Tekneyi, o alana doğru yanaştırdım. Sağlam bir kayaya tekneyi bağladım. Oyunyardımcısı'nı tekneden indirdim. Peşinden çantamı alıp ben de indim. Bu yeni adaya daha önce dokunulmamış gibiydi.

"Oyunkâşifi, bir hazine bulabilir miyiz?"

"Hazineyi çoktan bulduk, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı ile kayalardan inip kumsalın üzerinden yürümeye başladık. Ormana girebileceğimiz bir patika yol görünmüyordu. Kumsalın bitiminde yabani otlarla kaplı toprak bir

alan bulunuyordu. Oyunyardımcısı ile oradan yürümek biraz zor olabilirdi. Kumsaldan geriye doğru yürüdük. Kumsalın ortasına geldiğimizde belli belirsiz bağırış sesleri duyduk. Etrafımıza bakındık kimseyi göremedik. Sağımızdaki ormanlık alandaki bir bölgede yapraklar ve çalılıklar hareketlendi. Oyunyardımcısı'nı arkama aldım. Oyunyardımcısı ile dikkatle ormandan ne çıkacağını izliyorduk. Bir insan çıktı! Paleolitik çağdan kalma bir görünümü vardı.

"Hey! Kimsin sen?"

"Mememerhahaba! Dododostum beben."

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Sisizi Gögörünce heheyecanlandım. Uzuzun zazamandır, kikimseyle kokonuşmadım."

"Peki burada ne yapıyorsun?"

"Adada tetek babaşıma yayaşamaya çalışıyorum."

"Neden? Asosyal bir insan mısın?"

"İç huzura ulaşmak için bu yolu seçtim."

"Dışardan hiç huzurlu görünmüyorsun. Adın ne?"

"Yalnız İnsan."

"Yalnız kelimesi sadece anlamında mı? Yani insan mı ismin?"

"Hayır, Yalnız İnsan."

"Anladım, Yalnız İnsan. Senden başka kimse var mı?"

"Hayır yok. Bu adada bir tek ben varım."

"Ben Oyunkâşifi. O da Oyunyardımcısı. Oyunyardımcısı ile tanışmak ister misin?"

"Merhaba, nasılsın Oyunyardımcısı?"

"İyiyim. Ama sen iyi değilsin galiba."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Yüzünü göremiyorum. Hep kıl var. Saçının yarısı da çamur olmuş."

"Adada yalnız olunca temizliği çok ihmal ettim, Oyunyardımcısı."

"Evet, Yalnız İnsan. Biz adayı dolaşmak istiyoruz. Sen yolları biliyorsundur. Bizi dolaştırır mısın?"

"Memnuniyetle dolaştırırım. Adanın ortalarında eski bir tapınak var. Orayı mutlaka görmek istersiniz."

"O halde oraya gidelim, Yalnız İnsan."

Oyunyardımcısı'nı sırtıma aldım. Paleolitik çağdan kalmış gibi görünen Yalnız İnsan ile birlikte tapınağa doğru yürümeye başladık.

110.

Ormanın içine doğru yüz metre kadar yürüdük. Yalnız İnsan'ın oluşturduğu belli olan bir patika yola çıktık. Her tarafımızda kelebekler uçuyordu. Oyunyardımcısı, kelebekleri gördüğü için çok mutlu oldu.

"Az kaldı. Varmak üzereyiz, Oyunkâşifi."

"Bu arada konuşman bayağı düzeldi, Yalnız İnsan. O tapınağın içinde mi yaşıyorsun?"

"Arada sırada tapınakta yaşıyorum. Fakat tapınağı sürekli temizlerim. Evim de adanın diğer tarafında, Oyunkâşifi."

"Anladım, Yalnız İnsan. Tapınağı seviyorsun sanırım."

"Tapınak temizlemek benim için bir hobi, Oyunkâşifi. Bu adada yalnız bir insan için seçenekler çok kısıtlı. Tapınak orada!"

Ormanlık alandan çıktık. Önümüzde iki yüz metre kadar bir düzlük alan vardı. Karşımızda tepe bulunuyordu. Tapınak, o tepenin yamacına yapılmıştı. Tapınağın girişinden, düzlük alana doğru uzun bir merdiven inşa edilmişti. Merdiven tapınağın girişine ulaştığında sağda ve solda üçer adet mermer sütun aralıklarla konulmuştu.

Merdivenden tapınağa doğru çıkmaya başladık. Oyunyardımcısı, sırtımdan indi. Merdivenleri hızlıca çıkmaya başladı. Bizden öndeydi. Fakat yorulup oturdu. Sonra bizimle çıkmaya devam etti. Üçümüz de ter içinde kaldık. Merdivenin son basamağına ulaştık ve hemen oraya oturduk.

"Neden burada yaşamadığını anlıyorum, Yalnız İnsan."

"Merdivenler çok yorucu oluyor, Oyunkâşifi."

"Eğer burası bizim adamızda olsaydı, sana bir tane yürüyen merdiven veya teleferik tasarımı yapardık."

"Tapınağa çok fazla çıkmıyorum, Oyunkâşifi. Evim bu tapınak gibi değil. O yüzden rahatım."

"Anladım, Yalnız İnsan. İçeriye girelim mi?"

"Girelim. Ama içerisi çok karanlık. Ateş yakmamız gerekiyor."

"Gerek yok, Yalnız İnsan. El fenerimiz var."

Hep birlikte ayağa kalktık. Çantamdan el fenerimi çıkardım. Tapınağın üç metrelik kapısına yaklaştık. Yalnız İnsan, sütunlar-

dan birisinin yanına sakladığı anahtarı alıp geldi. Anahtar ile kapıyı açtı. İçeriden gelen nem kokusuyla yüzümüzü buruşturduk. Fakat yine de tapınağa girdik.

Tapınağın tavanında ve tabanında hayvan temalı mozaik işlemeler gördüm. Tapınağın tavanı çok yüksekti. Yerden altı metre kadar yükseklikte bulunan dört adet küçük pencere bulunuyordu. Duvar diplerinde oyulmuş ve işlenmiş kayalar duruyordu. İçleri boştu. Duvarlardan birinde sembollerden oluşan bir yazıt vardı. Bu tapınağı hangi medeniyet inşa etmişti? O medeniyet bu adaya ne için gelmişti? Sorularımı sorabileceğim bir turist rehberi veya numaralandırılmış eserleri dinleyebileceğim bir sesli rehberim yoktu. Ben de not defterime duvarda gördüğüm sembolleri sırasıyla çizdim. Sembolleri çizerken, sembollerin bulunduğu yazıtın etrafında çizgi halinde bir boşluk fark ettim. Çantamdan çakımı çıkardım. Boşluğun içerisine sokup boşluğu çakıyla takip ettim. Çizgi halindeki boşluğun bazı kısımlarını toprak birikmişti. Toprakları temizledim. Çakım boşluğun bir yerinde takıldı. Biraz zorlayarak çektim. Tekrar takıldığı yere doğru çakıyı uzattım. Bir tahtaya takıldığını fark ettim. Çakı ile tahtayı kesmek için uğraşmaya başladım. Oyunyardımcısı ve Yalnız İnsan, seslerinin yansımasıyla oynuyorlardı. Yarım saat sonra çakının takıldığı tahtayı kestim. Ardından yazıt üzerime doğru yirmi santim hareket etti. Geriye çekildim. Oyunyardımcısı ve Yalnız İnsan, koşarak geldi.

"Oyunkâşifi, tapınak mı yıkılıyor?"

"Hayır, Yalnız İnsan. Bir kapı buldum."

"Yıllardır buradayım, Oyunkâşifi. Bu gizli kapıyı ilk defa gördüm."

"Ben de ilk defa gördüm, Yalnız İnsan, bu konuda yalnız değilsin. Haydi yardım et, kapıyı açalım. Sonra içerisindekini öğreniriz."

Oyunyardımcısı el fenerini tutuyordu. Yalnız İnsan ve ben, güçlükle kapıyı çekmeye başladık. Çok zorlansak da kapıyı açmayı başardık. Oyunyardımcısı, el fenerini bana verdi. Açılan kapıdan içeriye doğru el fenerini tuttum. Rutubet kokulu bodruma inen bir merdiven olduğu gördüm. Oyunyardımcısı ve Yalnız İnsan'a beklemelerini söyledim. Merdivenler hepimizi taşımayabilirdi. Bodrumda ne olduğunu da bilmiyorduk. Yalnız İnsan ve Oyunyardımcısı kabul etti. Çantamdaki suyumdan biraz içtim. El fenerinden bir tanesini Oyunyardımcısı'na bıraktım ve bodruma doğru giden merdivenlerden inmeye başladım.

Örümcek ağları ve koku dayanılmazdı. O yüzden biraz hızlı hareket etmeye karar verdim. Merdivenler bittiğinde süslü bir kapıya rastladım. Kapı kapalıydı. Kapının anahtar deliğinden ışık sızıyordu. Kapının anahtarı, yanındaki duvara çakılmış çivinin üzerinde asılıydı. Anahtarı aldım ve kapıyı açtım. İçerisi çok aydınlıktı. Gözlerim kamaştı. Işığa alışmam biraz zamanımı aldı. Işığa alışıp etrafına baktım. Oda bütünüyle mermerdi. Küçük bir penceresi ve pencerenin demirlikleri bulunuyordu. Karşımda Afrodit güzelliğinde bir kadının heykeli vardı. Kadın heykelinin boynunda bir kolye vardı. Heykele doğru yaklaştım. Kadın heykelini baştan sona inceledim. Kolyeyi heykelin boynundan çıkarıp temizledim. Ardından kolyeyi incelemeye başladım. Kolyenin ortasında parlak yeşil bir taş buluyordu. Kolyeyi çantama koydum. Odayı detaylıca inceledim. Kadın heykelinin altında gördüğüm sembollerden başka bir yazı göremedim. Ter-

lemeye ve öksürmeye başladığımda odadan çıktım. Odanın kapısını kilitledim. Merdivenleri çıkıp Oyunyardımcısı ve Yalnız İnsan'ın yanına ulaştım. Merakla bana neler olduğunu sordular. Kadın heykeli ve onun odasından bahsettim. Kolyeyi gösterdim. Oyunyardımcısı, kolyeyi çok beğendi. Yalnız İnsan, kolyeyi kadın heykelinin boynundan çıkardığım için kadının lanetinin üzerimize gelmemesi için dua etmeye koyuldu. Lanet konusunu ciddiye almasını yalnızlığına verip onu sakinleştirdim. Yalnız İnsan'a kolyeyi kadın heykelindeki kadın kadar güzel birisine vereceğimi söylediğimde mutlu oldu ve laneti unuttu. Tapınağın içerisinde bir süre oturduk. Ardından tapınağın merdivenlerinden indik. Ormanı geçip kumsala ulaştık. Saat 18.13'tü. Artık dönmemiz gerekiyordu. Yalnız İnsan, Oyunyardımcısı ve ben teknenin yanına geldik.

111.

"Yalnız İnsan, bizim adadan ayrılma vaktimiz geldi. İstersen bizimle gelebilirsin."

"Teklifin için teşekkür ederim, Oyunkâşifi. Bir süre daha burada kalmalıyım."

"Bizim adamızın yerini biliyor musun?"

"Biliyorum, Oyunkâşifi."

"Eğer kararını değiştirip dönersen, bizi yerleşkede bulabilirsin, Yalnız İnsan."

"Tamam anlaştık, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı ile birlikte tekneye bindik. Ben tekneyi çalıştırdığımda Yalnız İnsan da teknenin halatını çözerek bize yar-

dım etti. Harekete geçmeden önce el fenerlerimi Yalnız İnsan'a hediye ettim. El fenerlerini şarj edebilmesi için çantada taşınabilen ince film güneş pillerini de Yalnız İnsan'a hediye ettim. Geceleri ateşle gezerken yangın çıkarmaktan korktuğunu söyledi. El fenerlerini kullanabileceği için mutlu olduğunu söyledi. Yalnız İnsan ile vedalaştık. Biz açığa çıkana kadar el sallamaya devam etti. Dümeni adamıza doğru çevirdim. Oyunyardımcısı çok yorulduğu için kamaraya gidip yattı. Ben de çantamdan kadın heykelinden aldığım kolyeyi çıkardım. Oyungözdesi'ne ne kadar çok yakışacağını düşündüm. Eğer kadın heykeli yaşıyor olsaydı, kolyeyi elleriyle Oyungözdesi'ne takardı. Gülümseyerek ufka doğru baktım. Güneşin batmasına bir saat vardı. Tekneyi son hızıyla kullanıyordum.

Yaklaşık kırk dakika kadar sonra adada tekneyi bulduğumuz küçük limana ulaştık. Oyunyardımcısı ile birlikte gün batımını seyrederek tekneyi demir yerine bağladık. Teknenin şarjının azaldığını fark ettim. Teknenin şarj kablosunu demir yerinin sağındaki elektrik panosuna bağladım. Tekne şarj olmaya başladı. Panonun elektrik kesici zamanlayıcısını, teknenin şarjı bittiğinde açılması için ayarladım. Hava kararmaya başladı. Oyunyardımcısı ile birlikte ormandan limana geldiğimiz patika yoldan dönmek için harekete geçtik. Motosikletin yanına ulaştığımızda karanlık çökmüştü. Oyunyardımcısı ile motosiklete bindik. Yerleşkeye doğru harekete geçtik.

Yarım saatlik bir yol aldık. Önümdeki virajı döndüğümde yolun sağında ve solunda sıra halinde dizilmiş kandiller olduğunu gördüm. Oyunyardımcısı şaşırdı. Motosikleti yavaşlattım. Kandiller yüz metre ilerideki bir kandil yığınına ulaştı. Motosik-

leti durdurdum. Kandil yığınlarına doğru bakarken arkamızdan ayı sesini andıran bir ses geldi. Oyunyardımcısı çığlık attı. Motosikletten düşecekken onu tuttum. Arkamızdan ayı sesini çıkaran, canavar maskeli birisiydi. Maskenin altından gülüyordu.

"Kimsin sen? Bizi çok korkuttun."

"Oyunkâşifi, beni unuttun mu?"

Sesinden Sergici olduğunu anladım.

"Sergici, seni unutmak mümkün mü? Fakat akşam vakti kandillerle bizi durdurup, maske taktıktan sonra bizi korkutan birisinin sen olduğunu anlamam biraz zor olsa gerek."

"Planım nasıldı? Şaka yapmayı öğrenmeye çalışıyorum."

"Gayet başarılıydı, Sergici. Maskenin altına pelerin benzeri bir kıyafet giyebilirsin. İç çamaşırlarıyla korkutman, sapıkça ve fantezi çağrışımlı oluyor."

"Ben pelerinli bir kıyafet bulmaya gidiyorum, Oyunkâşifi. Hoşça kal."

"Koşarak git! Bizi çok korkuttun!"

"Çok mu korktun, Oyunyardımcısı? Haydi birlikte derin bir nefes alalım."

Oyunyardımcısı ile birlikte nefes egzersizi yaparken Sergici bize ters yönde koşmaya başladı.

"Şimdi iyi misin, Oyunyardımcısı?"

"İyiyim, Oyunkâşifi. Haydi gidelim."

"Olur, Oyunyardımcısı."

Motosikleti yerleşkeye doğru gazladım. Oyunyardımcısı, sıkıca belime sarıldı. Sergici'ye bildiği kötü sözleri söylenmeye

başladı. Yerleşkeye ulaştığımızda çimenlik alanı geçtik ve benim evin önünde durduk.

"Oyunkâşifi, bu gece seninle kalabilir miyim?"

"Tabi ki kalabilirsin, Oyunyardımcısı."

Motosikletten indik. Saat 21.35'ti. Çimenlik alana göz gezdirdim. Etrafta kimse görünmüyordu. Oyungözdesi'nin ve Oyunfigüranı'nın pencerelerinden ışık sızmıyordu. Odalarda Oyunlar binasında olmalılar diye düşündüm. Evimin dış kapısını açtım. İçerisi çok karanlıktı. Salonun lambasını yakmak için anahtarı çevirdim. Lamba yanmadı. Sigortalara bakmak için arkamı döndüğümde maytaplar yandı. Konfetiler patladı. Oyunyardımcısı, bu kez daha kuvvetli bir çığlık attı. Ben de olduğum yerde sıçradım. Sonra birisi sigortayı açtı ve salonun lambası yandı.

"İyi ki doğdun, Oyunkâşifi! İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, iyi ki doğdun, Oyunkâşifi!"

Şaşkın şaşkın Oyungözdesi'ni ve Oyunyardımcısı'nı izliyordum. Önüme bir yaş pasta getirdiler. Dilek tuttuk. Üzerindeki mumları Oyunyardımcısı ile birlikte üfledik. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı bizi alkışladı.

"Düşünceniz için çok teşekkür ederim. Çok mutlu oldum. Fakat bugün benim doğum günüm değil ki."

"Ama bir gün doğum günün, Oyunkâşifi. Biz bugün kutlamak istedik."

"Şimdi daha çok mutlu oldum, Oyungözdesi."

Oyungözdesi'ne ve Oyunfigüranı'na sarıldım. Oyunyardımcısı da sandalyeye çıkıp üçümüze sarıldı.

"Ee bana ne hediye aldınız?"

"Oyunfigüranı, 'Oyun ödülün kendisidir diye düşünen birisinin kutlama hediyenin kendisidir, şeklinde düşüneceğini.' söyledi. Biz de o yüzden hediye aramadık. Zaten vaktimiz de yoktu."

"Doğru düşünmüşsünüz. Teşekkür ederim. O zaman ben de Oyungözdesi'nin 17. yaş günü hediyesini vereyim."

"Senin doğum günü kutlamamızda, benim 17. yaş günü hediyemi mi vereceksin?"

"Evet, Oyungözdesi. Gözlerini kapat."

"Çok merak ettim ve heyecanlandım."

Oyungözdesi, gözlerini kapattı. Ben de çantamdan kadın heykelinden aldığım kolyeyi çıkardım. Oyunfigüranı, hayran hayran kolyeye baktı. Kolyeyi Oyungözdesi'nin boynuna taktım.

"Oyungözdesi, gözlerini açabilirsin."

Oyungözdesi, gözlerini açtı. Kolyeyi eline aldı. Oyunfigüranı da onun yanına gitti.

"Oyunkâşifi, bu harika bir kolye. Tarihi eser gibi görünüyor. Üzerindeki taş ne güzel parlıyor. Bu kolyeyi nereden buldun?"

Oyunyardımcısı, tam tapınak demek üzereyken Oyungözdesi'ne çaktırmadan onun ağzını tuttum.

"Değerli birisi bana hediye etti, diyelim. Ben de sana çok yakışacağını düşündüm. Gördüğüm kadarıyla haksız değilmişim."

"Teşekkür ederim, Oyunkâşifi."

"Artık pastamı kesip yiyebilir miyiz? Oyunyardımcısı ve ben çok acıktık."

Oyunyardımcısı, kolyeye bakıp bana göz kırpıyordu. Oyunfigüranı, pastayı kesti ve tabaklara böldü. Hep birlikte pastayı yemeye ve sohbet etmeye başladık.

112.

Gece yarısı olduğunda herkesin uykusu geldi. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı birlikte Oyunfigüranı'nın evine gittiler. Oyungözdesi de onlarla birlikte ayrılıp evine gitti. Ben de uyumadan önce kütüphane odama gittim. Yalnız İnsan'ın yaşadığı adada girdiğimiz tapınaktaki sembolleri tercüme edebileceğim bir kitap aradım. Fakat kitaplığımda aradığım kitabı bulamadım. Yatak odama geçtim. Teleskoptan bir süre yıldızları seyrettim. Beğendiğim bir takım yıldızına Oyungözdesi ismini verdim. Ardından yatağa geçtim. Yaşadığım günün heyecanı uykuya dalmamı zorlaştırdı.

Sabah uyandığımda saat 07.35'ti. Kapımın zili çalıyordu. Yataktan kalkıp pijamalarımla kapıyı açtım. Yardımcılardan birisi kahvaltımı getirmişti. Ona teşekkür edip kahvaltımı aldım ve salona koydum. Sabah hazırlık rutinlerimi yerine getirdim. Salona geçip kahvaltımı yaptım. Atölye odama geçtim. Çantamdaki eksikleri tamamladım ve evimden çıktım.

Saat 08.10'du. Çimenlik alanda Oyungözdesi'nin evine doğru yürüdüm. Oyungözdesi'nin evine yaklaştığımda Oyunfigüranı'nın evinden çıktığını gördüm. Bana el salladı ve yanıma doğru yürümeye başladı. Oyungözdesi'nin kapısını çalacağım esnada Oyunyardımcısı kapıyı açtı.

"Oyunkâşifi! Günaydın! Biz de seni uyandırmaya gelecektik."

"Ben erken davrandım, Oyunyardımcısı."

"Günaydın, Oyunkâşifi."

"Günaydın, Oyungözdesi."

Oyungözdesi'nin elinde bir kutu vardı. Sırt çantası da çok büyüktü.

"Hepinize günaydın."

"Günaydın Oyunfigüranı."

Oyunfigüranı da çantasını değiştirmişti.

"Oyunkâşifi, oyun üretimi odasına bugün biz gelemeyeceğiz."

"Neden Oyungözdesi? Eğer keşfe çıkıyorsanız, ben de gelebilirim."

"Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı ile birlikte bir geziye çıkacağız."

"Tamam, Oyungözdesi."

Çantamdan işaret fişeğini çıkardım ve Oyungözdesi'ne verdim.

"Teşekkür ederim, Oyunkâşifi. Merak etme bizi. Geldiğimiz zaman seni buluruz."

"O halde görüşürüz."

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı sepetli motosiklete doğru yürüdüler. Neden beni yanlarında istemediklerini anlamadım. Oyunyardımcısı, benim de onlarla gitmem konusunda ısrar etmediğine göre onunla da benim gelmemem

gerektiğini konuşmuş olmalıydılar. Akşam sebebini öğrenecektim. Onlar sepetli motosiklete binip harekete geçtiler. Ben de Odalarda Oyunlar binasına doğru yürüdüm. Binadan içeriye girdiğimde yapımı devam eden oyunlarımızı kontrol ettim. Yardımcıların, oyunlar üzerindeki etkinlikleri devam ediyordu. Onlarla kısaca sohbet ettim. Ardından oyun üretimi odasına geçtim. Aklıma gelen birkaç tane oyun fikrini Oyunay Kitapçığı'na göre hazırlamaya başladım.

113.

Oyun üretimi odasında oyun hazırlamayı saat 14.48'de bitirdim. Oyun üretimi odasından çıkıp koridorda yardımcılardan birisini buldum. Hazırladığım oyun dosyalarını ona teslim ettim. Oyunlarla ve oyun yapımıyla ilgili gerekli açıklamaları yardımcıya yaptım. Oyun üretimi odasına döndüm. Çantamı aldım. Odalarda Oyunlar binasından ayrıldım. Çimenlik alandan yemek kulübelerine doğru yürüdüm. Kulübelere doğru yaklaştığımda bahçesinde mangal yanan bir kulübeye girdim. Mangallardan birisinin yanında Ateş Hikâyecisi'ni gördüm. Onun yanına iliştim. Ateş Hikâyecisi hiç gözünü kırpmadan yeni yanmaya başlamış olan odun ateşini seyrediyordu.

"Ateş Hikâyecisi, merhaba."

"Oyunkâşifi, gözlerine bakarak konuşamadığım için beni bağışla şu an önümdeki ateşin hikâyesinin en heyecanlı yerlerinden birindeyim."

"Önemli değil, Ateş Hikâyecisi. Oyungözdesi'nin evinden erkenden ayrılmışsın. Seni merak etmişti. İyisin değil mi?"

"Çok iyiyim, Oyunkâşifi. Gün doğmadan uyanmayı seviyorum. O yüzden Oyungözdesi'ni uyandırmak istemedim."

"Anladım, Ateş Hikâyecisi. Hikâyesi sıradanlaşmış bir ateşin pişirdiği balıklardan birisini yiyeceğim. Sen de ister misin?"

"Teşekkür ederim, ben iki tane levrek yedim, Oyunkâşifi."

"O halde sana iyi hikâyeler diliyorum."

"Sana da Oyunkâşifi."

Ateş Hikâyecisi'nin yanından ayrıldım. Beş metre kadar ötedeki boş bir sandalyeye oturdum. Yardımcılardan birisi yanıma geldi. Uskumru balığı yemem konusunda öneride bulundu. Kabul ettim. Balığımın pişmesini beklerken Ateş Hikâyecisi'ni izledim. Ateşi seyrederek elindeki deftere hiç bakmadan yazı yazıyordu. Bu şekilde yazma eylemini defalarca yaptığı belliydi. Hiç deftere bakmadan çok düzenli bir yazı yazıyordu. Hayran kaldım.

Ateş Hikâyecisi'ni izlerken balığım masama geldi. Yardımcıya teşekkür ettim. Kılçıklarından arınmış balığımı kısa sürede mideme indirdim. Ateş Hikâyecisi ve yardımcılara veda edip kulübeden ayrıldım. Saat 15.48'di. İki kulübe öteden birisinin bana seslendiğini duydum.

"Oyunkâşifi! Oyunkâşifi! Buraya gel!"

"Geliyorum."

Onun kulübesine doğru yürüdüm. Bahçesinden içeriye girdim.

"Çağrımı kabul ettiğin için müteşekkirim, Oyunkâşifi."

"Rica ederim, beni neden çağırdınız?"

"Ben Tatlı Hikâyecisi'yim. Eğer bana bir pasaj okursan veya yazarsan sana bir tatlı hediye ederim. İster misin?"

"Hoşuma gitti. Elbette isterim. Kısa bir süre pasaj için düşünmeliyim."

"Bittabi. Ben pasajın hazır olana kadar bekleyeceğim."

Tatlı Hikâyecisi'nin konuşması eski bir tiyatro oyuncusunun yıllarca oynadığı bir tiyatro oyunundaki repliklerini dinlemek gibiydi. On dakika düşündükten sonra zihnimdeki pasajımı okumaya başladım.

>> *"Uçurtmamın ipi koptu ve bulutlara takıldı. İpin ucunu yakalayamıyorum. Aslında yakalamak da istemiyorum. Ait olduğu yerde kalmalı. Çünkü bulutlara yerleşmek, her uçurtmanın hayalidir. Onu orada izlemek de uçuranın hayalidir." dedi.*

Kelimeler, sahnede son selamını veren oyuncular gibi peş peşe dilinde toplanmıştı. Onları izliyordum. Ne düşüneceğimi bilemedim. Bakışlarının düştüğü yere baktım. Oradan okuyor gibiydi. Ama baktığı duvarda sadece bir şehrin eskimiş tablosu vardı. Düşünmeye başladım. Kimden bahsediyordu? Kendinden bahsetmediğinden emindim. Çünkü hali bulutlardan çok uzaktaydı. O haliyle daha çok denizlere yakındı. Onu görebiliyordun. Dalgalarını izleyebiliyordun. Ama içindeki hayatı görmek için onunla yüzmeyi öğrenmeliydin.

Sessizliğiyle konuşmasını bölmemek için onun denizinde yüzmeyi kendim öğrenmeye çalışıyordum.>>

Pasajım bu kadar Tatlı Hikâyecisi. Pasajımı beğendin mi?"

"Şahika bir pasajdı. Hemen tatlını getiriyorum, Oyunkâşifi."

"Teşekkür ederim, Tatlı Hikâyecisi."

Tatlı Hikâyecisi, pasajımın hediyesi olarak kadayıflı muhallebiyi getirdi. Çok lezzetliydi. Kısa sürede afiyetle yedim.

"Eline sağlık Tatlı Hikâyecisi. Çok beğendim."

"Afiyetler olsun, Oyunkâşifi. Güzel pasajlarınla her zaman bekliyor olacağım."

"Görüşürüz, Tatlı Hikâyecisi."

Tatlı Hikâyecisi'nin bahçesinden çıktım. Çimenlik alandan evime doğru yürüdüm. Evime ulaştığımda dış kapımı açıp içeriye girdim. Atölye odamdan kuru boyalar ve büyük bir resim defteri alıp evden çıktım. Motosiklete bindim ve Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru harekete geçtim.

114.

Kırmızı Kuş Kalesi'ne ulaştığımda saat 17.55'ti. Motosikleti kalenin bahçe girişinde bıraktım. Kalenin içine girdim. Gün batımı balkonu yürüdüm. Sallanan sandalyelerden birine oturdum. Önümde mavi ve sonsuz bir sayfa gibi uzanan denizi izleyemeye başladım. Yardımcılardan birisi bana kahve getirdi. Masam kahve kokuyordu. Bir saat kadar sallanan sandalyemde hayallerle oturdum. Güneş ufka doğru yaklaştığında çantamdan resim defterimi ve kuru boyalarımı çıkardım. Gördüğüm manzarayı hayallerimle süsleyerek çizmeye başladım. Kullandığım ilk renk açık maviydi.

Çizimime öylesine odaklandım ki etrafımda olup bitenin ve geçen zamanım farkında değildim.

"Oyunkâşifi!"

Oyungözdesi'nin sesiyle irkildim. Elimdeki boya kalemini yere düşürdüm.

"Oyungözdesi, sen beni korkutmaya çok alıştın."

Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı gülüyordu.

"Gülün bakalım. Neredeydiniz? Beni yalnızlığımla baş başa bırakıp nerelere gittiniz? Yokluğunuzu hayallerinizle doldurdum. Bakın."

Yaptığım resmi onlara gösterdim.

"İyi de bizi çizmemişsin, Oyunkâşifi. Sadece manzara ve fantastik araçlar var."

"Kendini resmin yanlış yerinde arıyorsun, Oyunfigüranı. Bu manzarayı kimler izliyorlar?"

"Kimler izliyorlarmış, Oyunkâşifi?"

"Kimler şimdi manzaraya bakıyorlar?"

"Biz bakıyoruz!"

"Aferin, Oyunyardımcısı. Beni hep ilk sen anlıyorsun."

"Oyunkâşifi, biz tekneye bindik!"

"Oyunyardımcısı, hani sürpriz yapacaktık."

"Unuttum, Oyungözdesi."

"Ne sürprizi?"

"Madem Oyunyardımcısı erkenden söyledi. O vakit gözlerini kapat, Oyunkâşifi."

Gözlerimi kapattım. Oyungözdesi'nin çantasını karıştırdığını duyabiliyordum.

"Şimdi aç gözlerini, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi iki avucunu birleştirmişti. Avucunun içinde ise dünya harikası bir bileklik vardı.

"Benim mi bu bileklik, Oyungözdesi?"

"Evet, Oyunkâşifi."

Bilekliği elime aldım. Bileklik, gökkuşağı renkleriyle sıralanmış renkli ve farklı taşlardan yapılmıştı. Bileklik rengarenkti. Güneşin değdiği bazı taşlar parlıyordu.

"Bu muhteşem bir hediye, Oyungözdesi. Teşekkür ederim. Bu taşları, tekneyle açılıp denizin altından mı çıkardınız?"

"Evet, Oyunkâşifi. Beğenmene çok sevindim."

"Senin elinin ve gözünün değdiklerini beğenmemek elimde değil, Oyungözdesi. İyi ki varsın."

"Oyunyardımcısı ve benim uykum geldi. Yardımcılardan birisi bizi yerleşkeye götürür, Oyungözdesi."

"Kalsaydınız, Oyunfigüranı. Gün batmak üzere."

"Gözlerimiz de kapanmak üzere, Oyungözdesi. Haydi yarın görüşmek üzere, Oyunkâşifi."

"Görüşürüz, Oyunfigüranı. Görüşürüz, Oyunyardımcısı."

Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı, yanımızdan ayrıldılar. Güneş ufka düştü. Havadaki bulutlar güneşten renk aldılar. Gün batımı şöleninde Oyungözdesi'nin yüzüne bakıyordum.

"Oyunkâşifi, en sevdiğin manzaralardan birisi orada, neden bana bakıyorsun?"

"Önümdeki manzara ve yanımdaki manzara aynı güzellikte, Oyungözdesi."

"Senin yanında kendimi bir kitabın en güzel sayfasında yaşıyormuş gibi hissediyorum, Oyunkâşifi. Sonsuza kadar aynı sayfada bu anın içinde yaşayacakmışız gibi."

"Mümkün olsaydı eğer seninle bir sayfanın içinde sonsuza kadar yaşardım, Oyungözdesi."

Konuşmayı bıraktık. Kuş sesleri ve rüzgârın uğultusu melodimizdi. Birbirimizi seyrediyorduk. Sandalyenin kenarında sallanan ellerimiz birbirine sarıldı. Onun kalbinin nasıl attığını elinden hissedebiliyordum. Birbirimize yaklaştık.

115.

"Merhaba! Sanırım sizinle tanışmaya yanlış bir zamanda geldim. İsterseniz gidebilirim."

Oyungözdesi ile birbirimize bakıyorduk. Gülümseyerek bizimle tanışmak isteyen genç kıza doğru döndük.

"Hayır, sorun değil. Ayakta durma istersen. Gel otur."

"Sağ ol, Oyungözdesi. Beni ayakta konuşturacaksınız diye çok korktum."

"Otursan bile yerinde durabilecek gibi durmuyorsun. Çok hareketlisin. Sen kimsin bakalım?"

"Ben, An Bekçisi'yim. Doğanın renkleriyle birlikte eşsiz anların ve insanların birlikte yaşadığı eşsiz anların fotoğraflarını çekerim. Biraz önce sizin fotoğrafınızı çektiğim gibi. Görmek ister misiniz? Çok tatlı çıktınız. Bugüne kadar çektiğim fotoğraflardan en güzelleri arasında yerini aldı."

An Bekçisi, oturduğu sandalyeden kalktı. Oyungözdesi ve benim sandalyemin arasındaki boşluğa çömeldi. Boynunda asılı duran fotoğraf makinesinin ekranını açtı. Biz farkında olmadan onlarca fotoğrafımızı çekmişti. Fotoğraflarımız bahsettiği kadar güzeldi. Oyungözdesi ve gün batımının olduğu fotoğrafların kötü olma ihtimali yoktu zaten.

"Çektiğin fotoğrafları çok beğendim, An Bekçisi. Son çektiğin fotoğraftan sonraki anlarda daha güzel bir fotoğraf çekme şansı yakalayabilir miydin?"

Oyungözdesi gülümsedi.

"Bilmem. Belki yakalayabilirdim, Oyunkâşifi. Fakat bekleyemezdim. Eserlerimin güzelliğini sizinle paylaşmalıydım. Ben de öyle yaptım."

"Peki eserlerini bizimle paylaşacak mısın?"

"Eğer çok istiyorsanız evet! Tek bir şartım var. Sizler eserlerimin yaşayan kahramanları olduğunuz için birlikte fotoğraf çekinmeliyiz. Kabul mü?"

"Kabul, An Bekçisi. Üçümüzün birlikte fotoğrafını kim çekecek?"

"Tabi ki ben çekeceğim, Oyunkâşifi!"

An Bekçisi, fotoğraf makinesini ters çevirdi. Oyungözdesi ile An Bekçisi'nin sağına ve soluna yerleştik. Ardından An Bekçisi deklanşöre defalarca bastı.

"Şartımı kabul edip birlikte fotoğraf çekindiğimiz için teşekkür ederim. Gelelim size fotoğrafları nasıl vereceğime. Ya yardımcılarla yarım saat içinde fotoğrafları buraya gönderirim. Ya da bir saat içinde yardımcılarla evlerinize gönderirim. Tercih sizin."

"Çektiğin fotoğraflar ve bu neşeli hayatını bizimle paylaştığın için biz teşekkür ederiz. Evlerimize gönderebilirsin."

"Anlaştık! Şimdi sincap yuvalarının gece çekimine hazırlanmak için gitmem gerekiyor. Görüşürüz!"

"Görüşmek üzere, An Bekçisi."

An Bekçisi, merdivenleri kullanmadı. İki metrelik duvardan sarkıp aşağıya atladı. Oyungözdesi ile birbirimize bakıp güldük. Yarım saat kadar oturduktan sonra Kırmızı Kuş Kalesi'nden ayrıldık. Birlikte motosiklete bindik. Oyungözdesi, arkama oturdu. Yerleşkeye doğru yola çıktık. Oyungözdesi, arkamdan bana sarıldı. Başını omzuma koydu. Yolda iki teker üzerinde gidiyor değil de sanki gökyüzünde iki kanatla uçuyorduk. An Bekçisi'nin o halimizi fotoğraflamasını isterdim.

Yerleşkeye ulaştığımızda Oyungözdesi'ni evine bıraktım. Vedalaşıp ayrıldık. Çimenlik alana motosikletimi bıraktım. Evime doğru yürüdüm. Kapının önüne geldiğimde posta kutusunun kenarına sıkıştırılmış bir zarf buldum. Zarfın içine baktığımda An Bekçisi'nin gönderdiği fotoğrafımız olduğunu anladım. Zarfı alıp evime girdim. Atölye odama geçtim. Benzeri olamayacak bir fotoğraf çerçevesi hazırlamak için kullanabileceğim bütün malzemeleri masaya dizdim. Ardından boş bir sayfa üzerinde boyutlar üzerine bir hesaplama yaptım. Benzersiz çerçeve etkinliğimi iki buçuk saat kadar sürdürdüm. Köşelerine ışık yayan diyot, deniz kabuğu, balsa ağacı, kiraz ağacı çıtası, cam ve bazı metaller kullandığım çerçevem hazır haldeydi. Dünyada bu çerçeveden sadece bir tane olduğunu düşündüm. Fotoğraftaki olan biz de dünyada sadece bir taneydik. Bu yüzden çerçeve ve

fotoğrafımız birbiriyle uyumluydu. Fotoğrafı, çerçevenin içerisine yerleştirdim. Çerçeveyi alıp yatak odama geçtim. Çerçeveyi komidinin üzerindeki abajurun altına koydum. Yatağa uzandım. Abajurun sarı ışığının altında parlayan Oyungözdesi'ni seyrederek uykuya daldım.

116.

Uyandığımda saat 07.14'tü. Yataktan kalktım. Banyoya doğru giderken dış kapımın açık olduğunu gördüm. Dün akşam kapattığıma emindim. Kapıya doğru yaklaştım. Kapının dışını kolaçan ettim. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Kapıyı kapattım. Banyoya girdim. Banyodayken salondan gelen ateşli silah benzeri sesler üzerine telaşla banyonun kapısını açtım.

"Günaydın Oyunkâşifi!"

Oyunyardımcısı'nın bir tencerenin içerisine doldurduğu çatapatlar ile bana sabah şakası yaptığını anladım.

"Yüreğimi ağzıma getirdin, Oyunyardımcısı. Günaydın! Üzerimi değiştireyim. Sana sabah şakasını göstereceğim."

"Tabi yakalayabilirsen!"

Oyunyardımcısı, salondan koşarak dış kapıya gitti. Kapıyı açıp çimenlik alana kaçtı. Ben de yatak odasına geçtim. Kıyafetlerimi giydim. Çantamı alıp çıktım. Oyunyardımcısı etrafta görünmüyordu. Bir yerlerden beni gözlediğini hissedebiliyordum. Odalarda Oyunlar binasına doğru yürüdüm. Oyunyardımcısı'nın binanın ikinci katındaki bir pencereden beni izlediğini fark ettim. Onu gördüğümü ona hissettirmeden geriye döndüm. Oyungözdesi'nin evine doğru yürüdüm. Oyungözdesi'nin evini

geçip Odalarda Oyunlar binasının orta girişinden içeriye hızlıca girdim. İkinci kata çıktım. Koridorun köşesine yürüdüm. Koridorun köşesinden eğilip sağa doğru baktım. Oyunyardımcısı, pencereden dışarıda beni arıyordu. Aramızda otuz metre kadar mesafe vardı. Ayakkabılarımı elime alıp sessizce yürüdüm. Oyunyardımcısı'nın arkasında durdum.

"Beni mi arıyorsun, Oyunyardımcısı!"

"Aaaaaaa! Oyunkâşifi! Nasıl sessizce geldin? Oyungözdesi'nin evine gittin sandım."

"Gel buraya küçük casus. Çok mu korktun?"

"Aslında çok korkmadım. Ben seni daha çok korkuttum."

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır, Oyunfigüranı evde uyurken çıktım."

"Gel o zaman kahvaltı yapalım, Oyunyardımcısı."

"Olur, çok acıktım."

Oyunyardımcısı ile Odalarda Oyunlar binasından çıktık. Benim evime yürüdük. Evimin önüne geldiğimizde yardımcılardan birisinin kahvaltımı vermek için beklediğini gördüm. Yardımcıdan kahvaltıyı alıp teşekkür ettim. Kahvaltıyı alıp Oyunyardımcısı ile birlikte eve girdik. Salonda kahvaltımızı yaptık.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde kapımın zili çaldı. Kapıyı açtığımda Oyungözdesi ile Oyunfigüranı karşımdaydı.

"Günaydın, Oyunkâşifi."

"Günaydın, Oyungözdesi ve Oyunfigüranı. Oyunyardımcısı'nı ve çantamı alıp geleceğim."

Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, kapının önünde beklerken salona döndüm. Çantamı aldım. Oyunyardımcısı ise Oyungözdesi'nin sesini duyduktan sonra çoktan kapıya koşmuştu. Evden çıktım. Hep birlikte Odalarda Oyunlar binasına yürüdük. Binaya girip oyun üretimi odasına çıktık.

117.

Herkes sandalyelerine oturduğuna göre oyun üretimine kaldığımız yerden devam edebiliriz.

"Benim hâlâ uykum var, Oyunkâşifi."

"O halde öncelikle uykunu açalım, Oyunfigüranı."

"Bildiğin bir yöntem mi var?"

"Olmaz olur mu?"

"Hep birlikte koridora çıkalım."

Onlar koridora çıktığında ben de elime bir tebeşir kutusu aldım ve onların yanına geçtim. Yere otuz metre uzunluğunda bir çizgi çizdim. Çizginin sağına ve soluna farklı aralıklar ile farklı doğrultularda bir kişinin üzerine sığabileceği yuvarlaklar çizdim. Ardından onların yanına döndüm. Metronomu ortadaki düz çizginin başına yerleştirdim.

"Uyku açma oyunumuz karşınızda!"

"Oyunu anlatacak mısın, Oyunkâşifi?"

"Elbette, Oyungözdesi. Gördüğünüz düz çizgi bir sınır. Oyuna sağda veya solda başlayacağız. Metronomu çalıştıracağım. Metronomun her sesinde çizdiğim yuvarlaktan birisine ilerleyeceğiz. Çizginin sağından veya solundan ilerlememizin kararını

oyunun Jeyda'sı karar verecek. Jeyda, metronomun her bir sesinde değişecek. Sırayla Jeyda olacağız. Çizginin Jeyda'nın karar verdiği tarafında olmayanlar ve çizdiğim yuvarlakların dışında bir yere ayak basanlar, hatalarını sayacak. Oyunun sonunda en az hatalı olan bu oyunun ismini koyacak. Herkes anladı mı?"

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı kafalarını sallayarak anladıklarını belirttiler.

"O halde başlayalım! İlk Jeyda benim. Metronomu başlattıktan sonra çizginin hangi tarafına geçersem, o tarafa geçmelisiniz. Bir iki üç başla!"

Metronumu 20 BPM'de çalıştırdım. Oyunu soldan başlattım. Benden sonra Jeyda, Oyunfigüranı oldu. O, bizi sağa yönlendirdi. Ardından Oyunyardımcısı, Jeyda olup bizi sola yönlendirdi. Ondan sonra gelen Oyungözdesi, bizi tekrar sola yönlendirdi ve Oyunfigüranı ilk hatasını yaptı. Oyunu on beş dakika kadar sürdürdük. Herkes yorulduğunda oyunu bitirdik. En az hatayı yapan Oyungözdesi'ydi.

"Oyungözdesi, bu oyunun adını ne koymak istersin?"

"Dondurmalı Kurbağa, olsun."

Oyunyardımcısı ve ben güldük. Oyunfigüranı şaşkın şaşkın Oyungözdesi'ne bakıyordu.

"Oyungözdesi, Dondurmalı Kurbağa nereden aklına geldi?"

"Zıplıyorduk. Yorulduk. Canım dondurma çekti, Oyunfigüranı. Aslında bu ismin aklıma gelmesi çok normal değil mi?"

"Düşününce haklısın, Oyungözdesi."

"Uyku açma oyunumuzu oynayıp onun ismini Dondurmalı Kurbağa koyduğumuza göre oyun üretimi odasına geçebiliriz."

"Oyunkâşifi, bir oyun daha oynayalım!"

"Eğlentilik oyununa yine döneceğiz. Şimdi etkinlik oyunu oynamalıyız, Oyunyardımcısı."

"Tamam ama çok uzun sürmesin."

"Olur, Oyunyardımcısı."

Hep birlikte oyun üretimi odasına girdik.

118.

Onlar masaya oturduğunda ben de beyaz tahtanın önüne geçtim.

"Sanırım Oyunkâşifi'nin bir oyunu var."

"Evet, Oyungözdesi! Yeni oyunumuzu konuşmaya başlayalım mı?"

"Merakla bekliyorum, Oyunkâşifi."

"O vakit ilk sorumuzla başlıyorum. Oyunsal Hayal Mühendisliği nedir? Bilmiyorsanız da yorumlayabilirsiniz"

"İlk defa senden duydum, Oyunkâşifi."

"İlk defa duyman ne olduğunu yorumlamana engel değil, Oyunfigüranı."

"Hayalleri, çılgın amaçları için kullanan insanların bir mesleği mi?"

"Olabilir, Oyunfigüranı. Sen ne düşünüyorsun, Oyungözdesi?"

"Hayalleri rasyonel bir şekilde düzenleyip sanatsal biçime dönüştürmek mi?"

"Çok güzel, Oyungözdesi."

"Oyunyardımcısı, sen ne düşünüyorsun?"

"Mühendis ne demek?"

"Kısaca insanların ihtiyaçlarına, çeşitli bilgileri kullanarak yaratıcı çözümler bulan oyunculardır, diyebiliriz."

"O zaman Oyunsal Hayal Mühendisliği, ördeğe benzeyen toplar yapabilmek mi?"

"Harika! Öyle olabilmesi de muhtemel, Oyunyardımcısı."

"Peki sen bize ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Tanımının bir önemi yok, Oyungözdesi. Biz onu nasıl kullanabileceğimizi düşüneceğiz. Peki, hayal konusunda bir soru sormak istiyorum. Hayalleri kategorileştirmek isteseydik, hayalin alt kategorileri neler olurdu?"

"Yaşamın içinde kurulan hayaller, yaşamın dışında kurulan hayaller."

"Notlarımı mı okudun, Oyungözdesi?"

"Hayır. Sadece tahmin ettim, Oyunkâşifi."

"O halde seni tebrik ediyorum. Peki bize yaşamın içinde kurulan hayallere bir örnek verebilir misin?"

"Kokarcaların hayatını bir belgeselde anlatmak isterim."

"Oyungözdesi, kokarcaların hayatını mı merak ediyorsun?"

"Evet, Oyunfigüranı."

"Kokarcaların ismi çok kötü koktukları için mi kokarca?"

"Belgeseli henüz çekemediğim için cevabını bilmiyorum, Oyunyardımcısı. Fakat koktukları için o ismi almış olabilirler."

"Ben de bir tane yaşamın dışında kurulan bir hayale örnek vereyim."

"Seni dinliyorum, Oyunkâşifi!"

"Uçabilen yılanlardan birisinin üzerine atladıktan sonra kızarmış patates püskürten yanardağa gitmek isterdim."

"Beni de götür, Oyunkâşifi! Ne olur birlikte gidelim!"

"Eğer yaşamın içinde böyle bir şansımız olsaydı birlikte gidebilirdik, Oyunyardımcısı."

"Keşke olsaydı."

"Gelelim diğer sorumuza. Hayal gücümüzün büyüklüğünü veya küçüklüğünü belirleyen etkenler neler olabilir?"

"Farkındalığımız, eğitimimiz, evrene dair sahip olduğumuz bilgiler, özgürlüğümüz, çevremiz, tecrübelerimiz, zihinsel ve duygusal zekâmız."

"Oyungözdesi'nin söylediklerine eklemek istediğin bir etken var mı, Oyunfigüranı?"

"Beslenmemiz ve uyku düzenimiz."

"Okuduğumuz kitaplar, izlediğimiz filmler, tanıdığımız insanlar, eğlendiğimiz zamanlar, çoklu bakış açımız, yaşımız... Daha birçok etken hayal gücümüzü etkileyebilir. Sizce hayal gücünü matematiksel olarak ifade edebilir miyiz?"

"Çok zor, Oyunkâşifi."

"Bence de. Oyunsal Hayal Mühendisliği'ne dönelim. Oyunsal Hayal Mühendisliği Oyunu için odalarımızdan iki tanesinin arasındaki duvarı yıkıp iki odayı tek bir oda haline getirmeliyiz. Duvarı yıkıp elde ettiğimiz yeni odanın içinde yapay bir dünya sahnesi hazırlamalıyız. Bu yapay dünya sahnesine bilinen olgular ve oyunumuzu katılan oyuncunun daha önceden bilmediği bir olguyu yerleştirmeliyiz."

"Oyuncunun daha önceden bilmediği bir olguyu nasıl bulabiliriz?"

"Ben buldum, Oyungözdesi."

"Nedir o olgu, Oyunkâşifi?"

"Üzerine vernik sürüldüğünde havada sadece 3 dakika sabit kalabilen bir tür baloncuk. Olgunun adını Balhop koydum.

Oyuncumuzun bilinen olguların arasında bunu keşfetmesini beklemeliyiz. Eğer bunu keşfetmesi mümkün görünmüyorsa, öncesinde hazırladığımız tesadüf kurgusunu devreye sokarız. Bunu keşfettikten sonra bu olguyu hayal gücüyle geliştirerek, yaşamın içinde kurulan bir hayalinin içerisindeki bir durumda veya hayalinin geliştirdiği bir alette kullanmasını isteyeceğiz. Ardından bu olgu ile yaşam dışında kurulan bir hayal kurmasını isteyeceğiz. Mesela bu olgunun şiirini yazabilir veya bu olgunun resmini yapabilir. Ne yapmak istediğini oyuncuya bırakacağız."

"Oyuncu, bu olguya tapınmak isterse ne yapacağız?"

"Eğer isterse tapınabilir, Oyunfigüranı."

"Oyuncuya odaya girmeden önce bir bilgilendirme metni hazırlamamız gerekebilir, Oyunkâşifi."

"Haklısın, Oyungözdesi. Sen hazırlayabilir misin?"

"Hazırlarım, Oyunkâşifi."

"O halde ben de Oyunay Kitapçığı'na göre oyunumuzu hazırlıyorum. Oyunsal Hayal Mühendisliği oyunumuzun odasının hazırlanması çok zaman alabilir."

"Bence de Oyunkâşifi. Sen onu hazırlarken ben de oluşturduğum oyunu düzenleyip sizinle paylaşırım."

"Senin oyununu merakla bekliyorum, Oyunfigüranı. Şimdi paylaşamaz mısın?"

"Hayır, henüz bitmedi."

"Tamam, Oyunfigüranı."

Oyunsal Hayal Mühendisliği oyununu Oyunay Kitapçığı'na göre hazırlamaya başladım. Oyungözdesi ise oyunumuzun oyuncuları için gerekli bilgilendirme metnini hazırlamaya koyuldu. Oyunfigüranı, bahsettiği oyunu üzerine odaklandı. Oyunyardımcısı ise resim yapıyordu. Neyin resmini yaptığını görmek için bir ara kâğıdına göz attım. Balhop'u kendi hayaliyle harmanlayıp kâğıda döktüğünü gördüm.

119.

İki saat sonra Oyungözdesi, oyuncular için gerekli olan bilgilendirme metnini bitirip bana getirdi. Benimse Oyunsal Hayal Mühendisliği oyunumuzun dosyasını hazırlamam saatler sürdü. Yeni oyununuzun dosyasını bitirdiğimde saat 17.44'tü. Dosyayı yardımcılardan birine götürdüm. Oyunu ve oyunun oluşturulması için gerekli bilgileri aktardım. Yardımcı oyunu çok beğendi. En kısa sürede oyunun hazırlık işlemlerini tamamlayacaklarını söyledi. Oyun üretimi odasına döndüğümde saat 18.18'di. Oyunfigüranı oyununu yarın sabah anlatacağını söyledi.

Hepimiz çok acıktık. Sadece Oyunyardımcısı'nın getirdiği bisküvileri yemiştik. Yardımcılardan birisi odaya girdi.

"Oyunkâşifi, oyun üretimi etkinliğinizi bugün için bitirdiniz mi?"

"Evet, öyle görünüyor."

"Öğle yemeği yemediğinizi fark ettik. Kırmızı Kuş Kalesi'nde sizin için bir akşam yemeği sofrası hazırladık. Dilerseniz şimdi gidebilirsiniz."

"Çok düşüncelisiniz. Bu harika bir haber."

"Oyunyardımcısı ile sen sepetli motosikleti alın Oyunkâşifi. Biz de Oyunfigüranı ile motosikletle arkanızdan geliriz."

"Tamam, Oyungözdesi. Geç kalmayın. Oyunyardımcısı ile sofradaki yiyeceklerin tamamını yeriz."

"Sakın biz gelmeden başlamayın! Çok açım. Sizi yemek zorunda kalırım."

"Oyunfigüranı'nın bu konuda şaka yaptığını düşünmüyorum. Koş Oyunyardımcısı!"

Oyunyardımcısı ile birlikte koridora kaçtık. Yardımcı bizi hayretle izliyordu. Merdivenlerden aşağıya indik. Odalarda Oyunlar binasından çıkıp sepetli motosiklete doğru koştuk. Oyunfigüranı koridordaki bir pencereden yiyecekleri bitirmememiz konusundaki uyarılarına devam ediyordu. Oyunyardımcısı ile birlikte sepetli motosiklete bindik. Motosikleti çalıştırdım. Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru harekete geçtik.

"Oyunkâşifi, ne güzel kaçtık!"

"Kaçmak çok zevkli oluyor değil mi?"

"Evet! Yine kaçalım!"

"Karşımıza kaçma fırsatı çıkarsa, neden olmasın, Oyunyardımcısı."

"Oyunkâşifi! Bak birisi daha kaçıyor!"

Sepetli motosikletimizi yavaşlattım. İki yüz metre ötemizde Sergici, hiç duraksamadan ara sıra arkasına bakarak koşuyordu. Motosikletle onun yanına yaklaştım. Sergici durmadı. O, koşmaya devam etti. Motosikleti onun hızında sürmeye başladım.

"Sergici, neden kaçıyorsun?"

"Kaçıyorum!"

"Görüyorum, Sergici. Neden kaçıyorsun?"

"Geçmişimden kaçıyorum, Oyunkâşifi."

"Seni geleceğe götürürsem, geçmişinden kaçmana gerek kalmaz, Sergici. Bunu ister misin?"

"Çok isterim! Geleceğe nasıl gideceğiz "

Oyunyardımcısı'na arka koltuğuma oturmasını söyledim. Bu sayede motosikletin sepeti boşaldı. Sergici yorulduğu için hızı çok azaldı.

"Sergici! Eğer koşarken motosikletin sepetine binebilirsen, hızlanıp geleceğe gidebiliriz."

"Sahi mi? Başaracağım bunu!"

"Sana inanıyorum, Sergici."

Sergici, motosikletin sepetine tutundu. Bir süre motosikletin sepetine tutunarak koştu. Sergici'nin rahat binebilmesi için hızımızı bilerek çok azalttım. Sonunda zıplayarak motosikletin sepetine düştü. Kendini toparladı. Motosikleti aniden hızlandırdım. On dakika çok hızlı bir şekilde yol aldık.

"Sergici, gördün mü? Eğer motosiklette olmasaydın, buraya ulaşmak için hâlâ koşuyor olacaktın. Yani şu an gelecektesin. Geçmişini düşünmene gerek kalmadı."

"Oyunkâşifi! Beni çok büyük bir dertten kurtardın. Sağ ol! Sağ ol! Sağ ol!"

"Rica ederim, Sergici. Geçmişinde ne vardı da ondan kaçıyordun?"

"14 yaşımdayken beni yarım saat boyunca kovalayan ev köpeği vardı, Oyunkâşifi. Sayende ondan kurtuldum."

"Ev köpeği mi? İlginç."

"Sahibini gezdiren bir köpekti. Elimdeki sosisli sandviçi görünce üzerime doğru koştu. Sahibi köpeği tutamadı. Ev köpeği de beni yarım saat kovaladı, Oyunkâşifi."

"Anlıyorum, Sergici. Artık geçti. Aç mısın?"

"Evet hem de ev köpeği gibi!"

Oyunyardımcısı ve ben kahkaha ile güldük.

"Kırmızı Kuş Kalesi'nde akşam yemeği soframız hazır. Birlikte yiyeyim mi?"

"Sağ ol, Oyunkâşifi. Benim canım taze muz çekiyor. Burada beni indirebilir misin?"

"Masamızda taze muz da vardır, Sergici. Gel lütfen."

"Burada dediğim yeri geçtik. Geriye dönmeliyiz."

Sergici'ye bir konuda ısrar etmenin çok faydası yoktu. Motosiklet ile U dönüşü yaptım. Sergici'nin gösterdiği yerde durdum. Sergici, motosikletin sepetinden indi.

"Oyunkâşifi, görüşürüz. Yardımın için sağ ol!"

"Önemli değil, Sergici. Görüşmek üzere."

Oyunyardımcısı ile birlikte yola devam ettik. Oyunyardımcısı, Sergici'den korkuyordu.

"Oyunkâşifi, sence Sergici beni ısırır mı?"

"Hayır, Oyunyardımcısı. O sadece farklı düşünceleri olan birisi."

"Yine de korkuyorum, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı'na güldüm. Oyunyardımcısı da gülmeye başladı. Kısa süre sonra Kırmızı Kuş Kalesi'nin girişine ulaştık. Sepetli motosikleti girişin sağına park ettik. O esnada Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, motosiklet ile geldi. Yanımızda durdular.

"Oyunkâşifi, çok mu yavaş geldiniz?"

"Bir ara geleceğe gitmemiz gerekti, Oyungözdesi. O yüzden geciktik."

"Anlamadım, Oyunkâşifi. Ne yaptınız?"

"Sergici ile karşılaştık, Oyungözdesi."

"Anladım, Oyunkâşifi. O zaman haydi kaleye girelim."

Hep birlikte Kırmızı Kuş Kalesi'nin balkonuna yürüdük. Balkona ulaştığımızda özenle hazırlanmış akşam sofrasını gördüm. Yiyecekler harika görünüyordu. Masada papatyalar ve kandiller bile vardı. Hepimiz masaya oturduk ve yiyecekleri yemeye başladık. Gün batmak üzereydi. Renklerin şöleni akşam soframızın izlencesiydi.

120.

Akşam sofrasından kalktığımızda saat 21.43'tü. Oyunyardımcısı günün yorgunluğuyla uyuyakaldı. Onu kucağımda sepetli motosiklete taşıdım. Sepetli motosiklete ulaştığımızda onu Oyunfigüranı'na verdim. Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı'nı

kucaklayarak motosikletin sepetine oturdu. Oyungözdesi, diğer motosiklete bindi. Motosikleti çalıştırdım. Yerleşkeye doğru harekete geçtik. Oyungözdesi bizden hızlıydı. Biz yerleşkeye ulaştığımızda Oyungözdesi, Oyunfigüranı'nın evinin önünde oturuyordu. Sepetli motosikleti onun önüne park ettim. Oyunfigüranı, kucağındaki Oyunyardımcısı ile birlikte evine girdi. Oyungözdesi ile baş başa kaldık.

"Uykun var mı, Oyunkâşifi?"

"Senin yanında rüyadayım. Uykuya ihtiyacım yok, Oyungözdesi."

"Sana senin kurduğun cümleler kadar güzel cümleler kurmak istiyorum, Oyunkâşifi. Fakat çok yetenekli olduğum söylenemez."

"Bence kendine haksızlık ediyorsun. Gayet güzel cümlelerin var. Ayrıca yeteneğini değil, hislerini önemsiyorum."

"Madem uykun yok. O halde yürüyelim. Belki patlıcan kazanabileceğimiz bir oyun oynarız."

"Olur, Oyungözdesi."

Oyungözdesi ile birlikte rasgele yürümeye başladık. Nereye gittiğimizin bir önemi yoktu. Birlikte bir yerlere yürüyorduk. Yürümekse konuşmamızın bahanesiydi. Bahaneye de ihtiyacımız yoktu ama birlikte yürümeye ihtiyacımız vardı. İçimden gün boyunca birlikte olduğumuzu geçirdim. Ama şimdi onunla yalnızdık. Yalnızlıkların en güzeli onunla yalnız kalmaktı.

"Oyungözdesi, haydi seninle bir oyun oynayalım. Patlıcan hediyeli!"

"Oynayalım, Oyunkâşifi."

"Sırayla birbirimize bir kelime söyleyeceğiz. Ardından bize söylenen kelimenin içinde olduğu romantik bir cümle kuracağız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Önce ben başlıyorum. Olur mu?"

"Olur, başla bakalım."

"Bulut."

"Sen yokken gözlerim bulutlu."

"Gözlerin nasıl bulutlu olabilir?"

"Gökyüzüne bakarken, Oyungözdesi. Benim sıram. Senin kelimen ise tornavida."

"Tornavida mı? Oyunkâşifi, ama ben sana güzel bir kelime seçtim."

"Ama kelimelere sınır koymadık, Oyungözdesi."

"Sıra bana geldiğinde görüşürüz. Pekâlâ çok az düşünmeliyim."

"Bekliyorum, Oyungözdesi."

Oyungözdesi, ara ara gözlerini kapatıp tornavidalı romantik cümleler düşünüyordu.

"Göz göze geldiğimizde tornavidamı düşürdüm."

"Yabancı dil öğrenirken yeni öğrendiği kelimeyi cümle içinde kullanan bir öğrenci cümlesine benzedi ama yine de güzel, Oyungözdesi."

Cümlemi bitirdiğimde Oyungözdesi beni kovalamaya başladı. Sanırım onu kızdırmıştım.

"Sadece şakaydı, Oyungözdesi."

"Tamam, Oyunkâşifi. Gel bakalım. Sıra benim."

Gülerek Oyungözdesi'nin yanına gittim.

"Kelimen nedir, Oyungözdesi."

"Parabol."

"Yüreğimde bir parabol, bir bilinmeyeni sensin."

"Bu cümleyle yarım patlıcan kazandın. Söyle bakalım kelimeni."

"Papatya."

"Elinde papatya kokusu, kalemiyle konuşuyor."

"İki patlıcan kazandın! Bu harikaydı, Oyungözdesi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Oyunu sen kazandın."

"Mutlu oldum, Oyunkâşifi. Oyunu kazandığım için değil, seninle güzel oyunlar oynayabildiğim için."

Oyungözdesi ile çimenlere yan yana sırt üstü uzandık. Yıldızları seyretmeye başladık. Ona kızıl gezegeni gösterdim. O da bana parlayan Venüs'ü gösterdi. Gezegenler de bizi görüyor muydu? Kızıl gezegen, Venüs'e bize bakması için işaret ediyor muydu? Sanmıyordum. Oyungözdesi, elimi tuttu. Yıldızlara dokunabildiğimi yeniden öğrendim.

121.

Oyungözdesi ile evlerimize dönmek için ayrıldığımızda saat 00.58'di. Oyungözdesi ile yalnız geçirdiğimiz zamanların etkisi saatlerce üzerimde kalıyordu. İnsanların, birlikte zaman geçirdi-

ği insanlardan ayrıldıktan sonra onları hâlâ yanında hissetmesi ve bunun etkisinin saatlerce sürmesinin bir ismi olmalıydı. Varsa bile bu durumun ismi benim için Oyungözdesi Etkisi'ydi.

Kendimle konuşurken evimin önüne geldiğimi fark ettim. Kapıyı açtım ve içeriye girdim. Çantamı salonda rasgele bir yere bıraktım. Kıyafetlerimi değiştirmeden kendimi yatağa attım. Sadece tavana bakıyordum ama baktığım yerde onlarca hayal görebiliyordum. Gözümün önündeki hayal perdesi beni bulunduğum mekândan çok uzaklara götürdü. Eğer yüzümde aptal bir gülümseme ile tavanı seyrederken birisi beni görseydi, film seyrediyorum zannedebilirdi. Düşündüğümde o insan haksız da sayılmazdı. Film ve hayal arasında fark var mıydı? Eğer ikisini de bir küme olarak düşünecek olursak; hayal, filmi kapsıyordu. Her film hayaldi. Ama her hayal film değildi. Hayalimin ortasına giren matematik uykumu getirdi. Yatak odamı aydınlatan abajurun lambasının elektriğini kestim. Gözlerimi kapattım. Oyungözdesi'nin bana gösterdiği Venüs'ün ve Oyungözdesi'nin içinde bulunduğu yeni bir hayalle karanlığı aydınlattım. Hayalin yerini rüyaya bırakması uzun sürmedi.

Uyandığımda saat 08.34'tü. Geç uyandığımı fark ettiğimde yataktan hızlıca kalktım. Banyoya gittim. Günlük rutinlerimi yerine getirdim. Kıyafetlerimi değiştirdim ve çantamı alıp evden çıktım. Dış kapının önünde üzerine bir not yazılı kahvaltımı gördüm. Notta "Günaydın Oyunkâşifi." yazılıydı. Kahvaltımı yanıma alıp Odalarda Oyunlar binasına doğru yürüdüm. Binadan içeriye girdim. Merdivenlerden çıkıp oyun üretimi odasına geçtim. Geç kaldım sanıyordum. Fakat erken geldiğimi anladım.

Odada hiç kimse yoktu. Kahvaltımı ve çantamı masaya koydum. Koridora çıktım. Pencerelerden birinden çimenlik alana göz gezdirdim. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, koşu kıyafetlerini giyinmiş çimenlik alanda koşu yapıyorlardı. Pencereyi açıp onlara seslendim.

"Günaydınlar! Ben de geç kaldım sanıyordum."

"Günaydın Oyunkâşifi! Sabah sporumuzu bitirip geleceğiz."

"Peki o vakit ben kahvaltımı yapıyorum, Oyungözdesi."

"Afiyet olsun, Oyunkâşifi."

Pencereyi açık bırakıp oyun üretimi odasına girdim. Sandalyelerden birisine oturdum. Kahvaltımı açtım ve yemeye başladım.

Kahvaltımı bitirip not defterime aklıma gelen çeşitli oyun fikirlerinin kısa notlarını yazdım. Yarım saat sonra Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı içeriye girdi.

"Oyunkâşifi! Oyunfigüranı beni sabah sabah koşturmak istedi. Ben de uyuyor numarası yaptım ve o da inandı."

"Aferin, Oyunyardımcısı. Nasıl uyuyor numarası yaptın? Bana da gösterir misin?"

"Bak. İzle beni."

Oyunyardımcısı, sırt üstü yere uzandı. Horluyormuş gibi sesler çıkardı. Dili dışardaydı.

"Gördün mü, Oyunkâşifi."

"Bravo, Oyunyardımcısı. Eğer senin yerinde olsaydım aynısını yapardım."

"Teşekkür ederim, Oyunkâşifi!"

Oyunfigüranı, o esnada Oyunyardımcısı'nın tozlanan sırtını eliyle çırptı. Ardından masaya oturdular. Oyunfigüranı biraz heyecanlı görünüyordu.

"Oyunfigüranı, biraz heyecanlı mısın?"

"Evet, Oyunkâşifi. Oyunumu anlatmak için sabırsızlanıyorum. Oyunyardımcısı uyanmayınca ben de Oyungözdesi'ni sabah 6.30'da uyandırdım. Meyve yedik ve bol bol spor yaptık. Biraz heyecanım yatıştı."

"Oyungözdesi, sen nasılsın? Sanki biraz uykusuz kalmış gibi görünüyorsun."

"İyiyim, Oyunkâşifi. Kahve içeceğim."

"Oyunfigüranı, anlatımına başlamadan önce ben sana kahve getireyim, Oyungözdesi. Yanına biraz da çikolata koyarım. Olur mu?"

"Harika olur, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi'nin gece geç uyuduğunu biliyordum. Oyungözdesi'nden onun evinin anahtarını aldım. Onun evine gittim. Kahve yaptım. Kahveyi bir termosa koydum. Dolaptan birkaç paket çikolata aldım. Oyun üretimi odasına döndüm.

"Oyunkâşifi, eline sağlık. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Oyungözdesi."

"Oyunumu anlatmak için hazırım!"

"Seni dinliyoruz, Oyunfigüranı."

122.

"Odalardan bir tanesinin odaya ışık alan bütün açıklıklarını kapatmalıyız. Odaya ses girmemesi için odanın tamamına ses yalıtımı yapmalıyız. Odanın tabanını yumuşak bir halıyla kaplamalıyız. Odanın tavanında karanlıkta parlayan yıldız şekilleriyle süslemeliyiz. Odanın dört köşesinde ise mumlar olmalı. Odanın çeşitli yerlerine hoparlörler koymalıyız. Bu hoparlörlerden sürekli bir şekilde piyano, bambu flüt ve dalga sesleri içeren müzikler çalmalıyız. Odanın orta yerinde ise büyük bir yatak olmalı. Yatağın karşısında ise loş bir ışıkla aydınlatılmış dönen bir küçük dünya olmalı. Oyunumuz, odaya giren oyuncuyu uyutmak ve onun uyku ihtiyacını gidermek üzerine kurulacak. Oyuncumuz oyuna girmeden önce ne kadar süre uyumak istediğini bir ekrana veya bir kâğıda yazacak. Oyuncumuz, karşısındaki dünyanın dönüşünü müziğin ve karanlığın eşliğinde izlerken uykuya dalacaktır. Oyuncumuzun istediği süre dolduğunda coşkulu müziklerle uyandıracağız. Eğer oyuncumuz hiç uyumazsa veya odaya girmeden önce uyanmak istediği sürede uyanamazsa ona mini yastık anahtarlık hediyesinden vermeyeceğiz. Mini yastık hediyemizin olduğunu bir yastık şeklinde kesilmiş bir kâğıda yazıp yastık şeklindeki çerçeve ile odanın girişine asacağız. Oyunu nasıl buldunuz?"

Oyunfigüranı, oyunu anlatırken beyaz tahtaya bir dikdörtgen, dikdörtgenin ortasına bir yatak, köşelere mum ve hoparlörler çizdi.

"Temel ihtiyaçlar üzerine oluşturduğun bir uyku oyunu olmuş Oyunfigüranı. Oyunun başarılı olabileceğini Oyungözdesi'nin gözlerine bakarak anlayabilirsin. Sen odayı anlatırken odanın hayaliyle bile bir ara uykuya daldığını gördüm."

"Öyle mi Oyungözdesi? Böyle bir oyun olsa oynar mıydın?"

"Eğer oyunu oluşturmuş olsaydık, oynamak istediğim oyunlar arasında ilk sıralarda olabilirdi, Oyunfigüranı."

"Teşekkür ederim, Oyungözdesi. Oyunumuzun adını ne olsun?"

"Yastık Rüyası olur mu?"

"Çok sevdim bu ismi Oyunkâşifi."

"Bence de güzel oldu."

"Oyunyardımcısı senin bir fikrin var mı?"

"Benim uykum geldi. O yüzden bir fikrim yok, Oyunfigüranı."

"O halde yeni oyunumuzun ismi Yastık Rüyası! Boyaları ve fırçayı alıp odaya ismini yazabilirsin, Oyunfigüranı."

"Oyunkâşifi, Oyunay Kitapçığı'na göre oyunun dosyasını sen hazırlayabilir misin?"

"Elbette hazırlarım, Oyunfigüranı."

Oyunfigüranı, yeni oyunumuzun ismini odasının girişine yazmak için boyaları ve fırçaları hazırlarken Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı da onun yanına gitti. Birlikte boyaları ve fırçaları aldılar. Yastık Rüyası oyunumuzun ismini, seçecekleri odanın kapısının üstüne yazmaya gittiler. Ben de Yastık Rüyası oyununu Oyunay Kitapçığı'na göre düzenlemeye ve onun dosyasını oluşturmaya başladım.

123.

Oyunfigüranı ve Oyungözdesi, odanın kapısının üstüne oyunumuzun ismini yazdıklarında beni de yanlarına çağırdılar.

Odanın kapısının etrafına büyük bir yastık çizmişlerdi. Ardından yastığın içini boyamışlardı. Bu şekilde odanın kapısından içeriye girerken bir yastığın içine giriyormuş hissi yaratmışlardı. Çizdikleri yastığın yarım metre kadar üstüne Yastık Rüyası yazmışlardı. Birlikte bir süre yapıtlarını inceledik. Ufak tefek eksikliklerini giderdik ve hep birlikte oyun üretimi odasına döndük. Yastık Rüyası oyunumuzu Oyunay Kitapçığı'na göre düzenlemeye devam ettim. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, bana yardım ediyorlardı. Oyunyardımcısı ise elektrikli bir skuter bulmuştu. Onunla Odalarda Oyunlar binasının içinde dolaşıyordu. Oyunyardımcısı, elektrikli skuter ile birlikte odaya girdi.

"Oyunyardımcısı, onu kullanmayı bana da öğret! Elektrikli motosikletleri kullanamıyorum. Onunla dolaşabilirim."

"Öğretirim. Gel sana da bir tane alalım, Oyunfigüranı."

"Geliyorum, Oyunyardımcısı."

"Oyunkâşifi, ben gidiyorum. Elektrikli skuter kullanmayı öğreneceğim. Zaten oyunun dosyasının tamamlanmasına az kaldı."

"Biz hallederiz, Oyunfigüranı."

"Sen öğrenince sabahları koşmak yerine elektrikli skuter kullanabiliriz, Oyunfigüranı."

"Çok harika olur, Oyungözdesi! O halde ben Oyunyardımcısı ile gidiyorum."

Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı'nın peşinden koştura koştura gitti. Oyungözdesi ve ben birbirimize baktık. Oyunfigüranı'nın öğrenmeye çok istekli tavırlarına alışık değildik.

"Oyungözdesi, Oyunfigüranı'nda farklı bir hava var. Sanki en güzel oyunlardan birisini oynamaya başladı."

"Gözünden kaçmadı, Oyunkâşifi. Farklı bir havası olduğunu ben de sabah fark ettim. Sebebini sorduğumda önce geçiştirmeye çalıştı. Sonra adada biriyle görüştüğünü söyledi."

"Onun adına çok sevindim, Oyungözdesi."

"Kim olduğunu sormadın, Oyunkâşifi."

"O zaman dedikodu oyunu olmaz mı? Nasıl olsa tanışırız diye düşündüm, Oyungözdesi."

"Hayır, dedikodu oyunu olmazdı. Sadece bilgi paylaşımı yapıyorduk."

"Oyunfigüranı, onun hayatına ait bilgileri benim bilmemi istemiyor olabilir. Bu yüzden onun hakkında ikimizin yaptığı bilgi paylaşımı dedikodu oyunu olabilir."

"Aslında benden özellikle sana söylemememi istedi."

"Niye öyle istedi? Yoksa görüştüğü kişi Sergici mi?"

"Eğer bu konuda bilgi paylaşımı yaparsam dedikodu oyunu olur, Oyunkâşifi."

"Ben sadece öngörülerimi ve tahminlerimi sınamak için sordum, Oyungözdesi."

Oyungözdesi gülüyordu. Ben de ciddi gibi duruyordum. Fakat ciddiyet rolünü fazla sürdüremedim. Oyungözdesi, benim cümlelerimi taklit etti. Birlikte gülmeye başladık. Oyungözdesi ile birlikte yaptığımız etkinlikler ve eğlentilikler hiç bitmesin istedim.

124.

Oyungözdesi ile Yastık Rüyası oyununun dosyasını bitirdiğimizde yardımcılardan birisini bulduk. Ona oyunun dosyasını verdik. Oyunun oluşumuna dair yapılacakları anlattık. Yardımcı, Oyunfigüranı'nın oyununu duyduğumda hemen oynamak istedi. O da uykuyu çok sevdiğini belirtti. Onunla vedalaşıp ayrıldıktan sonra oyun üretimi odasına döndük. Saat 15.24'tü. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı ortalıkta görünmüyorlardı. Oyungözdesi ile oyun üretimine ara verme kararı aldık. Oyun üretimi odasından eşyalarımızı alıp Odalarda Oyunlar binasından çıktık. Oyungözdesi'nin evine gittik. Oyungözdesi atıştırmalık yiyecekler hazırladı. Birlikte onları yedik. Kahve eşliğinde bir süre dinlendik. Saat 17.05 olduğunda adada gezintiye çıkmak için Oyungözdesi'nin evinden ayrıldık. Çimenlik alanda elektrikli bir motosiklet bulduk. Motosikleti Oyungözdesi kullanmak istedi. O gidona geçti. Ben de onun arkasına oturdum. Rotasız bir şekilde harekete geçtik. Yerleşkeden çıkıp ana yoldan yola devam ettik. Yirmi dakika kadar yol aldığımızda elektrikli motosikletin arka tekerleği patladı. Bereket versin ki çok hızlı değildik. Motosikletin arka jantı yola sürterek, motosikletin arkasını sağa sola savurdu. Dengenin sağlanıp motosikletin durdurabilmesi otuz metre kadar sürdü. Oyungözdesi, durumu çok iyi kontrol etti. Motosiklet devrilmedi. Fakat motosiklet durduğunda Oyungözdesi'nin elleri titriyordu. Onu motosikletten indirdim. Çantamdan suyumu çıkardım ve ona uzattım.

"Oyungözdesi, haydi biraz su iç."

"Sana bir zarar getireceğim diye çok korktum, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi, bana sarıldı. Gözlerinden dökülen yaşları boynumda hissedebiliyordum. Korkusunun geçmesi için bir süre sadece ona sarıldım ve saçlarını okşadım.

"Oyungözdesi, ama bir zarar gelmedi. İkimiz de iyiyiz. Senin hatan değildi. Ayrıca motosikleti durdurmak için yaptığın o son harekete bayıldım. Kask takmadığımız için ilk anda üzüldüm. Fakat o son anda motosikletle eş zamanlı olarak savurduğun saçlarını görmek harikaydı."

Oyungözdesi, gülümsedi. Ardından yüzündeki gülümsemeyle bana sitem etmeye başladı.

"Kaza geçirdik, Oyunkâşifi. Niye korkmuyorsun?"

"Korktum ama bir zarar görmediğimiz için etkisi geçti, Oyungözdesi. Gözlerine baksana fal taşı gibi açıldı."

"Dalga geçme, Oyunkâşifi. Şimdi ne yapacağız?"

"İnsan olarak bizim yeryüzünde hızlı hareket edebilmemiz için öğrendiğimiz ilk ve masum bilgilerimizi kullanacağız. O bilgilerin yetmediği yerde Oyunfigüranı'nın oyununu ormanda oynarız."

"Yürüyeceğiz ve ormanda yorulursak uyuyacağız."

"Evet! Yolda bana arka tekerleği patlak motosikletin nasıl kullanılabileceğini anlatırsın."

"Anlatırım, kaygısız Oyunkâşifi. Ama elimi tut."

"Anlaştık, Oyungözdesi."

125.

Oyungözdesi ile yerleşkeye doğru on dakika yürüdükten sonra bir patika yol gördüm.

"Oyungözdesi, şu patika yolu ilk defa gördüm. Yolun sonunda ne olduğunu merak ettim. Patika yoldan yürüyelim mi?"

"Yürüyelim, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi ile birlikte patika yola girdik. Yirmi metre yürüdükten sonra patika yolun devamının kesilmiş taşlarla döşenmiş olduğunu fark ettik. Üzerine bastığımız kesme taşların her biri farklı bir renge boyanmıştı. Yüz metre kadar yürüdük. Patika yolun sağında ve solunda bir metre boyunda hayvan heykelleri aralıklarla yerleştirilmişti. Hayvan heykellerinin gözleri, araba farlarına benzettiğim lambalardı. Oyungözdesi ile nereye gittiğimizi çok merak ettik. Yolun yirmi metre ötesinde dik bir dönüş vardı. Dönüşü yaptığımızda karşımıza bir kadın çıktı. Yolun sağındaki heykellerden birisini maviye boyuyordu. Bizi fark etti. Elindeki boyayı yere koydu. Onun gözlerinin parladığını görebiliyordum.

"Merhaba! Bu ne hoş bir karşılaşma! Oyungözdesi'ni ve Oyunkâşifi'ni burada görmek ne güzel!"

O, içtenlikle bizi selamladı. Oyungözdesi ve bana ayrı ayrı sarıldı.

"Merhaba, samimiyetle selamlamanız çok hoşuma gitti. Kusuruma bakmayın, isminizi sorabilir miyim?"

"Hiç kusurunuz olur mu? Beni tanımadığınızı biliyorum. Adım Düş Ablası. Gelin birlikte eve geçelim. Sizi evimde misafir etmeyi çok isterim. Hem Oyunyardımcıları da çok sevinecektir."

"Çok memnun oluruz, Düş Ablası."

"Memnun oluruz diyen dilini yerim senin, Oyungözdesi. Ne kadar tatlı bakıyorsun."

Düş Ablası, Oyungözdesi'ni küçük bir çocuk gibi seviyordu. Oyungözdesi, bu durumdan memnundu. Sanki on yaşlarına dönmüştü. Düş Ablası, Oyungözdesi'nin koluna girdi.

"Oyunkâşifi, bizi takip et bakalım."

"Ediyorum, Düş Ablası. Biraz önce Oyunyardımcılarından bahsettin. Evinde Oyunyardımcıları mı var?"

"Olmaz mı? Evim Oyunyardımcıları olmadan bir hiç olurdu. Genelde evimde 17 tane Oyunyardımcısı ile yaşarım. Onların 16 tanesini bana Anlatıcı getirir. Maalesefki bu 16 Oyunyardımcısı sadece 3 ay kalabilir. 3 aydan sonra Anlatıcı yeni Oyunyardımcıları getirir ve bir öncekileri götürür. Evimde her üç ayda bir ayrılık ve yeni bir buluşma yaşanır. Evimin ismini öğrenmek ister misiniz?"

"Elbette, isteriz."

"Gönüllü Oyuncular ve Oyunlar Evi."

"Evinin ismi ve evinin içerisinde 17 tane Oyunyardımcısı olması beni çok etkiledi. Evini çok merak ettim, Düş Ablası. Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Çok az kaldı, Oyunkâşifi. Evimi çok seveceğinizi hissedebiliyorum."

Bir tepeciği aştıktan sonra karşımıza çok farklı bir yapı çıktı. Bu yapıyı daha önce görmediğim için çok şaşırdım. Bir kuleyi andıran iki katlı bir yapının etrafında küçük piramite benzeyen yapılar vardı. Birbirinden ayrık değillerdi. Aralarındaki bağlantılarla tek bir yapıydılar.

"İşte evim! Beğendiniz mi?"

"Bir tahminde bulunmak istiyorum. O piramite benzeyen yapılardan 16 tane var değil mi?"

"Evet, Oyunkâşifi! Ama hepsi de birbirine bağlı. Orası tek bir ev!"

"Harika görünüyor, Düş Ablası. Oyunyardımcılarını göremedim."

"Ben yanlarında yokken piramit odalarından ayrılmazlar, Oyungözdesi. Birazdan onları bol bol göreceksiniz."

Düş Ablası ile birlikte yürümeye devam ettik. Kule ve küçük piramitlerin birleşimden oluşan enteresan evin girişine ulaştık. Düş Ablası, evin girişindeki ahşap kapının üzerinden sarkan kalın bir ipi çekti ve ahşap kapı açıldı. Kapının iki metre ötesine yarım metre uzunluğunda bir çan, silindir metal borular yardımıyla asılmıştı. Düş Ablası çanın yanına yaklaştı.

"Oyunyardımcıları ile tanışmaya hazır mısınız?"

"Hazırız, Düş Ablası."

126.

Düş Ablası büyük çanı çaldığında Oyunyardımcılarının bağırışlarını duyduk. Küçük piramitlerinden çıktıklarını görüyorduk. Sevinç nidalarıyla koşarak üzerimize doğru farklı farklı yerlerden gelmeye başladılar. Bize çok yaklaşmalarına rağmen hızlarını azaltmadılar. En önde gelen Düş Ablası'nın üzerine zıpladı ve onun boynuna sarıldı. Diğerleri de peş peşe Düş Ablası'na

sarılıp onun etrafını sardılar. Oyungözdesi ile sarılma törenine şahitlik ediyorduk. Sarılma töreni yaklaşık olarak beş dakika sürdü. Düş Ablası, Oyunyardımcılarına bizi gösterdi.

"Oyungözdesi ve Oyunkâşifi bugün bizimle kalacak! Onlara hoş geldiniz demek ister misiniz?"

Oyunyardımcıları hep bir ağızdan bize "Hoş geldiniz!" dedi. Ardından birbirleriyle fısıldaşarak konuşmaya başladılar. "Oyunkâşifi miymiş?" "Oyungözdesi'ne bak!" "Oyunkâşifi'ni hep merak ettim!" "Gidip onlara sarılalım mı?"

Oyunyardımcılarından birisi bize sarılmak istediğinde diğerleri bu fikri anında uygulamaya koydular. Oyungözdesi ile ben, Oyunyardımcılarının sarılması konusunda Düş Ablası kadar tecrübeli değildik. Oyunyardımcıları bize sarılmaya başladığında Oyungözdesi ile dip dibe geldik ve ahşap kapıya doğru geriledik. Düşmemek için sırtımızı ahşap kapıya verdik. Çeşitli nidalarla, belli belirsiz sorular ve kelimelerle birlikte onların sevgiyle bize sarılmalarını izlemek sonsuza kadar saklanacak bir resmin içinde saklanmalı diye içimden geçirdim. Oyunyardımcılarının bize sarılma törenleri on dakika kadar sürdü. Düş Ablası, cebinden çıkardığı düdüğü çaldığında hepsi birden sessizleşti. Düş Ablası'nı dinlemek için kulaklarını dört açtılar.

"Yemek vakti geldi! Herkes kuleye!"

Oyunyardımcıları kuleye doğru koştular. Onlar koşarken ben de onları saydım. 16 Oyunyardımcısı vardı.

"Düş Ablası, sanırım Oyunyardımcılarından birisi gelmedi. Ben 16 Oyunyardımcısı saydım."

"Birisiyle özel olarak tanışmanız gerekiyor, Oyunkâşifi. Birlikte onun yanına gidelim."

"Gidelim, Düş Ablası."

Düş Ablası'nın yüzü biraz çaresizleşmişti. Sanki yıllardır çözemediği bir sorunu yeniden hatırlamış gibiydi. O, kuleye en yakın piramite doğru yürümeye başladığında Oyungözdesi ile birlikte onu takip ettik. Gördüğüm piramitin diğer piramitlerden biraz daha geniş olduğunu fark ettim. Düş Ablası piramitin kapısının önünde durdu. Piramitin kapısını açtı ve içeriye girdi. Biz de Düş Ablası'nın peşinden piramitin içine girdik.

127.

Piramitin orta yerinde bir tane hastanelerde bulunan ayarlanabilir yataklardan vardı. Yatağın sağında ve solunda iki kişilik koltuklar bulunuyordu. Yatağın köşesindeki ahşap bir komidinin üzerine farklı farklı ilaçlar konulmuştu. Yatağın karşısına büyük ekranlı bir bilgisayar yerleştirilmişti. Büyük ekranda bir anahtarlık görseli görünüyordu. Ekranın hemen üzerine bir kamera tutturulmuştu.

Yatakta ise dünya güzeli bir küçük kız uyuyordu. Düş ablası bize döndü.

"O çok özel bir Oyunyardımcısı. Onunla yıllardır birlikteyiz. On yaşına girdiğinde henüz adı konmamış bir hastalığa yakalandı. Önce yürüme yetisini kaybetti. Sonra konuşma yetisini ve sırayla diğerlerini kaybetti. Sadece görebiliyor. Yiyecekleri bile özel şekilde kendisine verebiliyoruz."

"Çok üzüldüm, Düş Ablası. Onun için yapabileceğim bir iyilik olmalı. Eğer varsa lütfen söyler misin?"

"Senden yıllar önce bir Oyunkâşifi onu ziyarete geldi. Ona da size anlattığım gibi durumu anlattım. Gördüğünüz ekranı onun için hazırladı. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama onun sayesinde tatlı kızım ile iletişim kurabiliyorum. Ekranın üzerindeki kamera, ekranda değişen görsellere göre tatlı kızımın yüzünü okuyor. Sonra onun, istediklerini; yemek istediklerini, oynamak istediklerini, duymak istediklerini, rahatsızlıklarını ve birçok durumunu bu yazıcıdan çıkartıp bana veriyor. Bilgisayarın içinde dünya üzerinde neler buluyorsa neredeyse hepsinin görseli var."

Oyungözdesi'nin gözleri doldu. Kendini ağlamamak için zor tutuyordu. Düş Ablası, arkasını dönüp Oyungözdesi'ne dokunsa Oyungözdesi dayanamayıp ağlayabilirdi.

"Onu tebrik etmek isterdim, Düş Ablası. Ben de onun için bir hediye hazırlamadan buradan ayrılamam."

"Bunu düşünmen bile onun için yeterli, Oyunkâşifi. Ama onun için yapılacak bir iyiliğe asla hayır demem."

"Ben de Oyunkâşifi'ne bu konuda yardım ederim, Düş Ablası."

Oyungözdesi, konuştuktan sonra Düş Ablası ona sarıldı. Oyungözdesi, sessizce Düş Ablası'nın omzunda ağlıyordu. Ben yataktaki tatlı Oyunyardımcısı'nı seyrediyordum. Oyunyardımcısı, birden gözlerini açtı. Ben de heyecanlanıp bağırdım.

"Gözlerini açtı!"

Düş Ablası ve Oyungözdesi, aniden gelen bağrışım sonrasında çığlık atıp oldukları yerde zıpladılar. Çok korktular. Ben ise tatlı Oyunyardımcısı'nın gözlerine baktığımda yaşadığımız duruma güldüğünü gözlerinden anlayabiliyordum.

"Oyunkâşifi, ödümüzü kopardın."

"Olsun, Düş Ablası. Bak tatlı Oyunyardımcısı gözleriyle sizin halinize nasıl gülüyor."

Düş Ablası, tatlı Oyunyardımcısı'nın yanına yürüdü. Eğilip onu yanaklarından öptü. Sonra bizi onunla tanıştırdı. Bir süre onunla kaldık. Ardından bir yardımcı geldi. Tatlı Oyunyardımcısı'nın yemek vaktinin geldiğini söyledi. Düş Ablası ile birlikte odadan ayrıldık. Diğer Oyunyardımcıları ile birlikte yemeğimizi yemek için kuleye doğru yürüdük.

128.

Kuleye girdiğimizde bazı Oyunyardımcıları'nın uzun bir masanın kenarlarındaki sandalyelerde sıra halinde oturduklarını gördük. Bazı Oyunyardımcıları ise masaya yiyecekleri taşıyan yardımcılara yardım ediyordu. Düş Ablası'nı görünce hepsi masanın yanındaki sandalyelere oturdu. Masanın bir ucundaki üç adet sandalyeyi bizim için ayırmışlardı.

Bize ayırdıkları sandalyelere oturduk. Akşam yemeği sofrası harika görünüyordu. Hep birlikte yemeye başladık. Bize en yakın oturan Oyunyardımcıları bizimle sohbet etmeye çalışıyordu. Düş Ablası onlara yemeklerini bitirdikten sonra konuşmalarını söyleyince yemeklerine odaklandılar. Çok keyifli bir masaydı. Yan yana oturan Oyunyardımcıları aralarında fısıldaşıyor-

lardı ve gülüyorlardı. Bazı Oyunyardımcıları, yanlışlıkla yemeği üzerine döküyordu ve diğerleri bu duruma gülüyorlardı. Biz de Düş Ablası ile sohbet ediyorduk. Oyungözdesi ara sıra çocukları izlemeye dalıyordu. Yüzünde onun farkında olmadığı papatyaya benzeyen bir gülümseme beliriyordu. Onun bu halini zihnimde saklamak için her detayı aklımda tutmaya çalıştım. Düş Ablası benim Oyungözdesi'ni izlediğimi gördüğünde bana göz kırptı. Birlikte bu duruma gülerken Oyungözdesi bize döndü.

"Ne kaçırdım, Düş Ablası."

"Oyunkâşifi, Oyungözdesi ne kaçırdı?"

"Henüz kaçırmadı ama bence Oyunyardımcıları'ndan birisini kaçırma planı yapmış olabilir, Düş Ablası."

"Kaçırma planı yapmadım. Sadece hayalini kurdum, Oyunkâşifi."

"Onları kaçırmanın hayalini mi kurdun?"

"Hayır, onlarla yaşamanın hayalini kurdum."

"Peki onlarla yaşamanın hayali nasıldı?"

"Mutluluk ve neşe kaplı bir oyun gibiydi, Düş Ablası."

"Tıpkısının hayalini kurmuşsun, Oyungözdesi."

Düş Ablası ve Oyungözdesi birlikte konuşurken, Oyunyardımcılarından birisi bardakla su içerken bardağı fazla yukarı kaldırınca, bardağın içindeki suyun tamamı yüzüne döküldü. Diğer Oyunyardımcıları duruma gülerken kazayla yüzüne suyu döken Oyunyardımcısı peçeteyle yüzündeki suyu silip onlarla gülmeye başladı. Ben de olayı her anıyla izlediğim için kendimi gülmekten alamadım. Oyungözdesi ve Düş Ablası, olaydan bihaber olarak kısa bir duraksamanın ardından konuşmaya devam ettiler.

Akşam yemeği sofrasından bir saat sonra kalkabildik. Oyunyardımcıları ve yardımcılar, sofranın toparlanmasına yardım ediyordu. Düş Ablası, bizim misafir olduğumuzu söyleyerek bizim yardım etmemize için vermedi. Elimize kahvelerimizi tutuşturdu ve bizi bahçeye çıkardı. Hava kararmıştı. Fakat bahçenin aydınlatma lambaları her yeri aydınlatıyordu. Bahçenin ortasında bir oyun gözüme çarptı. Bahçe satrancına benziyordu ama bildiğimiz bir satranç oyunu değildi.

"Düş Ablası, bu oyun nedir?"

"Onun adı Eşaya Satrancı. Bahsettiğim Oyunkâşifi ile birlikte Oyunyardımcıları icat etti. Burada olduğunuzu gördüler. Onlar da birazdan koşarak gelirler."

Kahvelerimizi içerken oyunu inceliyordum. Eşaya Satrancı oyununun 4x8 dikdörtgenlere bölünmüş bir dikdörtgen alanı vardı. Oyunun taşlarının boyu elli santim kadardı. 16 adet taşı dikdörtgenlerin üstündeydi. Ben oyunu incelerken Oyunyardımcıları koşarak geldi. İçlerinden birisi benimle konuşmaya başladı.

"Eşaya Satrancı oynamak ister misin, Oyunkâşifi?"

"Tabi ki isterim. Oyunu bana anlatır mısınız?"

"Ben anlatırım!"

Diğer arkadaşları da onun oyunu anlatma fikrini beğendi ve kafalarıyla onayladılar.

"Seni dinliyorum, Oyunyardımcısı."

129.

Oyunyardımcısı cebinden ikiye katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıda göz gezdirdikten sonra anlatmaya başladı.

"Oyunumuzun ismi Eşaya Satrancı'dır. Oyun iki kişiliktir. Oyunda Yenilenebilir ve Yenilenemez olarak iki taraf bulunur. 4x8'lik bir dikdörtgen zeminde oynanır.

Oyunun başlangıcı gördüğün gibidir. Yenilenebilir tarafın karakterleri; Rüzgâr, Güneş, Su, Biyokütle ve Beyaz Bakışlı İnsanlardan oluşur.

Yenilenemez tarafın karakterleri; Doğalgaz, Nükleer, Petrol, Kömür ve Siyah Bakışlı İnsanlardan oluşur. Oyundaki bütün karakterler her yöne sadece bir dikdörtgen ilerleyebilir.

Rüzgâr: Her yönünde iki dikdörtgen içinde bulunan bütün taşları tehdit edebilir ve oyun dışına alabilir. (Yenilenemez tarafta Doğalgaz karakteriyle eş değerdir)

Güneş: Dört yönündeki 1 dikdörtgen ve o dikdörtgenin önündeki yatay 3 dikdörtgen içinde bulunan bütün karakterleri tehdit edebilir ve alabilir. Tehdit şekli "T" harfi ile benzerdir. (Yenilenemez tarafta Nükleer ile eş değerdir)

Su: İleri, Geri, Sağa ve Sola, 2 dikdörtgen alan içerisinde bulunan taşları tehdit edebilir ve alabilir. (Yenilenemez tarafta Petrol ile eş değerdir)

Yeşillik: İleri, Geri, Sağa ve Sola, 1 dikdörtgen alan içerisinde bulunan karakterleri tehdit edebilir ve alabilir. (Yenilenemez tarafta Kömür ile eş değerdir)

İnsan: Sadece çaprazındaki karakterleri tehdit edebilir ve alabilir.

Oyuna Yenilenebilir taraf başlar.

Taraflardan birinin karakterlerinin tamamı ve insanları tükenince oyunu karşı taraf kazanmış olur.

Eşaya Satrancı'nda oyunun başlangıç diziliminin bir anlamı vardır. Yenilenemez taraftaki karakterleri koruyan insanlar, tarafındaki karakterlerin önündedir. Yenilenebilir taraftaki karakterler, insanı korudukları için insanların önündedirler.

Oyunkâşifi ile birlikte bu oyunumuzu keşfettiğimizden beri sürekli oyunumuzu oynayarak geliştiriyoruz. Oynayalım mı?"

"Harika bir oyun keşfetmişsiniz. Bahsettiğiniz Oyunkâşifi'nin ve sizlerin zihinlerine sağlık. Hemen oynayalım."

Bana oyunu anlatan Oyunyardımcısı kenara çekildi. Başka bir Oyunyardımcısı karşıma geçti. Diğer Oyunyardımcıları oyun alanının sağına ve soluna dağıldılar. Heyecanla ilk hamlenin yapılmasını bekliyorlardı. Bana oyunda yenilenebilir tarafı verdiler. Oyunun ilk hamlesini ben yapacaktım. Oyunu Güneş'le başlatmayı uygun gördüm. Ardından sırasıyla hamlelerimizi yapmaya başladık. Ben ve Oyunyardımcıları hiç konuşmuyorduk. Sadece yapılan hamlelerle yüz ifadelerimiz değişiyordu. Yaptığımız hamle sayısı arttıkça düşünme süremiz uzadı. Oyunu bitirmemiz iki saatten fazla zaman aldı. Oyunun son hamlesinde yenilenemez taraftaki kömür karakterini köşeye sıkıştırdım. Ardından oyun sona erdi. Oyunyardımcıları sevinçle alkışladılar. Arkadaşları yenildiği için üzülürler sandım. Fakat yenilenebilir taraf kazandığında hep alkışladıklarını öğrendim. Ben de bu düşüncelerinden dolayı onları alkışladım.

Oyungözdesi ve Düş Ablası'nı unuttuğumu fark ettim. Etrafta yoklardı. Oyunyardımcıları'ndan uyuma vaktinin yaklaştığını birazdan gelebileceklerini öğrendim. Beş dakika kadar sonra büyük çan çaldı. Oyunyardımcıları piramitlerine koştu. Oyungözdesi ile Düş Ablası ise kol kola yanıma geldiler.

"Oyunkâşifi, sizin de uyuma vaktiniz geldi. Kulenin ikinci katındaki karşılıklı iki odayı size ayırdım."

"Teşekkür ederim, Düş Ablası."

"Rica ederim, Oyunkâşifi. Haydi beni takip edin bakalım."

Oyungözdesi ile Düş Ablası'nı takip edip kulenin ikinci katına çıktık. Düş Ablası bize odalarımızı gösterdi. İyi geceler dileyip yanımızdan ayrıldı. İkimiz de Düş Ablası ve Oyunyardımcıları ile birlikte geçirdiğimiz zamandan çok etkilendiğimizi fark ettik. Oyungözdesi ile bir süre sohbet ettik. Ardından uyumak için odalarımıza geçtik.

130.

Uyandığımda saat 05.14'tü. Yataktan dinç bir şekilde fırladım. Kıyafetlerimi giydim. Odamdan çıktım. Kulenin birinci katına indim. Kuleden dışarıya çıktım. Herkes uyuyordu. Yardımcılardan birinin elektrikli motosikletini dış kapının önünde gördüğümü hatırladım. Sessizliğimi koruyarak dış kapıdan çıktım. Elektrikli motosikleti kapının üç metre sağında gördüm. Anahtarı üzerindeydi. Motosikletin üzerine atladım ve onu çalıştırdım. Düş Ablası ile yürüdüğümüz yoldan ana yola doğru harekete geçtim. Taş yolu bitirdiğimde biraz zorlanarak ana yola çıktım. Yerleşkeye doğru yöneldim. Ana yolda motosikleti

hızlı kullandım. Kısa sürede yerleşkeye ulaştım. Çimenlik alandan evime ulaştım. Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı'nın kapıya Oyungözdesi ve beni merak ettiklerine dair not bıraktıklarını fark ettim. Notu alıp evime girdim. Atölye odama geçtim. Bir valizin içine çeşitli malzemeler ve ekipmanlar doldurdum. Yatak odama geçtim ve teleskobumu paketledim. Valizi ve paketlenmiş teleskobu alıp evden çıktım. Valizi motosikletin üzerine koydum. Oyunfigüranı'nın evine doğru koştum. Çantamdan çıkardığım bir kâğıda bizi merak etmemelerini ve ne zaman döneceğimizi bildiren bir pusula yazdım ve Oyunfigüranı'nın kapı tokmağının arasına sıkıştırdım. Motosikletin yanına döndüm. Motosiklete oturdum. Valizi motosikletin arka koltuğuna bağladım. Paketlenmiş teleskobu bacaklarımın arasına aldım. Yardımcıların bulunduğu kulübeye doğru motosikleti sürdüm. Kulübenin önünde durdum. Yardımcılardan birisi yanıma geldi.

"Günaydın! Çok erken saatte geldim. Umarım seni rahatsız etmedim."

"Hayır, Oyunkâşifi. Bugün ben nöbetçiyim."

"Anladım. Benim bu malzemelere öğleden sonra ihtiyacım var."

Yardımcı verdiğim kâğıdı eline aldı. Kâğıda bir göz gezdirdi.

"Hepsi de şu an depomuzda mevcut, Oyunkâşifi. Oyun üretimi odanıza mı getireyim?"

"Hayır. Düş Ablası'nın evine getirebilir misin?"

"Evet, Oyunkâşifi. Öğleden sonra istediğin malzemeler orada elinde olacak."

"Teşekkür ederim. O halde görüşmek üzere."

"Görüşürüz, Oyunkâşifi."

Motosikletin yönünü çıkışa doğru çevirdim. Düş Ablası'nın evine doğru harekete geçtim. Saat 06.23'tü. Ana yola çıktığımda üzerindeki yüklerden dolayı motosikleti yavaş kullanmak zorunda kaldım. Düş Ablası'nın evine giden patika yola ulaşmam yarım saatimi aldı. Bereket versin ki patika yolun önüne geldiğimde iki yardımcı ile karşılaştım. Yardımcılara teleskobu verdim. Ben de motosikletle patika yoldan Düş Ablası'nın evine doğru harekete geçtim. Yardımcılarda teleskopla birlikte arkamdan geldi. Patika yolun taş döşeli kısmana varmadan önce kalın bir dal parçası üzerinden geçerken motosiklet kaydı. Valizin ağırlığından dolayı dengeyi kaybettiğimde elektrikli motosikleti devrildi. Yardımcılar yanıma geldiğinde birlikte motosikleti kaldırdık. Motosiklette hasar olup olmadığını kontrol ettik. Motosikletin sadece aynasının kırıldığını anladık. Yola aynasız da devam edebilirdim. Motosikletin üzerine atladım. Düş Ablası'nın evine doğru yola devam ettim. Yolun renkli taşlarla döşenmiş kısmına vardıktan sonra kısa sürede Düş Ablası'nın evine ulaştım. Yardımcılar teleskopla geride kaldı. Onları beklerken valizin iplerini çözdüm. Valizi motosikletin üzerinden indirdim. Yardımcılar beş dakika içinde teleskopla yanıma geldiler. Birlikte dış kapıdan içeriye girdik. Saat 07.28'di. Kapıda bizi Oyungözdesi ve Düş Ablası karşıladı.

"Oyunkâşifi, neredesin? Sana bir zarar geldi sandık."

"Yerleşkeden birkaç malzeme aldım, Düş Ablası."

"Günaydın, Oyunkâşifi. Beni neden götürmedin? Ben de yardım ederdim."

"Günaydın, Oyungözdesi. Senin yardımın esas bundan sonra başlayacak."

"Hadi kahvaltıya gidelim. Oyunyardımcıları bizi bekliyorlar."

"Peki, Düş Ablası."

Valizi ve teleskobu kulenin önünde bıraktık. Birlikte kahvaltı yapmak için kulenin içine girdik. Oyunyardımcıları sandalyelerimizi ayırmıştı. Sandalyelere oturduk ve kahvaltımızı yapmaya başladık.

131.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde Oyunyardımcıları, yardımcılardan ikisiyle etkinlik yapmak için bahçeye indi. Düş Ablası, kısa süreliğine yanımızdan ayrıldı. Oyungözdesi ile ben de kuleden çıktık.

"Oyungözdesi, valiz ve teleskopu tatlı Oyunyardımcısı'nın piramitinin önüne taşıyalım."

"Taşıyalım, Oyunkâşifi. Sonra bana ne yapacağını anlatır mısın?"

"Tabi ki anlatacağım, Oyungözdesi."

Oyungözdesi ile birlikte valiz ve teleskobu tatlı Oyunyardımcısı'nın evinin önüne taşıdık.

"Tatlı Oyunyardımcısı'nın geceleri yıldızları gözlemesini sağlayacağız, Oyungözdesi. Piramitin çatısından bir bölümü keseceğiz. Kestiğim bölüme küresel bir cam yerleştireceğiz. Hava şartlarından etkilenmemesi için gerekli tedbirleri alacağız.

Sabah yerleşkeye gidip gerekli malzemelerin bir kısmını aldım. Eksik olan küresel cam ve diğer malzemeleri ise öğleden sonra yardımcılar getirecekler.

Ben çatıyı küresel cam için hazırlarken sen de tatlı Oyunyardımcısı'nın teleskoba rahatça bakabilmesi için gerekli düzeneği hazırlayabilirsin. Olur mu?"

"Tabi ki olur! Harika düşünmüşsün. Hemen başlayalım, Oyunkâşifi."

"Ben de sana piramitin çatısına çıkman için merdiven getiriyorum, Oyunkâşifi!"

Ben tatlı Oyunyardımcısı'nın piramiti için yapacaklarımızı anlatırken, Düş Ablası kulenin penceresinden anlattıklarımı dinliyormuş.

"Düş Ablası! Ben de anlattıklarımızı yapabilmemiz için senden izin almaya gelecektim."

"Size yardıma geliyorum. Hemen başlayalım!"

"Harikasın, Düş Ablası."

Düş Ablası, on dakika kadar sonra elinde büyük bir merdiven ile geldi. Oyungözdesi, valizden gerekli ekipmanları ve teleskobu aldı. O ve Düş Ablası birlikte teleskobun düzeneğini hazırlamaya başladılar. Ben de merdivenle piramit çatıya çıktım. Kesme işlemi için gerekli keşfe başladım.

Benim piramitin çatısında olduğumu gören bazı Oyunyardımcıları etkinlikten kaçıp piramitin yanına geldiler. Beni izliyorlardı. Ne yaptığıma ve çatıdan düşersem ne olabileceğine dair sorular soruyorlardı.

"Ayağın kayarsa bu tarafa doğru düşersin, Oyunkâşifi. Şişme havuzu getireyim. Düşeceğin yere koyayım. Bu sayede kafanı çarpıp hafızanı kaybetmezsin."

"Neden kötü durumları düşünüyorsun, senaryocu Oyunyardımcısı?"

"Risk durumunu analiz ediyorum ve riske karşı önlem alıyorum, Oyunkâşifi."

"Risk analizini nereden biliyorsun?"

"İnternette araştırma yaparken öğrendim."

"Pekâlâ, elektrik uzatma kablosunun ne olduğunu hiç araştırdın mı?"

"Araştırmadım. Ama ne olduğunu biliyorum, Oyunkâşifi."

"Koş bakalım. Hemen ondan iki tane getir."

"Hemen getiriyorum, Oyunkâşifi!"

Senaryocu Oyunyardımcısı'nı çırağım olarak kullanmayı uygun buldum. Diğer arkadaşları gitmesine rağmen o hâlâ beni izliyordu ve konuşuyordu.

Oyunyardımcısı uzatma kablolarını getirdiğinde keşfimi bitirdim. Kesme işlemine başladım. Öğle yemeği vakti gelene kadar özenle küresel camın piramitin çatısına yerleştirileceği yerin hazırlıklarının tamamını bitirdim. Çatıdan indiğimde saat 12.33'tü. Oyungözdesi, kulenin yanında beni bekliyordu.

"Oyunkâşifi, parmağın kanıyor."

"Önemli bir yara değil. Sadece kıymık battı, Oyungözdesi."

Oyungözdesi, çantasından yara bandı, peçete ve su çıkardı. Su ile kıymığın battığı parmağımı temizledi. Peçete ile parmağımı temizleyip yara bandını sardı.

"Teşekkür ederim, Oyungözdesi. Kanayan bir yaramı sardığın için sana dondurma borcum var."

"Öyle mi? O halde limonlu olsun, Oyunkâşifi."

"Tamam aklıma yazdım, Oyungözdesi."

Oyungözdesi ile kuleden içeriye girdik. Düş Ablası'nın sağındaki ve solundaki sandalyelere oturduk. Öğle yemeğimize başlayacakken yardımcılardan birisi yanımıza geldi. Küresel cam ve diğer malzemelerin geldiğini söyledi. Yemeği bırakıp gitmek istedim ama Düş Ablası beni bırakmadı.

132.

Yemeğimizi bitirdiğimizde dışarıya koştum. Yardımcıların getirdikleri küresel camı ve diğer malzemeleri tatlı Oyunyardımcısı'nın piramitinin yanına bıraktıklarını gördüm. Küresel camın yanına gittim. Küresel camı bir düzenek ile getirdiklerini fark ettim. İçi boş yarım küresel camın uçlarıyla birleştirdikleri düzenek, küresel camın isteğe bağlı olarak açılıp kapanmasını sağlayacaktı. Bu şekilde tatlı Oyunyardımcısı'nın piramitinin bir kapağı gibi düşünülebilirdi. Çok heyecanlandım. Onu, hemen çatıya yerleştirmek istiyordum. Fakat yardıma ihtiyacım vardı. Oyungözdesi, Düş Ablası ve yardımcıların gelmelerini beklerken diğer malzemelerle piramitin çatısına çıkıp küresel camlı düzeneğin monte edileceği yerlerin hazırlıklarını yapmaya başladım. Yardımcılar o esnada yanıma geldi. Onlara küresel camı düzeneğiyle birlikte piramitin çatısına çıkarmak için ikinci merdivene ihtiyacımız olduğunu söyledim. Onlar ikinci merdiveni almaya gitti. Bir süre sonra Oyungözdesi ve Düş Ablası geldi.

"Oyunkâşifi, şimdi ne yapıyoruz?"

"Yardımcılar ikinci merdiveni getirmeye gitti, Düş Ablası. Onlar geldikten sonra küresel camı buraya çıkarmalıyız. Ben küresel camı düzeneğiyle birlikte yerleştireceğim yerin hazırlıklarını bitirmek üzereyim."

"Bu çok ağır iki merdivenle nasıl çıkaracağız, Oyunkâşifi?"

"İşte merdiven geliyor, Oyungözdesi. Bunu yaparak öğrenelim mi?"

"Haydi bakalım, Oyunkâşifi."

Yardımcılar ikinci merdiveni getirdi. İkinci merdiveni, küresel camın uzunluğunun yarısı kadar aralık bırakarak birinci merdivenin yanına yerleştirmelerini söyledim. Yardımcılar dediğimi yaparken Oyungözdesi de çatıya yanıma çıktı. Ardından iki basamak aralıkla iki yardımcının birinci merdivene çıkmasını söyledim. Onlar birinci merdivene çıktığında aynı şekilde ikinci merdivene de iki yardımcının çıkmasını söyledim. Onlar da ikinci merdivende yerini aldı. Aşağıda Düş Ablası ve bir yardımcı kaldı.

"Düş Ablası, küresel camı dikkatli bir şekilde iki merdivenin ortasına getirip ilk iki yardımcıya verin."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Düş Ablası ve yardımcı, küresel cama ve düzeneğine dikkat ederek ilk iki yardımcıya verdiler. Onlar da küresel camı kaldırıp kendilerinden yukarda bulunan iki yardımcıya verdiler. Ardından onlar da küresel camı bana ve Oyungözdesi'ne uzattılar. Oyungözdesi ile birlikte küresel camı tuttuk. Onun için hazırla-

dığımız monte yerine zorlukla yerleştirdik. Önceden hazırlığını yaptığım şekilde küresel camı düzeneğiyle birlikte tatlı Oyunyardımcısı'nın piramitinin tepesine yerleştirmeyi başardık. Tatlı Oyunyardımcısı'nın piramiti dışardan şapka takmış gibi görünüyor olmalıydı. Herkes ilgiyle bizi izliyordu. Son vidayı sıktığımda onlara doğru döndüm.

"Tamamdır! Başardık!"

Herkes sevinirken tatlı Oyunyardımcısı'nın yatağından bize baktığını gördüm. Gözlerindeki neşeyi fark ettim. Ağzımı cama yapıştırdım. Gözlerimi büyükçe açtım. Tatlı Oyunyardımcısı'nın güldüğünü hissedebiliyordum. Yüreğim mutlulukla dolduğunda Oyungözdesi'nin de beni izlediğini fark ettim.

"Seni öpmemek için tek bir sebep söyle, Oyunkâşifi."

"Oyunyardımcıları bizi izliyor."

Oyungözdesi gülümseyerek bana sarıldı. Düş Ablası, merdivenden çıkarak yanımıza geldi. O da kollarını açarak bizi kucakladı.

133.

Saat 16.44'tü. Oyungözdesi ve Düş Ablası ile birlikte çatıdan indik. Tatlı Oyunyardımcısı'nın yanına geçtik. Oyungözdesi ve Düş Ablası tatlı Oyunyardımcısı'nın teleskoba bakabilmesi için gerekli düzeneğini getirdiler. O esnada göçmen kuşlar gökyüzündeydi. Hızlı hareketlerle teleskobu ayarladım. Tatlı Oyunyardımcısı'nın gözüne yerleştirdim. Tatlı Oyunyardımcısı'nın göz kapaklarını sonuna kadar açtığını fark ettim. Oyungözdesi ile yan yana duruyorduk. Düş Ablası ortamıza geçti.

"Bugün de burada kalmanızı çok isterim, Oyunkâşifi."

"Gitmemiz gerek, Düş Ablası. Eğer fırsatımız olursa mutlaka ziyarete geliriz."

"Anladım, Oyunkâşifi. İsteğiniz zaman gelebilirsiniz. Burası artık sizin de eviniz sayılır. Oyunyardımcıları sizin için bunu hazırlamış."

"Teşekkür ederim, Düş Ablası."

Oyunyardımcıları'nın her biri, el yapımı bir sayfanın üzerine kendi el yazılarıyla "Sizi seviyoruz" yazmışlardı. Oyungözdesi kâğıdı görünce çok mutlu oldu. Kâğıdı ona verdim.

"Düş Ablası, iyi ki varsın. Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni çok özleyeceğim, Oyungözdesi."

Düş Ablası ve Oyunyardımcıları ile vedalaşmamız yarım saat kadar devam etti. Düş Ablası ve Oyunyardımcıları, bizi patika yolun sonuna kadar uğurladılar. Yardımcılardan birisi ise biz Düş Ablası'nın evinden ayrılmadan önce elektrikli motosikletlerden birisini ana yola çıkarmıştı. Oyungözdesi ile motosiklete bindik. Motosikleti çalıştırıp harekete geçtim. Motosikletin aynasından Oyunyardımcıları'nın ellerini sallamayı sürdürdüklerini görebiliyordum. Oyungözdesi de arkasını dönüp onlara el salladı. Önümüzdeki virajı döndüğümüzde onları göremez olduk. Oyungözdesi, belime sarıldı ve kafasını omzuma koydu.

"Saat kaç oldu, Oyunkâşifi?"

"18.02 oldu, Oyungözdesi."

"Kırmızı Kuş Kalesi'ne gidelim mi?"

"Gidelim, Oyungözdesi."

Motosikleti ortalama bir hızda Kırmızı Kuş Kalesi'ne doğru sürdüm. Bir saatlik sakin bir yolculuğun sonunda Kırmızı Kuş Kalesi'nin bahçe girişine ulaştık. Kale'nin bahçe kapısının önünde iki tane elektrikli skuter dikkatimizi çekti.

"Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı burada olmalı, Oyungözdesi."

"Oyunfigüranı, elektrikli skuter kullanmayı ilerletmiş. Oyunyardımcısı ile buraya kadar gelmişler, Oyunkâşifi."

"Kaleye girelim ve onu tebrik edelim, Oyungözdesi."

"Girelim, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi ile bahçe girişinden içeriye girdik. Kalenin asma köprüsünden yürüdük ve kalenin balkonuna geçtik.

Tahmin ettiğimiz gibi Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı ile karşılaştık. Oyunfigüranı kitap okuyordu. Oyunyardımcısı ise elindeki baloncuk çubuğu ile baloncuklar yapıyordu.

"Oyunyardımcısı! Bana da baloncuk yapar mısın?"

Ben Oyunyardımcısı'na bağırdığımda Oyunfigüranı korkudan elindeki kitabı, limonata dolu bardağın üzerine düşürdü. Limonata bardağı devrilip kitabın sayfalarına ve Oyunfigüranı'nın kıyafetine döküldü. Oyunyardımcısı gülerek bana doğru koşarken Oyunfigüranı bana doğru seslendi.

"Oyunkâşifi! Kitabımı ve kıyafetimi kirlettin!"

"Pardon, Oyunfigüranı. Bağırmamın böyle bir sonuç doğurabileceğini tahmin etmedim."

"Ayrıca neredeydiniz siz?"

"Biz Oyunyardımcısı ile baloncuk yaparken Oyungözdesi sana anlatır, Oyunfigüranı."

"Gel Oyunfigüranı, önce kıyafetini temizleyelim. Sonra sana anlatayım."

Oyungözdesi ve Oyunfigüranı, lavaboya gitti. Biz de Oyunyardımcısı ile baloncuk yarışı yapmaya başladık.

134.

"Oyunyardımcısı, ben masanın üzerine çıkacağım. Sen de benim masanın üzerinde yaptığım baloncukları henüz onlar havadayken yok etmeye çalışacaksın. Eğer bir tanesi yere düşerse oyunu kaybedersin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, Oyunkâşifi! Başla haydi!"

Masanın üzerine çıktım. Baloncuk makinesini hazırladım.

"2273 dediğimde başlıyoruz, Oyunyardımcısı."

"Niye üç dediğinde başlamıyoruz."

"Sayıyorum. Bir, iki, üç, dört, 2273!"

Oyunyardımcısı, saymayı teker teker 2273'e kadar sürdüreceğimi düşünüp yere çömelmişti. 2273'ü duyduğunda yerden fırlayıp rüzgârın savurduğu baloncukları yok etmeye başladı.

Oyunu, beş dakika boyunca aralıksız şekilde sürdürdüm. Oyunyardımcısı yorulmuş gibiydi.

"Oyunkâşifi! Ne zaman bitecek? Ne zaman kazanmış olacağım?"

"Onu konuşmadık, Oyunyardımcısı. O yüzden sonsuza kadar devam edeceğiz."

"Sonsuz mu? Hiç mi bitmeyecek? Oyunkâşifi, ne olur bitir."

"Peki peki. Son otuz saniyen var, Oyunyardımcısı."

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı'nın arkasına yaklaştı. Onu belinden tutup havaya kaldırdı.

"Neye otuz saniyesi varmış bakalım?"

O esnada bir tane baloncuk yere düştü.

"Kazanmama otuz saniye vardı! Ama sen beni kaldırınca kaybettim, Oyungözdesi."

"Oyunkâşifi sana öğretmedi mi?"

"Neyi?"

"Oyun ödülün kendisidir. Yani oynamaya başladığın anda aslında kazandın."

"Oyunkâşifi! Kazandım mı?"

"Elbette kazandın, Oyunyardımcısı!"

"Yaşasın! Oyun ödülünü kazandım!"

Hep birlikte Oyunyardımcısı'nın sevinçten zıplayarak dans etmesini seyrederek güldük.

Güneş batmak üzereydi. Sallanan sandalyelerimize oturduk. Oyunfigüranı, elinde üç kahve ve bir limonata ile yanımıza geldi.

"Alın bakalım. Afiyet olsun."

"Teşekkürler, Oyunfigüranı."

"Rica ederim, Oyunkâşifi. Oyungözdesi, anlatmaya kaldığın yerden devam edebilirsin. En son lavaboda çatıya çıktığınızı söyledin."

Oyunfigüranı, Oyungözdesi'nin yanına oturdu. Oyungözdesi ona kaldığı yerden anlatmaya başladı. Oyunyardımcısı ile ben de güneşin gökyüzündeki bulutları renkleriyle boyamasını izliyorduk.

Kırmızı Kuş Kalesi'den ayrıldığımızda saat 22.01'di.

Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı elektrikli skuterları ile harekete geçtiler. Oyungözdesi ile ben, motosiklete bindik. Oyungözdesi, gidona geçti. Ben de onun arkasına oturdum. Uykusuzdum. Kafamı onun sırtına koydum. Oyungözdesi motosikleti kullanırken, ben de gözlerimi kapattım. Rüzgâr yüzüme değdikçe uçuyormuş gibi hissediyordum.

Oyungözdesi motosikleti durdurduğunda gözlerimi açtım. Evimin önüne ulaşmıştık. Motosikletten indim.

"Oyunkâşifi, yorgun ve uykusuzsun hemen uyu, olur mu?"

"Olur, Oyungözdesi. O vakit iyi geceler."

"İyi geceler, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi, motosikletle yanımdan ayrılmadan önce yanağımdan öptü. Kapımı açıp evime girdim. Yatak odama geçip kendimi yatağa attım. Uyumadan önce elim yanağımdaydı.

135.

Deliksiz uykumdan uyandığımda saat 07.45'ti. Yataktan çıkıp penceremden içeri sızan güneşe yüzümü döndüm. Yüreğimde mutluluklar biriktiğini hissettim. Yeni güne merakla ve heyecanla başladım. Yatak odamdan çıkıp sabah rutinlerimi yerine getirdim. Ardından kıyafet dolabımdan yeni kıyafetler çı-

kardım. Islık çalarak kıyafetleri giydim. Dış kapıma yürüdüm. Dış kapımın kenarında beni bekleyen kahvaltımı aldım. Salona geçtim.

Kahvaltımı bitirdiğimde çantamı alıp evden ayrıldım. Çimenlik alanda kimseyi göremedim. Oyungözdesi'nin evine doğru baktım. Evinde bir hareket görünmüyordu. Oyungözdesi Odalarda Oyunlar binasında olabilirdi. Oyunfigüranı'nın evinde de bir hareket göremedim. Oyun üretimi odasına gitmeye karar verdim.

Odalarda Oyunlar binasına yürüdüm. Binanın girişine ulaştığımda kapısından içeriye girdim. Merdivenlerden çıktım. Oyun üretimi odasına girdim.

"Anlatıcı! Günaydın. Adaya ne zaman geldin?"

"Günaydın, Oyunkâşifi. Dün gece geldim."

"Ziyarete mi geldin? Yoksa başka bir durum mu var?"

"İkisi de. Biliyorsun ki adadan ayrılmanız için 9 gününüz kaldı. Oyunlarınızı ilgiyle takip ediyorum. Eminim şimdiye kadar ürettiğiniz oyunlar gibi çok güzel oyunlar üretebilirsiniz. Fakat şimdiye kadar ürettiğiniz oyunların oluşumunu tamamlamak için yeni oyun üretimini artık durdurmanız gerekli."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Anlatıcı. Zihnim yeni oyun fikirleriyle doluydu."

"Oyun fikirlerini kaybetme, Oyunkâşifi. Çünkü adadan ayrılsanız bile burası artık sizin oyunlarınızın alanı olarak kullanılacak. Oyun Kurucu, bu konuyu seninle konuşacak."

"Anladım, Anlatıcı."

"Şimdi benimle gelebilir misin, Oyunkâşifi?"

"Gelirim, Anlatıcı."

Anlatıcı ile birlikte oyun üretimi odasından çıktık. Merdivenlerden ilk kata indik. Koridorun ortalarına doğru yürüdük. Anlatıcı, odalardan birinin önünde durdu. Odanın kapısını açtı ve içeriye girdi. Ben de onun hemen arkasından içeriye girdim.

Odanın içinde onlarca insan vardı.

"Oyunkâşifi, dün gece karşında gördüğün ekiple beraber geldik. Yanımızda da sizin oyunlarınızın oluşumunu en hızlı şekilde tamamlamak için gerekli ekipmanları ve malzemeleri getirdik. Bu ekip ve yardımcılar oyunlarınızın oluşumunu en hızlı şekilde tamamlarken; sen, Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı onlarla birlikte oyun oluşumu işlemlerini yapabilirsiniz."

Anlatıcı'nın getirdiği ekibe döndüm.

"Hoş geldiniz, arkadaşlar. Desteğiniz için teşekkürler."

"Hoş bulduk, Oyunkâşifi. Diğer arkadaşların hepsinin adına söylemek isterim ki, sizinle burada etkinlik yapmak bizim için bir zevktir."

"Sağ olun. Bir isteğiniz veya sorunuz olursa bana her daim iletebilirsiniz."

"Anlaşıldı, Oyunkâşifi."

Anlatıcı ile birlikte ekibin yanından ayrıldık. Koridoru geçip Odalarda Oyunlar binasından çıktık.

"Ben artık gitmeliyim, Oyunkâşifi. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı'na sen durumu anlatır mısın?"

"Elbette, Anlatıcı. O halde 9 gün sonra görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere, Oyunkâşifi."

Anlatıcı, çimenlik alanda kısa süre yürüdükten sonra bir araç gelip onu aldı. Ben de binadan içeriye girip oyun üretimi odasına geçtim. Oyungözdesi ve Oyunfigüranı odaya gelmişti.

"Oyunkâşifi, günaydın. Biz de geç kaldık sanıyorduk."

"Günaydın, Oyunfigüranı. Aslında Anlatıcı'yı kaçırdınız."

"Anlatıcı mı geldi, Oyunkâşifi?"

"Evet, Oyungözdesi."

"Neden gelmiş? Ne anlattı?"

"Ben de yanınıza oturayım. Sonra anlatayım, Oyungözdesi."

Oyunfigüranı ve Oyungözdesi'nin ortasındaki boş sandalyeye oturdum. Anlatıcı ile konuştuklarımızı ve olanları onlara anlattım.

136.

"Tam olarak biz ne yapacağız?"

"Anlatıcı'nın getirdiği ekibe yardımcı olacağız, oyunlarımızın eksiklerini gidereceğiz ve oyunlarımızı sorunsuz şekilde bitireceğiz, Oyunfigüranı."

"Anladım, Oyunkâşifi."

"Peki hemen mi başlayacağız, Oyunkâşifi?"

"Ne zaman istersek başlayabiliriz, Oyungözdesi."

"Yarın başlayalım mı? Bugün adada dolaşmaya çıkalım."

"Harika olur, Oyungözdesi."

"Ben de sizinle gelmek isterdim fakat bir arkadaşım ziyarete gelecek, Oyungözdesi."

"Peki, Oyunfigüranı. Oyunyardımcısı nerede? Onu da alalım."

"O uyuyordu. Uykusunu bölmeyelim. Ben onunla ilgilenirim."

"Tamam, Oyunfigüranı."

"O vakit biz gidelim, Oyungözdesi."

"Gidelim, Oyunkâşifi."

Oyunfigüranı, oyun üretimi odasında kaldı. Oyungözdesi ile birlikte oyun üretimi odasından çıktık. Merdivenlerden inip binadan ayrıldık. Çimenlik alanın ortalarına doğru yürüdük. Sepetli bir motosikletin önünde durduk.

"Oyunkâşifi, sana bir sürprizim var."

"Sürpriz mi? Nerede? Merak ettim, Oyungözdesi."

"Merakını koru, Oyunkâşifi. Sürprizi görmek istiyorsan dediklerimi yapmalısın."

"Ne dersen yaparım, Oyungözdesi."

"Bu bez ile gözlerini bağlamam lazım."

"O zaman seni göremem, Oyungözdesi. Karanlığın içinde bir başıma kalırım."

"Oyunkâşifi? Yoksa sen gözlerinin bağlanmasından korkuyor musun?"

"Seni görememekten korkuyorum."

"Oyunkâşifi!"

"Tamam, Oyungözdesi. Korkuyor olabilirim. Fakat sürpriz için buna katlanabilirim."

"Motosikletin sepetine otur. Gözlerini kapat bakalım."

Oyungözdesi'nin dediğini yaptım. Oyungözdesi, siyah bir bez ile gözlerimi bağladı. Gözlerimi açsam da etrafımı göremiyordum. Oyungözdesi, gidona geçti. Motosikleti çalıştırdı. Harekete geçtik.

"Son gördüğüm güzellik sen ol diye mi gözlerimi bağladın, Oyungözdesi?"

"Oyunkâşifi, sen korkularını güzel sözlerle mi bastırıyorsun?"

"Evet, Oyungözdesi. Gözlerim kapanınca özel sözlerim açılıyor."

"Ara sıra senin gözlerini bağlamalıyım, Oyunkâşifi."

"Yerleşkeden çıktık. Yüzüme yapraklar çarptı. Ardından güneş gözüme vurdu. Şelaleye doğru gidiyoruz. Doğru mu?"

"Doğru, Oyunkâşifi. Ama oraya gitmiyoruz."

Bir süre daha yol aldıktan sonra nerede olduğumuzu tahmin etmekte zorlandım.

"Oyungözdesi, ne kadar kaldı?"

"On dakika sonra motosikletten ineceğiz, Oyunkâşifi."

İçimden 600'e kadar saymaya başladım. 578 olduğunda Oyungözdesi motosikleti durdurdu. Gözlerimi açmak istediğimde Oyungözdesi beni durdurdu.

"Henüz değil Oyunkâşifi. Kollarımı tut. Seni motosikletin sepetinden indirelim."

"Peki, Oyungözdesi."

Oyungözdesi'nin kollarını tutup talimatlarını uygulayarak motosikletin sepetinden indim. Ardından Oyungözdesi koluma girdi. Oyungözdesi, yürüyüşümde bana rehberlik ediyordu.

"Yirmi dakika yürüyeceğiz, Oyunkâşifi."

"Senin gözlerin benim gözlerim olduğu sürece her yere yürüyebilirim, Oyungözdesi."

"Sözlerin yeniden mi açıldı, Oyunkâşifi? Yine mi korkuyorsun?"

"Hayır, bu kez sözlerim kokundan açıldı. Papatya kokuyorsun."

"Papatya kokulu bir parfüm kullandım, Oyunkâşifi."

"Parfüm kullanmasan da papatya kokardın, Oyungözdesi."

"Gözlerinin bağını hiç açmak istemiyorum. Ama sürprizimi görmen için açmalıyım. Geldik!"

137.

Oyungözdesi, gözlerime bağladığı bezi çözdü. Işığı görünce gözlerim kamaştı. Gözlerimi kısarak Oyungözdesi'nin sürprizine baktım.

Paramotor diye bilinen motorlu bir yamaç paraşütüydü! Sevinçle paramotoru incelemeye koyuldum. İki kişilikti. Paramotorun motorunun arkasında kanadı yere serilmiş şekilde uçuşa hazırdı.

"Oyungözdesi! Nereden buldun bunu?"

"Beğendin mi, Oyunkâşifi?"

"Beğenmez olur muyum? Hemen seninle birlikte uçmak istiyorum!"

"Uçalım Oyunkâşifi."

Oyungözdesi'ne uçmadan önce neler yapmamız gerektiğini anlattım. Oyungözdesi ile haberleşmemiz için gerekli uçuş kulaklıklarımızı ve kasklarımızı taktık. Motoru çalıştırdım. Koltuklarımıza oturduk. Kemerlerimizi bağladık. Havalanmak için koşmamız gerekliydi.

"Oyungözdesi, hazır mısın?"

"Hazırım, Oyunkâşifi."

"O halde üç dediğimde koşuyoruz. Bir, iki ve üç!"

Oyungözdesi ile koşmaya başladık. Karşımızdan gelen rüzgâr, motorun itiş gücü ve koşumuzla birleşince havalandık. Oyungözdesi ara sıra çığlık atıyordu. Yerden epeyce yükseldik. Denizin üzerinde uçmaya sakince başladık.

"Oyungözdesi! Alıştın mı? Rahat mısın?"

"Çok rahatım Oyunkâşifi. Manzara harika! Yunus balıklarını görüyor musun?"

"Evet! Karınca gibi görünüyorlar."

"Ufkun oval çizgisine bakar mısın, Oyunkâşifi? Eminim gün batımında uçmak daha çok hoşuna giderdi. Fakat gün batımına kadar sabredemedim."

"Günün her saatinin seninle ayrı bir tadı var, Oyungözdesi. Ayrıca gün batımına kadar uçabiliriz."

"Günümüzü gökyüzünde mi geçireceğiz? Bu şahane bir gün olacak."

"O halde batıya doğru gidelim. Neler göreceğiz bakalım."

"Gidelim, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi ile birlikte gökyüzünde dolaşmaya başladık. Dünya ayaklarımızın altındaydı. Gökyüzünde gördüğümüzde kıskandığımız kuşlar yanımızda uçarlarken merakla bizi izliyorlardı.

"Gökyüzünden uçsuz bucaksız bu okyanusu izlemek, yeryüzünden gökyüzünü izlemeye benziyor, Oyunkâşifi."

"Evet, Oyungözdesi. İkisi de harika."

"Şu adayı ben ilk defa gördüm, Oyunkâşifi. Sen orada bir ada olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyordum. Oyunyardımcısı ile birlikte o adayı ziyaret ettik, Oyungözdesi."

"Beni neden çağırmadınız? Ben de görmek isterdim."

O adada bulduğum ve Oyungözdesi'ne hediye ettiğim kolye boynundaydı.

"Kuş bakışı görüyorsun, Oyungözdesi. İstersen alçalabilirim."

"Biz devam edelim. Eğer vaktimiz olursa bir gün o adaya gidebiliriz, Oyunkâşifi."

"Elbette, Oyungözdesi. Oradaki balinayı gördün mü?"

"Nerede? Göremiyorum, Oyunkâşifi."

"Arkamızda kaldı, Oyungözdesi."

Paramotoru ile geldiğimiz yöne dönüp alçaldım.

"Gördüm! Bu bir kambur balina!"

"Takip edelim mi?"

"Edelim, Oyunkâşifi. Kambur balinaların hayatını hep merak ederdim."

Kambur balinayı gökyüzünden takip ediyorduk. Adadan çok uzaktaydık. On dakikalık bir takibin ardından karşımızdaki ufuktan bir gemi geldiğini fark ettim.

"Oyungözdesi oradan bir gemi geliyor gördün mü?"

"Gördüm, Oyunkâşifi."

"Biraz alçalalım ve yaklaşalım. Ne amaçla burada olduğunu anlayabiliriz."

"Peki, Oyunkâşifi. Balıkçı gemisine benziyor. Fakat çok uzakta olduğumuz için emin değilim."

Gemiye yaklaşmaya başladık. Kısa sürede gemiyi tanıyabilecek kadar yaklaştık. Çantamdan çıkardığım dürbünümle gemiye doğru baktım.

"Bunlar balina avcısı, Oyungözdesi."

"Nereden anladın, Oyunkâşifi?"

"Güvertede elinde silahla ve av araçlarıyla dolaşan insanlar var. Kambur balinayı fark ettiler ona doğru dümeni kırdılar."

"Ne yapacağız, Oyunkâşifi? O kambur balinayı öldürecekler."

"Öldüremeyecekler, Oyungözdesi. Onu kurtaracağız."

138.

Kambur balina ile avcı gemisi arasındaki mesafe gittikçe kısalıyordu.

"Oyungözdesi, çantamdan işaret fişeğini ve tabancasını çıkarır mısın?"

"Tamam, Oyunkâşifi."

"Kırmızı fişeği tabancaya yerleştir. Gemiye nişan al. Ben sana işaret verince gemiye işaret fişeğini ateşle."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Avcı gemisini önümüze aldım. İrtifamızı azalttıktan sonra sabitledim.

"Şimdi, Oyungözdesi!"

"Oyungözdesi işaret fişeğini ateşledi. Tayfa işaret fişeğini görünce bizi fark etti. Dürbünü alıp geminin kaptan köşküne doğrulttum. Kaptan dümenden ayrılıp güverteye çıktı. Bize doğru baktı. Tayfalardan birisi ona dürbün getirdi. Kaptan dürbünü alıp bizi onunla gözlemeye başladı. Bizi daha yakından görebiliyordu. İşaret parmağımla kaptana gökyüzünü işaret ettim. Ardından kaptana durması için işaret yaptım.

"Oyunkâşifi, ne oluyor? Neden öyle hareketler yapıyorsun?"

"Kaptanı kandırmaya çalışıyorum, Oyungözdesi."

"Nasıl kandıracaksın, Oyunkâşifi?"

"Kaptan dürbünle bizi izliyor. Ona önce gökyüzünü işaret ettim. Sonra da durmasını işaret ettim. Gökyüzünde onları batırabilecek bir uçağın olduğu izlenimi vermek istedim. Eğer balinayı takibi bırakıp yönlerini değiştirirlerse yeşil işaret fişeğini ateşleyeceğiz."

"Anladım, Oyunkâşifi. Kaptan hâlâ bizi izliyor mu?"

"Dürbünü biraz önce bıraktı. Tayfayla konuştu. Kaptan köşküne gidiyor, Oyungözdesi."

"Eğer o balinayı bu oyunla kurtarırsan sana akşam en sevdiğin pastayı yapacağım, Oyunkâşifi."

"Geminin yönü değişti! Kaptan bize inandı! Yeşil işaret fişeğini ateşle, Oyungözdesi!"

"İnanmıyorum! Oyunkâşifi, seni çok seviyorum! Hemen ateşliyorum!"

Oyungözdesi yeşil işaret fişeğini tabancaya koyup ateşlediğinde, kafamda Oyungözdesi'nin üç kelimesi kalbimin ritmiyle tekrar ediliyordu.

"Kambur balinadan uzaklaşıyorlar. Oyunkâşifi, sana sarılmak istiyorum."

"Biraz önce üç kelimeyle bütün vücudumu sardın, Oyungözdesi."

"Adaya dönelim mi? Sana en sevdiğin pastayı yapmak istiyorum."

"Dönelim, Oyungözdesi. Pastanın yanında kahve de isterim."

"Gün batımı da olsun mu?"

"Olsun, Oyungözdesi."

Oyungözdesi ile adaya dönerken kuşlar gibiydim. Mutluluğum ayaklarımın altındaki okyanus gibi uçsuz bucaksızdı.

Adaya yaklaştığımızda saat 15.05'ti. Paramotorun şarjı bitmek üzereydi. Adanın üzerinde uçarken inişi yerleşkeye yapmaya karar verdim. Çimenlik alanın üzerinde irtifamızı azalttım.

"Oyungözdesi, inişe geçiyoruz. Ben sana koş dediğimde paraşütü yatırana kadar koş. Olur mu?"

"Olur, Oyunkâşifi."

Çimenlik alanın ortasında bir noktada inişe geçtim.

"Koş, Oyungözdesi!"

Kısa süre Oyungözdesi ile koştuktan sonra paraşüt savrulup çimenlere serildi. Kemerlerimizi çıkartıp motordan ayrıldık. Kaslarımızı çıkardık. Koltuğumun arkasına bağladığım çantamı alıp doğruldum. Oyungözdesi o esnada bana sarıldı.

"Oyunkâşifi, seni öpmememem için bu kez bir bahanen var mı?"

"Ne yazık ki var, Oyungözdesi. Oyunyardımcısı arkandan koşarak geliyor. Muhtemelen onu uçurmadığımız için hesap soracaktır. O yüzden ben izninle kaçıyorum."

"Oyunkâşifi, dur!"

Oyungözdesi'nin kollarından sıyrılıp evime doğru koşmaya başladım. Oyungözdesi arkamdan gülüyordu. Fakat Oyunyardımcısı'nı görünce o da kaçmaya başladı.

"Beni neden uçmaya götürmediniz? Oyunkâşifi! Oyungözdesi!"

"Oyungözdesi'nin fikriydi, Oyunyardımcısı!"

Oyunyardımcısı, Oyungözdesi'nin peşine düştü. Oyungözdesi evine varamadan onu yakaladı. Uzaktan Oyungözdesi'ni izlerken Oyunyardımcısı'na dil döktüğünü sezebiliyordum. Oyungözdesi, Oyunyardımcısı'nı ikna etmiş olmalı ki birlikte onun evine girdiler. Oyungözdesi, kapıyı kapatmadan önce bana seslendi.

"En sevdiğin pasta nedir, Oyunkâşifi?"

"Senin yaptığın herhangi bir pasta, Oyungözdesi."

"O zaman gün batımında Kırmızı Kuş Kalesi'nde ol, Oyunkâşifi."

"Tamam, Oyungözdesi."

Gün batımına kadar dinlenmek için evime yürüdüm. Eve girdiğimde yatak odama geçip kendimi yatağa attım.

139.

Yarım saat kadar yatağımda dinlendim. Ardından yataktan kalkıp atölye odama geçtim. Şövaleye yeni bir tuval yerleştirdim. Paleti ve fırçayı elime aldım. Boyalarımı masanın üzerine çıkardım. Günün renklerini paletin üzerinde topladım. Ardından Oyungözdesi ile gökyüzü hatıramızı resmetmeye başladım.

Tuvalin üzerindeki resmimi bitirdiğimde saat 19.11'di. Tuvali şövalenin üzerinde bıraktım. Kıyafetlerim, ellerim ve yüzüm de tuval gibi boyandı. Kıyafetlerimi çıkardım. Banyoda ellerimi ve yüzümü temizledim. Yatak odama geçip yeni kıyafetler giydim. Saat 19.39'du. Acele etmem gerekiyordu. Çantamı sırtıma taktım ve evden ayrıldım. Yakınlarımda elektrikli motosiklet göremedim. Çimenlik alanın ortalarına doğru yürüdüm. İki yüz metre kadar uzağımda bir elektrikli motosiklet gördüm. Ona doğru koştum. Motosikletin yanına ulaştığımda hemen onun koltuğuna oturdum. Gidonu tutup motorunu çalıştırdım. Yerleşkenin çıkışına doğru harekete geçtim. Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve Oyunfigüranı Kırmızı Kuş Kalesi'ne çoktan gitmiş olmalıydı. O yüzden motosikleti hızlı kullandım.

Kırmızı Kuş Kalesi'nin bahçe girişine ulaştım. Girişin sağında bir elektrikli motosiklet ve iki adet de elektrikli skuter park halindeydi. Motosikletten inip bahçe kapısından içeriye girdim. Merdivenleri indim. Asma köprüyü geçip kalenin içine girdim. Gün batımını izlediğimiz balkona vardığımda güneş batmak üzereydi. Oyungözdesi, Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı ve Sergici masanın etrafındaki sandalyelerde oturuyordu. Sergici'yi gördüğüme şaşırdım.

"Merhaba! Gecikmedim değil mi?"

"Oyunkâşifi, hoş geldin. Biz de seni bekliyorduk."

"Hoş buldum, Oyungözdesi."

"Oyunkâşifi beni de gökyüzüne çıkarır mısın? Ben de uçmak istiyorum."

"O halde birlikte uçarız, Oyunyardımcısı."

"Yaşasın! Ne zaman uçarız?"

"Onu bilmiyorum, Oyunyardımcısı."

"Tamam, Oyunkâşifi! Ben sana sürekli hatırlatırım."

"Tamam, Oyunyardımcısı."

"Oyunkâşifi, canım pasta çekiyor."

"Yiyebilirsin, Sergici."

"Oyunfigüranı seni beklememiz gerektiğini söyledi. Ben de seni bekliyorum."

"Ben geldim, Sergici."

"Ama pastayı yemedin."

"Hep birlikte yiyelim, Sergici."

Oyunfigüranı, pastayı kesti. Oyungözdesi, pastayı tabaklara bölüp bize dağıttı. Yardımcılardan birisi masaya kahveleri ve meyve sularını getirdi. Hep birlikte pastayı yemeye başladık.

"Oyunkâşifi, pastayı beğendin mi?"

"Beğenmek ne kelime, bayıldım. Bu kadar kısa sürede bu pastayı nasıl yapabildin?"

Oyungözdesi gülümsüyordu.

"Gizli pasta yapma sırrım var, Oyunkâşifi."

"Benimle o sırrı paylaşır mısın, Oyungözdesi? Kimseye söylemem. Sadece Oyunfigüranı'na söylerim."

"Aslında şaka yapıyordum, Sergici. Öyle bir sırrım yok. Sadece elimi çabuk tuttum."

"Sır, elini çabuk tutmandı. Anladım. Oyunfigüranı, sırrı duydun değil mi?"

"Duydum, Sergici duydum."

Sergici ve Oyunfigüranı aralarında konuşmaya başladı. Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı, pasta yeme yarışma yapmaya karar verdi. Ben de onların hakemi oldum. Güneş, ufku renkleriyle sardı. Masamdaki manzarayla ufuktaki manzara birbirine çok benziyordu. Eğer bir şair olsaydım, bir şiirin içinde yaşadığım bu anı saklamak isterdim.

"Oyunkâşifi daldın. Güya hakemimiz olacaktın. Oyunyardımcısı mızıkçılık yapıyor."

"Oyunyardımcısı, ikinci tabağını Sergici'ye uzattığını gördüm. Ondan boş tabağı aldın."

"Ama Sergici istedi!"

"Olsun. Oyungözdesi, pasta yeme kraliçesi oldu."

"Oyunkâşifi! Ben ne oldum?"

"Sen de pasta yeme veziri oldun, Oyunyardımcısı."

"Yaşasın! Vezir oldum!"

"Oyunkâşifi, biz de nefes tutma yarışması yapalım mı?"

"Sonra yapalım, Sergici. Böyle enfes bir havayı içime çekmeden duramam."

"Unutma ama sonra yapalım, Oyunkâşifi."

"Olur, Sergici."

Kalenin balkonundaki şenlikli masada saatlerce oturduk. Kırmızı Kuş Kalesi'nden ayrılıp yerleşkeye ulaştığımızda ise saat 23.54'tü. Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı evlerine dağıldı. Sergici, Odalarda Oyunlar binasına gitti. Oyungözdesi ile ben de çimenlik alanda bir süre sohbet edip uyumak için evlerimize ayrıldık. Eve girdiğimde yatak odama geçip yatağa uzandım. Hayallerle uykuya daldım.

140.

Aradan tam 9 gün geçti.

Bu dokuz gün içerisinde oyunlarımızın tamamının oluşumunu Oyungözdesi, Oyunfigüranı, Oyunyardımcısı, yardımcılar ve Anlatıcı'nın getirdiği ekiple birlikte tamamladık. Geldim Duydum Oynadım, Dilimdeki Kelime, Yağmursadım, Sembol Ringi, Labirentli Saklambaç, Oyunsal Sevgi, Oyunsal Hayal Mühendisliği, Yastık Rüyası, Şanslı Köşem ve Kontrollü Bağırış oyunlarımız oynanmaya hazırdı.

Oyun Kurucu'nun adaya geleceği günün sabahındaydık. Saat 07.15'ti. Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı ile evimin salonunda kahvaltı yapıyorduk.

"Oyunkâşifi, neden bu kadar erken uyandık?"

"Bugün adadaki son günümüz, Oyunyardımcısı. Az uyursak adada birlikte geçireceğimiz zaman daha çok olur diye düşündüm."

"Gitmesek adadan, olmaz mı?"

"Oyun Kurucu'dan bunu öğreneceğiz, Oyunyardımcısı."

"Oyunkâşifi, oyunları son kez kontrol edelim mi?"

"Gerek yok Oyungözdesi. Gece son kez odaları dolaştım. Bir problem yoktu."

"Peki, Oyunkâşifi."

"Oyungözdesi, üzgün gibisin."

"Adadaki son günümüz olması beni üzüyor, Oyunkâşifi."

"Yeryüzünde ada mı yok, Oyungözdesi? Buradan ayrılınca istediğini seçersin oraya gideriz."

"Birbirimizin nerede yaşadığını bile bilmiyoruz, Oyunkâşifi."

"Birbirimizle yaşayacağımız için bunları yaşayarak öğrenebiliriz, Oyungözdesi."

Oyungözdesi gülümsedi. Oyungözdesi'nin son gün duygusallığını anlayabiliyordum. Ben de adadan ayrılacağımız için üzülüyordum. Ama onlarla birlikte adanın dışında yapacağımız etkinlikler ve eğlentilikleri düşününce mutlu oluyordum.

"Oyunkâşifi, Anlatıcı da gelecek mi?"

"Evet, Oyunfigüranı."

"Anlatıcı, Sergici'yi de yanımızda götürmemize izin verir mi?"

"Bilmem, onunla konuşuruz. Belki de senin onun yanında kalmana izin verir, Oyunfigüranı."

"Öyle bir ihtimal var mı, Oyunkâşifi?"

"İhtimaller her zaman var, Oyunfigüranı."

"Oyunlar için sunum yapmamız gerekiyor mu, Oyunkâşifi?"

"Hayır, Oyungözdesi. Biz oyunlarımızın oyuncuları için her zaman burada olamayacağız. O yüzden biz sadece onların oynamalarını isteyeceğiz."

"Haklısın, Oyunkâşifi."

"Oyun Kurucu ve Anlatıcı saat kaçta gelecekler, Oyunkâşifi?"

"Dün yardımcılardan öğrendiğim kadarıyla 09.30'da Oyunfigüranı."

"Saat 08.05, Oyunkâşifi."

"Evet, onların gelmesine çok vakit var. Kahvaltımızı da yaptık. O halde oynamaya hazırız."

"Oyun mu oynayacağız?"

"Evet, Oyunyardımcısı!"

"Yaşasın! Uykum açıldı!"

"O halde çimenlik çıkalım."

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı ile çimenlik alana çıktık.

"Oyunkâşifi, oyunu anlatacak mısın?"

"Elbette, Oyungözdesi. Yardımcılardan birisine çimenlik alanın içindeki bazı yerlere 1'den 10'a kadar sayılar yazılı olan kartları saklamasını söyledim. O da dediğimi yaptı. 30 dakika içinde bu sayıları bulmalıyız. Kartların üzerindeki sayılar bizi ödüle götürecek olan basamaklar olacak. Kartlar bulunduktan sonra ödüller, üzerinde 1 yazılı olan karttan başlayarak üzerinde 10 yazılı olan kâğıda kadar sıralı bir şekilde dağıtılacak. Elimdeki bu kâğıtta karttaki sayıların karşılıkları yazıyor. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!"

"Hemen mi başlıyoruz?"

"Evet! Süre başladı!"

Kol saatimin kronometresini çalıştırdım. Herkes bir yöne dağılıp üzerinde sayıların yazılı olduğu kartları aramaya koyuldu.

141.

Yirmi dakika içinde kartların tamamını bulduk. Oyunyardımcısı'nın bulduğu kartlar; 1 ve 4 sayıları yazılı olan kartlardı. Oyungözdesi'nin bulduğu kartlar; 7, 3 ve 10 sayılarının yazılı olduğu kartlardı. Oyunfigüranı'nın bulduğu kartlar; 2, 5 ve 9 numaralı kartlardı. Benim bulduğum kartlar ise 8 ve 6 sayılarının yazılı olduğu kartlardı.

"Oyunkâşifi, kartları bulduğumuza göre ödüllerimizi alalım."

"Kartların üzerindeki numaralara karşılık gelen ödüllerin yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp sırayla ödülleri dağıtacağım, Oyunfigüranı."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Kâğıdı cebimden çıkardım. Sayılara karşılığına gelen ödüller kâğıtta şu şekilde yazılıydı.

1- Bu kartın bulan oyuncu Oyungözdesi'nin saçlarını okşasın.

2- Bu kartı bulan oyuncu Oyunyardımcısı "Poti piti potti tippi pililip" diyebilene kadar olduğu yerde zıplasın.

3- Bu kartı bulan oyuncu Oyunkâşifi'nin yüzünü boya kalemi ile boyasın.

4- Bu kartı bulan oyuncu Oyunfigüranı'nın kulaklarını boya kalemi ile maviye boyasın.

5- Bu kartı bulan oyuncu Oyunyardımcısı'nı sırtına alıp Oyungözdesi'ni kovalasın.

6- Bu kartı bulan oyuncu diğer oyuncuların hepsini alnından öpsün.

7- Bu kartı bulan oyuncu diğer oyuncuların hepsinin burnuna yeşil boya sürsün.

8- Bu kartı bulan oyuncu diğer oyuncuların hepsi aynı anda "Mityökterkisya" diyene kadar yerde yuvarlansın.

9- Bu kartı bulan oyuncu diğer oyuncuların hepsine teker teker "Seni Seviyorum" desin.

10- Bu kartı bulan oyuncu diğer dokuz kartta yazılı olanları en baştan uygulasın.

"1 sayısına karşılık gelen ödülü okuyorum.

'Bu kartın bulan oyuncu Oyungözdesi'nin saçlarını okşasın.' Oyunyardımcısı, ödülünü alabilirsin."

"Oyungözdesi! Eğil! Geliyorum."

Oyungözdesi eğildi. Oyunyardımcısı, Oyungözdesi'nin saçlarını okşadı.

"Oyunkâşifi, ödülü istediğimden emin değilim. İlk ödül buysa diğerlerinde karşımıza neler çıkabilir bilemiyorum."

"Herkes ödülünü alacak, Oyunfigüranı. Üzerinde 2 yazılı kartın ödülünü okuyorum.

'Bu kartı bulan oyuncu Oyunyardımcısı Poti piti potti tippi pililip' diyebilene kadar olduğu yerde zıplasın.

Oyunfigüranı, ödülünü alabilirsin."

"Böyle durumlarla karşılaşabileceğimi tahmin ediyordum."

"Oyunfigüranı, zıplasana."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Oyunyardımcısı gülmekten okuması gereken yazıyı okuyamıyordu. Oyungözdesi ile ben de gülmekten kendimizi alamıyorduk. Oyunfigüranı, zıplamaktan yorgun düşene kadar devam ettik. Oyunyardımcısı'nın heceleyerek okumasını kabul edip bir sonraki ödüle geçtik.

"3 sayısına karşılık gelen ödülü okumaya başladım.

'Bu kartı bulan oyuncu Oyunkâşifi'nin yüzünü boya kalemi ile boyasın.' Oyungözdesi, ödülünü alabilirsin."

"Büyük bir zevkle alabilirim, Oyunkâşifi. Boya kalemleri nerede?"

"Orada çantamın yanında, Oyungözdesi."

Oyungözdesi, boya kalemlerini aldı. Yüzüme palyaço makyajı yaptı.

"Oyunkâşifi! Oyunpalyaçosu oldun! Çok komik görünüyorsun."

"Oyunyardımcısı! Çok gülme! Az gül!"

Oyungözdesi ve Oyunfigüranı da Oyunyardımcısı gibi gülüyordu. Sayıların karşılığına gelen ödüllere kaldığım yerden devam ettim. Sırayla herkes ödüllerini aldı. Birbirimize gülmekten karnımız ağrıdı. Özellikle Oyungözdesi'nin üzerinde 10 yazılı kartın ödülü duyduğundaki şaşkınlığını bir kameranın hafızasında saklamak isterdim.

Oyunumuz bittiğinde saat 09.21'di. Hepimizin yüzü ve kıyafetleri boya içindeydi.

"Oyunkâşifi, Oyun Kurucu'yu böyle mi karşılayacağız?"

"Kıyafetlerimizi değiştirmek ve tenimizdeki boyaları temizlemek için zamanımız yok, Oyungözdesi."

"Hiç prezentabl değiliz, Oyunkâşifi."

"Prezentabl olmayalım zaten, Oyunfigüranı. Prezentabl nedir?"

"Böyle durumlarda benden hep prezentabl olmamı isterlerdi, Oyunkâşifi."

"Bunu isteyenler genellikle Oyunhilebazı'dır, Oyunfigüranı."

"Anladım, Oyunkâşifi."

Yardımcılardan birisi koşarak yanımıza geldi.

"Oyunkâşifi, Oyun Kurucu ve Anlatıcı geliyor. Palyaço makyajın harika görünüyor."

"Teşekkürler, o halde karşılayalım onları."

Oyungözdesi, Oyunyardımcısı, Oyunfigüranı ve yardımcı ile birlikte Odalarda Oyunlar binasının kapısının önüne geçtik. Kısa süre sonra çimenlik alana peş peşe üç adet siyah panelvan girdi. Odalarda Oyunlar binasının yirmi metre uzağında yan yana durdular. Aynı anda kapıları açıldı. Ortadaki panelvanın içinden Anlatıcı ve yanında bir kadın çıktı. Yardımcıya döndüm.

"Kadın kim?"

"O, Oyun Kurucu."

142.

Oyun Kurucu ve Anlatıcı, arkalarında 12 kişi ile yanımıza geldi. Anlatıcı, kafasıyla beni selamladı. Oyun Kurucu'nun kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ettim. Orta boylu ve kumraldı. Uzun saçları ensesinden bağlanmıştı. O, tam karşımda durdu ve hepimize teker teker bakıp gülümsedi.

"Oyunkâşifi, sonunda seninle şahsen tanışabildik. Beni sıradan bir şekilde karşılamanız halinde şaşırırdım."

"Oyundaydık, Oyun Kurucu."

"Oyungözdesi, Düş Ablası güzelliğinden bahsetti. Onun anlattığından daha güzelsin."

"Teşekkür ederim, Oyun Kurucu."

"Oyunfigüranı, Anlatıcı seninle bir konuda konuşmak istiyor."

"Hemen mi Oyun Kurucu?"

"Evet, Oyunfigüranı."

Anlatıcı ve Oyunfigüranı birlikte çimenlik alanın ortalarına doğru yürümeye başladı. Oyunyardımcısı yanıma geldi ve elimi tuttu.

"Bunlar kim Oyunkâşifi?"

"Oyun Kurucu ve arkadaşları, Oyunyardımcısı."

Oyun Kurucu, eğilip Oyunyardımcısı'nın omzuna dokundu.

"Beni ve arkadaşlarımı mı merak ettin?"

"Kim olduğunuzu öğrendim. Oyun Kurucu'sun."

"Oyunkâşifi'ni çok mu seviyorsun?"

"O da beni seviyor. Siz Oyunkâşifi'ni sevmiyor musun?"

"Biz hepinizi seviyoruz, Oyunyardımcısı."

"Oyun Kurucu, hazırsanız oyunları oynayabilirsiniz."

"Arkadaşlar hazır, Oyunkâşifi. Arkamdaki ekip, oyunları oynayıp bana detaylı bir aktarım yapacaklar. Ben oyunları daha sonra yalnız

oynayacağım. Onlar oyunları oynarken seninle ve Oyungözdesi ile konuşmam gereken konular var."

"O halde oyun üretimi odasına gidelim, Oyun Kurucu. Yardımcılar ekibinize oyunlara nereden başlayacaklarını gösterecekler."

"Gidelim, Oyunkâşifi."

Oyun Kurucu ile birlikte Odalarda Oyunlar binasına girdik. Oyunyardımcısı, koridorda oyunları oynamaya başlayan ekibi izlemek istedi. Onu koridorda bıraktık. Biz de merdivenden çıkıp oyun üretimi odasından içeriye girdik.

"Demek oyunları ürettiğiniz oda burası, Oyunkâşifi. Sizinle bu odada oyun üretmek isterdim."

"Hâlâ üretebiliriz, Oyun Kurucu."

"Belki başka bir zaman, Oyunkâşifi."

Oyun Kurucu, oyun üretimini dolaşarak inceledikten sonra masanın sağındaki bir sandalyeye oturdu. Oyungözdesi ile ben de masanın solundaki iki sandalyeye oturduk.

"Bana sormak istediğiniz sorular olabileceğini düşünüyorum. Sizin sorularınızı cevapladıktan sonra anlatmak istediklerim var."

"Doğru düşünüyorsun, Oyun Kurucu. İlk sormak istediğim, Oyunöldüren. Oyunöldüren, adaya geldiğinde adada bulunan elmaslardan haberdardı. Oyunöldüren elmasları nasıl biliyordu?"

"Oyunöldüren'e altınların bilgisini dolaylı yoldan ben verdim. Bu adanın varlığından çok kişinin haberi vardır. Sizleri bu adaya toplamadan iki yıl önce, bir arkadaşımız Oyunöldüren ile bizim isteğimiz üzerine arkadaş oldu. Oyunöldüren'e bu adanın varlığından ve elmaslardan bahsetti. Adaya ulaşmanın tek yolunun adaya bir davetiye almak olduğunu söyledi. Ardından arkadaşımız başka bir şehirde etkinliği olduğu gerekçesiyle Oyunöldüren'in yanından ayrıldı. Oyunöldüren ekibiyle birlikte aylarca adaya ulaşmaya çalıştı. Fakat o başaramadı.

Biz ona da tıpkı size ulaştığımız gibi ulaştık. Oyun üretmesi için adaya davet ettik. Sonrasını siz de biliyorsunuz."

"Neden bu bilgiyi ona verdiğiniz?"

"Oyunumuzun bir parçasıydı. Kurallara uyup oyun üretecek miydi? Yoksa oyunların değil de elmasların peşine mi düşecekti?"

"Bence oyunu eksik oynadınız. Eğer elmaslardan haberi olmasaydı, bizim gibi oyun üretimine devam edebilirdi."

"O şekilde de oyun kurduk, Oyunkâşifi. Sonuç değişmedi."

"Nasıl yani?"

"Sizden önce adaya birçok Oyunölderen, Oyunkâşifi, Oyungözdesi, Oyunfigüranı, Oyunhilebazı, Oyunbozan ve Oyunyardımcısı geldi. Tıpkı sizin gibi oyuna başladılar. Oyunkâşifileri, Oyungözdeleri, Oyunfigüranları ve Oyunyardımcıları kurduğumuz her oyunda kaybetti. İlk defa siz etkinlikleri kusursuz şekilde tamamladınız. Kurduğumuz diğer oyunlardan kalan oyunlarla adanın farklı yerlerinde karşılaştınız."

"Peki Oyunhilebazı'nın ve Oyunbozan'nın elmaslardan haberi var mıydı?"

"Hayır, Oyunkâşifi. Onlar Oyunöldüren'i takip ettiler."

"Oyunöldüren'in ekibi bizi öldürmek istedi. Bunu nasıl göze aldınız?"

"Oyunkâşifi'ne güvendik, Oyungözdesi."

"Oyunyardımcısı hakkında söylemek istediklerniz var mı?"

"Oyunyardımcısı'nın annesi ve babası mevcut şehir oyunlarını oynamak istememişler. Bu yüzden şehirden uzakta ormanda kendilerine ait bir oyun kurmuşlar. Bir gece vakti üç kişi onların savunmasız olduğunu düşünüp babasını öldürüp annelerini kaçırmak istemiş. Oyunyardımcısı o zamanlar yürümeyi yeni

öğrenmiş. Üç kişi onların oyunlarına saldırdığında babası karşı koymuş. Yaşanan olay sonunda annesi ve üç saldırgan yaşamını yitirmiş. Babası ağır yaralanmış. Babası Oyunyardımcısı'nı kurtarmak için yaralı haliyle Oyunyardımcısı'nı şehre kadar getirmiş. Hastanenin iki sokak ötesinde babası dayanamayıp yaşamını yitirmiş. Oyunyardımcısı, kimsesiz Oyunyardımcıları'nın yanına yerleştirilmiş. Ekibimden birisi olayı duyduktan sonra Oyunyardımcısı'nı o yaşta alıp onunla ilgilenmeye başladık.

İçinde onun olduğu oyunu ilk kez sizinle kurduk, Oyunkâşifi."

Oyungözdesi, dayanamayıp Oyunyardımcısı'nın yanına koştu.

"Onun benimle yaşamasını istiyorum, Oyun Kurucu."

"Bunu isteyeceğini biliyordum, Oyunkâşifi. Oyunyardımcısı'nın da seninle yaşamak istediğine eminim."

Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı gelip masaya oturdu.

"Oyunkâşifi, Oyungözdesi beni kovaladı. Kaçtım. Ama beni yakaladı. Yüzümü defalarca öptü."

"Oyungözdesi, ara sıra bana da böyle yapıyor, Oyunyardımcısı. Biz de ona aynısını yapalım mı?"

"Yapalım, Oyunkâşifi!"

Oyunyardımcısı, Oyungözdesi'ni öperken ben de ona yardım ettim.

"Durun durun söz bir daha yapmam."

"Bu seferlik bu kadar yeterli, Oyunyardımcısı."

"Tamam, Oyunkâşifi."

Oyun Kurucu bizi izliyordu.

"Oyunkâşifi, sormak istediğiniz başka soru yoksa benim anlatacaklarıma gelelim mi?"

"Gelelim, Oyun Kurucu."

143.

"Sen, Oyungözdesi, Oyunfigüranı ve Oyunyardımcısı, Oyunay Kitapçığı çerçevesinde ürettiğiniz oyunlar ve oynadığınız oyunlarla adada eğitildiniz. Oyunfigüranı'nın adada kalmak istediğini biliyorum. Onun, Odalarda Oyunlar binanızın diğer oyunlarıyla ilgilenmesi için adada kalmasını sağlayacağım. Siz ona ürettiğiniz oyunları gönderebilirsiniz. O da gönderdiğiniz oyunların Odalarda Oyunlar binasındaki oluşumunu sağlar. Anlatıcı, Oyunfigüranı'na bu konuyu aktarıyor.

Oyungözdesi ve sen ise gideceğiniz şehir başta olmak üzere yeryüzünün tamamında keşfedilmemiş oyunları keşfetmek, var olan oyunları geliştirmek ve çeşitli ihtiyaçlar üzerine talep edilmiş oyunlar oluşturmak için benimle birlikte etkinlikler ve eğlentilikler yapmak ister misiniz? Bu teklifimi kabul etmeniz durumunda şehirde sahip olduklarım sizin sonsuz kullanımınıza açılacak.

Oyunyardımcısı ise sizinle birlikte kalmak isterse yaşamının kalanını sizinle geçirecek. Teklifim hakkında düşünceleriniz nelerdir?"

Oyungözdesi ile birbirimize baktık ve gülümsedik. Oyunyardımcısı'nın kafası karışmış gibiydi.

"Oyunkâşifi kabul ederse ben de kabul ederim, Oyun Kurucu."

"Oyungözdesi, Oyunyardımcısı ve oyunların içinde olduğu bir teklifi reddetmem mümkün değil. Kabul ediyoruz!"

"Oyunkâşifi, sizinle yaşayacaksam ben de kabul ediyorum."

"Eğer istersen sonsuza kadar birlikte olacağız, Oyunyardımcısı."

"İstiyorum! İstiyorum!"

"Sizinle birlikte etkinlik ve eğlentilik yapacağım için mutluyum, Oyunkâşifi. İkinize de teklifimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sadece bilmenizi istediğim bir husus var. Bu süreçte karşımıza Oyunöldürenler, Oyunbozanlar ve Oyunhilebazları çıkacak. Oyunlarımız istemediğimiz şekillerde sonlanabilir."

"Oyunları güzelleştirmek için onlarla yüzleşmek zevkle alınabilecek bir risktir, Oyun Kurucu."

"Oyunkâşifi, seninle ve Oyungözdesi ile büyük oyunlar oynayacağız."

"Heyecanla ve merakla bekliyorum, Oyun Kurucu."

"Gün batımını sevdiğinizi biliyorum, Oyunkâşifi. Bu yüzden okyanusun üzerinde gün batımını izleyebilmeniz için özel uçağımla geldim. Oyunfigüranı ile vedalaşıp evlerinizden yanınıza alacağınız eşyalarınızı hazırlamanız sonrasında harekete geçebilirsiniz. Yardımcılar, özel uçağımla size okyanusun üzerinde benzersiz bir gün batımı izlettikten sonra sizi şehirdeki yeni evinize götürecekler. Ben burada kalıp oyunlarınızı oynayacağım."

"Oyun Kurucu, bizim için neden bunca iyiliği yapıyorsun?"

"Bir keresinde senin bir projende 'hayat' kelimesine dipnot düştüğünü fark ettim. Hayatın anlamını kim bilmez ki diye dü-

şündüm. Ardından kelimenin karşılığını 'Oyunay' olarak açıkladığını gördüm. Yıllar önce yazdığın o projeyi hatırlamıyorsun, Oyunkâşifi. Oyunay uzayını sen oluşturdun. Hepimiz birlikte, gerçek ve ciddi temelli hayat tanımlamalarına inat Oyunay içindeki oyunları geliştireceğiz."

"Anladım, Oyun Kurucu. O halde elimdeki kartlardan birisini seçin. Çok ciddi ve kararlı konuştunuz. Havamızı değiştirelim."

Oyun Kurucu ve Oyungözdesi güldü.

"Şunu alayım, Oyunkâşifi."

"Üzerinde 2 sayısı bulunan kartı çektin, Oyun Kurucu."

"Ne yapmalıyım?"

"Kartın karşılığını okuyorum. Bu kartı bulan oyuncu Oyunyardımcısı 'Poti piti potti tippi pililip' diyebilene kadar olduğu yerde zıplasın."

Oyun Kurucu, zıplamaya başladı. Bir yandan da gülüyordu. Oyunyardımcısı da kahkaha atıyordu. Oyun Kurucu, üç dakika kadar zıpladıktan sonra "Poti piti potti tippi pililip" diyebildik.

"Oyun için hepinize teşekkür ederim. Şimdi hazırlıklarınızı yapmaya başlasanız iyi olur. Yardımcılar hazırlıklarınızı bitirince sizi uçağa götürecekler."

"Teşekkürler, Oyun Kurucu."

"Şehirde görüşmek dileğiyle, kendinize iyi bakın."

"Hoşça kal, Oyun Kurucu."

Oyun Kurucu'nun yanından ayrıldık. Evlerimize dağıldık. Evime girdiğimde, atölye odamdan resimlerimi, kütüphane

odamdan notlarımı ve diğer eşyalarımı alıp çıktım. Eşyalarımı yardımcılara verdim. Oyungözdesi'nin evine geçtim. Oyunfigüranı, Oyungözdesi ve Oyunyardımcısı birliktelerdi.

Oyunfigüranı ile vedalaştık. Oyunfigüranı, sık sık adaya onu ziyarete gelmemizi istedi. Oyunyardımcısı ile Oyungözdesi'nin eşyalarını yardımcılara götürdük.

Oyungözdesi, Oyunfigüranı ile vedalaştıktan sonra yanımıza geldi. Oyungözdesi'nin gelmesi ile birlikte siyah bir panelvan gelip yanımızda durdu. Panelvanın ön koltuğundan bir yardımcı indi.

"Oyunkâşifi, hazırsanız uçağa geçebiliriz."

"Hazırız. Gidebiliriz."

Siyah panelvana bindik. Adanın ortasında bulunan havaalanına on dakika içinde ulaştık. Panelvandan inip uçağa doğru yürüdük ve uçağın merdivenlerini çıkıp uçağa bindik. Oyungözdesi hüzünlüydü. Oyunyardımcısı heyecanlıydı. Yardımcılar eşyalarımızı yerleştirdikten sonra pilot uçuş hakkında konuşmasını yaptı. Ardından uçak harekete geçti. Oyunyardımcısı elimi tuttu.

"Gidiyoruz, Oyunkâşifi."

"Birbirimizden uzağa gitmiyoruz, Oyungözdesi. Sen, ben ve Oyunyardımcısı birlikte olduğumuz sürece oyunlarla dolu yeryüzünün neresinde bulunduğumuzun bir önemi yok."

"İkinizi de çok seviyorum, Oyunkâşifi."

"Ben de seni çok seviyorum, Oyungözdesi."

OYUNAY

Sıradan bir güne başlarken, içinde kaybolduğunuz düşüncelerle bambaşka bir dünyaya adım atmak üzeresiniz. Bazen en sıradan anlar, en büyük maceraların kapısını aralar. Bu hikâyede, anların arkasında gizlenen olağanüstü olaylara tanık olacak, insanın kendini ve çevresini keşfetme yolculuğuna eşlik edeceksiniz.

OYUNAY, sizi bilinmezlerle dolu bir yolculuğa çıkarmaya hazırlıyor. Elinizde bir davet var: 30 gün boyunca geri dönemeyeceğiniz, her adımda yeni bir gizemi çözeceğiniz, akıl almaz bir serüven. Ama bu daveti kabul etmek cesaret ister. Çünkü bu yolculuk, sadece yeni yerler keşfetmek değil, aynı zamanda kendi iç dünyanızı da keşfetmek demek.

Başkahramanımız, sıradan bir günde aldığı bu gizemli davetle, kendini beklenmedik bir maceranın içinde bulur. Her sayfada daha fazla merak uyandıran bu yolculukta hem çevresel hem de kişisel keşiflerle dolu bir dünya sizi bekliyor. Bu roman, sadece bir hikâye değil; bir düşünce yolculuğu, bir hayal gücü deneyi.

OYUNAY, sizi gizemlerin, keşiflerin ve sürprizlerin birbirine karıştığı bir evrene davet ediyor. Yolculuğun her anında kendinize sorular soracaksınız: "Bir macerada neyi geride bırakırız? Gerçek keşif nedir? Cevaplardan çok sorular mı önemlidir?" Bu kitap, hem düşündürecek hem de hayal gücünüzü sınırsız bir yolculuğa çıkaracak. Hazırsanız, cesaretinizi toplayın ve OYUNAY'a adım atın.

KDY

0326032 YAI

ISBN: 978-625-39179-4-4

9 786253 917944